
KING
ALLIANCE BOOK TWO
S.J. TILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kral

İTTİFAK KİTAP İKİ

S. J. TILLY

KING
İttifak Serisi İKİNCİ Kitap Telif
Hakkı © S.J. Tilly LLC 2023
Tüm hakları saklıdır.
İlk olarak 2023 yılında yayınlandı
Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.
Kapak: Lori Jackson Tasarım
Model Görüntüsü: Wander Aguiar Fotoğrafçılık
Editörler: Brittni Van, Overbooked Yazar Hizmetleri & Beth Lawton, VB Edits

İçindekiler

İçerik Uyarısı

1. Savannah
2. Kral
3. Savannah
4. Savannah
5. Kral
6. Savannah
7. Savannah
8. Kral
9. Savannah
10. Kral
11. Savannah
12. Kral
13. Savannah
14. Kral
15. Savannah
16. Kral
17. Savannah
18. Kral
19. Savannah
20. Kral
21. Savannah
22. Nero
23. Savannah
24. Kral
25. Savannah
26. Kral
27. Savannah
28. Savannah
29. Savannah
30. Kral
31. Savannah
32. Kral
33. Savannah
34. Kral
35. Savannah
36. Savannah
37. Kral

38. Savannah
39. Kral
40. Savannah
41. Kral
42. Savannah
43. Kral
44. Savannah
45. Savannah
46. Kral
47. Savannah
48. Kral
49. Savannah
50. Savannah
51. Kral
52. Savannah
53. Kral
54. Kral
55. Savannah
56. Kral
57. Savannah
58. Savannah
59. Kral
60. Savannah
61. Kral
62. Savannah
63. Kral
64. Savannah
65. Kral
66. Savannah
67. Kral
68. Savannah
69. Kral
70. Savannah
71. Kral
72. Savannah
73. Savannah
74. Kral
75. Savannah
76. Kral
77. Savannah
78. Kral
79. Savannah
80. Kral
81. Savannah
82. Kral

83. Savannah
84. Kral
85. Savannah
86. Kral
87. Savannah
88. Kral
89. Savannah
90. Kral
91. Savannah
92. Kral
Epilog Bir
Epilog İki
Epilog

Teşekkür Yazar
Hakkında
Bu Yazarın Kitapları

Deyim yerindeyse.
İki kez öldüğümüzü söylerler. Birincisi seni mezara gömdüklerinde. Ve ikincisi, birinin adınızı son kez anmasıdır.

Bu yüzden bu kitap benim tatlı Laney'ime -ve kalbimizin parçalarını yanlarında götüren tüm köpeklere- adanmıştır.
Adını okursa, sonsuza dek yaşayacaksın.

İçerik Uyarısı

Doğrudan adam kaçırmaya gidersen takip etmeye gerek kalmaz.

Bu kitap grafik, bazen kanlı, şiddetli ölüm içermektedir. Adam kaçırma, şantaj ve zorla hapsetme. Bir kadın isteği dışında evlendiriliyor. Bazı şüpheli rızalar. İnsan kaçakçılığı tartışmaları. Ve genel olarak, bir sürü kötü davranış.

Tıpkı Neron gibi, King de kemiklerine kadar kırmızı bayrak taşıyor. Bu nedenle, lütfen her zaman olduğu gibi, iyi bilgilendirilmiş olun ve dikkatli ilerleyin.

BÖLÜM 1

Savannah

"SADECE ONU BIRAKIP, KENDI EVINE DÖNMEK ISTEMEDIĞINE EMIN MISIN?
Benim yerime mi?" Işık yeşile dönerken Lee bana bakıyor ve ayağını frenden çekiyor. "Akşam yemeği için biraz erken."

Kucağımdaki soğumuş lazanya tepsisine bakıyorum, folyo kapağı avucumun altında kırışıyor. "Erken olduğunu biliyorum ama oraya varır varmaz yemek yiyecek değiliz ya." Yemeklerimi denemek istememesini kişisel algılamamaya çalışıyorum. "Mandi'nin ameliyatının üzerinden o kadar zaman geçmedi, o yüzden muhtemelen erkenden yatıyordur."

Lee parmaklarını direksiyona vuruyor. "Bulaşıcı falan değil, değil mi?"

Ağzım açık kalıyor ve cevap vermem bir an alıyor. "Düştüğü için sırtından ameliyat olmak zorunda kaldı."

Şunu da eklemek istiyorum*: Sakarlık bulaşıcı değilse, hayır, bulaşıcı değildir.* Ama bana yönelttiği öfke dolu bakış beni susturmaya yetiyor.

Dudaklarımı birbirine bastırarak pencereden dışarı bakıyorum ve Lee'nin GPS'in sesli komutlarını takip ederek arkadaşımın evine gitmesine izin veriyorum.

Geçen ay tanıştığımızda, üst düzey, düğmeli kişiliği bana çekici gelmişti. Sofistike görünüyordu ve yakışıklı bir adam benimle açıkça flört etmeyeli uzun zaman olmuştu.

Cazibesini bir su birikintisindeki çorap gibi emmiştim. Ve ilk buluşmamızda çok düşünceliydi. İkinci buluşmamızda da çok nazikti. Ama bugün bana kapıyı açtığından beri tam bir göt deliği oldu.

Üçüncü buluşmada seks olayının sadece bir deyim olduğunu düşünmüştüm. Ama biraz mızmız davranıyor. Ve merak ediyorum da, bu şekilde davranmasının sebebi

Çünkü birlikte uyuyacağımızı düşünüyordu.

Ki bu aptalca. Çünkü bu o tür bir randevu değil. Ve bugün benimle gelmek için gönüllü olan oydu. Muhtemelen bunu bir işaret olarak kabul etmeliydim - yarın boş olduğumu söylediğimde bugün gelmeyi kabul etti.

Kalay folyonun sağlam olduğundan emin olmak için parmaklarımı kullanıyorum.

Ciddi bir ilişkimiz olana kadar Lee'yi kimseyle tanıştırmayı planlamamıştım. Ve şimdi, ciddileşmeyeceğimizi söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum çünkü onu tekrar görmeye niyetim yok. Bu davranış hiç çekici değil.

Ayrıca, Mandi'nin iki omurundan ameliyat olduğunu ona söylediğimi biliyorum.

Bulaşıcı mı?

Bunu kim sorar?

Lee, Mandi'nin sokağına dönmek için yavaşlayarak flaşörünü yakıyor.

"Eğer takılmak istemiyorsan, seni anlarım." Teklifimi kabul edeceğini umarak ona söyledim. "Beni her zaman bırakabilirsin."

"Hayır," diye iç geçirdi, "Geleceğimi söyledim ve sözümün eriyimdir. Gelmezsem arkadaşının gözünde nasıl görünürüm?"

Dişlerim alt dudağıma bastırıyor. Bu ona Mandi'ye ondan bahsetmediğimi çünkü gerçekten geleceğinden emin olmadığımı söyleme şansım.

Ama kaba görünmek ve önümüzdeki birkaç saati daha da garip hale getirmek istemiyorum.

İşaret etmek için elimi kaldırıyorum. "Sarı ev. Arka tarafta bir araba yolu var ama sanırım burada sokağa park etmekte bir sakınca yok."

Minneapolis'ten çok da uzak olmayan orta sınıf bir mahalledeyiz. Olgun ağaçlar sokağı gölgeleyerek bizi sıcak Temmuz güneşine karşı koruyor.

Lee arabasını sokaktaki açık alanlardan birine paralel olarak park ediyor ve ben de kemerimi çözüp kapımı açmadan önce onun motoru kapatmasını bekliyorum.

Makarnayı kucağıma dökmeden alçak spor arabasından inmek biraz manevra gerektiriyor ama başarıyorum.

Kaldırımda bana katılmak için arabanın arkasından yürüdüğünde, tabağı uzattım. "Şunu bir saniye tutabilir misin?"

Yorum yapmadan kabul ettiğinde neredeyse şaşırıyorum, bu yüzden kıyafetlerimi düzeltmek için hiç zaman kaybetmiyorum.

Bugün için bir kıyafet seçmek zor oldu. Lee'yi sadece iki kez, tanıştığımız geceyi de sayarsak üç kez gördüğüm için hala *etkilemek için giyinme* aşamasındayım. Ama arkadaşım daha yeni sırtından ameliyat oldu.

Evde kalıp erken bir akşam yemeği için şık giyinmesi pek olası değil. Bu yüzden bir çift yıpranmış jean şort, göğüs dekoltemi ortaya çıkaran çiçek desenli bir atlet ve altın rengi babetlerle aradaki farkı kapattım.

Şortlar otururken çok fazla yukarı kalktı, bu yüzden malzemeyi tekrar yerine oturtmak için biraz kıpırdatmak ve çekmek gerekiyor. Şirinler ve objektif olarak iyi görünüyorlar, ancak bacaklarımı hiç sevmedim - her zaman *çok büyük* oldular - bu da onları giymeyi düşünemeyeceğim anlamına geliyor çünkü fazla düşüneceğim ve bu beni strese sokacak. Ama kalçalarımın birbirine sürtünmesini engelleyecek kadar uzun olmaları hoşuma gidiyor. Çünkü hayal kırıklığı yaratan bir erkeğin arkadaşlığından daha acı verici olan tek şey sürtünmedir.

Ellerimi üstümün ön kısmında gezdirirken başımı kendime doğru sallıyorum.

Kalın desen, bazı dalgalanmalarımı görsel olarak düzleştirmeye yardımcı oluyor.

Otuz iki yıl boyunca ailemin deyimiyle "iri kemikli" olduktan sonra nasıl giyinmem gerektiğini bildiğimi sanırsınız ama ben hala bunu anlamaya çalışıyorum. Bu yılın başlarında sosyal medyada bulduğum bazı harika vücut olumlama hesapları sayesinde, daha sıkı, daha açık kıyafetler giyerek yumuşaklığımı kucaklamak için çok uğraşıyorum. Sözüm ona bu, vücudumu her zaman saklamaya çalışmak yerine cinselliğimi kucaklamamın bir yolu. İyi gidiyor ama bu bir süreç. Ve Lee'nin garip hisleri şu anda kendimi biraz fazla açıkta hissetmeme neden oluyor.

Lazanyayı uzatıyor, belli ki benim için eve kadar taşımak istemiyor.

Dilimin ucunda ona gitmesini söylemek var ama onun yerine bir *teşekkür* geliyor.

Lee bir kolunu kaldırıma doğru uzattı. "Önden buyurun leydim." Yanından geçerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Tamam, belki bugün Lee'ye karşı çok sert davranıyorum.

Ön kapıya vardığımızda, Lee zili çalmak için yanımdan uzanıyor, sonra yan yana duracak şekilde hareket ediyor.

Kapı açılıp arkadaşım ortaya çıkana kadar - beklendiği gibi - birkaç dakika geçiyor.

"Savannah?" Mandi'nin yüzünü şaşkın bir gülümseme kaplıyor. "Merhaba!" Onu sırıtarak selamlıyorum. "Şu yürüyüşüne bak!"

Homurdanıyor ve yürütecini hafifçe sallıyor. "Doktorlar hareket halinde kalmam gerektiğini söylüyor."

"Harika görünüyorsun," diyorum ona.

"Teşekkürler." Gözlerinin Lee'ye kayışını ve sonra tekrar bana dönüşünü izliyorum. "Biriyle görüştüğünü bilmiyordum," diye sahne fısıltısıyla konuşuyor, yanımdaki adamın her şeyi duyabileceğini biliyor.

Onu neyle tanıştıracağımı bilemediğimden, "Bu Lee" diyorum. Ellerim hâlâ dolu olduğu için başımı ona doğru eğiyorum.

Mandi bana dönmeden önce el sıkışırken her zamanki gibi hoşbeş ediyorlar. "Özür dilerim, dikkatim dağılıyor. Ne..." Gözleri elimdeki her an daha da ağırlaşan lazanya tenceresine kayıyor. "Aman Tanrım, bugün müydü o?" Avucunu alnına vuruyor. "*Gelecek* cumartesi geleceğini sanıyordum."

"Olamaz!" Boynuma bir sıcaklık yayılıyor. Bizi gönderirse utancımdan eriyeceğim. "Muhtemelen hatalı olan bendim." *Son dört gün içinde mesajlarımızı dört kez kontrol edip doğru zamanı yakaladığımdan emin olmama rağmen bunu söylüyorum.* "İstersen bunu dondurucuya atabilirsin." Yemeği kaldırıyorum. "Başka bir güne sakla. Ya da gelecek hafta sonuna."

"Hayır, hayır." Başını sallıyor. "İçeri gelin lütfen." Geri adım atıyor. "Başka bir arkadaşım kardeşiyle birlikte burada. Bu bahar birlikte bir etkinlikte çalışmıştık ve beni kontrol etmek istedi."

"Çok nazik." Mandi'yi evin içine kadar takip ettim. "Kardeşini de mi getirmiş?" Nedense bu beni kıs kıs güldürüyor.

Mandi yüzünü sadece benim görebileceğim şekilde açı yapıyor, sonra gözlerini açıyor ve kendini yelpazeliyor.

Görünüşe göre kardeşi yakışıklıymış.

Halihazırda ağırladığı misafirlerinin arasına dalmak muhtemelen garip olacak ama biraz göz zevkine sahip olmaktan zarar gelmez. Özellikle de yarından itibaren erkeklerden vazgeçtiğim için. Çünkü Lee hâlâ bu tavayı ellerimden almadı ve kollarım kopacakmış gibi hissediyorum.

Mandi hızımızı belirliyor ve evin arka tarafında bulunan oturma odasına doğru bir koridorda ilerliyoruz. Koridorun uzunluğu sanat eserleriyle dolu.

Arkadaşım birkaç sanat galerisini yönetiyor - ki bu şekilde tanıştık - ve zamanını burası ile Chicago arasında paylaştırıyor, bu yüzden anlaşılır bir şekilde harika bir koleksiyona sahip.

Oturma odasına yaklaştığımızda, alçak seslerin mırıltısını duyabiliyorum.

Yavaşlayarak önce Mandi'nin odaya girmesine izin verdim ve omuzlarımı gevşetmeye çalıştım.

"Hey, umarım arkadaşım Savannah ve erkek arkadaşının bize katılmasının bir sakıncası yoktur."

Lee'ye erkek arkadaşım dediğini duyduğumda suratımı asmamak için çaba sarf ediyorum ama düzeltmeye değmez.

Odaya son adımı attığımda Mandi'nin diğer arkadaşının kanepede oturduğunu görüyorum, yanında da söz verdiğim gibi bir adam var.

Artık yürüyemiyorum bile ve neredeyse takılıyorum.

Çünkü Tanrım, *ne adam* ama. Mandi'nin yüzünü yelpazelemesi bu adamın ne kadar ateşli olduğu konusunda yeterince uyarıcı değildi.

Hafta sonu için fazla şık giyinmiş. Aslında takım elbise ama ceketsiz, sanki çok ısınınca bir kenara atmış gibi. Beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açık ve kolları kollarının yarısına kadar kıvrılmış. Ayrıca arkasına yaslanmış, dizlerini iyice açmış, pantolonunun kumaşını sonuna kadar germiş... Yüce İsa, bu onun işine yarıyor.

Kız kardeşininkiyle aynı renkteki koyu kahverengi saçlarının kenarları kısa kesilmiş, sakalıyla aynı uzunlukta, başının üst kısmındaki saçlar ise biraz daha uzun. Bahse girerim genelde saçlarını mükemmel bir şekilde arkaya doğru tarıyordur, ama diğer her şeyi gibi saçları da biraz dağınık.

Ama gözlerim yukarı doğru hareket edip onunkilerle kilitlendiğinde bir adım geri çekiliyorum. Orada bir şey var.

Vahşi bir şey.

"Merhaba," şeytani adamın yanındaki kadın elini kibarca s a l l a y a r a k kaldırıyor.

Dikkatimi dağıttığı için mutluyum, selamlamak için elimdeki tavayı biraz kaldırıyorum.

Bunu hala elimde tuttuğumu neredeyse unutmuştum. Şimdi d ü ş ü n ü y o r u m da, parmaklarım karıncalanmaya başladı.

Kol gücüm üzerinde gerçekten çalışmam gerek.

"Kusura bakmayın, kaza yaptık." Gülüşümün sesi de hissettirdiği kadar doğal değil. "Takvim karışıklığı."

Kadın yüzünde anlayışlı bir ifade belirir. "Bunu hepimiz yaptık."

Omuz silkiyorum, ona gerçekten inanmıyorum. O da en az kardeşi kadar şık giyinmiş, gösterişli bir etek kombinasyonu içinde, hiç de yanlış yerde ya da zamanda ortaya çıkacak birine benzemiyor.

Öyle bir şey yapmadım.

Mandi yüksek arkalıklı açık sandalyelerden birine doğru ilerlerken ben ayakta durmaya devam ediyor ve rahatsız edici sessizlikte ağırlığımı değiştiriyorum.

Sonunda Lee'nin ayak seslerinin arkamdan yaklaştığını duyduğumda, biraz yana kayıyorum.

Bazı sanat eserleri dikkatini dağıtmış olmalı -ki genellikle takdir edebilirim- ama bizden sonra içeri girmesi her şeyi daha da garipleştirdi.

Dirseğimle işaret ediyorum. "Millet, bu Lee." Yanlış yerleştirilmiş unvanı atlıyorum ve kardeşlerin isimlerini de almadığımı fark ediyorum.

"Memnun oldum..." Lee köşeyi dönerken kadın başlıyor. Ama durur, sanki biri yüzüne içki fırlatmış gibi başı geriye düşer. "Leland?"

Lee yanımda durdu. *Durdu*, sanki bir duvara çarpmış gibi.

Kadın önce bana, sonra Lee'ye baktı. "Bu da ne böyle?"

Birbirlerini nasıl tanıdıklarını merak ederek aralarında gidip geliyorum. Ve neden ona sürekli Leland dediğini.

"Aspen..." Lee kelimeyi mırıldanıyor. Adı ne?

Ayağa kalkmak için iten kadının çenesini sıkmasını izliyorum. "Bugün yapmak zorunda olduğun iş bu mu?!" Kırmızı uçlu bir parmağıyla bana doğru işaret ediyor.

Olamaz.

Oh hayır oh hayır oh on.

"Lee, neler oluyor?" Korku karnımı doldururken bile yanımda duran adama soruyorum.

"Adı *Leland*." Kadın, Aspen, ısırıyor. "Ve *o* benim yalancı, aldatan, boktan kocam."

BÖLÜM 2

Kral

BUGÜN ÇOK DAHA ILGINÇ BIR HAL ALDI.

Yatar pozisyonumu terk ederek dik oturuyorum.

Leland'ı sevmediğim kadar sevmediğim çok az insan vardır. Adi herifin teki.

Ne yazık ki Aspen bunu hiç göremedi. Yakın zamana
kadar. "Sana inanamıyorum!" Aspen tükürüyor.

Çok yakın zamanda.

Leland'ın yüzü hangi duyguyu göstereceğine karar veremiyor, bu yüzden ağzı açık bocalama ifadesine takılıp kalıyor. Klasik trajik cümleyi söylemeden önce dudakları inkârla şapırdıyor: "Göründüğü gibi değil."

Aspen odanın öbür ucuna doğru hamle yapacakmış gibi geriliyor, ben de uzanıp dirseğini kavrıyorum.

Şiddete başvurmasına gerek yok. Ben
bunun için varım.

Leland'dan bir an önce odaya giren kadın ondan bir adım uzaklaşıyor, şaşkın bakışları herkes arasında gidip geliyor.

Güzel kahverengi gözlerinin benimkilerle birleşmesini bekliyorum ve onları ilk seferden yarım saniye daha uzun süre tuttuğunda memnun oluyorum.

Leland'ın yağlı cazibesine kapılacak kadar aptal olması çok yazık. Onun sümüksü pençeleri için fazla güzel, fazla yumuşak görünüyor. Yine de işte burada, büyük göğüsleri çiçeklerle kaplı, parlak sarı saçları nazik bukleler halinde şekillendirilmiş ve gerçek bir komşu kızı gibi kot şort giyiyor.

Kız kardeşim başka bir şey bağırıyor ve kadının irkilmesini
izliyorum. "Ben asla--" bir şey söylemeye çalışıyor ama Aspen
onun sözünü kesiyor. "Sana sormadım, sürtük!"

Parmaklarım Aspen'in dirseğini sıkıca kavrıyor. Belli ki diğer kadın bu herifin evli olduğunu bilmiyordu. Ama kız kardeşim hiçbir zaman kolay sinirlenen biri olarak tanınmadı.

Sonunda taşaklarını yerden kaldıran Leland tekrar konuşmak için ağzını açıyor. "Belki de her zaman böyle soğuk bir kaltak olmasaydın, ben de--"

Oh, bu aptal orospu çocuğu...

Ayağa kalkıyorum.

Ve o lanet çenesini kapatır.

BÖLÜM 3

Savannah

ADAM AYAĞA KALKTIĞINDA, NASIL NEFES ALACAĞIMI UNUTUYORUM.

O büyük. Gerçekten büyük. Daha uzun... Bilmiyorum. Benim bir buçuk metremden çok daha uzun. Lee *Leland'ın* 1.80*'lik* boyundan daha uzun. Ve kasları.

Dudaklarımı ıslattım.

Pazuları kollarının kumaşını dolduruyor ve gömleğin neredeyse rahatsız görünmesine neden oluyor.

Bir adım öne çıktığında kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

Yapabileceklerinden mi yoksa kız kardeşinin kolunu bırakmasından mı daha çok korktuğumu bilmiyorum. Çünkü Leland'ı ve beni çıplak elleriyle öldürmek istiyor gibi görünüyor.

"Leland," diye iç geçiriyor adam ve sesinin açıkta kalan tenimin her santiminde gezindiğini hissediyorum. "Düşündüğümden de aptalmışsın. Ve bu çok şey ifade ediyor. Kız kardeşimle yatmadığını ve bunun için onu suçlamadığını biliyorum." Duraksıyor. "*Ben* burada dururken."

"Biz..." Söylemeye çalışıyorum ama yarım bırakıyorum çünkü kimse beni dinlemiyor.

Kendi iyiliğim için, hiç yatmadığımızı bilmelerini istiyorum. Ama bu gerçekten bir fark yaratmıyor çünkü seks olsun ya da olmasın, karısının ona öfkelenmek için her türlü nedeni var.

Lee kayınbiraderinden bir adım uzaklaşır. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, dostum." Sesinde korku titreşiyor. "Bu benimle Aspen arasında."

Lee sözlerini bitirmeden önce iri adam başını sallıyor. "İşte burada yanılıyorsun. Bunun benimle çok ilgisi var, çünkü az önce *ailemin* içine sıçtın." Son iki kelimede sesi hırıltıya dönüşüyor.

Ses tonunun ağırlığı mideme batıyor.

Bu insanların kim olduğunu bilmiyorum ama bu durum birdenbire tehlikeli gelmeye başladı. Kızgın bir eşle boşanmaktan daha tehlikeli gibi.

Lee'den bir adım daha uzaklaşıyorum ve hâlâ şaşkın bir şekilde oturan arkadaşım Mandi'ye bakıyorum.

Aspen bir adım öne çıkarak kardeşinin yanında durur. "Alyansını nereye koyduğunu bilmiyorum ama bıraksan iyi olur. Çünkü biz bittik."

"Güzel!" Leland ellerini havaya kaldırıp geriye doğru hareket ediyor. "Senin berbat ailenle ve boktan işlerinle hiçbir şey yapmak istemiyorum--"

"GİT!" İri adamın feryadı içimden bir ciyaklama sesi çıkarıyor. Ve kimsenin bana baktığını fark edemeden gözlerimi elimde titreyen lazanyaya dikiyorum.

En son ne zaman birinin sesini böyle yükselttiğini, agresif bir şekilde bağırdığını duyduğumu hatırlamıyorum ama bu nabzımı hızlandırdı.

Leland'ın aceleyle koridora geri dönerken ayaklarının fayans döşeli zemine çarptığını duyuyorum. Saygınlığım ve atım aynı anda kaçıyor.

Kardeşler birbirlerine bir şeyler söylüyorlar ama damarlarımda dolaşan kan işitme duyumu bulanıklaştırıyor.

Başka bir yerde olmak
istiyorum. Başka bir yerde
olmayı çok isterim.

"Çok özür dilerim." Mandi'nin sesi kendime acıma baloncuğumu parçalıyor.

Neden üzgün olması gerektiğini bilmiyorum. Buradaki tek masum taraf Mandi.

"Hayır, özür dilerim," diyor Aspen'in sesi sahte bir sakinlikle. "Yakında eski kocam olacak adam bu kadar boktan biri olmasaydı, en başta arkadaşını asla becermezdi."

Yerde ayak sesleri duyuluyor ve başımı kaldırıp gerçeği söylemek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum ki bir omuz kabaca omzuma çarpıyor.

Öfkeli enerjisine rağmen kadının bana dokunmasını beklemiyordum, bu yüzden hazır değildim. Ve kollarım zaten efordan titrerken, tavanın elimden kayışını, ayak parmaklarımın bir santim önünde, gürültülü bir çatırtıyla yere inişini izledim. Ağır seramik, sert yüzeyle buluştuğu yerden yarıldı, lazanya kırık taraftan dışarı fırlayarak yere yayıldı.

Tehditkâr gözyaşlarım gözlerime dolmaya başladığında geri çekiliyorum.

Yemek değil!

"Dağınıklık için özür dilerim." Adamın derin sesi dikkatimi yukarı çekiyor.

Mandi'ye bakmasını bekliyordum ama o bana bakıyor.

Bakışları bir kalp atışı boyunca benimkileri tutuyor, altın rengi, aslan gibi gözleri beni delip geçiyor, sonra çenesini eğip adımlarını atıyor.

BÖLÜM 4

Savannah

SINIRLERIMI YATIŞTIRMAYA ÇALIŞARAK BIR NEFES VERIYORUM VE BAŞIMI KALDIRIP düz tuğla bina.

Bugün Lee'nin dairesine ilk kez geldim ve bu sadece birkaç saat önce olmasına rağmen, gece gökyüzü binayı çevrelerken burada durmak, sanki bir ömür geçmiş gibi hissettiriyor.

Lee'nin daha önce yaptığı gibi beni almayı teklif etmemesinin biraz garip olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi bildiklerimi ve buraya geldiğimde ondan aldığım garip hisleri bilince, her şey mantıklı geliyor.

Çünkü burası onun sevişme alanı.

Ön kapıya yaklaşırken nefesimin altında "Pislik," diye homurdanıyorum.

Önceki felaketten sonra bütün akşamı Mandi'yle uzanarak geçirmeye karar verdim. Dışarıdan yemek sipariş ettik - çünkü benim yemeğim, tavası ve her şeyiyle çöpe gitti - ve utanç verici hikayeler paylaşarak bugünü daha az felaket gibi hissettirmeye çalıştık. Bana şarap teklif etti ama ağrı kesici ilaçları yüzünden içemediği için dayanışma amacıyla içmemeyi tercih ettim. Gerçi şu an bundan büyük pişmanlık duyuyorum.

Mandi özür dileyip duruyordu ama özür dileyeceği bir şey yoktu. Hiçbirimiz bugünün böyle olmasını planlamamıştık. Ve benim zararıma olsa bile, en azından Lee bir hilekar olduğu için yakalandı. Böyle bir şey olduğunda asla eğlenceli olmayacak ama Aspen'in bunu bilmesi daha iyi. Ve en azından destek olarak kardeşi yanındaydı.

Açıkçası, onlar gittikten sonra arka kapının kapandığını duyar duymaz kardeşini sordum.

Kral. Bu adam için ne mükemmel bir isim. Kraliyet duruşuna kusursuz bir şekilde uyuyor.

Onlar gittikten sonra neden arka kapıdan çıktıklarını anlamam biraz zaman aldı, çünkü garaj yoluna park etmişlerdi. Ve dürüst olmak gerekirse, iyi ki de öyle yapmışlar. Eğer biz park etseydik ve Lee karısının ya da kayınbiraderinin arabasını görseydi ne tür tuhaflıklar olurdu düşünmek bile istemiyorum... İçeri girmek istememesini nasıl açıklardı? Beni kapıdan itip hayalet gibi mi gönderirdi? Ya da inmeme izin vermeden sürmeye devam mı edecekti? Ki bu çok korkutucu olurdu. Kaçırıldığımı düşünürdüm.

Bu ürkütücü düşünceyi bir kenara itiyorum ve derin bir nefes daha veriyorum.

Onları bir daha düşünmek için hiçbir sebep yok. Anahtarlarımı geri alır almaz, Lee benim için öldü. Aspen beni bir daha görürse muhtemelen boğmaya çalışacakmış gibi görünüyordu ve King benim ligimin o kadar dışında ki onun varlığını bile unutabilirim.

Yani, tabii ki bana ilgiye benzer bir şeyle bakıyordu, ama bu muhtemelen kız kardeşinin kocasıyla yattığımı düşündüğü için meraktan kaynaklanıyordu. Ama bu olmasa bile, gerçek krallar gibi görünen erkekler, minivan kullanan, parmak uçları boya lekeli, garip, tombul kızları pek tercih etmezler.

Lafı açılmışken... Caddeden aşağıya, güzel mavi minibüsüme bakıyorum ve inliyorum.

Buraya Uber ile gelene kadar anahtarlarımın çantamda olmadığını fark ettim. Buraya gelirken yanımda olduğuna göre, Lee'nin dairesinde olmalıydılar. Orada uzun süre kalmadım ama lazanyayı düşürmemeye çalışırken küçük çantamın onun tezgahının üzerine devrildiğini hatırlıyorum - ne ironi ama - o zaman düşmüş olmalılar.

Sadece araba anahtarlığım olsaydı, onu bırakırdım. Evde bir yedeğim var ve o *yalancı* entrikacıyı bir daha görmemek için onu değiştirmeye ve bir Uber yolculuğuna daha değerdi.

Hakaret oyunum üzerinde gerçekten çalışmalıyım.

Ama bu sadece tek bir anahtar değil, her şeyi içeren anahtarlığım - evimin anahtarı, depom, posta kutum - bu yüzden öylece çekip gidemem.

Lee'yi arayıp beni içeri almasını istemek için cesaretimi topluyordum ki bir grup genç ön kapıdan zıplayarak çıktı.

Çantamı karıştırıyormuş gibi yaparak başımı eğiyorum ve adımlarımı hızlandırarak kapı kapanmadan hemen önce onu yakalıyorum.

Bu işe yaradı.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve şehrin sesini engelliyor ama yine de hafta sonu tamamen dolu bir binada olmanın verdiği hafif bir uğultu var

Akşam.

Yol tarifi konusunda hafızam çok kötüdür ama daire numarasını yazdığı mesaj hâlâ bende.

Ve bir kez daha ne kadar yalancı bir piç olduğunu hatırladım.

Lee her zaman çok gösterişli, çok pahalıydı. Güzel kıyafetler, lüks arabalar, saatler... Bu da buranın onun tarzına uymadığını hissettiriyordu.

Şimdi merak ediyorum, evi gösteriş için mi doldurmuş yoksa dolaplar ve dolaplar boş mu? Dairesine daha fazla girmiş olsaydım, bir şeylerin eksik olduğunu fark eder miydim?

Sakinleşmeye çalışıyorum, adımlarımı yavaşlatıyorum ve kendime stres yapacak bir şeyim olmadığını hatırlatıyorum. Buraya sadece anahtarlarımı almaya geldim. Eşikten adımımı bile atmayacağım.

Dairesi koridorun yarısında ve kapısının önünde duraklıyorum, elim havada ve kapıyı çalmaya hazırım.

Belki de ona mesaj
atmalıyım. Elimi
indiriyorum.

Bu aptalca mı? Ya burada bile değilse?

Uzun bir süre düşündükten sonra yumruğumu tekrar kaldırıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. Bir mesajı görmezden gelebilir ama kapısına vurmamı görmezden gelemez.

Kolum kapıyı çalmak için ilerliyordu ki boğuk bir ses beni durdurdu
Be
n. Lee miydi o?

Elim tekrar düştü.

Beni gözetleme deliğinden gördü mü?

Ama kapı açılmıyor.

Aman Tanrım, bu çok saçma!

Elimi tekrar kaldırdım, kapıyı gerçekten çalmaya kararlıydım ki daha
derinden gelen bir ses
kapıyı keser.

"...bunu kendi adınla aldın, seni aptal bok parçası." Donup
kaldım.

"Hayır! Yapma!" diye başlar Lee.

Ama söylemek üzere olduğu şey bir patlamayla kesilir.

Adrenalin damarlarımda ateşleniyor. Anlamadığım ama içgüdüsel olarak kötü olduğunu bildiğim bir ses savaş ya da kaç duygularımı tetikliyor.

Kapının diğer tarafından bir gümbürtü duyulurken titreyen elimi indiriyorum.

Ayaklarım beni geriye, Lee'nin dairesinden uzağa götürüyor. O kapının ardında dönen karanlık enerjiden uzağa.

Sadece düştü. Her şey yolunda.

İyi olduğuna eminim.

Kıçım duvara çarptı ve irkildim. Ve ben daha durduramadan ağzımdan "tüh" çıktı. *Her* zaman *yolumda* ya da *yerimde olmadığımı* hissetmeye karşı hayat boyu verdiğim aptalca bir tepki.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama artık çok geç. Çünkü tam önümdeki kapı açılıyor.

Gözlerim göz hizamdaki sandığa takılıyor ve bakışlarım dairenin içinde yerde duran sahneye düşüyor.

Ayaklar. Bacaklar. Gövde yana doğru bükülmüş. Yüzü bana dönük. Tam bana bakıyordu. Açık, görmeyen gözlerle. Lee'nin alnının ortasındaki karanlık daire. Altında yavaş yavaş büyüyen kızgın koyu kan birikintisi.

Korku, daha önce hiç bilmediğim bir şekilde, bedenimi sarıyor.

O öldü.

Ölü bir insana bakıyorum.

"Sen." Biraz tanıdık gelen bir ses dikkatimi tekrar kapı aralığındaki adama yöneltiyor.

Katile.

King'e.

Ağzını açıyor ama ne söyleyeceğini duymak için beklemiyorum. Dönüyorum ve koşuyorum.

"Siktir!" King'in tek kelimesi bacaklarımı daha hızlı pompalamamı sağlıyor.

Az önce ölü bir adam gördüm!

Aptal küçük dairelerim sessiz gümlemelerle endüstriyel halıya çarpıyor.

Daha önce hiç ceset görmemiştim!

Arkamda bir yerde bir kapı çarparak kapandı. Lee'nin dairesi mi?

Belki King cinayet mahallini temizlemek için geri dönmüştür.

Başka bir ilgisiz sakini saklayan başka bir apartman kapısının önünden geçiyorum ve işte o zaman yanlış yöne koştuğumu fark ediyorum. İnsanların gelip gittiği ön tarafa doğru değil. Hayır, oradan kaçıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülürken bir hıçkırık boğazımı sarıyor.

Geri dönemem. Lee'nin evinin önünden tekrar geçme şansım yok.

Önümde, koridorun sonunda, üzerinde *çıkış* yazan kalın metal bir kapı var, ama nereye gittiğini bilmiyorum. Binanın yan tarafında olmalı ama oranın neresi olduğunu hatırlamıyorum.

Çık dışarı.

Belki de henüz seni takip etmiyordur.

Bilmek istediğim için boynumu çevirip arkama bakıyorum. Ve zaten boğazımda biriken hıçkırık bir çığlığa dönüşüyor.

Çünkü King tam orada. Bana yetişti bile. Alev alev yanan gözleri benden birkaç santim uzakta.

Ciğerlerim geriliyor ve çığlığımı serbest bırakmak için sıkıştıkları anda kocaman bir avuç ağzımı kapatıyor.

King'in iri gövdesi sırtıma çarpmadan önce bile, bu temas sonunda ayağımı kaybetmeme yetti.

Çarpmanın etkisiyle göğsümdeki çığlık dışarı fırladı ve öne doğru uçtum.

Yere çakılacağımı görmek istemediğimden gözlerimi sıkıca kapatıyor ve düşüşümü desteklemek için kollarımı önüme uzatıyorum.

Sonra kaslı bir kolun belime dolandığını hissettim.

Gözlerim tekrar açıldı.

Ortamımı saran kol ağırlığımı desteklerken ayaklarım zeminin üzerinde sallanıyor.

Neredeyse yavaşlamıyoruz bile.

Ağzımı kapatan el hala bastırıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Ben koşucu değilim. Sprint ile karışık korku beni hiperventilasyona sokmaya yetiyor ve burnumdan nefes almak beni kesmiyor.

King beni itip kakıyor, sanki beni daha yükseğe çıkarmaya çalışıyormuş gibi beni zıplatırken kolu biraz gevşiyor.

"Ağır" diye homurdanırken kolu tekrar

geriliyor. Bu piç.

Yine de dehşete düştüm, onun boktan yorumu beni bu donmuş durumdan çıkarmaya yetti.

Ağzımı kapatan elini pençeliyorum. Törpülenmiş kısa tırnaklarım derisini zar zor çiziyor.

"Kes şunu." Beni biraz sallıyor. "Ağır severim."

Beni kaçırıyor. Muhtemelen beni öldürmek için kaçırıyor ama sanki sırıtıyor gibi.

Ve *ağır severim*. Bu ne anlama geliyor? *Kuzuların Sessizliği*'ne mi gidiyor?

Etrafımı saran kol yine o gevşetme hareketini yapıyor. "Bacaklar yukarı, tatlım."

Refleks olarak uyuyorum, azalan gücümle bacaklarımı kaldırıyorum.

King bir adım yavaşlıyor ve ayaklarım kalın metal kapının ortasındaki çubuğa basıp kilidi açmadan ve King'in bizi doğruca dışarı çıkarmasına izin vermeden bir saniye önce önümdeki manzaraya göz kırpıyorum.

Az önce kendimi kaçırmaya yardım mı ettim!?

Dış kapının üzerindeki ışık sarı ve loş ve King bizi iki adımda aydınlatılmış yarım daireden çıkarıyor, yoğun yaz havası her adımda bizi yutuyor.

King bizi yan sokağa götürürken arkamızdaki trafiği duyabiliyorum.

Karanlığa doğru.

Böyle bir şey olamaz.

Bu gerçekten olamaz.

Çırpınmaya başladım. Panikle çılgınca çırpınıyor, ses çıkarmaya çalışıyorum ama şimdi çığlık atan ciğerlerim.

Lütfen atalarım, eğer bunu atlatmamı sağlarsanız, kardiyo çalışacağıma söz veriyorum.

King kaldırımdan dönüp koşmaya başlıyor ve bizi caddenin karşısına, karartılmış büyük bir cipe doğru götürüyor.

Çabalarımı ikiye katlayarak bacaklarımı daha sert tekmeliyorum. Ayaklarım inciklerini sıyırıyor ama asla istediğim gibi birleşmiyor.

Biri yapana kadar.

Vuruşumu öfkeli bir inilti takip ediyor ve hareketimiz aniden duruyor.

King belinden eğilerek beni betonun üzerine yüzüstü yatırdı.

Bir çığlık atmaya çalışıyorum ama o bırakmıyor. Aksine, tutuşu daha da sıkılaşıyor ve göğsünden sırtıma, oradan da vücudumun her santimine yayılan acı dolu iniltisini hissetmemi kolaylaştırıyor.

"Savannah," diye ismimi mırıldanıyor, nefesi boynuma değiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Ne oluyor, ceset?

King doğruldu ve ben onunla siyah cipin arkası arasında sıkışana kadar iki adım sendeledi. Onu daha da fazla

benden daha fazla.

Hâlâ acı dolu sesler çıkarıyor ve sanırım tekmelerimden biriyle taşaklarına vurmuş olmalıyım.

Bir yanım alkışlıyor ama her zaman son derece kibar olmak üzere yetiştirilmiş olan yanım kendini suçlu hissediyor. Bu da beynimin ilk yarısının ikinci yarısına *az önce birini öldürdüğünü* ve kibarlığın endişelerimin en *küçüğü* olduğunu hatırlatmasına neden oluyor.

King'in ön kolu göğüslerimin alt tarafına bastırarak onları daha yukarı itiyor ve sırtımdaki ağırlığı onları sert yüzeye sıkıştırıyor.

"Ow!" Boğucu avuçlarına karşı çığlığım boğuklaşıyor.

"Bak," diye homurdanıyor, ağırlığını şakağına bastırarak kulağıma doğru kaydırıyor. "Debelenmeye devam edebilirsin, ellerini, ayaklarını ve ağzını bantlayabilirim, seni Suburban'ımın arkasına tıkabilirim ve bu sırada karşımıza çıkan herkesi vurabilirim. *Ya da* uslu bir kız olup ön koltuğa otursun ve kimse ölmek zorunda kalmaz." Duraklıyor. "Yani, başka kimse."

Hiçbir şey yokmuş gibi konuşuyor.

Sanki kayınbiraderini öldürmek bir şey değilmiş gibi.

"Elimi hareket ettireceğim ve eğer çığlık atma dürtüsü hissedersen, pantolonumun arkasına sıkıştırılmış silahı hatırla. Öldüreceğim kişinin senin ellerinde olacağını unutma. Ve eğer sesler yükselirse, hemen gitmem gerekecek. Bu da kafana bir kurşun sıkacağım anlamına gelir."

Onun rahat sesi her şeyi daha da kötüleştiriyor ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasına neden oluyor.

Parmaklarını esnetiyor. "Aynı fikirde miyiz, tatlım?"

Elimden geldiğince başımı sallıyorum ve sonunda elini ağzımdan çekiyor. Çığlık atmıyorum.

Birinin ölümünden sorumlu olamam. Orada öylece asılı kaldım, onun pençesinde, nefes nefese.

"Aynı şey koşmak için de geçerli." Ayak parmaklarım tekrar yere değene kadar beni indirirken belimdeki kolu gevşiyor.

İnce ayakkabılarımın altındaki çakıl taşları kayıyor ve dizlerim sallanıyor.

Korkuyorum. Dehşete düştüm. Yine de beni bunca yol taşımasının ne kadar etkileyici olduğunu düşünmeden edemiyorum. Tek koluyla.

Kolunu yavaşça benden çekiyor ve ben de nefesimi tutmaya çalışarak ve harika bir plan bulmayı umarak kendimi araca yaslıyorum.

Ama sonra beni dürttü.

"Hadi gidelim." King'in nefesi bile kesilmemiş, görünüşe göre bir saniye önceki ağır nefes alış verişi sadece acıdanmış.

Aklıma şaşırtıcı bir plan gelmediği için beni yolcu kapısına kadar götürmesine izin verdim.

Bir elini sırtıma koyarken diğer eliyle kapıyı açıyor.

Bir an bile şortumun kıçıma nasıl oturduğunu ya da bu devasa araca binmenin kıçımı onun suratına nasıl dayayacağını düşünmüyorum, çünkü 20/20'nin asla bir yabancıyla arabaya binmemeniz gerektiğini hatırlatan her bölümünü hatırlamakla meşgulüm.

"Emniyet kemerini tak."

Ona göz kırpıyorum ama gözyaşlarım hâlâ görüşümü bulanıklaştırıyor. Bunca zamandır ağlıyor muydum?

Omuzları açık kapı çerçevesini doldururken King tekrar "Emniyet kemerini tak," diyor.

Şu anda yanımdan biri geçse bile beni görmez. Ve eğer görselerdi.

Birinin benim için ölmesine izin veremem.

Ellerim o kadar kötü titriyor ki emniyet kemerini tutmam bile iki denememi alıyor.

Kaçıran kişi iç çekti. "Ben yaparım."

Ben onu durduramadan King kemeri elimden aldı.

Bir eli hâlâ kapının pervazında, aracın içine doğru eğiliyor, vücudunu büküyor ve emniyet kemerimi takmak için uzanırken bizi göğüs göğüse getiriyor.

Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım o vahşi altın gözler çok yakınımda. Tepedeki sokak lambalarından gelen az miktardaki ışık irislerinden yansıyor ve onu hala bu kadar çekici bulmamın az mı çok mu korkutucu olduğunu bilmiyorum.

"Kal," diye fısıldar King, sonra da gider. Kapı arkasından çarparak kapandı.

Göğsüm genişliyor. Bilinçaltım o bu kadar yakınken nefesini tutuyor.

Sanki bir saniye sonra King yanımdaki sürücü koltuğuna oturuyor. Ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. *Kaçmaya bile çalışmadım.*

Omzunun üzerinden bir şey atıyor ve gözlerim hareketi takip ediyor, çantamı görünce biraz sersemlemiş hissediyorum.

Bunu ne zaman bıraktım?

Ne zaman aldı?

Tabii ki koridorda bırakamazdı. Orada olduğuma dair hiçbir kanıt olamaz. *Dairenin içinde bir yerde duran araba anahtarlarım dışında.*

Ve tabii ki çantayı uzanamayacağım kadar geriye attı.

Orada silah olarak kullanılabilecek tek bir şeyim bile yok, ama bir telefonum var - ki şu anda polisi aramak için harika bir şey.

Motor gümbür gümbür çalışıyor ve ölü, pek de erkek olmayan sevgilimin dairesinden katiliyle birlikte çıkıyorum.

BÖLÜM 5

Kral

HAY SIKEYIM. BU GECENIN BÖYLE GEÇMESINI PLANLAMAMIŞTIM.

Yanımdaki koltukta oturan kadının sesi kendini kaybetmek üzereymiş gibi geliyor, bu yüzden aracı tek elle kullanıyorum ve ona en yakın olan elimi kucağımda gevşek tutuyorum. Böylece sonunda misilleme yapmaya karar verdiğinde hazır oluyorum. Çünkü bunun geleceğinden eminim.

Leland'ın binasının arkasından dönmek için keskin bir dönüş yapmadan önce bir sokak lambasının altından geçiyoruz ve ince sarı ışık şeritleri gözyaşı lekeli yanağında parıldıyor.

Ben kadınlara zarar vermem. Kadınları kesinlikle öldürmem. Ama şu an için işbirliği yapmaya devam etmesine ihtiyacım var. Ve korkunun her zaman hızlı ve eksiksiz bir motivasyon kaynağı olduğu kanıtlanmıştır.

Onu kaçırdığım için kendimi kötü hissediyorum ama o şerefsizin kapısına gelmeseydi şu anda arabamda olmayacaktı. Yani, gerçekten, çoğunlukla onun hatası.

Savannah'nın emniyet kemerine uzanmaya başladığını fark ettiğimde, Leland'ın binasının önünden geçen yola son dönüşü yapmak için ayağım frene basıyor.

Bir elim direksiyonu çevirirken, diğer elimi orta konsolun üzerinden kaydırıyorum ve elimi tokanın üzerine koyuyorum. Gözlerini ileride tutuyor, uyumlu rehineyle oynuyor, bu yüzden hareketi görmüyor.

Parmakları tenime temas ettiği anda çekip gitmesini bekliyorum ama dokunduğu kişinin ben olduğumu fark etmemiş gibi görünüyor. Tokayı hissetmeye çalışırken parmakları açılıyor ve işte o zaman donup kalıyor, eli nazikçe benimkini tutuyor.

Başını yavaşça çevirmesi ve bir çığlıkla elini çekmeden önce bakışlarının yavaşça düşmesi neredeyse komik.

Tamam, belki gülmüyorum ama gülümsüyorum.

Gözlerinde dehşet ve yanaklarında yaşlarla bu kadar sevimli olmamalı ama öyle. Ve ben duygusal tepkilerimle savaşmamayı uzun zaman önce öğrendim. Kendinizi sadece hissetmeye bıraktığınızda ve her anı ölümüne psikanaliz etmekle uğraşmadığınızda hayat çok daha eğlenceli.

"Lütfen, bırak gideyim." Fısıltıyla yakarışı titrekti ve bunu ellerinin birbirine kenetlendiği kucağına doğru söylüyordu.

Cevap vermek yerine gaza basıyorum ve Leland'ın boktan apartmanının önünden hızla geçiyoruz.

Bir dakika daha sessizlik olunca tekrar deniyor. "Hiçbir

şey söylemeyeceğim."

Bana baktığını hissedebiliyorum ama göz teması kurmak yerine, elimi hâlâ emniyet kemerini örttüğü yerden kaldırıp bir arama yapmak için gösterge panelindeki ekrana dokunuyorum. "Biliyorum."

Arabanın hoparlörlerinden yüksek sesli bir zil sesi geliyor ve Savannah koltuğunda sıçrıyor.

Sesi ayarlıyorum ve çağrı cevaplanmadan önce bir kez daha çalıyor. "Yatma vaktin geçti ihtiyar. Neden ayaktasın?"

Bu ahmak.

"Temizlikçi gönderilmesini istiyorum--" Başlıyorum ama sözlerim Savannah'nın çılgınca bağırışlarıyla kesiliyor.

"Yardım edin! İmdat!" Koltuğunda öne doğru eğilmiş, mikrofon için tavana bakıyor. "Beni duyabiliyor musunuz?! Kaçırılıyorum! Yardım edin!"

Nero'nun kahkahası arabayı doldurmadan önce bir sessizlik oluyor.

Savannah sesten irkilerek uzaklaştı, sırtını koltuğa dayadı. "Kahretsin, King. Sonunda beni ilginç bir şeyle aradın," dedi Nero.

gülmeye devam ediyor. "Bu hikayeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Bu durumumu daha iyi hale getirmeyecek.

"Bana yardım etmeyeceksin." Bu bir ifade ve Savannah bunu sessizce söylüyor ama Nero yine de duyuyor.

"Üzgünüm hanımefendi. Adamım seni aldıysa, bu senin iyiliğin içindir. Ya da belki onun iyiliği için." Muhtemelen yüzündeki aptal sırıtışı hayal edebiliyorum.

Savannah arabasının kapısına doğru hamle yapıyor, kolu çılgınca sallıyor. Ama açılmıyor ve ben onun için açmayı seçene kadar da açılmayacak.

"Bırak," dedim

ona. Bırakmıyor.

"Kesin şunu!" Paniğini kırmaya çalışarak bağırıyorum.

O denemeye devam ederken, hıçkırıkları hıçkırığa dönüşürken, sol elimle direksiyonu tutuyorum ve sağ elimle iki bileğini kavrayarak karşıya doğru eğiliyorum.

Çığlık atıyor, ses kapalı alanda neredeyse sağır edici.

"Tanrım, kadın!" Neredeyse elimden kurtulacaktı, ben de elimi daha sıkı tuttum. "Sadece sakin ol!"

Mücadelesi daha da şiddetleniyor ve onu kontrol altına almak için ellerini kendime doğru çekip orta konsolun yarısına kadar çekmem gerekiyor.

Ön kolumu onunkini sıkıştırmak için kullanarak ellerini kucağımda birbirine kenetliyorum. Eminim bu onun için rahatsız edici bir durumdur ama en sevdiğim aracımı mahvetmeme neden olursa çok kızarım.

Gaza basıp sarı ışıkta geçiyorum ve otoyolun girişini hedefliyorum.

"Sana yardıma gelen herkesi vurmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" Söylediğimde sonunda sustu. "Bu ilk müdahale ekipleri için de geçerli. Eğer kaza yapmama neden olursan, ilk müdahale ekiplerini vurmaya başlamak zorunda kalacağım ve sen de pek çok insanın ölümüne neden olacaksın."

Gevşiyor, çenesini aşağı indiriyor, alnı koluma değiyor.

Belki de sevişmeyeli çok uzun zaman olduğunu itiraf edeceğim, çünkü bu temas beni etkilemeye başladı. Ve onun bana karşı hıçkırıklarla titrediğini hissetmek bir *şeyleri* karıştırmamalı.

Aracın içine keyifli bir sessizlik çöker. Ta ki metalik bir uğultu ve patlayan bir şeyin yumuşak sesiyle bozulana kadar.

"Şu anda gerçekten patlamış mısır mı yapıyorsun?" Nero cevap vermiyor, ama artan patlamalar onun yerine cevap verdiği için cevap vermek zorunda da değil. İç çekiyorum. "Yakınlarda bir cesetle ilgilenebilecek bir ekibimiz var mı?"

"Eğer şehirdeyseniz, otuz dakika içinde oraya adam gönderebilirim. Seni gören oldu mu?"

"Kaçırdığım kurban dışında mı?" Ben deadpan. "Hayır. Kimse beni görmedi."

Beni rahatsız eden bir onaylama homurtusu çıkarıyor. Nero benden daha düzenli öldürüyor olabilir, ama nasıl yapılacağını unutmuş değilim.

"Onu götürecek bir yere ihtiyacınız var mı?"

Sorusu dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. "Hayır." Bu küçük güzellik kraliçesini nezarethanelerimizden birine götürmeyeceğim.

"Pekala, o zaman nereye gidiyorsun?" Mikrodalga zamanın dolduğunu bildiren bir bip sesi çıkarır.

Cevap vermekte tereddüt ettiğimde, Savannah'nın elimde gerildiğini hissediyorum. "Eve."

BÖLÜM 6

Savannah

HOME.

Bu kelime kafatasımın içinde

yankılanıyor. Beni eve götürüyor.

Bu cevap onun yakışıklılığına çok benziyor... *Evin* alternatiften daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyorum.

Yani beni öldürecek olsaydı, sokak ortasında vurur ve sokakta bırakırdı. Değil mi? Beni evine getirmezdi.

Ama beni eve getirmek için ne sebep olabilir ki?

Lee'nin adresini telefondaki adama söylerken sonunu yakaladım.

Arayanın kimliğinde sadece N harfi görünüyordu ama sesini ya da yardım için yalvardığımda gülüşünü asla unutmayacağım. Ve onu asla affetmeyeceğim.

"Halledeceğim," diyor N hoparlörden. "Ama hikaye için seni daha sonra arayacağım."

King, bir koluyla beni koltuğa sabitlemiş olsa da, "Evet, evet," diye rahatça cevap veriyor. "Kapatabilir misin? Burada ellerim dolu."

Telefon tamamen kesilmeden önce bir kıkırdama ve ardından o korkunç adamın aptal patlamış mısırını yerken çıkardığı çıtırdama sesi duyulur.

Bunu takip eden sessizlikte kollarımdaki ağrıyı fark ediyorum. Orta konsolun sert kenarı yan tarafıma batıyor. Emniyet kemerinin boynuma batışını.

Ve hepsi çok fazla.

Acıyı sevmem. Hiçbir zaman bana göre olmadı.

Dövmem yok. On altı yaşımda kulaklarımı deldirdim çünkü bütün arkadaşlarımda vardı ve o zaman hep ağlamıştım.

Yürüyüşe çıkmayı severim. Koşmayı sevmiyorum. Ağırlık kaldırmanın getirdiği yanmayı sevmiyorum. Sakin ve rahat olmayı seviyorum. Resim yapmayı seviyorum. Mutluymuşum gibi davranmayı seviyorum. Ve ben...

Şu anda rol yapamam.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Ya bir daha asla mutlu

olamayacaksam? Göğsüm

sıkışıyor.

Ya bu sonumsa? Ya böyle ölürsem? Tek başıma. Korkarak. Hâlâ küçük bir kızken hayalini kurduğum huzuru ve aidiyeti arıyorum.

Gözlerimden hiç durmayan yaşlar akıyor.

"Özür dilerim. Kimseye bir şey söylemeyeceğim." Dudaklarım koltuğumu King'inkinden ayıran pürüzsüz deriye değiyor. "Lee'den ben de nefret ediyorum. Hepsi onun suçu." Bu gerçeğin üzüntüsü neredeyse beni eziyor, omuzlarımın ağırlığıyla titremesine neden oluyor.

Sadece beni ben olduğum için takdir eden biriyle birlikte olmak istemiştim. Sanatımın ciddiye alınmasını. Ve Lee'nin sonunda o kişi olduğunu düşünmüştüm. Ama değilmiş. O *Lee* bile değil. O bir yalancı. Ve bir dolandırıcı. Ve onun ölümü skoru eşitlemedi. Sadece sorunlarımı daha da kötüleştirdi.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Ölmek

istemiyorum." Ne acınası bir ölüm şekli.

Yalvarmak.

"Savannah." Bir el başımın arkasını yumuşatıyor. "Sadece nefes al, Savannah."

Elim kalkıyor, sonra aynı yolu kat

ediyor. Nefes alışım düzensiz ama daha

az gürültülü.

"Sus." Ses tonu kelimenin anlamına uyuyor ve bedenim tepki veriyor. Ciğerlerim rahatça genişliyor. "İşte bu kadar." Elini bir kez daha uzattı. "İyisin."

Nefesim hüzünlü bir kahkaha olarak çıkıyor. *Ben iyi değilim.*

Eli enseme yerleşiyor ve sanki yüksek sesle söylemişim gibi karşılık veriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Dudaklarım isteksiz bir gülümsemeye dönüşüyor. *En*

azından dürüst. Gözlerimi kapatıyorum.

Sakinleşmem lazım. Düzgün düşünmezsem bundan asla kurtulamam.

Sanki bu cümleyi düşünmek beynimi harekete geçiriyormuş gibi, ensemdeki elin beni yerimde tutan el olduğunu fark ediyorum.

Parmaklarım esniyor ve eminim ki bileklerim serbest ve ellerim... beni kaçıran kişinin kucağında duruyor.

Kolumu geri çekip doğruluyorum ve tutuşunu tamamen bırakıyorum.

King çekilmeme izin veriyor ve elini tekrar orta konsola koyuyor. Sanki tekrar dizginlemeye hazırmış gibi. Ama ona bunun için bir sebep vermeyeceğim. En azından şimdilik.

Beni nereye götürürse oraya gideceğim gerçeğine boyun eğerek yanaklarımdaki yaşları siliyor ve pencerenin önünden geçen karanlık manzarayı izliyorum.

BÖLÜM 7

Savannah

DILIMI DAHA FAZLA TUTAMADAN ÖNCE ON DAKIKA DAYANABILDIM.

"Nereye gidiyoruz?"

"Ev." Daha önce verdiği tek kelimelik cevabı huysuzca tekrarlıyor.

Dişlerim alt dudağıma bastırıyor. *Muhtemelen onu rahatsız etmemeliyim.* Mutlu bir esir alan, nazik bir esir alandır. Ya da ben öyle sanıyorum.

"Ama *ev* nerede?" Sessiz kalma konusunda hiç iyi değildim.

Sadece iç geçirdiğinde, bakışlarımı manzaradan ayırıp ona bakıyorum.

Arabanın içi yüz hatlarını iyi gösteremeyecek kadar loş ama gözlerindeki kıvılcımı hatırlamak için ışığa ihtiyacım yok. Yoldan geçen sokak lambaları güçlü çenesini ortaya çıkarmaya yetiyor. Güçlü alnını. *Her şeyi* güçlü.

Dürüst olmak gerekirse, birinin bu kadar iyi görünmesi adil bile değil. Ve beynimin bu gerçeğin üstesinden gelememesi de kesinlikle adil değil. Ona her baktığımda hissettiğim ilk şey korku olmalı. Ama öyle değil.

Bunun yerine, içimde kız gibi kıvranan bir his var. Birinin çekici olduğunu bilmenizi sağlayan his; ve o kişinin sizin için fazla çekici olduğunu ve muhtemelen bunu bildiğini. Bu yüzden önemli şeylere odaklanmam gerekirken -*nasıl kaçacağım* gibi- zihnim giydiğim gömleğin biraz dar olduğu gerçeğine takılıyor. Ve kot şortumun bandı da dar. Ve bu şekilde oturmak karnımı emniyet kemerinden dışarı çıkarıyor. Efor ve stresten terleyen kalçalarım altımdaki sıcak deri koltuğa yapışıyor. Ve bunların hiçbirinin önemli olmadığını *biliyorum*. Tüm bunların aptalca, önemsiz toplumsal *saçmalıklar* olduğunu *biliyorum.*

deli adam. Ama yine de buradayım, benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum. Ve şu anda kendimle ilgili en nefret ettiğim şey bu olabilir.

Tekrar iç geçiriyor, muhtemelen profiline bakmamdan bıkmış. "Yakında orada olacağız."

Ön camdan dışarı bakıyorum. Otoyolda ilerliyoruz, Minneapolis arkamızda giderek küçülüyor. Bu da bana onun şehirde yaşamadığını gösteriyor.

"Banliyöde mi yaşıyorsun?" Bunun neden bu kadar inanılmaz olduğunu bilmiyorum ama
öyle.

"Dinle, orada oturup gözlemleyebilirsin ya da gözlerini bağlayabilirim. Ama ben
sadece adresimi vermeyeceğim."

"Ama..." Neden çenemi kapatamadığımı bilmiyorum. "Beni oraya götürüyorsun.
Nerede yaşadığını görmeyecek miyim?"

King başını çevirip bana baktı. "Seni depolardan birine götürmemi mi tercih edersin? Çünkü sana söz veriyorum benim evim daha rahat. İkimiz için de."

Önümüzdeki yola bakmaya geri dönmeden önce bakışlarımı güvenli olduğunu düşündüğümden daha uzun bir süre tutuyor.

Dudaklarımı kapatıp pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum.

Şiddet tehditleri konusunda fazla deneyimim yok ama *depolardan birine* gitmek öyle bir şey gibi geliyor.

Kimin deposu var ki? Çoğul mu?

"King senin gerçek adın mı?" Penceremin yansımasında kendi gözlerimin açılmasını izliyorum.

Bunu neden sordum ki!?

Bu seferki tepkisine iç çekme diyebileceğimi sanmıyorum, daha çok uzun, yüksek sesli bir nefes verme. "Savannah, bunu bana sormanın iyi bir şey olduğunu düşünüyor olamazsın, değil mi?"

Sesi kızgın olmaktan çok kuşkulu, bu yüzden bakışlarımın ona doğru dönmesine izin veriyorum. "Çünkü değil mi?"

"Çünkü aptal gibi davranmak kaçırılmanın bir numaralı kuralıdır. Ve az önce bana adımı bildiğini söyledin. Şimdi gitmene neden izin vereyim ki?"

"Oh." Omuzlarımı kamburlaştırarak ellerimi kalçalarımın arasına doğru itiyorum. "Ama adımı biliyorsun."

"Evet." Kelimeyi söyleme şekli kulağa *"duh*" gibi geliyor. "Ama kaçırma olayını yapan benim. Senin hakkında bir şeyler bilmem gerekiyor."

"Ama senin kim olduğunu bildiğimi zaten biliyorsun. Çünkü bu öğleden sonra tanıştık," diyorum aptalca.

Başını sallayışını izliyorum. "Arkadaşını da mı öldürmemi istiyorsun?"

"Ne!?" Ellerim havaya kalktı, avuç içlerim durma hareketindeydi.

"Hayır!"

"O zaman belki de bu bağlantı hakkında konuşmak kötü bir fikirdir."

"Çok özür dilerim," diye ellerimi sallıyorum. "Daha önce hiç kaçırılmamıştım!"

"Yok artık."

"Tanrım, kötü bir tutsak olduğum için özür dilerim," diye çıkıştım. "Eğer bilseydim--"

King direksiyonundaki bir düğmeye bastığında sözlerimin geri kalanı duyulmuyor ve araba aniden yüksek sesli rock müzikle doluyor.

"Harika. İyi," diye mırıldanıyorum kendi kendime, kollarımı kavuşturup başımı ondan yana çeviriyorum. "Mükemmel kurban hemen geliyor."

BATIYA DOĞRU ILERLEDIKÇE TRAFIK AZALIYOR, GITTIKÇE UZAKLAŞIYORUZ şehir merkezinden.

Wisconsin sınırında, şehirlerin doğusunda, daha zengin bir banliyö olarak kabul edilen bir yerde büyüdüm. Ailem çok içine kapanıktı, kiminle vakit geçirdiklerine çok dikkat ederlerdi, bu yüzden avukatlardan ve ev partilerinden oluşan küçük baloncuklarını pek sık terk edemezdim. Kesinlikle İkiz Şehirlerin karşı tarafına değil.

Ve sonra, ailemin dehşetine rağmen, onların prestijli hukuk fakültesi hayallerini takip etmek yerine Minneapolis'in kalbindeki bir sanat okuluna gittim. Yani birdenbire beş parasız kaldım - öğrenci kredileri ve boktan, yarı zamanlı, kampüs içi işlerle geçiniyordum, adıma bir araba bile yoktu. Adil olmak gerekirse, hukuk yerine sanatı seçersem beni işten çıkaracakları konusunda beni uyarmışlardı. Ve sözlerine sadık kaldılar.

Dolayısıyla, tüm hayatımı şu anda bulunduğumuz yerden çok uzakta geçirmemiş olmama rağmen, hiçbirine aşina değilim.

Elbette, artık bir arabam ve küçük bir evim var -*bu miras için büyükanneme* teşekkür ederim- ama sanırım farkında olmadan ebeveynlerimin davranışlarını tekrarladım,

Sadece sanat dünyamdaki diğer insanlarla etkileşim halindeyim. Sadece evim, atölyem ve sergi açtığım galeriler arasında gidip geliyorum.

Daha iyisini yap, Savannah.

Son konuşmamızdan bu yana tam on beş dakika geçti ve bir köşeyi dönüp bir göl manzarasıyla karşılaştığımızda ağzımın açık kaldığını fark ettim. Büyük bir göl.

Ay ışığı durgun yüzeyde parıldıyor ve sanki yepyeni bir dünyaya sürükleniyormuş gibi hissediyor.

Minneapolis'in kalbinden geçtiği için Mississippi Nehri'ni görmeye alışkınım ama bu nehir hızlı akan, gürültülü ve zaman zaman neredeyse şiddetli bir nehir. Bu tamamen başka bir şey. Ve eğer kırmızı terliklerim olsaydı, topuklarımı birbirine vururdum. Çünkü artık Kansas'ta değiliz.

BÖLÜM 8

Kral

KÜÇÜK TUTSAĞIM KOLTUĞUNDA KIPIRDAMADAN OTURUYORDU, SONUNDA NASIL
birkaç dakika öncesine kadar. Şimdi öne doğru oturmuş, ben mülküme doğru son birkaç dönüşü yaparken dikkatle izliyor.

Sahip olduğum tek ev burası değil ama içinde yaşadığım tek ev burası. Ve onu buraya getirmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok.

Çünkü bu en kötü fikir.

Gerçekten de onu başka bir yere götürmek daha iyi bir fikir olurdu.

Ama uzun bir gün oldu. Eve gitmek istiyordum ve talihsiz bir zamanlaması ve talihsiz bir erkek zevki olan bir kadının akşamımın geri kalanını mahvetmesine izin vermeyecektim.

Farlarım araba yolumun sonundaki ağır demir kapıyı aydınlatana kadar yolun kıvrımını takip ediyorum, sonra yavaşlıyorum.

Bizi gölden uzaklaştırdığımda Savannah'nın göle nasıl baktığını gördüm. Ve eminim insanlar benim gibi zengin bir pisliğin doğrudan suyun üzerinde yaşayacağını düşünür. Ama ben yaşamıyorum. Çünkü mülkümde kontrolsüz giriş noktaları istemiyorum. Ve teknelerdeki sarhoş aptallar ve kürekli sörf tahtalarındaki yuppilerle dolu bir göl, tam olarak sıkı bir şekilde kilitlenmiş olarak düşündüğüm şey değil. Bunun yerine, bir mil içeride on dönümlük bir arazim var. Hepsi çitle çevrili. Ve hepsi bir güvenlik görevlisi ekibi tarafından izleniyor.

Kapının arkasında bir hareket görüyorum ama adamlarımın kimliğimi doğrulamasını beklemek yerine kumandama dokunuyorum ve kapılar kayarak açılıyor.

Savannah'nın kucağında kıpırdanan elleri tekrar kalçalarının arasına itiliyor. Üzerinde kestirmek istediğim kalın, sallantılı kalçaları.

Direksiyonu sıkıca kavrıyorum.

Onu bu şekilde düşünemem. Bu kadın benim tutsağım, onunla ne yapacağımı bulmam ne kadar sürerse sürsün. Ve onunla ne yapacağımı bulmak için, onun hakkında daha çok şey öğrenmeliyim. Bunu da o kulağıma bağırırken, benden kaçarken ya da hareket halindeki aracımdan kendini atmaya çalışırken yapamam.

Bu da bana sınırlı seçenek bırakıyor.

Düşünürken onu içeri kilitlemekle sınırlı.

Öne doğru eğiliyor ve yan aynadan arkamızdan kapanan kapılara bakmasını izliyorum.

"Çevreyi koruyan yirmi adamım var." *Dört adam var.* "Eğer kapıya ya da çite doğru kaçmaya çalışırsanız, sizi vururlar." *Vurmazlar.* "Bu yüzden, kendinizi kilitli olmayan bir kapıda bulursanız, içeri girmeye zahmet etmeyin." *Hepsi kilitli olacak.*

Ev önümüzde beliriyor, pencereleri alev alev yanıyor ve hayat dolu görünüyor.

Tabii ki değil. Çalışanların hepsi şimdiye kadar evlerine çekilmiş olurdu, mülkümün arka tarafındaki daha küçük bir ev, ama eve geldiğimde sıcak bir karşılama hissi vermek için bazı ışıkları yanık bırakmayı seviyorum. Sadece bir cephe olsa bile.

Bu takım elbiseleri giymek gibi. Kimse takım elbise giymekten hoşlanmaz. En azından pazıları olan kimse. Ama ben giyiyorum çünkü beni saygın gösteriyor. Medeni.

Eminim Aspen kararlarımın arkasındaki psikolojiyi çözmek için günlerce uğraşacaktır. Ama terapi masumların lüksüdür. Ve benim dolabımda, bagajımı dik tutan çok fazla iskelet var. Bu yüzden, Azrail'in nihayet yanımdan uzaklaşıp benimle yüzleşeceği güne kadar berbat, tatminsiz ve gizliden gizliye üzgün bir şekilde yaşayacağım.

Ön kapıya çıkan basamakların dibinde yavaşlayarak duruyorum.

Evim aptalca büyük. Bir kişinin ihtiyacından çok daha fazla yer var. On kişilik bir ailenin ihtiyaç duyacağından daha fazla. Ama bu büyüklükte bir ev benden beklenen şey. Ve içinde bir şeyler saklamak daha kolay. Ben de bunu inşa ettim. Para mutluluğu satın alamayabilir ama en iyi mimarları satın alabilir. Ben de kendime İngiliz Tudor tarzı büyük bir malikane inşa etmeleri için en iyilerini tuttum. Arazinin geri kalanı mahremiyet sağlayan ağaçlarla kaplıyken, burada bakımlı çimenlerin arasında mükemmel görünüyor.

Vitesi parka aldım ve motoru kapattım. "Geleneksel olarak bu, emniyet kemerinizi çözdüğünüz kısımdır."

Savannah bana baktı. "Beni neden buraya getirdin?"

Başımı koltuk başlığına yaslıyorum. "Seni orada öylece bırakamazdım. Bunu anlamak zorundasın." Cevap vermeyince şaşırmadım. "Ne olursa olsun, böyle olduğu için üzgünüm. Ama bu öğleden sonra olanlardan sonra..." Ses tonumdan yargılamayı çıkaramıyorum. "İtiraf etmeliyim ki gelmeni beklemiyordum. Genelde biri erkek arkadaşının onu aldatan bir pislik olduğunu öğrendiğinde romantizmi öldürür."

Savannah omurgasını dikleştirir ama yine de pencereden başını çevirmez. "O değildi..." Başını sallıyor. "Oraya arabamın anahtarlarını almaya gittim."

Arkaya attığım çantasını düşünüyorum ve yalan mı yoksa doğru mu söylediğini öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ediyorum.

"Is--" Duruyor ve evin ışıkları profilini çerçevelerken, tekrar denemeden önce titreyen dudaklarını birbirine bastırmasını izliyorum. "Beni bırakman için söyleyebileceğim ya da söz verebileceğim bir şey var mı?"

Sorusunu düşünürken ona duraklama nezaketini gösterdim. Ama onu tanımıyorum. Sözüne güvenebilir miyim bilmiyorum. Kimleri tanıdığını bilmiyorum. Ailesinin nasıl biri olduğunu ya da onu benden saklamaya *çalışan* insanlar olup olmadığını bilmiyorum. Ve gizlilik anlaşması gibi önemsiz bir şey onun bir cinayeti ihbar etmesini engelleyemez.

Bundan kurtulabileceğime oldukça eminim. Şu anda kapıları açsam, çantasını ona versem ve gitmesine izin versem bile ne yapardı? Polisi arayıp erkek arkadaşının öldüğünü ve dairesinde bir adam gördüğünü söyleyebilir. Adrese giderler, temiz bir daire bulurlar - ceset yok, şüpheli bir şey yok - ve giderler.

Ameliyattan çıkan ve kesinlikle çok fazla ağrı kesici ilaç kullanan arkadaşının evine gidebilir ve ondan tanıştığımızı doğrulamasını isteyebilir. Ama kimse bizi suç mahallinde bir araya getiremez. *O dedi,* bu *dedi* durumu olur. Ancak benim sözlerim namuslu vatandaş itibarım, milyonlarca dolarım ve İttifak tarafından desteklenecek.

Yani kendime oldukça güveniyorum. Ve yine de.

"Hayır," diyorum ona dürüstçe. "Söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

Beni alaşağı etmeyi başaramayacak olması önemli değil, zaten çok şey gördü. Ve eğer doğru kişi onu ele geçirirse.

Kimsenin onu bana karşı kullanmasına izin vermeyeceğim.

Bu kadar basit. Bu birinci adım. Hala onunla ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

Kararımı kabul eden Savannah uzanıp emniyet kemerini çözdü.

Onun hareketlerini taklit ederek arabadan çıkıyorum, arka kapıyı açmak ve çantasını almak için kısa bir süre duruyorum.

Suburban'ımın arkasından dolandığımda Savannah'yı açık kapısının yanında dururken buluyorum ve çitlere doğru koşmaya çalışmamasını bir kazanç olarak kabul ediyorum.

"Hadi gel." Yanına yaklaştım, arabanın kapısını kapatmak için arkasına uzandım. "Hadi içeri girelim."

Elim otomatik olarak beline bastırmak için kalkıyor ama duruyorum. Benim tipim olabilir ama buraya randevuya gelmedi.

Sonra, onun benim tutsağım olduğunu ve ona ne istersem yapabileceğimi hatırlıyorum, bu yüzden avucum omurgasına bastırılana kadar harekete devam ediyorum.

Biraz zıplıyor ama beni itmiyor. Bir *zafer* daha.

Derin, uğursuz bir havlama sesi geceyi böldüğünde neredeyse merdivenlere varmıştık.

Duruyorum ve parmaklarımı Savannah'nın gömleğinin arkasına sokarak onu da kendimle birlikte durduruyorum.

Alçak havlama sesi bu sefer daha çok hırlamaya benziyor ve daha yakın. "O da ne?" Savannah bir adım daha yaklaşarak yan tarafını Benim.

Gülümsememi bastırıyorum.

Korunmak için *bana* taşındığının farkında olduğunu sanmıyorum.

"Bu benim köpeğim," diyorum ona, simsiyah, yüz on kiloluk Cane Corso bize doğru yaklaşırken.

"O bir köpek değil, lanet olası bir canavar!" Arkama geçmeye çalışıyor ama gömleğini tutuşum onu engelliyor.

Dudaklarımı yuvarlıyorum ve kısa bir ıslık çalıyorum. Emrini bilen koca oğlum hızını artırıyor.

"Dur!" Emrediyorum ve o da beklediğim gibi yapıyor, yüksek sesle bir hırıltı daha çıkarıyor.

Savannah gıcırdıyor ve içime daha fazla bastırıyor, bu da komutun istendiği gibi işe yaradığı anlamına geliyor.

"Geri çekilin." Dinliyor ve hırıltılar kesiliyor. Koyu renk gözleri ben ve Savannah arasında gidip geliyor ve *ne halt* ettiğini düşündüğünü biliyorum. *Az önce bana onu korkutmamı söyledin, şimdi de sakin olmamı mı söylüyorsun? Bir şerit seç.* Ben de sözsüz olarak *senden korkması gerektiğini söylüyorum çünkü*

Onu isteği dışında tutuyorum. Göz kırpıyor. *Evcil hayvan gibi mi?* Göz kırpıyorum. *Şimdi sen söyleyince.*

"O mu yoksa kadın mı arkadaş canlısı?" Savannah'nın sorusu konuşmamızı böldü.

Gerçek cevap biraz karmaşık, çünkü o bu dünyada yürüyen en iyi köpek. Ve bunu hak etmeyen hiç kimseye asla zarar vermez. Ama aynı zamanda beni ve benimkini korumak için eğitildi, bu yüzden kesinlikle düşmanca davrandığı zamanlar oluyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve cevabım karşısında köpeklerin öfkesini hissedebiliyorum. "O çok iyi eğitilmiş bir güvenlik aracı. Kışkırtılmadan saldırmaz." Bir sonraki kısmı söylerken sessizce beni affetmesi için yalvarıyorum. "Ama kaçan birini görürse, onu indirir. Ve köpek dişleri kalçanızı deldiğinde iyi hissettirmez."

Köpekten çıkan nefes öfke gibi geliyor ama Savannah bunu aynı şekilde tercüme etmiyor olmalı çünkü bana karşı titrediğini hissediyorum.

Bu büyüklükte bir köpek tarafından hırlatılmak içgüdüsel olarak doğru bir tepki. Ve benden oldukça küçük olduğu için, onun deyimiyle *canavar* kalça hizasında duruyor.

"Hiç köpeğiniz olmadı sanırım?" Kendimi merak içinde buldum.

Başını sallıyor. "Hayır. Annemin herkesi ısıran ve yanından hiç ayrılmayan küçük bir şeyi vardı. Ya da kucağından."

Yüzümü buruşturuyorum. "Aynı şey değil."

Savannah tekrar bir adım geri gitmeye çalıştı. "Aynı şey değil."

Onu yanımda tutuyorum. "Bu sadece kışkırtıldığında ısırır." Çok zeki köpek ördüğüm hikâyeyi mahvetmeden önce boştaki elimi kaldırıp araba yolunu gösteriyorum. "Kapı."

Bizden uzaklaşıp ön kapıya doğru dörtnala koşmadan önce bana gözlerini devirdiğine yemin edebilirim. Komutunu mükemmel bir şekilde yerine getiriyor. Onu sebepsiz yere oraya gönderdiğim için biraz kötü hissediyorum ama kapı görevlilerinin ona ilgi göstereceğini biliyorum. Savannah'nın icabına baktıktan sonra özür dilemek için onu eve getireceğim.

Elimi Savannah'nın sırtına koyarak onu merdivenlerden yukarı, ön kapıya doğru yönlendiriyorum.

Kapı kolundaki küçük pedin parmak izimi okuması için yeterince durduktan sonra kapıyı iterek açıyorum, Savannah'nın sırtına hafifçe bastırarak önce onun gitmesini sağlıyorum.

Büyük fuayede ilerlerken yavaşlamaya çalışıyor ama ben buna izin vermiyorum. Bir yanım ona gerçek bir tur attırmak, etrafı gezdirmek istiyor. Ama sonra bir kez daha hatırlıyorum, burada kendi isteği dışında bulunuyor ve düşünebilmem için onu bir kenara koymam gerekiyor.

Ama beynim sabırsız, bu yüzden olasılıklarla dönüp durmaktan vazgeçmiyor.

Merdivenleri çıkarken ve ben onu koridora götürürken bir fikir oluştu.

Çılgınca bir

fikir.

Çılgınca bir

fikir.

Neron'u bile iki kez düşündürecek türden bir fikir.

Ama akli dengesi yerinde olsun ya da olmasın, herkesi güvende tutacak en iyi fikrim bu.

"Bu," diyorum kapalı bir kapıya yaklaşırken. Savannah durdu ve yanaklarının kuru olduğunu ve yorgun olsa da yüz ifadesinin artık dehşete düşmüş gibi görünmediğini görmek beni mutlu etti.

Başparmağımı kolun üzerindeki küçük siyah kareye yerleştiriyorum ve kapının kilidinin açılmasını bekliyorum.

Balkona açılan kapılarda da aynı türden bir kilit bulacak, camlar kurşun geçirmez camla kaplı olacak ve dış dünyaya ulaşmanın hiçbir yolu olmayacak. Bu odanın onu tutacağından eminim.

Bu biraz abartı gibi görünebilir, ancak Amerika Birleşik Devletleri'nin merkezindeki en büyük suç örgütlerinden birini yöneten iki adamdan biri olarak abartı gereklidir.

Ve eğer aşırıya kaçacaksak.

Kapıyı itip açıyorum ve Savannah içeri giriyor.

"Ne..." Başlığı uzak duvara dayalı büyük boy Alaska King yatağı gördüğünde sesi kesiliyor.

"Burası bizim yatak odamız."

Etrafında dönüyor, sarı saçları hareketle birlikte uçuşuyor. "*Bizim*!? Hayır, hayır, hayır." Başını sallıyor. "Seninle yatmayacağım."

Elimi kapının pervazında tutuyorum. "Bu gece burada tek başına kalmana izin vereceğim ama yarından itibaren benim yanımda uyuyacaksın."

Savannah yavaşça kollarını kavuşturarak aramıza bir bariyer koyuyor.

"Neden?

Yarın ne olacak?"

Sırıtıyorum. "Evleniyoruz." Ağzı

açık kaldı.

Ama o cevap veremeden kapıyı çarpıp kilitledim.

BÖLÜM 9

Savannah

HAYIR.

Sadece. Hayır.

Kapıya bakıyorum, çenem düşük, kapıyı açmasını ve *sadece şaka* yaptığını söylemesini bekliyorum.

Ama yapmıyor. Çünkü o psikopatın ciddi olduğunu düşünüyorum.

Ama... evli mi?!

Beynim bu düşünceyi kavrayamıyor bile.

Bunu neden istesin ki? Bunun ona nasıl bir faydası olabilir ki? Ve neden kabul edeyim ki?

Ben olsam yapmazdım.

Asla yapmam.

Onu tanımıyorum bile. Soyadını bile bilmiyorum.

Büyük yatak odasının etrafına bakıyorum. Ve burada dururken, nihayet yalnızken, her şey kafama dank ediyor.

Kaçırıldım.

Kimse nerede olduğumu bilmiyor. Kimse tehlikede olduğumu bilmiyor.

Ve bu gece birini öldüren bir adam gördüm.

Teknik olarak hiçbir şey *görmedim*. İki erkek sesi duydum. Bir şeyin patladığını duydum. Ve sonra.

Lee'nin cesedinin görüntüleri görüş alanımı dolduruyor. Kan.

Kafasındaki delik.

Boş gözler.

Mide bulantısı beni yıkıyor.

Bugünden sonra ondan hiç hoşlanmadım bile, ama yine de... O gözleri sadece saatler önce yakından ve canlı görmüştüm.

Midem bulanıyor ve banyo olduğuna şükrederek karanlık bir kapıya doğru atılıyorum.

Kusma. Kusma. Kusma.

Bir hareket sensörü yakındaki yumuşak aydınlatmayı açıyor ve bu beni uzak köşedeki tuvaletin bulunduğu küçük ayrı odaya yönlendirmek için yeterli oluyor.

Tökezleyerek avuçlarımı klozetin kapağında yakalıyorum ve vücudum kabarırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Kusmaktan nefret ediyorum.

Öksürüp tükürürken kapalı gözlerimden yaşlar akıyor. İçim ve duygularım sırayla çalkalanıyor.

Körü körüne kola uzanıyorum ve zayıflığımın kanıtını sifonu çekiyorum.

Vücudum yere çöküyor ve bir kez daha kuru kusarken nihayet saçlarımı yüzümden uzaklaştırabiliyorum.

Korkudan mı, hastalıktan mı, yoksa altımdaki soğuk fayanslardan mı bilmiyorum ama aniden donuyorum. Daha önce hiç olmadığım kadar soğuk.

Böyle bir şey olmayacak.

Bir elimle saçlarımı tutuyorum ve son kez kızarmadan önce bir kez daha tükürüyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Yere oturup birkaç derin nefes alıyorum.

Kontrolü elimde tutmalıyım.

Bir nefes daha çekiyorum, sonra ayağa kalkıp iki lavabodan birine doğru sürünerek gidiyorum ve suyu sıcağa çeviriyorum.

Her lavabonun üzerinde büyük dikdörtgen aynalar var ve odayı dolduran o hafif ışıltı arkalarından geliyor, aynalar duvardan süzülüyormuş gibi görünüyor. Bronz çerçeveleri havada asılı duruyor.

Yansımada, opak buzlu camla çevrili dev bir ayaklı küvet ve bir parti için yeterince büyük bir duş kabini seçebiliyorum.

Ve çok güzel. Gösterişli olmasını beklerdim ama sıcak ve davetkâr... Beyaz, taba ve bronz renkler hayal ettiğim gibi değil.

Avuç içlerimi el sabunuyla dolduruyorum ve öfkeyle köpürürken öne doğru eğilip lavaboların arasındaki vazoda duran taze okaliptüsü kokluyorum.

Katilin banyosuna hayran hayran bakmayı bırak.

Ellerimi iki kez yıkadıktan sonra avuçlarımın içine biraz su alıp yudumlayarak ağzımdaki kötü tadı dışarı atıyorum.

Gözlerim kırmızı ve şiş, burnum pembe, yanaklarım kızarmış ve hala kirpiklerime yapışan gözyaşlarım var. Ama şükürler olsun ki saçımda kusmuk yok. Yani bu, kayıplar denizinde küçük bir kazanç.

Başka bir kazanç umuduyla, bir şişe gargaraya rastlayana kadar tezgahın altındaki dolapları açıyorum.

"Şükürler olsun." Şişenin kapağını açıyorum ve sadece bir an tereddüt ettikten sonra şişeyi dudaklarıma götürüyorum. King'in bunu ağzıma götürmemle ilgili bir sorunu varsa, beni kaçırmamalıydı.

Emin olmak için iki kez yapıyorum, sonra şişeyi yerine koyuyorum ve dikkatli adımlarla yatak odasına geri dönüyorum. Gerçekten, gerçekten güzel yatak odasına.

King'in kim olduğu ya da ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama belli ki parası var. Hem de çok.

Evin tamamı etkileyici. Büyük, temiz ve iyi dekore edilmiş ama bir şekilde gösterişli değil. Güzel ama çoğu zengin bekârın tercih ettiği ultra modern tarzda sade değil. Tamamen siyah, minimalist, sıfır kişilik tasarımı. Ama bence bu onu daha ürkütücü yapıyor. Çünkü *normal* görünüyor.

Bembeyaz nevresimli büyük boy yatağa sırtımı dönüyorum.

Odanın karşısında yanmayan bir şömine, şömineye doğru bakan rahat görünümlü bir sandalye ve sedir var. Ve tüm duvarı kaplayan güzel bir gömme kitaplık.

Gözlerim kapıya kayıyor.

Açılmayacağından eminim.

Olmayacağını biliyorum.

Ama yine de bir adım atıp deniyorum.

Kolu çok fazla kıpırdamıyor.

Tamam.

Sakin ol.

Tekrar odaya dönüyorum.

Bir pencere olmalı... Beynim kafama bir tokat atıyor.

Tam karşımda bir dizi geniş Fransız kapısı var.

Acele ediyorum ve diğer taraftaki balkonu görüyorum. Yerden sadece bir kat yükseklikte bir balkon ve muhtemelen içine atlayabileceğim bir çalı ya da başka bir şey var...

Kapıyı açmaya çalışırken nefesimi tutuyorum ama o da kımıldamıyor. "Kahretsin."

İki elimle tutamağı kavrayarak tüm ağırlığımı ona veriyorum ama sanki bir tuğla duvarı açmaya çalışıyorum. Kelimenin tam anlamıyla hiç esneme yok.

Boğazımın arkasından sinirli bir hırıltı çıkarıyorum ve bırakıyorum. Beni buraya öylece kilitleyemez. Bu kanunsuz bir hapsetme!

Umutsuzca tutunduğum sakinliğimi korumaya çalışırken dişlerim birbirine çarpıyor.

Düşün, Savannah. Bir kapıdan nasıl geçersin?

Daha önce hiç kilit açmadım ama bu kadar zor olamaz. Basit bir mekanik. Değil mi?

Yani tabii ki üzerimde kilit açacak bir şey yok ve kapı kilidinin mekaniği hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama belki bir şeyler bulabilirim. Ben zeki bir insanım.

Sanki bana bir fikir verecekmiş gibi eğilip anahtar deliğine bakıyorum ve göz kırpıyorum. Çünkü öyle bir şey yok. Anahtar deliği ya da herhangi bir yuva yok.

Başımı eğerek, kolun üzerindeki küçük siyah dokunmatik yüzeye bakıyorum. King'in ön kapıyı ve bu odanın kapısını açmak için kullandığının aynısı.

Dudaklarımı birleştiriyorum. Bu aptalca bir fikir. Açıkçası, izim onaylı bir kullanıcı olarak yüklenmedi ya da her ne deniyorsa, ama denememek de aynı derecede aptalca görünüyor. Çünkü *ya*...

Görülecek bir şey olma ihtimaline karşı bir kıvrımda durarak başparmağımı hafifçe pedin üzerine bastırıyorum.

Ve hiçbir şey.

Çalıştığına dair ses yok. Taradığını gösteren ışık yok.

Ancak başparmağımı kareye yerleştirdikten bir buçuk saniye sonra koluma keskin bir elektrik çarpıyor, ödüm bokuma karışıyor ve kıçımın üstüne düşüyorum.

Aşağı inerken inliyorum, kuyruk sokumumdaki acı başparmağımdaki karıncalanmayla eşleşiyor.

"Ciddi olamazsın." Acıyı dağıtmak için elimi sıkıyorum. "Bu benim hayatım olamaz."

Bu şey her ne haltsa, beynimi zaplamış olmalı, çünkü şimdi çok kızgınım.

Bu küçük şok, buranın lanet bir dinozor kafesi gibi kablolu olduğunu düşünürsek, muhtemelen beni daha da korkutmalı, ama korkmuyorum. Öfkeliyim.

Ellerimi mükemmel cilalanmış ahşap zemine vurarak kendimi

Yukarı.

"Kapıyı kolla açmamı istemiyor musun? İyi o zaman. Başka bir yol bulurum." Okuyup beğendiğim kitapların isimlerini görmezden gelerek kitaplığa doğru yürüyorum ve heykellere odaklanıyorum. Yeşim taşından ince ince oyulmuş bir denizkızı ile Darwin'in mermerden bir büstü arasında bir an tartışıyorum. "Beni bu işe bir erkek soktu, bir erkek de çıkarabilir" diye homurdanıyorum, *en güçlü olanın hayatta kalma* savaşını kaybetmemeyi umarak ve yaşlı adamı raftan çekip alıyorum.

Ağırlığını test etmek için iki elimi de kullanıyorum ve muhtemelen göründüğü kadar pahalı olduğunu teyit ediyorum.

Olası sonuçları düşünmeme izin vermeden, Fransız kapılarına doğru iki hızlı adım atıyorum, büyük cam parçalarından birini hedefliyorum ve Charles'ı fırlatıyorum.

Hızım beni bir adım daha yaklaştırıyor ve kırılan cama hazırlanmak için gözlerimi kısmaya başlıyorum. Ama mermer büst camın içinden uçmak yerine sekiyor.

Tekrar irkildim ve dünyanın en aptalca Darwin Ödülü örneğinde ayak parmaklarımın ezilmesini önlemek için tam zamanında yana atladım.

İçimdeki öfke artıyor.

"Hayır!"

Bilim adamını mı yoksa bardağı mı azarlıyorum bilmiyorum ama bunu kabul edemem.

Büstü tekrar kaldırıyorum, tabanın en sivri kısmını buluyorum ve bir balta gibi sallıyorum.

Hiçbir şey.

Camda bir çentik bile yok.

Çığlık atarak cama tekrar tekrar vuruyorum, ancak misket önümdeki *lanet olası olmayan* camı çizmeyince daha da öfkeleniyorum.

"Bu evdeki tüm pencerelerin kırılmaz olduğunu söylemek için iyi bir zaman olabilir mi?" King'in sesini duyunca döndüm ve onu kapının pervazına yaslanmış halde buldum. "Kurşun geçirmez de, eğer bir yerlerde sakladığınız bir silahınız varsa."

"Bırakın beni!" Bağırıyorum, zaten attığım çığlıklar yüzünden boğazım acıyor.

"Üzgünüm, tatlım." Başını sallıyor. "Yapamam."

Sırıtışı o kadar sinir bozucu ki, daha iki kere düşünmeden büstü ona fırlatıyorum.

Bir an için ona şiddet uygulamanın kötü bir fikir olabileceğinden endişeleniyorum ama sonra piç kurusu *onu yakalıyor*.

Siktir et onu, hem de çok.

"Sanırım bu bende kalacak." Sanki dev bir taş parçası değil de bir balonmuş gibi kolunun altına asıyor. Yere doğru başını sallıyor. "Bu gece için yeterli olacaktır. Eğer bir şey için bana ihtiyacın olursa..." bana yakışıklı bir bakış fırlatıyor, "başparmağını tekrar o pede bastırman yeterli."

Ona fırlatacak başka bir şey aramak için kitaplığa doğru hamle yaptığımda bile utanç üzerime çöküyor, ancak uygun şekilde ağır bir şeye ulaşamadan kapı tıkırdayarak kapanıyor.

BÖLÜM 10

Kral

KAPIYI KAPATIRKEN GÜLMEMEK IÇIN TÜM IRADEMI KULLANIYORUM.

ve kilitle. Ama kötü mizahımın karması, lanet köpeğimin üzerine tökezleyerek neredeyse yüzüstü düşmemle hemen ortaya çıkıyor.

Bir küfür ısırıyorum ve onun pişmanlık duymayan gözlerine bakıyorum. Bu pislik her zaman alt katta uyur. Gece boyunca içeride devriye gezebilmeyi seviyor. Bu yüzden beni sessizce buraya kadar takip etmesi ve meşgul olduğum yarım dakika içinde arkama uzanması açıkça hedefli bir saldırıydı. "Bakalım yarın seni besleyecek miyim?" diye köpeğime fısıldadım.

birinci kata geri dönüyor.

Hain olduğu yerde kalıyor, evdeki tutukluya muhafızlık yapıyor ve beni görmezden geliyor.

Gecenin bu saatinde genellikle dizüstü bilgisayarımı yatağa götürür ve biraz çalışırdım. Zengin bir bekârın hayatı böyledir. Ama odam dolu olduğu için ve ona bu geceyi kendine ayırabileceğini söylediğim için sözüme sadık kalacağım.

Hiç kullanılmamış bir misafir odası var, böylece o yatağı deneyebilirim. Ama önce ofisime yerleşeceğim. Çünkü bir süre güzel Savannah'nın geçmişini araştıracağıma dair bir his var içimde.

BÖLÜM 11

Savannah

"OROSPU ÇOCUĞU."

Genelde bu kadar küfretmem. Ama bu adam, bu *pislik*, içimdekileri dışarı çıkarıyor.

Annem dehşete düşerdi. Ki bu da devam etmek için iyi bir sebep. Ayrıca kendimi bu duruma soktuğum için de dehşete düşerdi. Ama bu son derece adaletsiz bir yargı olurdu.

Öfkeli adımlarla kapıya doğru ilerliyorum ve hareket etmeyeceğini bildiğim halde kapı koluna asılıyorum. Ve hareket etmiyor.

"Sikik." *Tamam, bu iyi hissettirdi.* "Seni sikik!" *Bağırmak daha da iyi hissettiriyor.*

Ayağım geri çekiliyor, sanki kapının tabanına tekme atacakmışım gibi, ama kendimi durduruyorum. Ayak parmağımı kırmak beni daha da perişan ederdi.

"Şerefsiz," diye homurdanıyorum yine, iyi bir önlem olsun diye.

O aptal baskını yakaladığına hala inanamıyorum.

Kapının açılmayacağını kabul ederek, benim için bıraktığı şeye bakıyorum.

Yerde, şirin bir oda ve kahvaltıda bulabileceğiniz gibi süslü bir ahşap tepsi var. Sadece kraker, peynir ve bir sürahi şarap yerine, açılmamış bir kutu Cherry Pop-Tarts, bir King Size Snickers, kapalı bir poşet tatlı ve baharatlı kurutulmuş et ve iki şişe su var. Böyle bir yerde bulmayı beklediğim türden bir yiyecek değil. Ama belki de büyük kötü adam genç bir çocuk gibi yemeyi tercih ediyordur.

Hepsini kırıntı haline getirmek istiyorum ama bu aptallık olur. Beni burada ne kadar bırakmayı planladığını bilmiyorum ve banyodaki musluk suyu dışında bana verdiği tek besin bu olabilir. Ve

En azından bana paketlenmiş yiyecek getirecek kadar akıllıydı. Çünkü aç olsam da olmasam da, el yapımı bir sandviçe dokunmamın imkanı yok.

Hayır, efendim. Bugün olmaz.

Çömelerek tepsiyi kaldırdım ve yatağın üzerine koydum.

Su şişesinin kapağını çevirdiğimde tatmin edici bir çıt sesi geliyor, ben de şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve tek seferde yarısını içiyorum.

Son bir saat içinde çok fazla çığlık attım ve ağladım - *hepsi bu muydu? - ve bu* gözlerimin kaşınmasına ve boğazımın kurumasına neden *oldu*.

Elimde şişe, odanın çevresini dolaşıyorum. King'in ya da bir başkasının tekrar içeri dalmayacağının garantisi yok, ama gecenin geri kalanında yalnız kalacağıma dair bir his var içimde.

Daha yakından incelediğimde, her şey -mobilyalar, yatak takımları, biblolar- ilk düşündüğümden daha pahalı görünüyor.

Neredeyse sırıtacaktım, belki de annem beni o kadar da hayal kırıklığına uğratmazdı. Ona göre zengin bir koca kapmak başarının zirvesidir.

Koca.

Midem sıkışıyor ve sudan bir yudum daha alıyorum.

King'in tüm bu olanları nasıl gördüğünü bilmiyorum. Onunla birlikte bir kiliseye ya da mahkemeye gidip, sanki lanet olası bir mahkûm değilmişim gibi davranarak yeminimi edecek değilim.

Ve eğer beni öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapardı. Yani *ya benimle evlenirsin ya da ölürsün* gibi bir argüman kullanması zor.

Ölmek istemiyorum.

Eğer bana bu ültimatomu verirse, sanırım bunu yapacağım. Evlilik ölüm kadar kötü değil. Ve kaçmanın yollarını aramaya devam edeceğim. Beni sonsuza kadar bir yatak odasında kilitli tutamaz.

Bir sonraki nefes verişimde yorgunluktan yanaklarım şişiyor. Yatağa bakıyorum, onu kullanmaktan çekiniyorum.

Ama dolapta ya da küvette geçici bir yatak yapmaya çalışmanın bir anlamı yok. Bu, sürekli kaçtıkları ve peşlerinde olabilecek kişileri alt etmeye çalıştıkları kanunsuz suikastçı kitaplarımdan biri değil. Bu benim zaten iyi ve gerçekten esir tutulduğum bir kitap. King burada olduğumu biliyor, odanın içinde saklanmak bunu değiştirmeyecek.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, hâlâ yatağa bakıyorum. Bahse girerim burası onun odasıdır.

Eminim buraya bir sürü kadın getirmiştir.

Umarım özgür iradeleriyle.

Ve...bahse girerim o yatak cehennem kadar rahattır. King gibi bir adamın kendi yatağında cimrilik yapmasına imkan yok.

Ama tam kabarık yorganın altına girmeyi düşünürken, ne kadar iğrenç ve pis hissettiğimin farkına varıyorum.

Uzun bir gün oldu. Lee ile buluşmak için erkenden hazırlanmak bambaşka bir hayat gibi geliyor.

Onun için, sanırım öyleydi.

Kendi karanlık düşüncelerimle yüzümü buruşturuyorum. Bundan sonra terapiye geri dönmem gerekecek.

Kendime bakıyorum.

Diğer tüm şeylerden bağımsız olarak, herkesin giymesi gerekenden daha uzun süredir sütyen giyiyorum, bu yüzden onun gitmesi gerekiyor. Ve bu kot şortlar sürtünmesini istemediğim yerlere sürtünmeye başladı, bu yüzden giymek için yumuşak bir şey iyi olurdu. Ve bir zamanlar çok güzel olan tişörtüm kaçırılma sırasında yaşadığım panik terinden dolayı üzerime yapışıyor, bu da yakılmasa bile yıkanması gerektiği anlamına geliyor. Ve ayaklarım... Rahat değil de sevimli olduğu için giydiğim bu küçük babetlerin ayaklarımı ne kadar ağrıttığını çok fazla düşünürsem yeniden ağlamaya başlayacağım.

Gözlerim açık banyo kapısı, yatak ve dolaba açılıyor olması gereken kapı arasında gidip geliyor.

"Siktir et."

Suyu kolumun altına sıkıştırıyorum ve açılmamış kapıyı denerken nefesimi tutuyorum, çaba harcamadan açıldığında memnun oluyorum.

Kapı içeri doğru sallanıyor ve tıpkı banyoda olduğu gibi armatürlerden yumuşak bir ışık yayılıyor. Ancak bu durumda ışık rafların altından parlıyor.

Dolap çok büyük ve iyi düzenlenmiş ama tam olarak dolu değil. Bu, King'in tonlarca kıyafeti olmadığı anlamına gelmiyor - çünkü var - sadece bu dev gömme dolabı dolduracak kadar kıyafeti yok.

Işık düğmesi bir ışık düğmesinin olması gerektiğinden çok daha karmaşık görünüyor, ancak bir süre sonra tepedeki gömme ışıkları nasıl açacağımı buluyorum.

Takım elbiseleri ve süslü eşyaları görmezden gelerek arka duvarı kaplayan çekmecelere yöneliyorum.

Rastgele seçtiğim ilk çekmece çoraplarla dolu. Çoraplar düz, sıralı, eşleştirilmemiş.

"Tuhaf," diye fısıldıyorum, çekmeceyi kapatıyorum.

Bir sonraki çekmece de neredeyse onun kadar şok ediciydi. Mükemmel kareler halinde katlanmış boxerlar tek başlarına o kadar da dikkat çekici değillerdi ama parlak renkli ipekler beklediğim gibi değildi.

Kendime engel olamayıp uzanıyorum ve başparmağımla işaret parmağımın arasındaki materyali ovuyorum. O kadar yumuşak ve beklenmedik ki, bir çift daha hissediyorum.

Ama kesinlikle King'in bunları giyse nasıl görüneceğini merak etmiyorum. Ve midemde herhangi bir burkulma hissetmiyorum.

Hayır. Hiç de değil. Stockholm sendromu için çok erken. Bu sadece vücudumun bana daha önce yediğim her şeyi dışarı attığımı hatırlatması.

Çekmeceyi kapattım. Yatarken King'in iç çamaşırlarını giymeyeceğim.

Bir sonraki çekmece sonunda işe yarıyor ve spor pantolonlardan bir seçki buluyorum. Benim için çok uzun olacaklarını biliyorum ama yabancı birinin boxer'ını giymekten iyidir.

King beni Lee'nin binasından zorla taşırken ve vücudum onunkinin önüne yapışmışken, vücudunda fazla yağ varmış gibi görünmüyordu. Ama o iri yapılı bir adam, bu yüzden *ağır* olsam da, bana böyle seslenişini hatırlayınca içten içe dudak büküyorum, elastik bel, kalçalarımın üzerinde esnemesi gerektiği anlamına geliyor.

Tişört bulana kadar iki çekmece daha geçiyor. Ve siyah olanları bulana kadar bir çekmece daha. Çünkü sütyensizken beyaz tişört giymem. Burada olmaz. Bütün Pop-Tarts'lar için değil.

İlk çekmeceye geri dönerek bir çift siyah çorap çıkardım ve baştan aşağı siyah görünümümü tamamladım.

Tam çekmeceyi kapatmaya başladığımda duraksıyorum, sonra boştaki elimle çorapları bir araya getiriyorum.

Eğer iki elim ya da sabrım olsaydı, hepsini düğümlerdim. Ama içimden bir ses bunun için daha sonra zamanımız olacağını söylüyor.

Kendimi biraz daha iyi hissederek, elimde bohçamla arkamı dönüyorum ve çok büyük bir kasa görüyorum. Açık kapının arkasına gizlenmiş, bu yüzden içeri ilk girdiğinizde göremiyorsunuz, ancak parlak yüzeyi onu gözden kaçırmayı zorlaştırıyor.

Hayal kırıklığına uğramayı sevdiğim için kasanın yanına gidip inceledim ve üzerinde küçük kare şeklinde bir okuyucu olmamasına biraz şaşırdım. Ve sonra hiçbir şey bulamayınca daha da şaşırdım. Kadran yok, menteşe yok, hiçbir şey yok.

Ama beni bir kere vurursan utanırsın, iki kere vurursan...

Parmaklarımı yüzeyden uzak tutuyorum ve dolaptan çıkıyorum.

BÖLÜM 12

Kral

32 YAŞINDA.

Adres--

Sosyal güvenlik numarası--

Vergi beyannamesi--

Monitörlerimde daha fazla ekran açılıyor ve çok sayıda bilgi, bunu dizüstü bilgisayarımda değil de ofisimde yaptığım için memnun olmamı sağlıyor. Bazen kendileri hakkında her şeyi saklamaya gerek duymayan insanlar hakkında ne kadar çok şey bulabileceğinizi unutuyorum.

Ve sadece Savannah değil. Ailesi, kuzenleri, eski iş arkadaşları... Ailesi büyük değil ama yeterince varlar.

Sosyal medya hesaplarındaki görselleri toplayıp bir tablete atmak neredeyse çok kolay.

Daha fazla fotoğraf derledikçe göğsümün içinde küçük, çoğunlukla ölü bir parça bükülüyor. Kuzeni kilise korosunda şarkı söylüyor. Kuzeninin kızları okullarının oyun parkında oynarken. Savannah'nın babası bir golf sahasında, golf arabasının yanında emeklilik topluluklarının adı yazılı. Evinde buluştuğumuz arkadaşı Mandi, Mandi'nin sahibi olduğu galerilerin önünde gülümseyen Savannah'nın omuzlarına kolunu dolamış gülümsüyor.

Ve daha fazlası. Çok daha fazlası.

Bulabildiğim kadarıyla, planım yakıp yıkma yaklaşımını benimsemek.

Şahsen bu benim en sevdiğim taktik ve bu durumda işe yarayacağını düşünüyorum.

Onu benimle evlenmeye ikna etmek için hangi yolu izleyeceğimden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim. Ama onu kollarıma almakla ön kapıdan içeri girmek arasında bir yerde, bunun tek seçenek olduğuna karar verdim.

Ve şaşırtıcı bir şekilde bu fikirde karar kıldım.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren, ondan etkilenmiştim. O şerefsiz Leland'la birlikte olmasından nefret ediyordum. Aspen gibi onun ağına düşmesinden nefret ettim. Ve bir parçam onunla birlikte olduğunu bilmekten iğreniyor. Ama o artık benim. Ve o aptal piçle ilgili tüm anılarını teker teker sileceğim.

Ve karım olarak hiç kimse onu Leland Reed'in kayboluşuyla ilgili bana karşı tanıklık etmeye zorlayamaz. Ve kimse tanık olduğu için onun peşine düşemez, çünkü kimse bana ait olana dokunamaz. Kimse buna cüret edemez.

İttifak'ın liderlerinden biri olduğumu açıklamak hayatımı biraz daha karmaşık, biraz daha güvensiz hale getirdi. Ama başka bir şey daha yaptı, insanların gerçekten ne kadar tehlikeli olduğumu bilmelerini sağladı.

Odağımı ailesinden ve tanıdıklarından uzaklaştırarak Savannah Jane Oates'u daha derinlemesine araştırıyorum.

Burada onu benimle evlenmeye zorlayacak, istediğimi yapana kadar hayatından insanları çıkaracağımı düşünmesini sağlayacak kadar şey var. Ama onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

Müstakbel eşim hakkında daha çok şey bilmem *gerek*.

BÖLÜM 13

Savannah

TARAĞIMI NEMLI SAÇLARIMDA GEZDIRIRKEN BUHAR HALA HAVADA DÖNÜYOR. Saç.

Dev küvet beni çağırıyordu ama çıplak bir şekilde uzanıp birinin gelip kapıyı çalmasını bekleme fikri banyo yapmanın tüm cazibesini yok ediyordu. Ben de dev duş kabininde temizlenmeye karar verdim.

Karanlık dolabın mahremiyetinde rahat kıyafetlerimi giyip yorganın altına girmeyi düşünmüştüm ama kendimi uyuyamayacak kadar iğrenç hissediyordum. Sık sık boyayla kaplanan biri olarak, bu kadar temizlik manyağı olmayacağımı düşünebilirsiniz, ancak cildimde kurumuş ter hissine dayanamıyorum.

Bu yüzden büyük koltuğu banyoya sürükledim ve çıplaklığımla Kral arasında ekstra bir koruma olarak kapının arkasına sıkıştırdım.

İstese yine de geçebileceğini biliyorum ama bu beni daha iyi hissettirdi. Banyo kapısında o küçük parmaklıklardan değil de normal bir kilitleme kolu olması da beni biraz daha iyi hissettirdi.

Her şeyi nasıl açacağımı bulduktan sonra hızlı ama iyice duş aldım. Duş malzemelerinin hepsinin seksi ve erkeksi koktuğu gerçeğiyle oyalanmadım. Suyu kapattıktan sonra bulduğum havluyu hızla aldım ve buzlu camın arkasında kurulanıp giyindim.

Aynı adamın sabununu kullandıktan sonra yabancı bir adamın kıyafetlerini giymek tuhaftı ama bu noktada sınırları aşmış sayılırız. Lavabonun yanındaki ilk çekmeceden bir tarak çıkınca onu kullandım.

Tarağı tezgâhın üzerine bırakıp saçıma yeni bir havlu doluyorum ve eşyalarının geri kalanını karıştırmaya karar veriyorum.

Bir sonraki dolap kapağından elektrikli diş fırçası ve diş macunu çıkıyor.

Dudağımı ısırıyorum. Hangisi daha kötü, kirli dişler mi yoksa başkasının diş fırçasını kullanmak mı?

Bu soruya net bir cevap bulamayınca bir sonraki dolabı açıyorum, bir sonrakini de, sanki banyoya cin musallat olmuş gibi her kapı ve çekmece açık olana kadar.

Şansım yaver gitti ve bir paket yeni diş fırçası başlığı buldum, bu yüzden paketi açıp eskisini yenisiyle değiştirdim ve diğer her şeyi kataloglarken dişlerimi fırçaladım.

King'in deodorantının üst tabakasını kazımak için diş fırçası başlığının ambalajından yırtılmış bir karton parçası kullanmadan önce daha fazla iç tartışma yaşıyorum, sonra ödünç aldığım gömleğimin altına uzanıp koltuk altlarıma sürüyorum. Ayrıca pahalı görünen bazı yüz kremleri de var, bu yüzden saçlarımı çözmeden ve saç derime lezzetli kokulu saç yağı masajı yapmadan önce utanmadan onları da uyguluyorum.

Eğer esir tutulacaksam ve muhtemelen hafta sonunda öldürüleceksem, küçük şeylerden de keyif alabilirim.

Saçlarımın doğal bir dalgası var ve yatmadan önce örmeyi çok isterdim ama araştırmam sırasında hiç saç bağına rastlamadım. Beynimin aptalca bir köşesi, bu odada başka kadınlara dair hiçbir kanıt olmadığı için mutlu.

Diğer kadınlar. Sanki artık onun kadınıymışım gibi.

Bu düşünceyle kapıyı çarparak büyük koltuğu kapıdan uzaklaştırıyorum ve banyodan çıkıyorum.

Yapacak bir şey kalmayınca yatağa girdim.

Genelde karartma-panjur yapan bir kızımdır, ama şu anda karanlık kendimi güvende hissettirmiyor. Bu yüzden ışıkları açık bırakıp yorganın altına giriyorum. Yatağı itip kaktığımda ikinci, hala kapalı olan su şişesi devriliyor ve bir çıtırtıyla kurutulmuş et torbasının üzerine düşüyor.

Elimdeki yiyecekleri hatırlayarak doğruluyorum ve tepsiyi yatağın başına doğru sürüklüyorum.

Ağzımda hâlâ o naneli tat var, bu yüzden atıştırmalıklar dizisine bakıp tartışıyorum. Ama ölmekten daha kötü olan tek şeyin aç ölmek olduğuna karar verdim.

BÖLÜM 14

Kral

TEK ÇOCUK. EBEVEYNLERI HALA EVLI VE FLORIDA'DA BIRLIKTE YAŞIYORLAR,
Ama son altı ay içinde Savannah'yla aralarında geçen hiçbir telefon görüşmesi ya da mesaj kaydı yok. Geçen yılın telefon kayıtlarına geri dönüyorum ve Noel günü beş dakikalık bir görüşme buluyorum.

Hah. Kesinlikle yakın değil.

Çocukları olan kuzenin de Savannah'yla telefon bağlantısı yok ama Facebook'ta arkadaşlar ve birkaç tıklamayla birbirlerinin gönderileriyle düzenli olarak etkileşime geçtiklerini görebiliyorum. Yani yakın değiller ama uzak da değiller.

Savannah'nın Facebook profilinden, biyografisinde başka bir hesaba bağlantı bulunan Instagram'ına giden yolu takip ediyorum PaintsBySavannah.

Tıklıyorum.

Aradan yirmi dakika geçti ve ben hâlâ onun gönderilerine göz atıyorum. Her birinde duraklıyor.

İş için vergi beyannamesini görmüştüm ama fark etmemiştim... İnanılmaz biri.

Yeteneği her resme işlenmiş. Herkesin görebilmesi için hamlığı tam orada.

Kalın yağlı boyalar tuvalinde kil gibi hareket ediyor. Doku, pürüzsüz renklerle tam bir tezat oluşturuyor. Ve stil...

Bir sonrakine geçiyorum.

Bu tarz neredeyse grafitiye benziyor. Ama sprey kutusuyla yapılmıyor. Yani, damlaları sergileyenler... Hepsi kasıtlı. Amaçlı. Zekice.

Ve renkler...

Seri halinde çalışıyor gibi görünüyor. Hepsi aynı konu hakkında bir dizi resim. Sonra resimler arasında geziniyorsunuz ve

farklı konular.

En son koleksiyon Michelangelo'nun Davut'unun resimleriydi. Bir düzine varyasyon. Bazıları sadece gri tonlarında. Bazıları neondan başka bir şey değil. Bir tanesi yeşil, mor ve neredeyse parlayacak kadar parlak bir beyaz. Ve hepsi işe yarıyor. Her biri tek başına. Ve sonra hepsi bir koleksiyon olarak bir arada.

Ondan önceki seride uğur böcekleri vardı. Ondan önce de köpek tasmaları vardı.

Ondan önce ampuller, sonra kafatasları.

Çok güzel ve eşsizler. Basit ama bir tanesine saatlerce bakabilirim.

Ve beni şu anda yatak odamda kilitli olan kadın hakkında çok daha fazla meraklandırıyorlar.

BÖLÜM 15

Savannah

I KIPIRDAMAKVE TEPSI, VE NE SOL . ONUN İÇINDEKILER, ÜZERINE VE Komodin.

Karnım doydu, işlenmiş hamur işi kutusunun yarısı bitti. Snickers bar artık yok. Ve son su şişesinin yarısı boş.

İç çekerek battaniyeleri çeneme kadar çekiyorum.

Hareket, yorganın altından *erkek* kokusu *yayıyor*.

Duştan sonra cildime sinen kokuların aynısı, ama yatak takımı -derin bir *nefes* alıyorum- daha sıcak kokuyor.

Dişlerim sıkılıyor ve tavana bakıyorum.

Yatağı koklamayı bırak.

Bu adamı çekici bulamazsın.

Tamam, bu mantıksız, çünkü o, objektif olarak, çok yakışıklı. Süper yakışıklı. O kadar yakışıklı ki dizlerimin bağı çözülüyor. Ama bu büyük bir sorun, o aynı zamanda bir katil. Beni kaçıran ve hapse atan adamdan bahsetmiyorum bile.

Ciğerlerim bir başka derin nefesle doluyor.

Siktir et.

Bu gece için. Önümüzdeki birkaç saat için. İri ve güçlü bir adamın kokusunun beni rahatlatmasına izin verirken, ölü bir puştun karısını aldattığı için değil de kendi isteğimle, bir randevu için buradaymışım gibi davranacağım.

BÖLÜM 16

Kral

HOPARLÖRE BASTIM, SONRA TELEFONUMU MASAMIN ÜZERINE KOYDUM VE HAYRAN HAYRAN BAKMAYA DEVAM ETTIM.

Savannah'nın sanatı.

Öğrendiğime göre, üniversiteden hemen sonra yerel galerilerde küçük sergiler açarak işe başlamış. O zamandan bu yana geçen on yıl içinde çalışmalarını internette bir sansasyon haline getirmiş. Geniş bir takipçi kitlesi var ve insanlar sürekli ona mesaj atarak bir sonraki satışının ne zaman olacağını soruyor.

Bu satışlardan bazıları sadece internet üzerinden gerçekleşmiş, ancak birkaç hafta içinde arkadaşı Mandi'nin sahibi olduğu galerilerden birinde bir satış daha gerçekleşecek. Mandi'nin web sitesine göre, galerideki sergiden bir gün sonra satılmayanlar için online bir satış yapılacak.

Hepsi çok etkileyici.

Sanat baskıları sattığına dair bir kanıt bulamadım. Bu konuda onunla konuşmam gerekecek. Eserleri sadece bir orijinal parçayla sınırlandırılamayacak kadar çarpıcı. Daha fazla insanın duvarlarında onun eserlerine ihtiyacı var.

"Ne?" diye mırıldanıyor halsiz ses telefonumdan.

"Yarın sana burada ihtiyacım var."

Nero inliyor, "Ve sen bana yarın söyleyemedin mi?" Gözlerim saate kaydı. "Oops."

"Tüh kıçım, seni sikik."

"Beni kaç kez arayıp uyandırdığını biliyor musun? Bir sürü." Hiç de üzgün hissetmiyorum.

Nero mırıldanır, "Bu kaçırdığın kızla mı ilgili?" "Ne dedin sen?" diye soruyor başka bir uykulu ses.

"Hiçbir şey," diye fısıldıyor Nero. "Uyumaya devam et."

Payton'ın geri çekilmesini umarak sessiz kalıyorum, çünkü bunu bilmesini gerçekten istemiyorum. Eninde sonunda öğrenmeyeceğinden değil, ama ne planladığımı öğrenirse kesinlikle müdahale etmeye çalışacaktır. Ve Nero'nun onun her dediğine atlamasını sağladığına göre, o ne derse ona uyacaktır.

"Um," sesi şimdi boğuk, sanki eliyle ağzını kapatmış gibi. "Ne dinliyorsun?" Çok geç, ofisimdeki ses sisteminin Peaceful Retreat mix'ini çaldığını hatırlıyorum. "Eve gittiğini sanıyordum?"

"Ben yaptım." Uzaktan kumandamda doğru düğmeyi buluyorum ve müziği kapatıyorum. "Bu spa bokuydu."

Onu görmezden geliyorum. "Saat 1'de burada ol."

"Yalnızken dinlediğin şey cidden bu mu?" "Yarın mı?"

Gelebileceğini bilmeye ihtiyacım var.

"Peki, tamam. Ama auramı düzeltmek için bana yağ satmaya k a l k a r s a n seni vururum."

Kapatıyorum.

"Dick."

Buraya geldiğinde söyleyecek birkaç şeyi olacağını tahmin ediyorum. Ama Payton'la ilk tanıştığından beri yaptıklarına şahit olduğum şeyler, Savannah'yı kaçırıp benimle evlenmeye zorlamamın yanında hafif kalır.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Tamam, belki *karımla nasıl tanıştığımın* boktan ölçeğinde kazanmış olabilirim ama yine de adam Payton'ı takip ediyordu. Normalde bu kötü bir şey olurdu. Onun da bu kadar takıntılı olacağını kim tahmin edebilirdi?

Uyuyamayacak kadar gergin bir halde, bir yandan Nero ile olan geçmişimi düşünürken bir yandan da bir ev sanat atölyesi için nelere ihtiyaç duyulabileceğini araştırıyorum.

Nero bu dünyada her konuda güvenebileceğim tek kişi. Elbette kız kardeşlerim var ve harikalar ama birinin öldürülmesi gerektiğinde aradığım kişiler onlar değil. Birini öldürdükten sonra cesedi temizlemek için yardıma ihtiyacım olduğunda da aramıyorum çünkü kıvrımlı küçük bir tanrıçanın peşinden sürüklendim.

Etkileyici bir sanal takipçisi olan, ancak arkadaşları ve ailesiyle çok az günlük teması olan bir tanrıça. Hayatı, büyükannesi ve büyükbabasından kalan mirasla satın alınmış gibi görünen küçük evinden benim malikaneme kimsenin haberi olmadan taşınabilecek güzel bir kadın.

Benim için evliliğin ne anlama geleceğini, İttifak'a bağlı olmanın onun için ne anlama geleceğini düşünerek bir an suçluluk duyuyorum ama bu fikrimi değiştirmiyor.

Nero ve ben Minneapolis'teki İrlanda ve Rus mafyasının tüm önemli oyuncularını ortadan kaldırarak düşmanca ele geçirmemizi koordine edeli on beş yıldan fazla oldu. Yerel İtalyanlar çoktan taşınmışlardı ve o noktada temize çıkıyorlardı, bu yüzden önceki işverenlerimizin yolundan çekilmesiyle Nero ve ben İttifak'ı kurduk. Biz iyi adamlar değiliz. İyi şeyler yapmıyoruz. Ancak bizden öncekilerin aksine, sözümüze güvenilebilir ve kendimiz için belirlediğimiz çizgileri aşmayız. Kabul ediyorum, bu çizgiler çok az ama biz onlara göre yaşıyoruz. Ve diğer insanlar bu çizgiler uğruna ölüyor.

Yakın zamana kadar, bırakın liderlerden biri olmayı, İttifak'taki erkekler bile benim örgütün bir parçası olduğumu bilmiyordu. On yılı aşkın bir süredir başımı öne eğmiş, görünmez bir ortak olarak kalmıştım. Bunu birkaç nedenden dolayı yapmıştım. Birincisi, ailemi korumak için. İkincisi, Nero'nun adamları tek bir lider altında birleştirmesini kolaylaştırdı. Ve üçüncüsü, benim dışarıda olmam bizim için faydalı oldu. Toplumda saygın bir iş adamı olarak. Zenginliğinizin kendilerine de bulaşacağını düşünen insanların sizinle paylaşacakları şeyler inanılmaz.

Ve hepsi işe yaradı. Uzun bir süre için.

Ancak zaman geçtikçe ve ben daha fazla servet ve güç kazandıkça, kamu kariyerim ve finansal yatırımlarım neredeyse silah kaçakçılığı ve kara para aklamak kadar tehlikeli olmaya başladı. Bu ikisi herkesin kabul etmek istediğinden daha fazla kesişiyor. Ve duvardaki yazıyı gördüm. Dolayısıyla, yeraltı dünyasının beni görmesine, gerçekte kim olduğumu anlamasına izin vermek doğru karardı.

Risk arttı ama koruma da arttı. Ve risk zaten vardı. Çok zengin olmak, kirli olsanız da olmasanız da sizi hedef haline getirir.

Aspen'in *aile işlerinin* bir kısmına çoktan dahil olduğundan, kadınsı bir dokunuşa ihtiyaç duyduğunda benim isteklerime rağmen Nero'nun uşağı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ve yaptığım işi ailemden hiç saklamadım. Bunu yapmak onları sadece riske atar. Neye bakacaklarını ve kendilerini nasıl koruyacaklarını bilmeleri gerekiyor.

Parmaklarımı masama vuruyorum.

Ve yarın ailem bir kişi daha büyüyecek.

YATAK ODAMIN KAPISINI SESSIZCE AÇTIĞIMDA IŞIK BENI ŞAŞIRTIYOR. AMA Sonra yorganın altındaki cesedi gördüm ve ışıklar açıkken uyuduğunu fark ettim.

Odaya girerken çıplak ayaklarım hiç ses çıkarmıyor.

Elimi kapının kolunda tutuyorum ve arkamdan sessizce kapandığından emin oluyorum.

Buraya sadece temiz kıyafetler için geliyordum.

Buraya sadece temiz kıyafetler için geliyorum.

Elim uzanıyor ve baş üstü ışıklarını kapatıyor.

Banyodan hâlâ bir parıltı geliyor. Işığı ve duş kokularını takip ediyorum.

Buhar çoktan gitti ama cam duvarda hala su damlaları var. Opak cam, duş alanının dörtte üçünde durarak kapı ihtiyacını ortadan kaldırıyor. Yumuşak adımlarla duvarın ucundan dolanıyorum ve duşa giriyorum. Çam ve sandal ağacı

Hava.

Savannah buradaydı. Çıplaktı. Sabunlarımı vücudunun her yerine sürüyordu. Vücudum tepki verdi, tüm kanım belime aktı.

Ve sonra onu gördüm. Duş başlığından sarkıyordu. Güzel çiçekli gömleği.

Kuruması için orada asılı dururken sessiz *damlama damlaması*.

Duşa doğru ilerlerken ayaklarımın tabanı nemli zeminde küçük tokat sesleri çıkarıyor, kıyafet parçasına uzanmaya hazırım, ancak başka bir öğe dikkatimin her onsunu talep ediyor.

Dantel.

Kırmızı. Dantel. Külot.

Kendimi vazgeçiremeden onları sıcaklık kontrol kolundan çekip alıyorum. Malzeme yıkandığı için nemli, tıpkı gömlek gibi.

Uzun bir süre onlara baktım. Şu anda ne kadar sapkın bir sikik olmak istediğime karar veriyorum. Sonra omuz silkip burnuma götürüyorum.

Göğsümden nefes alarak ciğerlerimi kendi sabunumun ve... amımın kokusuyla dolduruyorum.

Benim güzel küçük, yakında karım olacak, külotunu burada bırakmış ve benim lanet sabunum ve onun tatlı amı gibi kokuyor.

Yüce İsa.

Sarhoş edici karışımdan bir yudum daha alıyorum ve aletim çoktan sertleşiyor. Gitme zamanı. Gitme vakti geldi.

Bir nefes daha alıyorum ve sikim zonkluyor.

Pantolonumu çıkarmak için boştaki elimle uzanıyorum. Ama tek el yetmiyor, ben de külotu ağzıma sokup ısırıyorum ve pantolonumu indirip çıkarıyorum, sonra da tekmeleyip atıyorum.

Boxerlarımın elastik bandı kolayca esniyor ve onları kalçalarımdan aşağı itiyorum.

Danteli daha sert ısırarak aşağı uzanıyorum ve bir elimle taşaklarımı tutuyorum, diğer elimle de uzunluğumu kavrıyorum.

Precum zaten ucumdan sızıyor ve kendimi hiç hissetmediğim kadar tahrik olmuş hissediyorum. Sanki sikişmeyeli yıllar olmuş gibi geliyor, aradan geçen birkaç hafta değil.

Hala çok uzun.

Savannah'nın külotu iniltimi bastırırken, yumruğumu uzunluğumda aşağı yukarı hareket ettiriyorum.

Ama bu yeterli değil.

Sikimi bırakıyorum ve külotu ağzımdan çekip son bir nefes için burnuma götürüyorum, sonra da zorlanan sikimin etrafına sarıyorum.

Sürtünme tam kıvamında. Hassas cildim için yeterince sert.

Parmaklarım taşaklarımı bir kez daha sıkıyor, sonra yukarı kayarak sikimin tabanını tutuyor. Savannah'nın kokusunu aletimde aşağı yukarı sürterken aletimi sabit tutuyorum.

Bu ahlaksızlık.

Berbat.

İğrenç.

Ama bu beni gözlerimi kapatıp, yüzümü bacaklarının arasına gömerken, şu anda yatağımda sırt üstü uyuyan kadını hayal etmekten alıkoymuyor. Onu kaynağında tatmak.

Bana bağırmaya çalışırdı. Muhtemelen bana vurmaya çalışırdı. Ama pes ederdi. Sonra dilimin altında titreyerek yüzüme boşalırdı.

Ve o kadın benim karım olacak.

Başımı arkaya atıyorum, duvarın her tarafına boşalırken onun özü hala duyularımı dolduruyor.

ELLER YIKANDI, KÜLOT DUŞA GERI ASILDI, SESSIZCE SPERM

Tişörtümü çıkarıp boxer'ımdan başka bir şey giymeden yatağa doğru yürüdüm.

Savannah'ya bu geceyi kendine ayırabileceğini söyledim. Ama yalan söyledim.

BÖLÜM 17

Savannah

VÜCUDUM ÇOK AĞIRLAŞTI.

Hâlâ yarı uykulu bir haldeyken bile dün gecenin dehşetini ve stresini hatırlıyorum, bu da hâlâ iliklerimde hissettiğim yorgunluğa neden oluyor.

Ayrıca King'in gülünç derecede büyük yatağında uyurken hissettiğim tamamen yersiz sakinliği de hatırlıyorum.

Uykuya dalarken ciğerlerimi dolduran erkeksi kokuları içime çekerek sıcaklığa sarıldım.

Sıcaklık altımda genişliyor. Alçak bir gümbürtü yastığımdan başıma doğru ilerliyor. Ve aniden tamamen uyandım.

Gözlerim birden açılıyor ve ilk gördüğüm şey çıplak teninin genişliği oluyor. Kaslı geniş bir göğsün üzerindeki çıplak ten, yanağıma değen altın sarısı göğüs kılları.

Başım onun göğsünde.

Başım King'in göğsünde.

Nefes alış verişi aynı kalıyor ve onu uyandırmak istemediğim için durumumu değerlendirirken gerilmemeye çalışıyorum.

Yan yatmışım, yatağın kenarında, banyoya bakıyormuşum. Ama şimdi diğer tarafa döndüm, sırtım banyoya, önüm pencere duvarına ve verandaya açılan Fransız kapılarına dönük ve yatağın diğer tarafındayım.

Onun tarafı.

Pencerelerin ve kapıların her iki yanında ağır perdeler var, ama ikimiz de onları kapatmadık, bu yüzden parlak güneş ışığı camdan akıyor. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama belli ki sabahı geçmişim. Ama bu parlaklığa rağmen odanın ışıklarının kapalı olduğunu görebiliyorum.

Ne yani? Dün gece buraya geldi ve beni korkmuş bir çocuk gibi tüm ışıklar açık uyurken buldu ve soyunup yatağa girmeye mi karar verdi? Bu normal mi?

Bu normalden o kadar uzak ki, beynim hâlâ yatakta olduğum gerçeğine alışmaya çalışıyor. Beni esir alan kişiyle!

Sadece nefes al ve düşün Savannah.

Kolum çıplak beline dolanmış, sanki her gece böyle sarılıyormuşuz gibi. Ve bacağım... Tanrım. Bacağım onun kalçasının üzerinde. Ve uzanmadan ya da battaniyeleri kaldırıp bakmadan, sadece tamamen çıplak olmaması için dua edebilirim.

Bacağımı geri çekmeye başlıyorum, ağrıyan bedenimin izin verdiği kadar yavaş hareket ediyorum. *Görünüşe göre kaçırılmak, çalıştırmaya alışık olmadığım kaslarımı kullanıyor.* Ama sonra henüz fark etmediğim kolum omuzlarımı sıkıyor.

Kapana kısıldım.

Panik, akıl sağlığımın sınırlarını

bulanıklaştırmaya başladı. Ne yapıyorum

ben?!

Mesafe.

Mesafeye ihtiyacım var.

Gizlenme çabasını bir kenara bırakarak, odayı bana bırakacağını söyleyen adamın sert bedenini itiyorum.

Homurdanıyor ama ben tüm gücümle onu iterken bile zorlukla hareket ediyor. Ama bedenimi onunkinden ayırmaya yarıyor.

Geri çekiliyorum, battaniyeler vücuduma dolanıyor.

King ön kolunu gözlerine siper ederken, "Kahretsin Savannah, uyuyordum," diye homurdanıyor.

"Bunu yapmaman gerekiyordu!" Sesim çok soluk çıkıyor ama bunun suçunu onun pazularını görmeme değil, paniğime atıyorum.

Gözlerini kısarak bana bakacak kadar kolunu kaldırdı. "Uyumamam mı gerekiyor?" "Burada olmaz!" Bir kolumu açarak paylaştığımız yatağı gösteriyorum.

Omuz silkiyor. Orospu çocuğu omuz silkiyor.

Ve sonra kafama dank etti. Belki o buradayken.

Yatağın kenarından yuvarlanıyorum, yatak takımı da benimle birlikte geliyor.

"Soğuk!" diye sızlanıyor. Ama ben arkama bakmıyorum. Tamamen çıplak mı yoksa sadece o parlak ipek boxerlardan mı giydiğini bilmek istemiyorum. Tek bilmek istediğim, kapıyı açık bırakıp bırakmadığı.

Planımı anladığında çıkardığı lanet beni umutla dolduruyor.

Ayaklarım çok uzun pantolona takılıyor ve tökezleyerek ilerliyorum ama tutamağa ulaştığımda dönüyor.

Dönüyor lan!

Kapıyı gereğinden fazla bir güçle çekerek açıyorum ve yemin ederim King arkamdaki yataktan sıçrarken yerin sallandığını hissediyorum.

Kapıyı arkamdan çarparak kapatmak için gereken bir saniyeyi ayırıyorum, bunun bana herhangi bir yere gitmek için yeterli zamanı kazandıracağını umuyorum, ama yatak odasının kapısının açıldığını duymadan önce sadece bir düzine adım atabiliyorum.

"Savannah." Ses tonu gerginlikten çok öfke dolu ama yine de sistemime adrenalin pompalıyor.

Kaçacağımı düşünmüyor.

Beni hapsettiği odadan çıktım ama hâlâ kaçacağımı düşünmüyor.

Pantolonun belini kavrıyorum ve ayağımın takılmasını önlemek için pantolonu gidebildiği kadar yukarı çekiyorum, ancak merdivenin tepesine ulaştığımda malzemeyi bırakmak zorunda kalıyorum.

Çoraplarım ahşap zeminde kayganlaşıyor ve korkuluğun köşesini yakalamak için tam zamanında elimi uzatıyorum. İvmem beni döndürüyor ve ilk birkaç adımı korkunç bir hızla atıyorum.

"Kahretsin, kadın!" King'in sesi o kadar yakın ki beni ürkütüyor ve yanlışlıkla kendimi bırakıyorum.

Ayağım daha basamağın kenarından kaymadan çığlık beni terk etmeye başlamıştı bile.

Bu merdivenlerden düşmek canımı yakacak. King'in beni kovaladığı son seferde düşmeme izin vermesinden çok daha fazla acıtacak. En son beni korkuttuğunda ayağım takılmıştı.

Kollarım çırpınıyor, umutsuzca başka bir kurtarış umuyorum. Ama diğer ayağım ilkini takip ederek altımdan kayıyor.

Ağırlık merkezim devreye giriyor ve kıçım altımdaki sert basamaklara doğru dalarken öne doğru değil de geriye doğru düştüğüm için şükredebiliyorum.

King bir homurtu çıkardı, kıçım kucağa çarpmadan bir saniye önce...

BÖLÜM 18

Kral

BU LANET KADIN BENIM SONUM OLACAK.

Korkuluklara tutunmamın beni durdurduğu yerden omzum ağrıyor. Kalça kaslarım ve diz arkası kirişlerim acımasız basamaklarla çarpıştıkları yerden zonkluyor, Savannah'nın ağırlığının beni basamaklara daha sert sıkıştırmasının ikinci etkisi sadece onun tatlı kıçının taşaklarıma çarpmasıyla hafifliyor.

Birlikte bir basamak daha inerken bile kolumu beline dolayarak onu yerinde tutuyorum. Bu süreç yeni bir acıya neden oluyor.

Üzerime düştüğünde çığlığı kesildi, ama kulaklarım hala taşaklarımdaki acıdan çınlıyor.

Yer değiştiriyor, ben de onu daha da sıkı kavrıyorum.

"Sadece. Bekle," acı vücuduma yayılırken her kelimeyi gıcırdatarak söylüyorum. Sesim kızgın geliyor. Çünkü öyleyim.

"Özür dilerim." Savannah'nın fısıltısı görüşümün kenarındaki kırmızı bulanıklığın arasından süzülüyor ve alnım saçlarına değene kadar başımı eğiyorum.

Eğer beni gerçekten sikmek isteseydi, kafasını geriye doğru çarpıp burnumu kırabilirdi. Ama bunu yaparken kolumu kırmayı başarsa bile, mülkümden asla çıkamazdı.

Taşaklarım bir kez daha zonkluyor ve ağırlığımı sol kıç yanağımdan sağa kaydırıyorum ve bu ağrının bir kısmını dindirmeye yetiyor.

Bedenimle kolum arasında sıkışan göğüs kafesim derin bir nefesle genişliyor. "Beni yakaladığın için teşekkür ederim. Tekrar." Sonunda korkulukları bırakıp kolumu onun etrafında dolaştırırken nefes alıyorum. "Yaralandığın için üzgünüm. Ama..." diye kestirip atıyor ve ben kokumun tadını çıkarırken onun devam etmesini bekliyorum.

saçına şampuan sürmüş. "Kaçtığım için üzgün değilim." Onu sıkıyorum. "Beni burada tutmana izin veremem."

İçimi çektim. "İşte burada yanılıyorsun tatlım." Başını sallamaya başladı, ben de kendi başımı kaldırdım. "Vakit geldi."

Savannah gerildi. "Ne için zaman?"

"Neden işbirliği yapacağınızı görmeniz için."

İkimizin de ayağa kalkması biraz zaman alıyor ve dirseğinden tuttuğumda Savannah elimden kurtulmaya çalışıyor ama vazgeçmiyorum. Merdivenlerin geri kalanını inerken onun tekrar düşmesini izlemek gibi bir planım yok. Ayaklarımızın üzerinde.

Onu başka bir koridora, evin ana yatak odasının karşı tarafına, ev ofisime doğru yönlendirirken onu tutmaya devam ediyorum.

Gerçekten ofise. Kendi yatırım şirketim olduğu için artık kendi paramı kendime daha fazla para kazandırmak için kullanıyorum.

Artık çalışmak zorunda değilim. Yıllar önce emekli olabilirdim. Ama kendi şirketimi yönetmek hem eğlenceli hem de oldukça kârlı. Ve Aspen'in her zaman para saçmamı istediği bir hayır etkinliği oluyor, bu yüzden musluğu açık tutmak iyi oluyor.

Rakamlarla aram her zaman iyi olmuştur, ancak yanımdaki kadın, her zaman biraz merkezden uzak bir ahlaki pusulaya sahip olduğumu kanıtlıyor. Bu yüzden, *normal* bir üst sınıf aileden gelmeme rağmen, kendimi İrlanda mafyasına bulaştırmam kimse için sürpriz olmadı. Ama babam öğrendiğinde, kurtulmamı satın alamayacak kadar derine batmıştım. Ve doğrusu, ben de eğleniyordum.

Bratva'ya girmeye çalışan Nero ve ben tanışana ve bunun sonucunda gizli bir insan kaçakçılığı planını ortaya çıkarana kadar işler değişmedi. Kağıt üzerinde Nero ve ben düşman olmalıydık ama kalplerimiz asla eski ailelerle birlikte olmadı. Kendi sebeplerimiz için oradaydık. Bu yüzden yeni sınırlar çizmeye ve onları uygulamaya karar verdiğimizde, yaptığımız tam olarak buydu. Ve hiç pişman değilim.

Bugün hala bölgemizdeki her türlü insan kaçakçılığını yok etmek için çalışıyoruz. Ama her yerde olduğu gibi burada da iğrenç derecede çok var. Bu yüzden anlaşmaları hedef almaya ve onları alaşağı etmeye devam edeceğiz. Kendi karanlık işlerimizle meşgul olmadığımız sürece yani.

Savannah yanımda ağır ağır nefes alıyor ve muhtemelen hızımı biraz yavaşlatabileceğimi fark ediyorum. Ama zaten buradayız.

Ofisimin kapısı açık duruyor. Personelimden hiçbiri tek başına girmeye cesaret edemez ama girseler bile her bilgi kat kat güvenlik duvarı ve korumanın arkasında. Kendi başıma teknoloji konusunda oldukça iyiyim, ancak kendi güvenlik şirketi olan bir adamla ortak olmanın kesinlikle avantajları var.

Savannah'nın kilit pediyle şoklandıktan sonra kırılmaz camımı kırmaya çalışırken geçirdiği krizi hatırlayınca dudaklarım uçukluyor. Keşke buradaki diğer odalara yaptığım gibi yatak odama da kamera koysaydım da şok verildiğinde yüzündeki öfke ifadesini görebilseydim diyorum. Ama yatak odamdaki kameralar, geçmek istemediğim bir mahremiyet seviyesi.

Buraya çok fazla kadın getirmiyorum, ancak şüphelenmediğim cinsel partnerleri filme almak berbat bir şey ve benim için rahat olamayacak kadar insan ticaretine yakın.

Ama onlarla evlenmek için kadınları çalmak.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Savannah'nın burada güzel bir hayatı olacak. Bundan eminim. Ve bir daha odadan parmak iziyle çıkmaya çalışmadığı sürece zarar görmeyecek.

İlk etapta sadece onun başına geldiğini biliyordum, çünkü onaylanmamış bir baskı bir saniyeden daha uzun süre pedin üzerine bastırıldığında bildirim alıyorum. Ve aynı zaman dilimi, onaylanmamış baskının voltaj işlemine tabi tutulmasından önce geçen süre. Gerçekten can yakacak kadar değil ama kişinin denemeyi bırakması için yeterli.

Bana fırlattığı heykeli yakaladığımda bana öyle bir bakışı vardı ki...

Boğazımı temizliyorum ve onu tutuşumu kullanarak önümdeki ofise girmesi için teşvik ediyorum.

Savannah'ya benimle evlenmesi için şantaj yapmak üzereyim, bu yüzden beni gülümserken görmesine izin veremem. Ona sunacağım tehdide inanması gerek. Ve onu fiziksel bir zarardan kurtardığım için kötü adam rolüne bürünmeliyim.

"Otur." Ses tonum keskin.

Nadiren kullanılan misafir koltuklarından birine doğru ilerliyor ama onu durdurup masamın arkasını gösteriyorum.

Yavaşça masaya doğru ilerliyor ve sandalyeme oturuyor.

Monitörlerin hepsi siyah ve masaüstünde bıraktığım tabletin kilidini açıp ona uzatırken onları bu şekilde bırakıyorum.

Onu alıyor, bana bakıyor, sonra küçük resimlerle dolu ekrana geri dönüyor.

İlk resme tıklayıp ekranı doldurmasına neden olmadan önce, arkasında duracak şekilde hareket ediyorum. Bu, kalkıp tekrar kaçamamasını sağlıyor. Ama aynı zamanda yüz ifadesini de görmemi engelliyor.

Anne ve babasına bakarken omuzları dikleşir.

Görüntü üstüne görüntü görerek tekrar tekrar kaydırırken nefes alışını dinliyorum.

Yakın, uzak, samimi, resmi. Açıkça sosyal medyadan fotoğraflar. Sosyal medyadan olmadığı açıkça belli olan, gizli kalması gereken fotoğraflar.

Onunla fotoğraflar.

Tanıdığı evlerin fotoğrafları.

Tanıdığı arabaların fotoğrafları.

Ve sonra, bir sonraki kaydırışında, fotoğraflar değişiyor.

Yanmış bina kabukları.

Yanmış araçlar. Betonda

kan lekeleri. İttifak

vuruldu.

Elleri bir sonraki görüntüye geçmekte zorlanacak kadar titremeye başladığında omzunun üzerinden eğilip monitörlerimi açıyorum. Ve bir anda özel hayatı gözlerinin önünde beliriyor.

Onun evi. Minibüsü. Gelir geçmişi. Güncel banka ekstreleri. Telefon kayıtları. Yaklaşık bir yıldır aktif olmayan flört profilleri. Sürücü kayıtları. Tıbbi geçmişi.

Onu terk eden ses harap olmaktan başka bir şey değildir. Ağlama ve inleme karışımı bir ses.

Arkama yaslanıp ekranları kapatıyorum ve tableti elinden alıyorum.

"Benimle evleneceksin." Sesim sabit, ama başını eğdiği ve yüzümü göremediği için memnunum. Çünkü yüz ifademin kendimden duyduğum tiksintiyi gösterdiğinden eminim.

Savannah başını sallıyor. Yavaş ve sarsak ama bu bir

anlaşma. Benim istediğim de buydu.

BÖLÜM 19

Savannah

GÖĞSÜM AĞRIYOR.

Kalp krizi böyle mi hissettiriyor?

Göğüs kafesim
daralıyor. Belki de
ölüyorumdur.

Nefes almaya çalışıyorum.

Şu anda ölsem, King her şeyi unutur muydu?

Beynimin bir kısmı evin içinde yankılanan çan sesini duyuyor. Ve beynimin bir kısmı King'in odadan çıkarken attığı ayak seslerini tanıyor. Ama hareket edemiyorum.

Koşmalıyım, ama hareket edemiyorum.

Ekranların hepsi siyah. Kendi perişan yansımamdan başka bir şey göstermiyor. Yine de bunun bir önemi yok. Görüntüleri aklımdan çıkaramıyorum.

O görüntüleri aklımdan asla çıkaramayacağım.

Ailemle pek bir ilişkim yok. Kaybolsam ailem muhtemelen Noel'e kadar haberdar olmaz. Ve hoşlandığım tek kuzenimin, çocuğunun fotoğraflarını internette beğenmeyi bıraktığımı fark etmesi aylar sürer.

Çocukları.

Karnım dönüyor. Korku-bulantı hissi tanıdık gelmeye başladı.

Kimse beni gerçekten özlemeyecek olsa bile, kimsenin ölümünden sorumlu olamam. Birisi tarafından ne kadar yabancılaştırıldığım veya görmezden gelindiğim önemli değil, bu onların öldürülmesini istediğim anlamına gelmez.

Bununla yaşayamazdım.

Ellerimi karnıma bastırıyorum.

Tekrar hasta olmak istemiyorum ama süslü masasının üzerine kusarsam bu piçin işine yarar.

Hiç mantıklı değil... Kral

hiç mantıklı değil.

O çok... inişli çıkışlı. Sıcak ve soğuk.

Mandi'nin evinde kız kardeşinin bana saldırmasını

engelledi. Lee'yi öldürdü. Kendi kayınbiraderini.

Beni kaçırdı.

Panik atak geçirdiğimde beni sakinleştirmeye yardımcı oldu.

Beni yatak odasına kilitledi ama karnımı doyurdu. Ve bana dokunmadı. *Öyle* değil.

Düşmeme izin vermek yerine beni merdivenlerde yakalamak için

kendini yaraladı. Ama sonra.

Çenemden bir damla yaş süzülüyor.

Çok fazla fotoğraf vardı.

Benim için bir anlamı olan herkes.

Birini nasıl bulduğunu bile bilmiyorum. Zar zor hatırladığım insanların resimleri var onda. Ve bir şey söylemesine bile gerek yoktu.

Çünkü son görüntüler... Bir

nefes daha çekiyorum.

Kişisel bilgilerim değildi. Son anormal pap testimin sonuçlarını ve nasıl tekrar gitmem gerektiğini gösteren ekran değildi. Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemek için o testlerin ne kadar acı verdiğini.

Hayır, yanmış yıkılmış evlerin görüntüleriydi. Patlamaların kalıntıları. Kan.

Lee'nin King'in şiddetinin ilk kurbanı olmadığının kanıtı. Benimle

evleneceksin.

Bir yırtık daha.

Yapacağım. Doğru şeyleri söyleyeceğim. Doğru kağıtları

imzalayacağım. Ama kalmayacağım.

Bu kaderi asla kabullenip kalmayacağım.

BÖLÜM 20

Kral

KAPI ZILI TEKRAR ÇALDI VE GÖZLERIMI DEVIRIYORUM.

Kapıyı çekip açarken, "Kendin de açabilirsin," diyorum.

Nero'nun kaşları kalktı. "Güzel kıyafet."

Aşağı bakarken çenem çalışıyor.

Evet, hala zümrüt yeşili boxerımdan başka bir şey giymiyorum.

"Kapa çeneni ve içeri gel." Geri çekildim ve sinir bozucu en iyi arkadaşımın evime girmesine izin verdim.

"Ee..." kelimeyi uzatarak söylüyor. "Tutsağın nasıl?"

Sorduğu soru içimi burkmamalıydı. Savannah tam da benim kapsamlı şantajıma nasıl tepki vermesini bekliyorsam öyle tepki verdi. Ama bu hoşuma gitmedi. Nefret ettim.

Yüzümde bir şey görmüş olmalı çünkü gözleri kısıldı. "Ne yaptın sen?" Nero'nun sesi buz gibi.

İma etmesinden rahatsız olurdum ama açıkça söylemese de Savannah'nın iyiliği için endişelenmesi hoşuma gitti. "Henüz bir şey yok. Bunun için buradasın."

"Bu ne anlama geliyor?" Kollarını kavuşturuyor, simsiyah kıyafeti onu tam bir suç lordu gibi gösteriyor. "Payton'ın senin için esirini tutmama seyirci kalacağını sanıyorsan, kafayı yemişsin."

"Seni gerçekten avucunun içine almış, değil mi?"

"Bir eş bul, o zaman ne kadar iyi olduğunu görürüz." Sırıtıyor.

"Dediğim gibi, bunun için buradasın."

Kolları iki yanına düşüyor. Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor ve gözlerinin arkasındaki çarkların tıkırdadığını görebiliyorum.

"E-postanı kontrol et." Geldiğinde gelen kutusuna düşecek şekilde zamanlanmış bir tane vardı.

Nero telefonunu yavaşça cebinden çıkarıyor ve duraklayana kadar ekrana dokunuyor. "Sen..." Yüzünde hayatımda gördüğüm en şaşkın ifadeyle bana bakıyor. "Beni papaz olarak mı atadın?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Pompalı tüfek düğünlerinde sağdıçlar pek aranmaz, ben de bunun bir sonraki en iyi seçenek olduğunu düşündüm."

Önce telefonuna, sonra da bana baktı. "Ordained." Gözleri kocaman oldu. "Sen, ne? Seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

"Savannah'ya, evet."

Bir süre daha bana bakıyor, sonra başını arkaya atıp gülüyor. Birkaç saniye şaka yapmasına izin verdim. "Yapacak mısın?"

Nero başını sallar. "Sen kafayı yemişsin. Ama evet, tabii. Ne olacak ki, rahibi oynayıp seninle evlenirim."

BÖLÜM 21

Savannah

ŞU GÜLÜŞ.

Tüylerim diken diken oluyor ve omurgam dikleşiyor.

O kahkahayı unutmayacağıma yemin etmiştim. Ve bu evde onu tekrar duymak son sinirlerimi de yıpratıyor.

En korktuğum anda... o kahkaha.

Ayakta durmaya çalışıyorum. Gitmek istiyorum.

Ama tüm vücudum titriyor. Titreme kaslarımı sarıyor ve onları işe yaramaz hale getiriyor. Daha önce olmayan soğukluk varlığımın merkezine sızıyor.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor ve bakışlarımı yukarı kaldırıp kapıyı izliyorum.

King o adamı buraya mı getiriyor? Bana mı?

Ama sonra ayak sesleri kayboluyor ve zaman
geçiyor. Dakikalar mı?

Neredeler?

Ya King o adamı buraya yalnız gönderirse?

Yanaklarımda sıcaklık izleri hissediyorum.

Ellerim yanaklarımı silmek için kalkıyor ama ellerim titriyor.

Neden bu kadar soğuk?

Tüm bunların bir kabus olmasını dileyerek siyah monitörlere bakıyorum, ama sonra ayak sesleri geliyor ve tam King kapıda belirirken arkama bakıyorum.

Şimdi giyinik. Kömür grisi bir pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz düğmeli bir gömlek. Saçları hâlâ dağınık, sadece onu daha çekici göstermeye yarıyor. Kibarlık serabına bürünmüş bir şeytan gibi.

Beni ofise kadar geçirirken ona birkaç kez bakmıştım, beni düşmekten kurtardığı için tekrar teşekkür etmek istemiştim ama kaslı vücudunu parlak bir boxer'dan başka bir şey giymeden görmek aklımın alamayacağı kadar fazlaydı. Ve ona bu şekilde bakmak, o kıyafetlerin altında ne olduğunu bilmek... ona çekici genlerini verdikleri için ailesinden nefret etmeme neden oluyor. Bu kadar kötü biri bu kadar yakışıklı olmamalı.

Ve sonra ikinci bir adam King'in arkasından ofise girdi. Ve biliyorum. *Biliyorum*, bu N. Telefonda yardım için bağırdığımda bunun çok komik olduğunu düşünen adam.

Yüz ifadesi okunmuyor. Sanki kaçırılan kadınlarla yüz yüze gelmek günlük bir şeymiş gibi. Ve ondan korkmakta haklı olduğumu biliyorum.

"Savannah?" King'in sesi endişeli

geliyor. Ama bu doğru olamaz.

Diğer adama bakmıyorum. Bakamıyorum. Çünkü ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandı King, sonra dönüp kapıdan geri çıktı. Beni siyahlı adamla yalnız bıraktı.

BÖLÜM 22

Nero

BU ÇOK ILGINÇ.

Mesafemi koruyarak kapının yanındaki duvara yaslanıyorum. Sandalyedeki kadın öfkeli görünüyordu.

Bu çok iyi.

Evet, yaprak gibi titriyor ama gözlerinde yanan nefreti görebiliyorum.

Ve bu gerçekten iyi.

Öfkeyle başa çıkabilirim. Korkuyla bile başa çıkabilirim, çünkü King'in ona zarar vermeyeceğini biliyorum.

Ama eğer kırılmış görünseydi... Empatim Payton'ı nadiren aşar, ama bu kadın paramparça ya da içine kapanık görünseydi... Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Ama öfke?

Ağzım kenarlarından yukarı doğru çekilmeye başladı.

Kral'ı bu cehennem kedisiyle evlendirmek benim için bir zevk olacak.

BÖLÜM 23

Savannah

"SEN." SONUNDA AĞZIMI KELIMEYI OLUŞTURACAK HALE GETIRDIM.

Ama suçlamadan kaçmak yerine, N gülümsüyor. Tam bir gülümseme. "Beni hatırlıyorsun."

İçimde öfke kaynıyor ve ayağa fırlıyorum, sandalye arkamdaki duvara doğru yuvarlanıyor.

"Güldün!" Ona doğru ilerlerken bağırıyorum.

Bir planım yok. Tek bildiğim, bana hissettirdikleri için onu incitmek istediğim.

Elleri yukarı kalkıyor, avuç içleri dışarıda. "Vay, şimdi."

"Yardımın için yalvardım!" İçimde birçok duygu savaşırken sesim çatlıyor.

Yumruğum sıkılıyor ve kolumu geri çekiyorum.

Hiç kimseyi yumruklamadım. Ama denemek üzereyim.

N'nin yüzünde eğlenen bir ifade beliriyor ve ben de bunun bende yarattığı öfkeyi salıncağıma yansıtıyorum.

Yumruğumun N'ye ait olmayan bir avuçla birleşmesi dışında.

Büyük el, kolum kendi göğsüme bastırılana kadar vücudumda hareket ederken kendi elimin etrafında kapanıyor.

Diğer yumruğumla saldırıyorum, her türlü incelik çabası çoktan yok olmuş. Ama o yumruk da tıpkı ilki gibi yakalanıyor ve King beni arkamdan kucaklayıp kollarımı yerinde sabitleyene kadar vücuduma dolanıyor.

N gülüyor, lanet olsun, ve ben kendimi kaybediyorum.

King'in ayı gibi sarılmasına yaslanıyorum ve iki ayağımla tekme atarken ağırlığımı almasına izin veriyorum.

"Tanrım!" King geri adım attı ve ben çırpınmaya başladım. Çok uzun pantolon bacaklarım önümüzde havada sallanıyor.

N'den uzaklaşmaya devam ediyoruz ve mücadelenin beni terk ettiğini hissetmeme rağmen mücadele etmeyi bırakmıyorum.

"Senden nefret ediyorum!" Bağırmaya çalışana kadar ağladığımın farkında bile değilim. Ve bunun kime yönelik olduğunu bilmiyorum, King'e mi yoksa N'ye mi. İkisinden de nefret ediyorum.

King ve ben birlikte geriye doğru düştük ve pencerelerin altında olduğunu kısa bir süre önce fark ettiğim kanepenin üzerine indik.

Bacakları kalktı ve benimkilere dolandı. Beni yerimde tutuyor. Ama başım hâlâ serbest, bu yüzden onun aptal, mükemmel burnuna çarpmayı umarak başımı çeviriyorum.

Sonuçsuz. Bunu biliyorum. Çaresiz olduğumu kanıtlamak için ihtiyacım olan tüm delilleri gösterdi zaten. Tamamen onun tuzağına düştüğümü. Ama kendime yardım edemiyorum. Pes etmeme izin veremem.

Darbemi savuşturmak için başını kaydırırken vücudu benimkinin etrafında sıkılaşıyor. Sonra yan yatıyoruz, tüm uzuvlarım hala altında sıkışmış durumda.

onun.

Başım yumuşak minderin üzerine düşüyor ve ben daha tepki veremeden, Şakağı benimkine sertçe bastırıyor ve başımı onunkiyle altımızdaki kanepenin arasına sıkıştırıyor.

İşte bu

kadar.

Yenildim.

Yenildi.

King'in vahşi nefes alış verişi benimkiyle eşleşiyor, ben de kabaran ciğerlerimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Hâlâ kirpiklerime yapışan gözyaşlarımı kırpıştırıyorum ve kapının hemen içinde yerde buruşmuş bir kazak fark ediyorum.

Bu da nereden çıktı? Tekrar

göz kırpıyorum.

King bunu anladı mı? Bu yüzden mi beni diğer adamla yalnız bıraktı? Küfredip odadan çıktığında, bana bir kazak mı alıyordu? Titrediğim için mi?

Bu adamı nasıl anlayabilirim ki?

"Onunla neden evlenmek istediğini anlayabiliyorum," diye kıkırdıyor N, hâlâ duvara yaslandığı yerden.

Ona ters ters bakıyorum.

"Sevilmeyecek ne var?" King'in sesi kayıtsız. Sanki bu yüzden evleniyormuşuz gibi. Çünkü o beni seviyor. Sevdiği için değil.

Biraz daha göz kırpıyorum.

Benimle neden evlenmek istediğini bile bilmiyorum.

Yani, hayatını benimle geçirmek istediği için değil. Ve kesinlikle aşkla bir ilgisi yok. Yani, Lee ile bir ilgisi olmalı. Ama neden?

N boğazını temizler. "İnternette bir senaryo buldum. Başlamadan önce burada bir tanığa ihtiyacımız var mı? Yoksa onu da mı taklit edeceksin?"

"Steve'i içeri getirin. Tanıklık edebilir," diye cevap veriyor King, sesi kulağıma doğru yükseliyor.

N çenesini eğdi, sonra döndü ve kapıdan çıktı. Bizi yalnız bırakarak.

Derin bir nefes alırken göğsünün sırtıma dolduğunu hissedebiliyorum.

Boğazımdaki yumruyu temizleyerek yutkunuyorum. "Neden evlilik? King iç çekiyor, göğsü sıkışıyor. "Çünkü çok şey biliyorsun."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama yapamıyorum, çünkü hâlâ şakağını benimkine bastırıyor. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Leland'ı öldürdüğümü biliyorsun."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Kimseye söylemeyeceğim." "Bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun."

"Hayır, Kral! Bilmiyorum, *bu işler* böyle *yürümüyor*!" Gözyaşları yine tehdit ediyor, bu yüzden gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum. "İster inanın ister inanmayın, daha önce hiç bir cinayete karışmadım."

"Buna inanıyorum, tatlım. Sen iyi bir kızsın." Sesi o kadar içten ki, ben durduramadan göğsüme bir sıcaklık damlıyor.

"O zaman neden?" Fısıldıyorum.

"Karmaşık bir durum." Burnumu çektiğimde kolları beni sıkıca sarıyor ve bacaklarını benimkilere dolayarak dördümüzü de kanepeye çıkarıyor. İstemediğim bir evliliğe beni zorlayan dev bir adamla bu kanepede kaşıklaşmak iğrenç derecede rahat. "Dışarıda seni Leland'a, Leland'ı da bana bağlayan yeterince nokta var, eninde sonunda sorgulanacaksın. Ama karım olarak kimse seni bana karşı tanıklık etmeye zorlayamaz. Ve," diye devam ediyor ben itiraz edemeden, "polisler bu parçaları birleştirebiliyorsa, düşmanlarım da birleştirebilir." *Düşmanlar*. "Bu sana sürpriz gelebilir," diye alaycı bir ton takındı, "ama benim pek de iyi olmayan bazı işlere bulaşmışlığım var."

Ses tonum onunkine uyarak oflaya puflaya cevap veriyorum. "Söylemiyorsun." Vücudumu kıpırdatıyorum. "Tüm bunlar süper yasal bir insanın davranışları gibi görünüyordu."

Kalçaları benimkilerin etrafında esniyor. "Kıpırdanmayı kesmek isteyebilirsin."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda onu fark ettim. *Onu.* Kıçımda sertleşen kalın bir şaft.

Cidden tahrik mi oluyor?

Düşünmeden, kalçalarım kayıyor.

Aleti gerçekten o kadar büyük mü?

King yüzünü çeviriyor, başı hâlâ benimkine dayalı ama dudakları yanağıma o kadar yakın ki her kelimede tenime değiyor. "Kendimi senin içine girmeye zorlamayacağım Savannah bebeğim. Ama o güzel göğüslerinin üzerine boşalmak için can atıyorum, bu yüzden beni kışkırtma."

Oh kutsal cehennem.

Sözlerinin çağrıştırdığı görüntü karşısında amım sıkıştı.

Bir boğaz temizlenir. "Ee... hazır mısın?" N, yanında bir başka iri yarı huysuz adamla geri döndü.

"Hazırım," diye homurdanıyor King ve yemin ederim daha da sertleştiğini hissediyorum.

N filmlerden tanıdığım ama bana asla söylenmeyeceğine inanmaya başladığım sözleri söylemeye başladığında gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Vazgeçtiğim evlilik yeminlerinin tekrarlanması.

Gerçek değilmiş gibi davran.

Gözlerimi kapalı tutarak nefesime odaklanıyorum. King'in bana ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Artık nasıl titremediğimi.

Kalçalarımın arasında çiğ, hain bir sıcaklık birikiyor. Beni daha da kötü hissettiriyor.

Sadece ter. Kendime söylüyorum. Bir erkeğin kollarını üzerimde hissetmek değil. İçime bastıran tahrik olmuş vücut parçasıyla hiçbir ilgisi yok. Tenime karşı söylenen sözlerle de kesinlikle ilgisi yok.

N'nin sözleri aniden daha yüksek sesle duyuldu. "Siz, Kral Bartholomew Vass, Savannah Jane Oates'i gönülsüz eşiniz olarak kabul ediyor musunuz? Hastalıkta ve sağlıkta? Zengin ve daha zengin zamanlarda. İkiniz de yaşadığınız sürece sadık bir esir olacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Varım." King'in sözleri beni çevreliyor.

"Ve sen, Savannah Jane Oates, Kral Bartholomew Vass'ı yasal kocan

olarak kabul ediyor musun? İşbirlikçi olacağına söz veriyor musun?

Sadık olmak mı? Olabileceğin en iyi eş olmak için mi? King uyurken boğazını kesmemek için mi?"

Odanın diğer ucundan sırıtan adama ters ters bakmak için gözlerimi açıyorum. Cevap vermediğimde King tüm vücuduyla beni sıkıca kavrıyor.

"Tamam."

"Savannah," diye azarlıyor King beni sessizce.

Dişlerimi sıkıyorum, sonra pes ediyorum. *Sadece kelimeler.* "Kabul ediyorum."

"Harika!" N ışınlar. "O zaman ben, şanslı damadın en iyi arkadaşı Nero, sizi karı koca ilan ediyorum." Ellerini uzattı. "Gelini öpebilirsin."

Gözlerim açıldı. O yapmaz...

King dönüyor ve ben aniden s ı r t ü s t ü yatıyorum, vücudu beni minderlere sıkıştırıyor.

"Sen de--"

Cesaret demeye çalışıyorum. Ama sadece ağzımın açıldığı kısma geliyorum.

Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce.

Gözlerim açılıyor, sonra kıvılcımlar beynime kısa devre yaptırırken kapanıyor.

Dudakları sıcak. Sert ama yumuşak. Ve benimkiler tepki veriyor, içgüdüsel olarak onun hareketlerine uyuyor.

Ondan nefret ettiğimi unutuyorum.

Sadece bir saniyeliğine, kendi isteğim dışında burada olduğumu unutuyorum.

Üzerimdeki ağırlığının hissine kapılıyorum, dili dilimin üzerinde g e z i n i r k e n eriyorum.

Ellerinden biri omurgamdan yukarı kayarak başımın arkasını kavradığında inliyorum.

Unutmama izin verdim. O bir an için.

Sonra *her şeyi* hatırlıyorum.

Ve dişlerimi onun alt dudağına geçiriyorum.

King duraksıyor ama geri çekilmiyor, ben de daha sert ısırıyorum.

Onu incitmekten korkmamam gerektiğini biliyorum. Bu adam resmen beni onunla evlenmeye zorladı. Ama kan akıtma ve ağzıma alma düşüncesi yapmak istediğimden daha fazla. Lanet dudağını ısırıp koparacak kadar gusto sahibi olsam bile -içimdeki öğürmeyi işaret et- beni öylece bırakacak

değil.

Başımın arkasındaki el esneyerek saçlarımı hafifçe çekiştiriyor ve ben bunu onu serbest bırakmam için bir işaret olarak algılıyorum.

Yüzünü benimkinden kaldırdığında, kendini beğenmiş bir memnuniyetle bana baktığını görmeyi bekliyorum. Başardığı şeyle övünmesini. Ama yüzündeki ifade... Bu tamamen başka bir şey.

Açlık.

Ve ben de içimde aynı hissi taşıdığım için iğreniyorum.

"Welp!" Görünüşe göre adı Nero olan adam, sadece N değil, ellerini çırpıyor. "Resepsiyonda öğle yemeği falan var mı? Açlıktan ölüyorum."

King ayağa kalkmak için etrafımdaki sargıları çözüyor.

Vücudunun benimkine yaptığı baskıyı kesinlikle özlemiyorum. Ve pantolonunun önündeki büyük şişkinliğe kesinlikle bakmıyorum.

King, kıyafetlerini düzeltirken Nero'ya "Hıyarlık etme," diyor.

"Bu Vaiz Dick." Nero sırıtıyor.

Birbirlerine karşı neredeyse şakacı görünüyorlar ve Nero'nun King'in en iyi arkadaşı olduğuna dair yorumunu hatırlıyorum ve bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Ve King'in en iyi arkadaşının bu kadar korkutucu biri olmasının ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Kimsenin dikkatinin üzerimde olmadığı bir anı kullanarak oturur pozisyona geçiyorum ve üçüncü adamın bana baktığını görüyorum.

Onu tamamen unutmuştum. *Tanık.*

Üzerimde bir sürü büyük boy, ödünç alınmış kıyafet var ama adamın bana bakışı tüylerimi diken diken ediyor.

King'in iri vücudu adamla benim aramda hareket ediyor.

"Sertifika imzalamanız için hazır olduğunda, size getirmesi için birini göndereceğim." King sakin bir ses tonuyla ona şöyle der. "Ama bir daha karıma öyle bakarsan, gözlerini kafatasından ayırırım." Duraklar. "Anladın mı?"

Damarlarımda dolaşan kanımın sesi, diğer adamın verdiği tepkiyi bastırıyor.

Adam deli.

Ben deli bir adamla

evliyim. "Bunu giy."

İrkiliyorum, King'i önümde çömelmiş, yıpranmış bordo üniversite tişörtünü uzatırken buluyorum.

Bunu bana daha önceki görevini tamamlamam için mi veriyor, yoksa sütyensiz bir tişört giydiğim gerçeğini örtmemi mi istiyor bilmiyorum. Her iki durumda da tişörtü alıp başıma geçiriyorum çünkü az önceki soğuk kemiklerime yeniden yerleşiyor.

"Aç mısın?"

Başımı salladım.

"Yemek yemelisin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı tekrar sallıyorum.

Ona bağırmak istiyorum. Bütün bunların ne kadar adaletsiz olduğunu haykırmak. Ama şimdi ağzımı açarsam, hıçkırıklardan başka bir şey çıkmayacağını biliyorum.

King iç çeker, "Odaya geri dönmek ister misin?"

Odaya.

Benden önceki bu yabancıyla paylaşmak zorunda olduğum yatak odası. Başımı sallıyorum. Kötü seçeneklerim arasında en iyisi bu.

"Pekâlâ." Bileklerimi kavrıyor ve beni de yanına alarak ayağa kalkıyor.

Sabit durduğumda bir elini bırakıyor, diğerini parmakları benimkilere dolanana kadar aşağı kaydırıyor.

Parmaklarını geri tutmuyorum, ama onlardan kurtulmaya da çalışmıyorum.

King beni ofis kapısına doğru götürürken, Nero başını bana doğru eğiyor. "İttifak'a hoş geldiniz, Bayan Vass."

BÖLÜM 24

Kral

SAVANNAH DÖNÜP BANA BAKMIYOR. SADECE SESSIZCE YÜRÜYOR.
odanın karşısına geçip yatağa tırmanıyor.

Vicdanıma çok benzeyen bir şey zihnimin arkasında fısıldıyor. Ama onu engelleme konusunda çok iyi olduğum için uyarıyı dikkate almadan geçip gitmesine izin veriyorum.

Bekliyorum, açık kapı aralığında duruyorum, bana tekrar bağıracağını umuyorum.

Kaçmaya çalış. Çığlık at. Herhangi bir şey.

Ama o sadece yan tarafına kıvrılıyor, benden uzağa bakıyor, battaniyelerle bile uğraşmıyor.

Dilim dişlerimin önünde geziniyor, öpücüğünün anısı çok yeni. Yumuşak bedeninin benimkinin altındaki hissi zihnimde hâlâ çok taze.

Ama bu Savannah, bu yenilmiş hali, göğsümü ağrıtıyor. Omuzları titrediğinde odayı geçiyorum.

Onunla yatağa girmek istiyorum. Onu tekrar kollarıma sarmak. Ona sıcaklığımı vermek.

Ama ne kadar aptal olursam olayım, onun istediğinin bu olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Onun yerine yorganı yatağın ayakucundaki demetlenmiş yerinden alıp vücuduna doğru sürüklüyorum.

Tepki vermiyor.

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki.

Bu benim için olduğundan çok senin güvenliğin için. O kadar da kötü olmayacak.

İyi bir koca olacağım.

Burada hâlâ iyi bir hayatınız olabilir.

Ama söylediğim hiçbir şeye inanmayacağını biliyorum. Şu anda inanmaz.

Sözlerimi dile getirmek yerine yatağımızdan uzaklaşıp odadan çıkıyorum. Kapıyı arkamda aralık bırakarak.

BÖLÜM 25

Savannah

UYKUYA DALMADAN ÖNCE NE KADAR SÜRE ORADA YATIP AĞLADIĞIMI BILMIYORUM. VE

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Ama beni uyandıran şeyin guruldayan midem olduğunu biliyorum.

Sırt üstü yuvarlanıp tuzdan kabuk bağlamış gözlerimi ovuşturuyorum.

Muhtemelen hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şey için bu kadar üzülmek aptalca ama elimde değildi. Küçüklüğümden beri mükemmel düğünümün hayalini kurardım. Yıllar geçtikçe bazı detaylar değişti ama her zaman sahildeydi. Egzotik ve sıcak bir yerde, önümde dalgalanan palmiye ağaçları ve arkamda okyanus. Çıplak ayaklarımın etrafında yumuşak bir elbise, ayak parmaklarım kuma gömülü. Ve ellerim bir buket tropik çiçeği tutuyor. Batan güneşin yansıttığı canlı renkler.

Çok fazla misafirim olacağını hiç düşünmemiştim. Çocukken bile o tür bir aile olmadığımızı biliyordum. Ama hayalimde, beni hayatın kendisinden daha çok seven adama kişisel olarak yazılmış yeminlerimi ederken, orada birkaç iyi arkadaşım vardı ve büyük günüme tanıklık ediyorlardı.

Gözlerim kırpmadan tavana bakıyor.

Bunun yerine, bir kanepede fiziksel olarak zaptedilmiş haldeyken, büyük boy, siyah erkek pijaması giyerek *kabul ettiğimi* söyledim. Sütyen yoktu. Makyajsız. Saçlar dağınık. Şeytan tarafından bize okunan çarpık yeminleri kabul ederek.

Uyurken boğazını kesmek değil aslında.

Boğazımda bir kahkaha oluşuyor.

Ben evliyim.

Aslında dün tanıştığım bir adamla evliyim. Elimi

ağzıma kapatıp sesi içeri hapsediyorum.

Şu anda gülüyor olamazsın.

Başımı dik tutmalıyım.

Sadece kelimeler.

Hala bir çıkış yolu bulabilirim.

Ama bir daha karıma öyle bakarsan, gözlerini kafatasından çıkarırım. Anladın mı?

Bana karım demesi bir şey ifade etmemeli.

Ve bir adamı acı çektirerek kör etmekle tehdit etmesi sevimli olmamalı. Derin bir nefes alıyorum.

O şekerlemede ne vardı?

Nefes vererek doğruldum. Ve kapıyı gördüm. Açıktı. Tekrar gözlerimi ovuşturdum.

Beni içeri kilitlemedi mi?

Çünkü ayrılamayacağını biliyor.

Dudaklarım büzüldü. Muhtemelen doğrudur. Dışarıdaki korumaları gördüm. Ön kapıdaki kilidi gördüm ve sanırım tüm pencerelerin aynı sihirli kırılmaz saçmalıktan yapıldığını söyledi. Ve dışarı çıksam bile, cehennem gibi yüksek bir çitin üzerinden tırmanmam ve bir yere yürümem gerekecek.

Ama yine de. Kapıyı aç.

Düzeltiyorum, kapı *açılıyor*.

Odanın içinde uzanan gölgeler bana güneşin batmakta olduğunu söylüyor, yani günün çoğunu uyuyarak geçirdim.

Kapı sürekli açılıyor ve kimin girdiğini görmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Ama kimse yok.

Yere yakın bir gölge dikkatimi aşağıya çekiyor, dün geceki aynı büyük siyah köpek odaya giriyor.

Kalbim anında boğazıma kaçıyor ve yatağa geri dönüyorum, yatak başlığına çarpana kadar durmuyorum.

"A-iyi çocuk," diye boğuluyorum. Sözlerim üzerine başı öne eğildi.

"Tamam," diye fısıldadım. "Burası senin evin, anlıyorum."

Yumuşak adımları onu yatağa, benimle banyo kapısının arasına yaklaştırıyor.

Dikkatlice yatağın diğer tarafına doğru kayıyorum. "Biz iyiyiz. Sen iyi bir köpeksin. İyi bir köpeksin." King'in dün gece kullandığı komutları hatırlamaya çalışıyorum. Ama hatırlayamıyorum. Dikkat edemeyecek kadar korkmuştum.

Köpek yaklaşıyor ve yatağa atlamak üzereymiş gibi kalçalarının üzerine çöktüğünde ellerimi uzatıyorum. "OTUR!"

Kelimeyi haykırıyorum, aynı anda gözlerimi kapatıyorum ve kendimi parçalanmaya hazırlıyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor.

Tek gözümü açtığımda yatağın yanında oturan dev köpeği görüyorum. Çenesini yatağa dayamıştı.

"Tamam..." Dudaklarımı yalayıp odaya bakıyorum. "Tamam." Odadan çıkmama gerek yok, sadece dolaba ulaşmam gerekiyor. Köpeklerin hızlı olduğunu biliyorum ama yatak onunla açık dolap kapısı arasında. Bunu yapabilirim. "Otur," diye tekrarlıyorum, uzak kenara doğru kayarak. "Dur." Köpeğe en yakın elimi evrensel *durma* sembolü olarak yukarıda tutuyorum. "Dur..."

Kenara ulaştığımda ellerimi bırakıp yere atlıyorum. Sadece birkaç adım. Sadece bir avuç adım.

Sanırım çığlık atıyorum ve King'in bu köpekten kaçmamakla ilgili bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyorum ama artık bunun için çok geç!

Ayaklarım bu lanetli kaygan zeminde kayıyor ama dengemi koruyup dolaba doğru kayıyorum.

Ayak parmaklarım devasa dolabın ortasında olduğunu unuttuğum halıya takılıyor ama düşmeden önce geri uzanıp kapıyı kapatıyorum.

Kapının arkamdan çarparak kapandığını duyduğumda garip bir şekilde sağ kolumun üzerine düştüm.

Ben.

Sırt üstü düştüm. "Oh, şükürler olsun." Rahatlama beni neredeyse güldürüyor

Tekrar.

Ta ki loş ışık, benimkine doğru alçalan dev tüylü yüz tarafından engellenene kadar.

Donup kaldım, tepki veremeyecek kadar korkmuştum ve canavar yüzünü eğip yalamaya başladı.

Ben.

İğrenç dili çenemden kaşıma doğru kayıyor ve ben bir çığlık atıyorum. yepyeni bir sebep.

"Ahh!" Boynunu itiyorum. Kısa kürkü beklediğimden çok daha yumuşaktı.

Sadece bir kez havladı. Ve sesi... şakacı mıydı?

Köpek bir adım geri çekilir, ön yarısını yere indirir, poposu hala havadadır ve kuyruğu sallanmaktadır.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, başımı kaldırıyorum, sonra tekrar

halının üzerine bırakıyorum. "Kötü niyetli değilsin, değil mi?"

Köpek beni anlamış gibi bir kez daha havladıktan sonra zıplayıp tekrar yüzümü yalamaya çalışıyor.

Ben onu geri itmeden önce bir kez daha yaladı. "Tamam, tamam! Sen kazandın." Oturmak için yeterince yer açtım.

"Otur."

Oturdu.

Merak ettim, avucumu uzattım. "Salla."

Koca oğlan kocaman patisini elime vuruyor ve parmaklarımı onun tüylü parmaklarının etrafına kapatıp iki kez sıkarken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Patisini bırakıyorum ve elimi dürtmek için başını eğiyor. İşareti alıp uzanıyorum ve başının üstünü okşuyorum.

Korkunçluktan sevimliliğe nasıl geçti bilmiyorum ama geçti. Ve bu iyi bir şey, çünkü bu şekilde otururken, lanet yaratık benden daha uzun.

"Ben kapıyı kapatmadan önce buraya girebilmen çok sinsice," diyorum ona, kısa sivri kulaklarının arkasını okşarken diğer elim göğsüme bastırıyor, kalbim hâlâ çılgınca atıyor. Yemin ederim, bir dahaki sefere hayatım için kaçmak zorunda kalırsam, onun yerine yere oturacağım. Ne olacaksa olsun. "Uzun bir kuyruğun olmaması iyi bir şey, ha. Muhtemelen kapıya çarpar ve canın yanardı."

Köpek cevabını burnunu çekerek verirken aynı anda yatak odasına giren ağır ayak seslerini duyuyorum.

"Savannah!" King'in sesi boşlukta gürlüyor. Sessiz

kalarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Bırak da canavar köpeği beni yedi diye endişelensin.

Ayak sesleri yatak odasına doğru ilerliyor ve banyoyu kontrol ettiğini hayal ediyorum.

"Savannah!"

Köpek dönüyor, sanki kapıyı tırmalayacakmış gibi. Ben de öne doğru eğilip kollarımı boynuna dolayarak onu yerinde tutuyorum.

Bir kez daha ayağını yere vuruyor ve tekrar bağırmadan önce veranda kapılarının açılma sesi olduğunu tahmin ettiğim bir ses duyuyorum.

Sahibini selamlama isteği kollarımdaki iblis köpek için çok fazla geliyor çünkü derin bir havlama sesi çıkarıyor.

Bu sefer köpeği susturmakla meşgul olduğum için dolap kapısı çarparak açılana kadar adımları duymuyorum.

Bağırıyorum, kendimi ve köpeği utandırıyorum - eğer bana bakışı bir gösterge ise.

"Ne..." King'in bakışları ben ve köpek arasında gidip geliyor. "Duke, burada ne halt ediyorsun?"

Ağzım açık kaldı. "Özür dilerim, köpeğin adı bu mu?"

King kollarını kavuşturuyor, cüssesi tüm kapıyı kapatıyor. "Ne oldu?"

O benim sorumu görmezden gelebiliyorsa, ben de onunkini görmezden gelebilirim. "Köpeğine gerçekten Duke adını mı verdin?"

Adını duyan köpek başını bana doğru çeviriyor. Ama halının üzerine düştüğümde öpme girişiminden kaçınmayı başarıyorum ve uyandığımdan beri içimde kaynayan kahkahayı serbest bırakıyorum.

Delirmiş gibiyim. Tamamen delirmiş. Ama

yapamıyorum. Karın dolusu kahkaha bedenimi

sarsıyor.

Kendini beğenmişlik seviyesi çok fazla.

"Duke!" Ellerimi gözlerimi kapatmak için bırakarak

boğuluyorum. Köpek havlıyor ve ben sadece daha çok

gülüyorum.

"Evet, tamam dostum. Yeni annen belli ki şu anda ruhsal bir çöküntü yaşıyor. Onu rahat bırakalım."

Duke yine havlıyor.

King'i görebilmek için parmaklarımı açıyorum. Yüzündeki ifade sinirlenmiş ve eğlenmiş arasında bir yerde duruyor.

"Etrafta başka saygıdeğer evcil hayvan var mı? Belki Earl

adında bir kedi." King bana baktı. "Saçmalama. Kedilere

alerjim var."

Kendimi durduramadan gülümsemem genişliyor, onu komik bulduğum

için nefret ediyorum.

King dudaklarını bükerek hızlı ve keskin bir ıslık çalınca Duke dört ayak üzerine sıçrayarak *babasının* önünde esas duruşa geçer. "Kendini kontrol altına aldığında aşağı gel. Ben acıktım."

Ellerimi indiriyorum. "Senin için yemek yapmıyorum."

Adam bana gözlerini deviriyor. "Benim bir aşçım var. Ve bana yaptığın hiçbir şeyi yemeyecek kadar akıllı olduğuma eminim." Bir adım geri çekildi, Duke adımlarıyla hareket ediyordu. "Yeminler sadece boğaz kesmeyi kapsıyordu, zehirlemeyi değil."

BÖLÜM 26

Kral

KIRK BEŞ DAKIKA SONRA SAVANNAH MERDIVENLERDEN INDI. VE
Belli ki yine dolabımı yağmalamış. Onu bıraktığım yeri düşünürsek, bu sürpriz değil.

Bu kez kalın, koyu gri bir eşofman altı giyiyor, alt kısmı lastikli, böylece ayak bileklerinde kıvrılıyor ve ayak parmaklarını geçerek onu öldürmeye çalışmıyor. Üstüne de yine çiçekli atletini giymiş. Ve-- lanet olsun-- sütyenini.

Yine de sütyene kızmak zor, çünkü tişörtünün içinden çıkan göğüs uçlarına hayran olamasam da en azından push-up sütyenin işlevini takdir edebilirim. Çünkü o memeler şu anda cennet gibi görünüyor. Ve eğer kafamı o göğüs dekoltesine koymama izin verseydi, bahse girerim bebekler gibi uyurdum.

Dün geceden bir anı, duşta kuruması için asılı duran o gömlek aklıma geliyor. Ve gözlerim tekrar vücuduna kayıyor, sanki pantolonunun içini görebiliyormuşum gibi, o dantelli kırmızı külotu giyip giymediğini merak ediyorum. Eğer dün gece aletimi sardığım külot şu anda onun sıcak küçük bedenine sımsıkı sarılıyorsa...

Sikim uyanırken ağırlığımı değiştiriyorum.

Savannah bana yan gözle bakıyor. "Aşçı hakkında bir şey mi söyledin?"

"Y--" Boğazımı temizliyorum ve tekrar yer değiştiriyorum. "Evet." Bana daha çok bakıyor.

Ve evin arka tarafına doğru başımı salladım. "Önden buyurun."

Gözlerimi belinin üzerinde tutarak onu takip ediyorum - çünkü o dolgun kıç benim yarı tombul durumuma yardımcı olmuyor.

Kırk beş yaşındasın. Kendine gel.

İyi yapılmış yemeklerin kokusu havayı dolduruyor ve Savannah burnunu arka bahçeye bakan geniş mutfağa kadar takip edebiliyor.

Cici, aşçım, geldiğimizde dönüyor.

Genellikle günün bu saatlerinde gitmiş, bakımlı çimlerin uzak tarafındaki personel evine çekilmiş, orada hizmetçim olan kız kardeşi Ginger ve Ginger'ın kocası, bahçıvan ve her şeyin tamircisi Jamie ile birlikte yaşıyor.

Ama bana buzdolabında yemek bırakıp ailesiyle dinlenmek yerine, burada dana wellington, soslu patates püresi ve en sevdiğim sarımsaklı ve limon kabuğu rendeli sote yeşil fasulyeden oluşan özenli bir yemek hazırlıyordu. Tüm bunların sebebi, ağzı bozuk bir *vaizin* ona bugün evlendiğimi söylemesi.

Savannah adada, Cici'nin karşısında duruyor ve ben de onu içeri alırken izliyorum. Cici ve çalışanların hepsi otuzlu yaşların ortalarından sonlarına doğru ve on yıldır benim için çalışıyorlar.

Savannah'nın yüzündeki şaşkınlıktan, daha yaşlı birini beklediğini tahmin ediyorum, belki de bir Bayan Doubtfire durumu.

Savannah'nın yanına yaklaşıp ensesini hafifçe kavrıyorum. "Cici, bu benim karım Savannah. Savannah, bu da Cici."

Yeni insanların yanında her zaman sessiz olan Cici, küçük bir gülümseme veriyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Savannah, Cici'ye hitap etmeden önce bana bakıyor. "Merhaba Cici, ben burada bir mahkûmum."

Başımı sallıyorum ve aşçıma sesleniyorum: "Yemeğimizi yemek odasında yiyeceğiz."

Cici'nin gözleri benimle baş belası karım arasında gidip geliyor. "Oh. Um, tamam."

Savannah ellerini havaya kaldırıyor ve ben de parmaklarımı ensesinde gezdiriyorum. "Çalışanlarım sana karım olarak hak ettiğin saygıyı gösterecek. Ama senin için bana karşı gelmeyecekler." Savannah bana ters ters baktı. "Bu kişisel bir şey değil tatlım. Sadece çok iyi para veriyorum."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Boynunu kavrayarak onu daha yakına sürüklüyorum ve çatık alnına bir öpücük konduruyorum.

MÜKEMMEL PIŞMIŞ BIFTEKTEN BIR AĞIZ DOLUSU DAHA KAYDIRIRKEN ONU IZLIYORUM,
tereyağlı hamur işi ile çevrili, ağzına.

Ve sonunda sessizliğini bir zevk iniltisiyle bozduğunda, ben de kendi sessizliğimi bozuyorum. "Hoşuna gideceğini biliyordum."

Gözlerini yavaşça tabağından kaldırıp bana bakıyor. "Sorun yok."

Alay ediyorum, "İyiden de öte."

Biftek bıçağını eline alıp bir parça daha kesiyor ve bıçağı kaldırıp ışığın bıçaktan parlamasına izin veriyor. "Bana bir silah vermekten endişe etmiyor musun? Yoksa bu yüzden mi bizi birbirimizden bu kadar uzakta oturtuyorsun?"

Bana bıçakla saldırmaya çalıştığını düşünmek bile beni güldürüyor. Koşucu olduğu kesin ama asla kan akıtmaz. Bilerek yapmaz.

"Bunun ne kadar komik olduğunu anlamıyorum."

Cevap vermek yerine bir elime tabağımı ve mutfak eşyalarımı, diğer elime de ağır kristal su bardağımı alıp hepsini onun masasının ucuna taşıyorum.

Cici'ye yemek odasında yiyeceğimizi söylediğimde, bizi on dört kişilik büyük dikdörtgen masanın iki ucuna yerleştirmesini istememiştim. Ama Savannah biraz boşluğa ihtiyacı varmış gibi göründüğü için ona yer verdim.

Ama uzay zamanı sona erdi.

Eşyalarımı onun bıçaklı eline en yakın noktaya bıraktım. "Beni öldürmeye çalışmayacaksın." Bana cevap vermiyor, sadece dudaklarını yuvarlıyor ve ağzına zorla bir çatal dolusu patates tıkıştırıyor.

Onu yemek yerken izlemek çok sevimli. Büyük ya da küçük, kadınların her zaman yemeklerini seçtiği süslü akşam yemeklerine ve bunun gibi şeylere çok alışkınım. Sanki kadınların yemek yemesine izin yokmuş gibi. Ama Savannah'nın o bifteği mahvetmesini izlerken sikim kalktı. Tekrar.

Muhtemelen onu yalnız
bırakmalıyım. Ama bu benim
tarzım değil.

"Dilini kedi mi yuttu?" Sırıtıyorum.

Bir yığın yeşil fasulyeyi bıçaklıyor ve aslan gözleriyle ilgili bir şeyler mırıldanıyor. "Tam olarak anlayamadım."

Savannah beni görmezden geliyor ve tabağı titizlikle karıştırırken her hareketini izliyorum.

Çoktan bitirmiştim, çatalını bırakıp beyaz keten peçeteyle ağzını sildiğinde sandalyemde rahatlamıştım. İkimiz de arkamızda en ufak bir kırıntı bile bırakmıyoruz.

"Biraz daha ister misin?" Bütün gün ilk kez yemek yediğini bildiğim için soruyorum.

Savannah sandalyesini kaydırarak vücudunu benimkine yaklaştırdı. "İttifak nedir?"

Başımı geriye atıyorum ve inliyorum. "Lanet olası Nero."

Alay ediyor. "Evet, yardım için çığlık attığımda gülen adamın hoşuna gitmeyen bir şey söylemesi ne kadar şaşırtıcı."

Ağzım yüzümü buruşturuyor. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Yüzündeki küçük mizah kırıntısı kayboluyor. "Bunu asla unutmayacağım."

O suçluluk duygusu göğüs kafesimde geziniyor ve koltuğumu onunkine bakacak şekilde ayarlıyorum. "Nero karmaşık bir adam."

İnanılmaz bir kahkaha atıyor. "Karmaşık. Elbette."

Ona Nero'ya güvenebileceğini söylemek istiyorum. Ona asla zarar vermeyeceğini.

Kötü adamlar olabiliriz ama o kadar da kötü değiliz.

Ama -ve işte karmaşık kısım- bana karşı gelirse tüm ailesini ve arkadaşlarını öldürmeye hazır olduğuma inanmaya devam etmesine ihtiyacım var.

Güven dolu bir evliliğin temeli sayılmaz. "Peki, nedir bu?" diye soruyor. "Çete falan mı?"

İç çekiyorum. "Ya da başka bir şey." Kollarımı açıyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bunu nasıl açıklayabilirim? "İttifak, daha iyi bir terim bulamadığım için söylüyorum, bir suç örgütü."

"Suç örgütü," diye yavaşça tekrarlıyor. "Mafya gibi mi?"

Başımı öne arkaya sallıyorum. "Aşağı yukarı."

"Az mı çok mu?" Kaşları meydan okurcasına kalkıyor. "Evet, tatlım. Aşağı yukarı."

"Bana öyle demeyi kes."

Meydan okumasına gülümsedim. "Hayır."

Benden hoşnut olmadığını göstermek için kollarını kavuşturuyor, ama bu sadece göğüslerini daha da yukarı kaldırıyor ve ben yardım edemiyorum ama gözlerimi günaha dikiyorum.

Öfkeyle ellerini kucağına bırakıyor. "Mafya gibi bir şey nasıl *az ya da çok* olabilir?"

"Bilmemenizin daha iyi olacağını söylememe razı olmazsınız herhalde?"

"Hiç şansın yok."

"Peki." Nefes alıyorum ve her şeyi anlatmaya karar veriyorum. Artık benimle takılıp kaldı, bilmesinin ne zararı olabilir ki? "Nero ve ben İttifak'ı

kurduk.

Yaklaşık on beş yıl önce bölgedeki iki büyük mafya ailesini ortadan kaldırdığımızda."

"Çıkardı..." diye araya giriyor.

"Öldürüldüler," diyorum basitçe. "Ben İrlandalıları yok ettim, Nero Rusları alaşağı etti ve biz de hayatta kalan adamlarımızı birleştirerek İttifak'ı kurduk. Sadakat ve güvenin kirli kan bağlarından daha önemli olduğu bir yer."

Dudakları yana çekiliyor, bu bilgiyi alırken gözlerini izliyorum. "Ama sen ne iş yapıyorsun?"

"Kötü şeyler, Savannah. Biz iyi adamlar değiliz."

"Ama ne gibi? Bazılarımız *mafya* işlerine aşina değil. Bu kokain ve Tommy silahları sattığınız anlamına mı geliyor?"

Kaşlarım kalktı. "Çok fazla film izliyorsun."

Ellerini *iyi* bir hareketle kaldırıyor.

"Erkeklerin farklı şeyler yapan farklı yönleri var. Ve evet, bu şeylerden bazıları yasadışı maddeler ve ateşli silahlar içeriyor. Ama çoğu para etrafında dönüyor. Nüfuz etrafında. Bölgemizi kontrolümüz altında tutmak ve diğer insanları dışarıda tutmak."

Yutkunmasını izliyorum. "Yani, daha önce, düşmanlardan bahsettiğinde..."

Başımı salladım. "Bizim sahip olduğumuz şeyi isteyen pek çok insan var. *Benim* sahip olduklarımı isteyen pek çok insan var." Artık kendimi tutmanın faydası yok. "Ben varlıklı bir adamım. İttifak'la aynı zamanlarda kurduğum kendi yatırım şirketim var ve kendi adıma iyi işler yaptım." Gözlerini devirdiğinde bir gülümsemeyi ısırıyorum. "Uzun bir süre herkes Nero'nun İttifak'ı tek başına yönettiğini düşündü. Benimle birlikte savaşa giden orijinal ekibin dışında kimse Nero ile birbirimizi tanıdığımızı bile bilmiyordu. Bırakın arkadaş olduğumuzu. Hesap verecek tek bir kişi varken adamları organize etmek daha kolaydı. Ve düşünmem gereken bir ailem vardı. Kız kardeşim Aspen'le zaten tanışmıştın." Hafifçe irkilmesini kaçırmadım. "Annem de o zamanlar hâlâ benimle yaşıyordu. Ve bir üvey kız kardeşim daha var, Val, onu da o sıralarda öğrenmiştik." Başımı iki yana sallıyorum. "Demek istediğim, o hayattan korumam gereken insanlar vardı."

"Ama artık değil mi?"

"Geçen sonbahar bazı şeyler oldu ve elimi gösterme zamanının geldiğine karar verdim." Mikhail'in evinin önünde belirdiğimde Nero'nun yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum ve doğru şeyi yaptığımı biliyorum. "Arka planda geçirdiğim zaman amacına hizmet etti ama artık zamanı gelmişti. Bağlarımı

Alliance *kamuoyu* bazı yeni tehlikeler getirdi ama aynı zamanda insanlara gerçekte kim olduğumu da anlatıyor."

"Peki sen kimsin?" Savannah'nın sesi sessizdi.

"Ben uğraşılması tehlikeli bir adamım." Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğilmeden ve göz hizamıza gelmeden önce bir an için bunun aklıma girmesine izin verdim. "Burada olmak istemediğini biliyorum Savannah. Ama buradasın. Ve artık benimsin. Yani korumam seni de kapsıyor. Sana karşı gelen herkes ölür. Ciddiyim. Gerçekten. Sonsuza kadar evde kilitli kalmayacaksın. Birbirimize güvenmeyi öğrendiğimizde, dışarı çıkabilecek ve gün içinde ne yapmak istiyorsan onu yapabileceksin. Ama asla yalnız olmayacaksın, çünkü adımın koruması aynı zamanda bir hedefle birlikte geliyor. Burada olmanızın bir diğer nedeni de bu." Gözlerini kırpıştırıyor, gözlerini dolduran bir duygu karmaşası. "Polise yalan söylediğine inanabilsem bile, aramızdaki ekmek kırıntıları bir kenara atılamayacak kadar kalın ve onları başka biri takip etmiş olabilir. Sırf beni ve ailemi kızdırmak için sana zarar verecek biri." Bir argüman oluşturmaya başladığını görüyorum ama bunu dile getirmesine izin vermiyorum. "Bu zorlama değil. Benim yaşadığım dünya böyle, *senin* yaşadığın dünya da böyle. Polisi arayıp yardım istemek gibi bir fikre kapılmadan önce, çoğunun cebimizde olduğunu bil. Olmayanlar da başkalarının cebinde. Yani her halükarda, onlara koşmanın size bir faydası olmaz. Ve bunu sizi korkutmak için söylemiyorum. Bilgilendirmek için söylüyorum. Sen ve ben artık bir takımız. Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ama bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, yeni normalini de o kadar çabuk bulabilirsin." Bir şey söylemeyince onu uyarıyorum. "Anlıyor musun?"

Gözlerimi arıyor. "Resim yapmama izin verecek misin?"

Bu soru göğsümde bir şimşek çakmasına neden oluyor. Diğer şeyleri sormuyor bile. İtiraz etmiyor ya da gitmesine izin vermem için beni ikna etmeye çalışmıyor. Sadece resim yapmasına izin verip vermeyeceğimi sordu.

Ayağa kalktım, elimi tutması için ona uzattım. "Evet, tatlım. Hâlâ resim yapabilirsin."

Avucumu almadan önce uzun bir süre bakıyor.

Onu yemek odasından çıkarıp mutfaktan geçirdim ve arka koridora götürdüm.

Ev önden normal iki katlı bir malikane gibi görünüyor, ancak yukarıdan bakıldığında bir U gibi görünüyor, alt kat arkada bir tür avlu oluşturmak için her iki tarafta da çıkıntı yapıyor. U'nun her bir ayağı büyük pencereli bir güneş odasından oluşuyor. İkisi de fazla kullanılmıyor ve ben de onu

Evin diğer tarafında, ofisimin yanında. Ama ofisim yan tarafta olmazsa kendini daha rahat hissedeceğini düşünerek yatak odamızın altındaki bu odada karar kıldım.

Ofisimde doğru noktada durursam, avlunun karşısını ve pencerelerden bu odayı görebileceğimden bahsetmeyeceğim. Umarım orada onun çalışmasını izleyebilirim.

Savannah yanımda sakin sakin yürüyor, onu nereye götürdüğümü sormuyor.

Bu yüzden güneşlenme odasına -yeni ev stüdyosuna- açılan kapıyı salladığımda nefesi beni tatmin ediyor.

Kenara çekilip önümde yürümesine izin veriyorum.

Odadaki tüm orijinal mobilyaları kaldırttım ve duvarları parlak beyaza boyattım. Doğru bir karar mıydı bilmiyorum ama internette yaptığım araştırmalara göre beyaz duvarlar ışığı yansıttığı için sanat stüdyoları için en iyisiydi.

Savannah odanın çevresinde yürüyor, çıplak ayakları fayans zeminde sessizce yürürken ellerini her şeyin üzerinde gezdiriyor. Sipariş ettiğim bir yığın boş tuvalin kenarlarına dokunuyor. Odanın etrafına dağılmış yarım düzine şövalenin ahşap çerçevelerinin izini sürüyor. Parmaklarını, internette paylaştığı fotoğraflardan birinin arka planında gördüğüm marka yağlı boya tüpleriyle dolu masaların üzerinde gezdiriyor.

Oda evin geri kalanından ayrıldığı için duvarların üçü pencereli ve yatak odasındakinin aynısı olan bir dizi Fransız kapısı avluya açılıyor. Tavanda da, güneşi engellemek istediğinde uzaktan kumandalı panjurlar taktırdığım üçlü bir tavan penceresi var.

Dışarıda hava kararıyor ama her köşeye ayarlanabilir lambalar koydurdum ve baş üstü ışıkları kısık ayarda, böylece Savannah odanın uzak tarafında durup yavaşça bana doğru döndüğünde yüzünü görmem kolaylaşıyor.

Sessizce her santimini inceledikten sonra, "Ne zaman?" diye sorduğunu duyunca neredeyse şaşırıyorum.

"Dün gece."

Gözleri odanın içinde geziniyor. "Nasıl?"

Ağzımın kenarı yukarı kalkıyor. "İğrenç derecede zengin, hatırladın mı?"

"Neden?" Sesi kesiliyor ve ben çoktan odanın öbür ucuna doğru adım atıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Çünkü yapabilirim. Ve çünkü dünyanın senin sanatına ihtiyacı var."

Yumuşak yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve başparmağımla onu siliyorum.

"Bunu mu demek istiyorsun?" diye fısıldıyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Evet, Savannah bebeğim. Ciddiyim."

Ellerim yüzündeyken niyetini hissediyorum, ayak parmaklarının üzerine kalkışını hissediyorum. Ve ne yaptığının farkında olsun ya da olmasın, hareketini karşılamakta tereddüt etmiyorum. Eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Gözlerini sıkıca kapatıp bir damla gözyaşı daha bırakmasını izliyorum. Ama geri çekilmiyor ve gerilmiyor.

Ağzı benimkine karşı yumuşak. Ve bir nefes için oyalanmama izin veriyorum.

Geri çekilmeden önce dudaklarımın onunkilere karşı bir hareketi.

"Artık ağlamak yok." Bir sonraki gözyaşını siliyorum. "Şu anda bunu görmenin zor olduğunu biliyorum ama burada mutlu olabilirsin."

BÖLÜM 27

Savannah

BURADA MUTLU OLABILIRSIN.

Yeni stüdyomdan ayrıldığımızdan beri King'in sözleri beynimde tekrarlanıyor.

Stüdyomda.

Dişlerimi fırçalamaya devam ederken yansımama bakıyorum, önerilen iki dakikayı çoktan geçtim.

Onu öptüm.

İçimdeki ses bana hayatımı mahveden adamı öptüğümü hatırlatmaktan vazgeçmiyor. Hepsi bana sanat malzemeleri aldığı içindi.

Ama bu tam olarak doğru değil. O bundan daha fazlasını yaptı. Dünyanın senin sanatına ihtiyacı var.

Görüşüm bulanıklaştığında, başımı öne eğiyorum ve fazla köpürtülmüş diş macunumu lavaboya tükürüyorum.

Yatmaya hazırlanırken de aynı diş fırçasını kullandığına eminim. Ama umurumda bile değil. *Yani, onu zaten iki kez öptüm. Ne fark eder ki?*

Banyodan çıktığında -sadece boxer'ıyla uyuduğundan oldukça emindim- muhteşem vücudunun odanın diğer ucuna doğru yürüdüğüne tanık olmak istemediğim için bakışlarımı bilerek aşağıda tutmuştum. İşte bu yüzden son yirmi dakikamı burada geçirdim, yüzümü yıkadım, gömleğimi King'in tişörtlerinden biriyle değiştirdim, kaçınılmaz olanı erteledim.

Ne kadar çabuk uyursan, bu günü o kadar çabuk geride bırakabilirsin.

Omuzlarımı dikleştirip ışıkları kapatıyorum ve banyonun kapısını açıyorum. Durmadan önce yatak odasına bir adım atmıştım. "Ciddi misin?"

King bakışlarını kaldırıp gözlüklerinin kenarından bana bakmak dışında kıpırdamıyor.

Sikeyim. Gözlük.

"Ne?" sesi gerçekten şaşkındı ve şimdi ona her zamankinden daha fazla yumruk atmak istiyorum. Çünkü bu ne cüret.

Nasıl? Cesaret. O.

King oturmuş, sırtını yastıklı yatak başlığına dayamış, belinin arkasına yastık koymuş, bacakları neyse ki yatak örtüsünün altına gizlenmiş ama çıplak göğsü ortada, kucağında duran dizüstü bilgisayarda bir şeyler yazıyor. Mermerden yontulmuş iğrenç burnunun üzerinde lanet olası siyah çerçeveli gözlükleriyle.

Kendimi onunla kıyaslamayı reddediyorum. Ödünç kıyafetler içinde rüküş bir patates gibi göründüğümü biliyorum. Ve özgürlükten sonra, ilk dileğim bir saç bağlayıcı olurdu, çünkü saçlarımın aşağıya ve yüzüme düşmesinden inanılmaz derecede bıktım.

"Bir sorun mu var?" Ses tonu değişti ve kendini beğenmişliği bana ne kadar seksi göründüğünün farkında olduğunu söylüyor.

Yerde yatma fikrini çoktan düşündüm ve bir kenara bıraktım. Bana fazladan birkaç metre mesafe kazandırabilirdi ama bu otuzunu aşmış beden, zor şartlarda uyumak için yaratılmamış.

"Evet, bir sorun var," diye mırıldandım. "Büyük, aptal, kıllı bir

sorun." "Neymiş o?"

"Kapa çeneni," diye çıkışıyorum ona, yatağın benim tarafımdaki ışığını kapatırken.

Ben yatağa tırmanana ve yanlarımız arasında bir bariyer oluşturmak için tüm yedek yastıkları kullanana kadar dilini tutma nezaketini gösterdi.

"Seni hiç duvar yanlısı bir tip olarak düşünmemiştim."

Onu hâlâ komik bulmayı reddederek son yastığı da yerine yerleştirdim ve yüzümü ona dönerek yan yattım. "Bu büyüklükte bir yatakta yan yatmakta sorun yaşamayacağını varsayıyorum."

"Yemin ederim." Bir an sessiz kaldı. "Daktilo seni uyutmayacak mı?"

Omuz silkiyorum çünkü bilmiyorum.

"İyi geceler Savannah" demeden önce birkaç dakika daha geçti.

Ve parmakları klavyesine vururken, yorgunluğun beni unutkanlığa sürüklemesine izin veriyorum.

BÖLÜM 28

Savannah

"UYAN VE PARLA, UYKUCU." SES KULAĞIMA DOĞRU GÜRLÜYOR,
ve başımı sese doğru çeviriyorum.

Sırtımda rahatsız edici derecede tanıdık bir ağırlık artıyor ve durumum netleşince inliyorum. "Orospu çocuğu."

Yüzümün altındaki göğüs bir kıkırdamayla titriyor. "Bana kızma, iyi inşa edilmiş bölmeni yıkan ben değilim."

Daha fazla küfür homurdanıyorum, göğüs kılları dudaklarımı gıdıklıyor, ama doğruyu söylediğine dair bir his var içimde. Çünkü uykuya daldığım pozisyon bu değil.

En azından bu sabah bacağım onunkinin üzerine atılmadı. Onun yerine yan tarafına gömüldüm.

"Burada kalmayı çok isterdim, inan bana." Nefes verişi saçlarımı karıştırıyor. "Ama bir saat içinde nakliyeciler bizimle buluşacak. O yüzden gitmeliyiz."

Doğrudan bedenine konuşmamak için yüzümü yeterince döndürüyorum. "Ne için taşıyıcılar?"

"Eviniz için."

Bu yanıt üzerine gözlerimi açtım ve başımı ona bakacak kadar geriye eğdim. "Ne demek benim evim?"

"Şu anda sıcak ve rahatım, bu yüzden sana şu anda burada yaşadığını hatırlattığımda korkmamaya çalış."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, sabahları sinir bozucu
oluyorsun." Sırıtıyor, "Sadece sabahları mı?"

Beline doladığım elimle battaniyeleri kavrıyor, sonra da hızlı bir hareketle geri çekiyorum. Bu hareket onları yatağın benim tarafıma doğru çekerek King'in daha önce örtülü olan tüm tenini klimalı havaya maruz bırakıyor.

Çıkardığı çığlığa neredeyse gülecektim ama ben uzaklaşmaya çalışırken üzerime yuvarlandı.

"Sen lanet bir tehditsin."

"Şantajcımdan gelen bu sözler çok zengin." Onun vücudunun benimkinin üzerinde olmasından etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. Tıpkı sabah odununu karnımda hissetmiyormuş gibi davranmaya çalıştığım gibi, kendime bu adamdan nefret ettiğimi hatırlatıyorum.

Uykulu gülümsemesi bana iğnelememin onu rahatsız etmediğini söylüyor. "Misafir odasında hazırlanacağım, çünkü duşu paylaşmaya hazır olduğunu sanmıyorum." Buhar dolu duşta, köpükler içinde benimle birlikte olmasının nasıl bir şey olabileceğini düşündükçe içim ısınıyor. "Ama bir saat içinde hazır olmazsan, içeri geliyorum."

Son üç kelimeyi söylerken kalçaları esniyor ve ben inlememek için yanağımın içini ısırıyorum. İma kabul edildi.

Ve sonra orada yatmaya devam ediyorum, tavana bakıyorum, o üzerimden yuvarlanırken ve güzel kıçını odadan çıkarırken.

ÇOK GARIP. BURADA, *onunla* BIRLIKTE OLMAK.

Bütün sabah gerçeküstü hissettim. Birlikte uyanmakla başladı, sonra King'in garajında minivanımı gördüm. Gördüğümde elimi yolcu tarafındaki cama bastırmıştım, gözlerime inanmakta güçlük çekiyordum.

Nereye baktığımı gören King, *temizlikçilerin* anahtarlarımı Lee'nin -ya da onun deyimiyle *Leland'ın- tezgahında* bulduklarını ve buraya getirdiklerini söyledi.

King adamın adını ağzından kaçırdı, ben de soru sormadım.

Tabii ki anahtarlarımı geri alamadım. Anahtarlar King'deydi, birkaç dakika önce ön kapımı açmak için kullanmış, sonra da tekrar cebine atmıştı.

Burada, küçük evimin oturma odasında dururken, sonsuzluk gibi gelirken, buraya geleli nasıl sadece iki gün olduğunu merak ediyorum.

Evden en son ayrıldığımda, Lee ile üçüncü randevuma giderken üzerimde aynı kıyafet vardı. Son randevumuz olacağına büyük ölçüde karar verdiğim bir randevuydu ve bu son kısmın ne kadar doğru olacağını fark etmemiştim.

"Taşınma ekibi tüm paketleme işini yapacak, sadece eve neyin gelip neyin gideceğine senin karar vermen gerekiyor."

Yavaşça dönüp King'e bakıyorum ama o çoktan etrafı kolaçan etmekle meşgul.

Sözleri beni şok etmemeliydi ama nakliyecilerle burada buluşacağımızı söylediğinde bunu gerçekten düşünmemiştim. Yani, evet, düşündüğümde, belli ki Bay Kontrolcü evimin bende kalmasına izin vermeyecekti. Bunu biliyordum. Ama yine de...

"Ne?" King şimdi bana bakıyor.

Gözlerimi ona diktim, "Bunun büyük bir mesele olduğunun farkında mısın?" Kaşlarını çattı, "Tatlım, bu ev berbat."

Çenem düştü. "Öyle değil!"

"Uh," etrafı işaret ediyor, "evet, öyle. Ve sen bunu biliyorsun." Ayağımı yere vuruyorum. Öfke nöbeti ikimizin de gözünden kaçmadı.

"Savannah," diye iç geçirdi, "sen burada yaşamadın." Ben bunu tartışamadan -evet, burası benim evim ve kesinlikle burada yaşadım- odanın karşısına geçip dirseğimden tutarak beni ana yaşam alanından küçük koridora, tek banyoyu geçip yatak odama sürüklüyor. "Bana nerede olduğunu gösterir misin?"

"Sen neden bahsediyorsun? Burası *benim evim*! Ben burada..." dediğimi hatırlamam bir anımı alıyor.

"Dokuz yıl," diye bitirdi. "Ve duvarlarda senin resimlerinden tek bir tane bile yok."

Bu ifade beni hayrete düşürdü. "Şey, hayır.

Ama..." "Duvarları hiç boyamamışsın bile."

Biraz kirli beyaz yüzeylere bakıyorum. "Nasıl..."

Gömme olmayan dolabıma doğru yürüdü ve kapıyı çekip açtı. "Vay canına, şok edici, depoyu hiç güncellememişsin bile." Uzun rafın altındaki orijinal tekli çubuk onu haklı çıkarıyor. "Buraya adım attığının tek kanıtı lekeler."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve protestomdan vazgeçiyorum. Hangi lekelerden bahsettiğini biliyorum. Kapı kollarının yanındaki küçük boya lekeleri. Kapı çerçevelerindeki. Stüdyo olarak kiraladığım küçük yerden eve geldiğimde dokunmuş ya da yaslanmış olabileceğim yerler. Son dokuz yıldır gerçekten yaşadığım yer. Aslında daha fazla, çünkü orayı henüz üniversitedeyken buldum.

Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama o haklı. King her konuda haklı.

Bu ev yaklaşık on yıldır benim, ama onu kaybettiğim için duyduğum üzüntü tamamen bana ait, onunla bir bağım olmadığı için.

Bu duvarlar onlara verdiğimden daha iyisini hak ediyor.

"Bununla ne yapacaksın?" Bu üzüntünün gözyaşlarına dönüşmesine izin vermeyerek soruyorum.

King bir omuz kaldırır. "Sat onu. Kemikler iyi durumda. Birileri için eğlenceli bir takas olabilir ama böyle bir yerin yatırım getirisinin bu kadar düşük olmasıyla ilgilenmiyorum."

"Gerçek bir finansçı gibi konuştun."

King kıkırdıyor, "Burayı yıkıp üç katlı bir ev inşa edebilirim, altı haneli rakamlara satabilirim ve mahalledeki konut maliyetlerinin canına okuyabilirim, eğer bu daha çok hoşunuza gidecekse."

İçi boş tehdidini duymazdan geliyor, odayı yeni gözlerle görüyor ve utanıyorum. Sadece beyaz bir kutu, kişilik yok, niyet yok, sevgi yok.

Derin bir nefes alıyorum. "Bütün kıyafetlerimi istiyorum. Ve banyodaki eşyaları."

Bununla savaşmanın bir anlamı yok. Burayı tutmak istesem bile, Kral burada kalmama izin vermez.

"Başka bir şey var mı? İstersen eşyalarını depoya koyabiliriz," diye teklif ediyor.

Kibarlık çabasını takdir ediyorum ama başımı sallıyorum. "Mobilyaların hepsi ucuzdu ve yatılı bir aşçınız olduğuna göre, benim Target'tan aldığım mutfak eşyalarına ihtiyacınız olmadığını tahmin ediyorum."

"Adil." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Nereden başlamamı istersiniz?"

Grimsi mavi takım elbisesinin içinde ona bakıyorum. Altındaki beyaz gömlek bronz tenini parlatıyor. "Toplanmaya yardım etmek ister misin?"

"İç çamaşırı katlamada iyiyimdir," diye sırıtıyor.

Başımı sallıyorum ve kapıyı gösteriyorum. "Banyoyu sen yapabilirsin." Neyse ki King uyuyor ve ben de işe koyuluyorum.

Dolaptaki tek rafa sıkışmış iki valizim var, onları aşağı sürüklüyorum ve yatağın üzerinde açıyorum.

Artık üzerime uymayan eski kıyafetlerimden bazılarını bağışlamak istiyordum, bu yüzden onları şifonyerin üstünde bir yığın halinde ayırıyor, saklamak istediklerimi katlayarak bavullara yerleştiriyorum.

King'in ağır adımlarının yatak odasına girdiğini duyduğumda sadece birkaç dakika geçmişti.

"Şimdiden bitirmiş olmana imkân yok," diyorum, bir askıya uzanarak.

King cevap vermiyor, ben de tam omzumun üzerinden bakmak için dönüyordum ki kolları beni sarıyor ve göğsüne doğru çekerek nefesimi kesiyor.

"Tek bir cevap alacaksın. Yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım." Alçak sesi ensemdeki küçük tüyleri kaldırıyor. "Bunu *onunla* kullandın mı?"

Neden bahsettiğini sormak için ağzımı açtığımda önümde elini kaldırıyor. Ve yüzümün rengi uçtu.

"Cevap ver bana," diye hırlıyor.

Parmaklarının arasına sıkıştırılmış neon yeşili, titreşimli, silikon penis halkasına bakıyorum.

"K-King..." Bu utancın sonu yok. Banyoda olduğunu nasıl unutabilirim.

"Tanrı yardımcım olsun, eğer sen--"

"Hayır!" Ağzımdan kaçırdım. "Bunu hiç kimseyle kullanmadım!" "Bana yalan söyleme."

Dirseğimi tekrar böğrüne saplıyorum, tepki vermiyor. "Birinin yalan söylediğini anlayabilirsin sanıyordum," diye çıkışıyorum. "Çünkü sana doğruyu söylüyorum, seni pislik."

"Eğer kullanmadıysan Tatlı Savannah," ağzını kulağıma bastırıyor. "O zaman ambalaj nerede?"

"Ben... Ben kullanmadığımı hiç söylemedim." Bakmadan duramıyorum. "Ben sadece... Yalnız kullandım, tamam mı?"

Nefesi kesiliyor. "Bir kadın bunu tek başına nasıl kullanır?" Ses tonundaki değişiklik libidomla bir kibrit gibi.

Vücudum ağrımaya başlıyor ve meme uçlarım diken diken oluyor. İlgi için ölüyorum. "Nasıl, Savannah?"

İtiraf etmek üzere olduğum şeye inanamayarak kalçalarımı sıkıyorum. "Onu bir dildonun üzerine koyar ve taklit ederdim."

"Fuuuck." King göğsünün derinliklerinde inliyor, açık ağzı omzumun çıplak kısmına düşüyor.

Tüm vücudum aydınlandı, neredeyse titreşiyor.

Yüzüğü tutan el aşağı iniyor, karnımın üzerinde düzleşiyor ve çok daha yumuşak olan bedenimin ona nasıl hissettirdiği konusunda endişelenmeye bile zahmet edemiyorum, çünkü şu anda tek istediğim ona daha yakın olmak.

Sırtım dikleşti.

"Bebeğim, sen--" sözleri kapının yüksek sesle çalınmasıyla kesildi. "Lanet olsun." Beni vücuduna doğru daha sıkı çekerek

en az benim kadar etkilenmiş. "Siktir. Bunu sonra konuşuruz." Sonra beni bırakıyor.

Ve bugün ikinci kez, odadan çıkarken kıçına bakmıyorum.

"Ve akşam yemeği için kıyafetleri dışarıda bırak." Omzunun üzerinden sesleniyor. "Bundan sonra dışarı çıkıyoruz."

BÖLÜM 29

Savannah

KING ARACI YAVAŞLATIR, BIR ELINI TEMBELCE KALDIRARAK GÜVENLIK GÖREVLISINE EL SALLAR.

açık kapıdan geçip lüks bir mahalleye girerken. "Akşam yemeği için dışarı çıkacağımızı söylediğini sanıyordum?" diye sordum.

Gittikçe daha fazla evin önünden geçiyoruz ve o cevap vermeyince gerilmeye başlıyorum. "King?"

Başını bana doğru çeviriyor, yüzünde yoğun bir ifade var.

"Ne?" İfadesini okuyamıyorum.

"Adımı söylediğini duymak hoşuma gidiyor."

Ağzım açık kaldı. "Adını daha önce de söyledim..."

Başını sallıyor ve dikkatini tekrar önümüzdeki caddeye çeviriyor.

Tekrar düşünmeye çalışıyorum. Bu doğru olamaz. Doğru mu?

Hafızamı yoklarken pencereden dışarı bakıyor, daha fazla konutun geçişini izliyorum.

Sanırım Nero'nun evine gidiyoruz, çünkü beni götüreceği başka bir yer düşünemiyorum.

Bir restorandan kaçmanın bir yolu olup olmadığını zaten merak ediyordum. Ama nasıl kesersem keseyim, bu mümkün görünmüyordu. Demek istediğim, polislerin cebinde olduğu konusunda yalan söyleme ya da düşmanlarının beni yakalamaya çalışma ihtimali her zaman var. *Düşman muhabbeti hâlâ aklımı başımdan alıyor, gerçi onun bir adamı öldürdüğünü* görmüştüm... Ama bir çıkış yolu bulma ihtimalime karşı, pratik giyinmeye karar verdim. Dışarıdaki akşam yemeğimiz için pırıltılı altın rengi palazzo pantolonumu siyah, dekolteli, fırfır kollu bir atletle giydim. Koşmaya uygun, tamamı siyah bir çift şirin tenis ayakkabısı ile eşleştirdim. İki gün sonra ilk kez makyaj yapabildiğim için makyajımı yaptım ve saçımı yüksek bir at kuyruğu yaptım.

İki bavula sığacak kadar küçük bir gardırobum olabilir, ancak sanat galerileriyle ilgili deneyimlerim giyecek güzel parçalarım olduğu anlamına geliyor. Bu da iyi bir şey, çünkü King, yani kocam, her zaman bir milyon dolar gibi görünüyor.

Muhtemelen milyoner olduğu içindir.

Bana anlattığı şeyleri düşünürken gözlerim ona kayıyor.

Belki bir milyonerden daha fazlasıdır.

King araba yoluna girerken tekerlekler çarpıyor. Normal bir durumda, bir arkadaşımın evindeki akşam yemeği için biraz fazla giyinmiş hissederdim, ama az önce yanaştığımız eve bakılırsa, muhtemelen yüksek topuklu ayakkabı giymeliydim.

King hiçbir şey söylemez, sadece park eder ve inmeden önce motoru kapatır.

Onu takip ederek kemerimi çözüp kapıyı açıyorum.

Dışarı çıktığımda King zaten yanımdaydı ve ön kapıya giden tuğla kaldırımda yürürken King elini sırtıma koyuyor.

"Aspen'in Leland'ın öldüğünü bildiğini bilmenin senin için önemli olduğunu düşünüyorum." King'in sözleri içimi tedirginlikle dolduruyor ve yavaşlamaya çalışıyorum ama eli beni ilerletmeye devam ediyor. "Arkadaşın Mandi'nin evinden ayrıldıktan sonra, Aspen'in isteği üzerine onun hayatını araştırdım ve dairesini bu şekilde buldum. Ama aynı zamanda bana ve İttifak'a karşı kanıt olduğunu düşündüğü şeyleri derlediğini de buldum. Elindeki boktan bilgilerle ne yapmayı planladığını bilmiyorum, bulabildiğim kadarıyla hiçbir yerde bağlantısı yoktu, ama bu hile ile birleşince gitmesi gerektiği anlamına geliyordu."

Ağzım tamamen kurudu.

Ön kapıda duruyoruz ve King zili çalmak için öne doğru eğiliyor. "Bunu sana söylüyorum çünkü diğer misafirlerin iyiliği için Aspen, Leland iş için şehir dışındaymış gibi davranacak. Ve onun gerçeğin farkında olduğunu bilmenizi istiyorum."

Kalbimin atışından onu zar zor duyabiliyorum. Damarlarımda adrenalin yükseliyor.

"Kimin evi burası?" Fısıldıyorum.

Ama o cevap veremeden ön kapı açılır.

"Merhaba kardeşim." King, Aspen'i selamlar.

Başlangıçta kırılgan olan gülümsemesi beni görünce paramparça oldu. "Ne," sesini alçaltıyor ve kapı aralığından içeri adım atıyor. "*Onun* burada ne işi var?"

Zehrinin üzerime sıçramasını istemediğim için geri çekilmeye çalışıyorum ama King gitmeme izin vermiyor. Elini yanıma doğru kaydırıyor.

"Üzgünüm," King'in sesi hiç de üzgün gelmiyor. "Yemek davetinin eşimi de kapsadığını sanmıştım."

"Karım mı?!" Aspen çığlık atıyor, sonra dudaklarını kapatıp omzunun üzerinden bakıyor.

Tanrım, ona evlendiğimizi söylememiş.

"Bunu söylemeyi unuttum

mu?" Ona vurmak istiyorum.

Ona çok sert vurmak istiyorum.

Ama aynı zamanda kusmak istiyorum. Kusmak benim yeni olayım

olabilir. "Orada her şey yolunda mı canım?" diye sesleniyor içeriden bir

kadın sesi.

Aspen'in ses tonu, gözlerindeki cinayet ifadesiyle birlikte hoş bir hal alıyor: "Elbette! Sadece kardeşim ve yeni gelini." Tekrar fısıltıya dönüşüyor, bu kez hançerlerini King'e doğrultuyor. "Seni öldüreceğim amına koyayım."

Sırıttığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Nasıl? O işin yapılmasını istediğinde aradığın kişi benim."

"Nero'ya yaptırırım." demeden önce dudakları

inceliyor. King gülüyor, "İyi şanslar."

Tüm bu konuşmalar sırasında dudağımı o kadar sert çiğnedim ki hala yapışık olmasına şaşırdım.

Aspen bakışlarını bana çeviriyor, burun delikleri açılıyor. "Buradaki insanlar benim büyük bağışçılarım, onların yanında tam bir fahişe gibi davranmamaya çalış."

O konuşmasını bitirmeden gözlerimi indiriyorum ama bu içimdeki iğrenç duyguyu azaltmıyor. Kocasıyla hiç yatmadım ama onunla çıktım.

"Aspen." King'in ses tonu tamamen uyarıcı. "Ağzından çıkana dikkat et."

Göğsü iki kez kabarıyor, sonra yüzüne bir Stepford gülümsemesi yerleştiriyor ve kapıyı takip etmemiz için açık bırakarak dönüp gidiyor.

King parmaklarını yan tarafıma vuruyor. "Beklediğimden daha iyi geçti."

"Daha iyi mi?" Beni içeri götürürken bile tıslıyorum. "Seni öldürmesine yardım edeceğim." Sesimi alçaltıyorum, bu büyük girişlerin deli gibi yankılandığının farkındayım. "Yapmadığına inanamıyorum--"

Sözümü bitiremiyorum çünkü önümüzde köşede beliren kır saçlı bir kadın ellerini sallayarak *buraya gel* işareti yapıyor. "Kral! Ne kadar

güzel sürpriz!"

"Bayan Lucking, sizi görmek ne güzel." King'in sesi tamamen normal geliyor ve acaba o da kız kardeşi kadar dengesiz mi diye merak ediyorum.

Aspen'in gülümsemesini nasıl açıp kapatabildiğini düşünmek tüylerimi ürpertiyor.

Kadın bize ulaşıyor ve King eğilip yanağından öpüyor.

Muhtemelen annesi olacak yaşta ama yine de kızarıyor. Ve anlıyorum.

"Şimdi bir eş hakkında duyduklarım nedir?" Bakışları bana kayıyor ve gülümsemesi daha da artıyor. "Oh, ne kadar güzelsin!"

Şimdi *yüzüm kızarıyor*, ki bu muhtemelen *hasta olmamdan* daha iyidir. Birkaç saniye önce spor yaptığımdan eminim.

"Bu Savannah," King kolunu tekrar omuzlarıma doladı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Onun hareketini bir paramparça izliyor ve kadının yanından geçip Aspen'in yere düşmüş bir martini bardağının üzerinde durduğu salon görünümlü odaya bakıyorum.

"Aman Tanrım," diye aceleyle yaklaşan başka bir kadın ellerini sallıyor. "İyi misiniz?"

Aspens gülümseyerek onu başından savar. "Bugün biraz sakarım da."

Bayan Lucking bana bakıyor ve Aspen'in o parçalardan birini alıp kalbime sapladığını hayal ettiğim için muhtemelen yine solgun olduğumu fark ediyorum.

Aynı anda hem gülümsemeye hem de *iyi olduğumu* söylemeye çalışıyorum. Ama sonunda ağzımı açıyorum ve sadece bozuk bir *Eine* çıkıyor.

King boğazını temizliyor - ve yemin ederim, eğer kahkahaya boğuluyorsa, uyurken onu boğacağım.

"Bunu bir işaret olarak kabul edelim ve yemek odasına geçelim," diye kıkırdıyor Aspen ve iki kadın kocalarını çağırmadan önce başlarıyla onaylıyorlar. Odanın uzak tarafında birlikte duran çifti fark etmemiştim, ama yeterince dostça yaklaştılar.

"Gel, gel." Bayan Lucking kolumdan tutup beni ana koridorlardan geçirerek etkileyici bir odaya götürmeye başladı.

Akşam güneşinin ışınları tül perdelerden süzülüyor ve odayı kaplayan beyaz ve boz kahverengi tonları mekâna bir müze havası veriyor. Çok hoş.

Yemek servisi üniforması giymiş bir kadın, masada başka bir yer ayarlamak için aceleyle yanımızdan geçti. *Kimse beni beklemediği için.*

İki yaşlı çift karşılıklı oturuyor. Bayan Lucking King'in yanına oturması için ısrar edince, King beni yanındaki boş koltuğa çekti.

Aspen elinde yeni bir içkiyle odaya giriyor ve King'in karşısındaki son açık yer sofrasını alıyor.

Benim burada olmam sayıyı tek yapıyor, bu yüzden boş bir sandalyeye bakan tek kişi benim. King'in beni bu şekilde sona bırakması kibar standartlara göre kaba olabilir. Ama sonsuza dek minnettar kalacağım ve önümüzdeki bir saat boyunca belirsizliğin içinde eriyebileceğimi umuyorum.

Servis elemanları odaya dalıyor, her birimizin önüne salata koyuyor ve kadehleri kırmızı şarapla dolduruyorlardı.

Bardağı dudaklarıma götürürken sarhoş olmanın yararlarını tartışıyorum. Belki de iyi bir şey olurdu? Belki de sarhoş olursam, kesinlikle söylememem gereken bir şey söylerim. Mesela ev sahibinin kocasının öldüğünü ve muhtemelen ormanda ya da bir gölün dibinde gömülü olduğunu. Ya da kendi isteğim dışında burada olduğumu.

Ama bu insanlar beni tanımıyor. Bana yardım etmezler. Bana asla inanmayacaklarından bahsetmiyorum bile.

Tatlı kırmızı sıvı dilime çarpıyor ve tadı o kadar güzel ki gözlerimi devirmek istiyorum. Ama yuvarlamanın ancak yarısını tamamlayabiliyorum ki vücudum çalışmayı bırakıyor. Çünkü orada, tam orada, Aspen'in arkasındaki duvarda *benim resmim* var.

O yapmadı.

Şarabı yutmaya çalışmak yerine -boğulacağıma eminim- başımı aşağı eğerek şarabın ağzımdan kadehe geri akmasına izin verdim.

Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için yan tarafa bakıyorum. Ama şansım yaver gitmediği için Aspen'le göz göze geliyorum.

"Şarabın nasıl Savannah?" Bunu söylerken bıçağı tabağına sürtünüyor, bir hindiba parçasını kesiyor.

"G--" Boğazımı temizliyorum. "Bu iyi. Teşekkür ederim." Gözlerimi salatama dikerek aceleyle bardağı yere bırakıyorum.

King'in bana dönüp baktığını hissedebiliyorum, muhtemelen Aspen'in neden benimle gönüllü olarak konuştuğunu merak ediyor, ama ona bakamıyorum. Şimdi bakamam.

O resmi görmek... Bu çok fazla.

Her gün yeni bir *aşırılık* seviyesiyle karşılaşıyormuşum gibi hissediyorum. Göğsüm daralmaya başlıyor, nefes almakta zorlanıyorum.

O lanet tablo, her şeyi o başlattı.

Michelangelo'nun Davut'unun tamamen beyaz yorumum. Sadece büstü. Omuzları, boynu ve başı. Ama heykel o kadar ünlü ki, ihtiyacınız olan tek şey bu. Ve ilk kez beyazlarla tek renkli bir paletle oynadım.

Çatalımı elime alıp tabağımdaki sebzeleri itiyorum.

Son gösterimdi. Gergindim -çünkü her zaman gerginimdir- ve bu dost canlısı, hoş görünümlü beyefendi beni aradı. Sanatçıyla konuşmak istiyordu.

Bütün doğru şeyleri söyledi. Palet seçimlerinin onunla nasıl konuştuğunu anlattı. Annesinin nasıl Michelangelo hayranı olduğunu, nasıl sürekli sanatla ilgili şeyler duyarak büyüdüğünü anlattı. Mandi'nin beni diğerlerinin iki katı fiyatına listelemeye ikna ettiği tamamen beyaz parçayı satın almak istediğinde bayıldım. Ve benden numaramı istediğinde, ona verdim.

Üç gün sonra karısının kardeşi onu öldürdü, ben kaçırıldım ve şimdi burada oturmuş, katiliyle evlenmiş ve dul karısının arkasındaki duvarda asılı duran resmime bakıyorum.

Etrafımda konuşmalar devam ediyor ama beynim hiçbirini anlamlandıramayacak kadar bunalmış durumda.

Bu insanlar nasıl her şey yolundaymış gibi davranabiliyor?

Bir el görüş alanıma giriyor ve beni o kadar korkutuyor ki çatalımı küçük porselen tabağa düşürüyorum.

"Pardon hanımefendi," diyerek başını eğen garson, el değmemiş ilk yemeğimi alıp yerine dumanı tüten bir tabak risotto ve kızarmış tavuk koydu.

Harika kokuyor ve midem hasta hissetmekle açlıktan ölmek arasında gidip geliyor.

Cici bu sabah bize King'in aracında özenle yediğim kahvaltılık sandviçlerden yaptı ama bu uzun zaman önceydi.

Kremalı pilavdan biraz alıp ağzıma atıyorum, tam o sırada Bayan Lucking masaya yaslanıp Kral'a ve bana bakıyor. "Sen ve yeni kocan nasıl tanıştınız?"

Yemek ağzımda küle dönüşüyor ve tükürmek istiyorum. Ama bu dikkatleri daha da üzerime çeker ve ben yalnız bırakılmaktan başka bir şey istemiyorum.

Bir elimi kaldırarak cevap vermeden önce ağzımdakini bitirmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu belirtiyorum.

King o anda arkasına yaslanıp kolunu sandalyemin arkalığına dayıyor. "Aslında ortak bir arkadaşımız aracılığıyla. Bir akşam yemeği partisi." Sırıtıyor. "Bunun gibi bir şey."

"Ne güzel, değil mi?" diye cilveleniyor kadın. "Ve yeni olduğunu söylemiştiniz?"

King'in eli omzuma kayıyor ve sonunda risotto'mu yutuyorum. "Dün," diye boğuluyorum.

"Dün mü?" diye neredeyse bağıracaktı diğer kadın. "Ve sen balayında değilsin. Yazıklar olsun sana." Son cümlesini King'e yöneltiyor.

"Yakında," diye söz veriyor. "Sadece mükemmel yeri bulmam gerekiyor."

Konu favori tatil yerlerine geliyor ve King neyse ki öne doğru oturarak beni diğer konuklardan ayırıyor ve son İtalya seyahatinden bahsediyor.

Şans eseri Aspen'e bir göz atıyorum ve ilk kez bana bakmıyor. Ama yanağında bir kas zıplıyor ve kızgınlığının devam ettiğini ima ediyor.

Bir başka felaket soru sorulmadan önce birkaç lokma daha risotto yemeyi başarıyorum.

"Burası farklı görünüyor," diye fark ediyor masanın uzak köşesindeki adam. "Son geldiğimizden beri yeniden dekore ettiniz mi?"

Bu sefer çatalımı düşürmedim, sadece indirdim.

"Öyle yaptık," diye cevap veriyor Aspen ve ben onun *biz* kelimesini kullanmasından ürkmemeye çalışıyorum. "Biraz yenilenme zamanı geldi gibi hissettim."

"Harika bir iş çıkarmışsınız. Tek renkli görünüm şu anda gerçekten moda."

Adamın karısı bana baktı, "O bir iç mimar." Sanki renklerden anladığını açıklamaya gerek varmış gibi.

"Oh," benim zekice cevabım.

Gözlerim tekrar resmime kaydı ve sandalyemi geriye kaydırdım. "İyi misin tatlım?" King'in avucu kalçama indi.

"Evet," diye ciyakladım. "Sadece tuvaleti kullanmam gerekiyor." Ayağa kalkmadan önce duraksıyorum. "Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Sana göstereceğim."

"Hayır, gerek yok--" Ben başlıyorum.

King gruba, "Bize bir dakika müsaade edin," diyor. "Karıma burada her şeyin nerede olduğunu doğru dürüst göstermeyi ihmal ettim."

Herkes şık giyinmiş olsa da, ortam oldukça rahat, bu yüzden kimse kesintiden rahatsız olmuş görünmüyor.

Sandalyemden aceleyle kalktım ve King'in önünde odadan çıktım.

Uzun adımları onu bana yaklaştırıyor ve fazlasıyla alıştığım avuç içi sırtımın küçük kısmına baskı yapıyor.

"Bu taraftan," diyerek beni sola yönlendirdi.

Bana şık bir makyaj odasını gösterirken başka bir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum.

Şu anda ona kızgınım. Beni buraya getirdiği için. Beni uyarmadığı için. Aspen'i uyarmadığı için. Ama yine de onun varlığı rahatlatıcı. Gerçi muhtemelen burada tanıdığım tek kişi o olduğu içindir. Aspen'i saymıyorum. Çünkü birbirimizi tanıma şeklimiz kesinlikle bir rahatlık değil, bir zarar.

"Teşekkür ederim," diyorum, banyoya girip kapıyı arkamdan kapatırken terbiyem beni alt ediyor.

Aslında işemem gerekmiyor ama yine de gidiyorum. Dürtünün bana sinsice yaklaşmasını ve yirmi dakika içinde tekrar kalkmak zorunda kalmayı istemiyorum. Ama bu noktada, herkesin İYE olduğumu düşünmesi kimin umurunda.

Ellerimi yıkamak için acele etmiyorum, suyu sonuna kadar soğutuyorum ve bunun bana biraz hayat şoku vermesini umuyorum.

Sonunda kapıyı açtığımda, sıçradım.

"Aman Tanrım!" Elimi göğsüme vuruyorum, tenimin çıkardığı ses beklediğimden daha yüksek çıkıyor ve King'in bakışlarını aşağı çekiyor.

"Eğer göğüslerinin üstünde bir el izi kalırsa, bunu açıklamamız gerekecek." Ağzının kenarı yukarı kalkıyor, sonra bana doğru bir adım atıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı, "Roma'dayken."

"Ha?" Sonra anladım. "Oh." Yoldan çekiliyorum ve King banyoya giriyor.

Kapı kapandığında, seçeneklerimi tartışıyorum. Burada sessizce durmak ya da engerek yılanının inine tek başıma geri dönmek.

Ben kalıyorum. Belli oluyor.

Bir dakika sonra banyonun kapısı açıldı ve ben de bu süreyi yavaş nefes alma alıştırması yapmak için kullandım. Beni sakinleştirmeye yardımcı olduğundan değil.

King önümde duruyor, o güzel altın gözleriyle bana bakıyor ve ben de elimi yumruk yapıp göğsüne bir yumruk atıyorum.

Ben çekmeden önce elimin arkasını yakalıyor ve vücuduna bastırıyor. "Şimdi, bu ne içindi?"

"Sana bir tahmin hakkı vereyim mi?" Sesimi alçaltmaya çalışarak ona çıkıştım.

Boştaki eli dışarı fırlıyor, at kuyruğumun dibini kavrıyor ve gözlerinin içine bakana kadar başımı geriye eğiyor. "Bunun ideal görünmediğini biliyorum--"

"İdeal mi?!"

Bana tepeden bakan bir bakış atıyor ve bende onu tekrar yumruklama isteği uyandırıyor. "Bunun ideal görünmediğini biliyorum ama ikinizin nasıl geçineceğinizi öğrenmeniz gerekiyor." Cevap vermek için ağzımı açtığımda, saçımdan ufak bir miktar çekiştiriyor. Acıtmıyor, hem de hiç. Ama beni susturmak için işe yarıyor. "Bir düşün tatlım. Görünüşü onu kontrol altında tutmasaydı, Aspen seni gördüğünde haklı bir kriz geçirirdi. Ve sen," diye sırıtıyor, "sonunda bıkarsın ve muhtemelen ona bir heykel fırlatırsın."

"Yapmazdım," diye homurdandım.

Daha yakına eğiliyor. "Sana inanmıyorum."

"King, sadece o değil." Gözlerimle anlamasını sağlamaya çalışıyorum ama onun yerine gözlerim sertleşiyor.

"Eğer bana onu hâlâ sevdiğini söyleyeceksen, bir sorunumuz var demektir."

"Onu seviyor musun?" Çığlık atıyorum, sonra boştaki elimi sallıyorum, umarım meme ucunun olduğu yere nişan alıyorum. King temas karşısında homurdanmaktan başka bir şey yapmadı. "Öyle değil... O pislik satın aldı--"

"Özür dilerim, bölmek istememiştim," tasarımcı değil ama kocalardan biri koridorda beliriyor.

Oh, güzel.

Tabii ki, King sadece sırıtıyor. Yakalanmak için çok garip bir pozisyon değilmiş gibi davranıyor. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Yaşlı adamın kıkırdarken yüzünün kızardığına yemin edebilirim. "Hanımla yeni evlendiğimizden bu yana biraz zaman geçti ama belki de balayı o kadar da kötü bir fikir değildir."

King sonunda atkuyruğumu serbest bırakıyor ve elini ensemde gezdiriyor. "Hiç de kötü bir fikir değil."

Bunu gitmemiz için bir işaret olarak kabul ederek koridorun kenarına geçtik ve yemek odasına geri dönmeden önce adamın geçmesine izin verdik.

King'e tablodan bahsetmeye çalışıyordum ama şimdi belki de en iyi hareket tarzı inkâr etmek gibi görünüyor. Saf, tam bir inkâr.

Onu seviyor musun?

Ne saçma bir soru.

Ama yine de bu fikir King'i neden bu kadar rahatsız etti?

İçeri girdiğimizde Aspen bize doğru bir bakış fırlatıyor, ama bu bakış beni yakmadan önce gözlerimi kaçırıyorum.

Koltuğuma geri kayarak dikkatimi artık soğumuş olan tavuğu küçük parçalara ayırmaya verdim.

"Kardeşim?"

Aspen'in sorusu üzerine başımı kaldırdığımda King'in hâlâ ayakta olduğunu görüyorum. Oturmak üzereymiş gibi sandalyesinin önünde duruyordu. Dümdüz karşıya, tam göz hizasında, karşı duvarda asılı duran tabloya bakıyor.

Oh, lanet olsun.

"Bu tam bir sanat eseri."

Bu yorum üzerine odadaki tüm gözler ona bakıyor. Ve ruhum soluyor ve ölüyor.

O parçayla çok gurur duyuyordum. Çok sevmiştim.

Ama şimdi... Artık onu sevmiyorum. Ve bu kalbimi kırıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Aspen'in sesi temkinli. "Leland bunu bana geçen ay yıldönümümüzde almıştı. Tadilat için ilham kaynağı oldu."

King'e bir bakış atmaya cesaret ediyorum ama en ufak bir mizah kırıntısı bile görünmüyor. Geriye kalan tek şey bir katilin dehşet verici soğukluğu.

Ama belki de bunu fark eden tek kişi *benim*, çünkü masanın geri kalanı King'in davranışını umursamadan tabloyu, *benim tablomu* tartışmaya başladı.

"Kocan nerede senin?" diye soruyor biri.

Kulaklarım o kadar yüksek sesle çınlıyor ki, Aspen'in cevabını neredeyse kaçırıyorum. "Oh, iş için şehir dışında. İstesem de onu eve sürükleyemem."

Tasarımcı parçamı incelemek için ayağa kalktığında kadın bir şeyler söylüyor.

Kompozisyon hakkında yorumlar yapıyor. Doku. Stil ve konunun yan yana gelmesi.

Zavallı kalbim sıkışıyor.

Birinin benim işim hakkında bu kadar olumlu konuştuğunu duymak, hem de hiç saklanmadan... Bu çok özel bir şey.

Ama şu anda yepyeni bir işkence gibi geliyor. King kendini yavaşça koltuğuna bırakıyor.

Başını bana doğru çeviriyor ve kendimi destekliyorum. Ama gözlerime

bakmıyor, sadece tabağımı bana doğru yaklaştırıyor ve "Yemeğini ye" diyor.

İstemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama ikinci kez söylenmesini de istemiyorum. Böylece, odanın geri kalanı sanatı tartışırken, ben tabağımı temizliyorum. Sunucular geri gelip başlangıç tabaklarının yerine küçük tabaklarda şeftalili tart ve üzerine dondurma koyduklarında bir iniltiyi zar zor bastırıyorum. Bu benim en sevdiğim tatlılardan biridir ve yemin ederim, bu gece benim için bir şeyi daha mahvederse, çığlık atmaya başlayacağım.

"Kahve?" diye soruyor bir garson.

"Tanrım, hayır." Daha iyi düşünemeden cevap veriyorum. Herkesin durup bana baktığını fark ettiğimde yüzümü buruşturarak "Özür dilerim," diyorum. "Bütün gece ayakta olurdum."

Çoğunlukla doğru. Ama daha çok, bu gün için gerekenden bir saniye bile daha fazla uyanık kalmak istemediğim gerçeği.

Son yemekte King ve ben sessizce yemek yerken Aspen konuklarıyla yaklaşan bir hayır etkinliğinden bahsediyor. Aspen'in hayırsever olması tuhaf görünüyor ama sanırım bu kadar parası olan insanların hobilere ihtiyacı var.

Muhtemelen eve dönmemiz gerektiğine dair konuşmalar başladığında sevinçten ağlayabilirim.

King ile aynı anda ayağa kalkarak, mutlu bir yeni eş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum ve bahsettikleri etkinlik her neyse ona geleceğime söz veriyorum.

Avucunu omurgama dayayarak grubu ön kapıya kadar takip ediyoruz. Ve sanırım sonunda kaçmaya hazırız. Sanırım daha fazla drama olmadan dışarı çıkmak üzereyiz. Aspen yıldönümü hediyesinin ardındaki karanlık geçmişi öğrenmeden. Ama tam eşikten geçmek üzereyken King gömleğimin kumaşını kavrayıp beni durduruyor.

"Hemen geliyorum."

Koşarak geçmek istediğim kapıdan uzaklaşıp etrafımda dönüyorum. "Kral.
Yapma."

Ama o dinlemiyor, sadece eve doğru geri adım atıyor. "Ne yaptın
sen?" Aspen tıslıyor, ödüm bokuma karışıyor.

"Tanrım!" Ellerimi göğsümde kavrayarak geriye doğru bir adım attım. Hâlâ dışarıda insanlarla vedalaştığını sanıyordum. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

Belki de şimdi *kocanı hiç becermediğimi* haykırmalıyım. Ama nedense bana inanacağını sanmıyorum. Ne söylersem söyleyeyim. Gerçek ne olursa olsun.

Aspen bana ters ters bakmaya devam ediyor, ta ki dikkati koridorda bize doğru yürüyen King'e kayana kadar.

Kol.

"Sen ne halt ediyorsun..." Aspen gözlerini bana çevirmeden önce söze başladı. "SJO." Tüm resimlerimi imzaladığım baş harfleri soluyor ve imzayı ezberleyecek kadar beğendiğini kanıtlıyor. "Lanet sanatını evime koydun."

Ses tonundaki öfke incinmişlikle birleşmiş. Ve ben özür dilemek istiyorum. Ya da ağlamak. Ya da herhangi bir şey yapmak. Ama yapmadım. Orada öylece duruyorum.

"Savannah bir bok yapmadı," diye homurdanıyor King. "Ama bu artık benim."

King kız kardeşinin yanından geçerken kolumdan tutuyor ve beni bir cesede dönüştürmek istiyormuş gibi görünen kadının yanından uzaklaştırıyor.

BÖLÜM 30

Kral

DIŞLERIMI BIRBIRINE KENETLEMIŞ, SAKIN BIR TEMPODA ARABAMI SÜRÜYORUM.

Kız kardeşimin
mahallesinde.
Şu lanet tablo.

Savannah ve Lee'nin birlikte olduğunu bilmek ayrı bir şey. Onları bir randevuda gördüm, kendi gözlerimle. Ama bu... Bu resim... Bu farklı.

Neden bilmiyorum ama çok farklı.

Belki de daha önce hiçbir şey yokmuş gibi davranabildiğim içindir. Bir kaçamak.

Önemsiz.

Ama... *şu lanet tablo*.

Ondan bir parça. *Karımın* bir parçası. Ve başka bir adamda vardı.

Sümüklü pislik *herifin* bunu *karısına* yıldönümü hediyesi olarak verdiğinden bahsetmiyorum bile.

Tanrısal güçlerim olsaydı, Leland'ı hayata döndürürdüm, böylece onu tekrar öldürebilirdim. Ama bu sefer yavaş yapardım. Aspen ve Savannah'nın izlemesine izin verirdim.

Çenem esniyor.

Hatta belki önce Savannah'yı onun önünde beceririrdim. Artık bana ait olduğunu kanıtlamak için.

Sinir bozucu bir ses zihnimin arkasında dolaşıyor ve bana neden umursadığımı soruyor. Ölü bir adamı neden bu kadar kıskandığımı.

Ama neden kendimi haklı çıkarmam gerekiyor? Savannah benim, o benim karım.

İstese de istemese de.

Ve karımı kıskanmak delilik değil. Ölmüş eski sevgilisi ailemle iç içe olmasaydı bile, yine de onu varoluştan silmek isterdim.

Ellerim direksiyonu sıkıyor.

Belki bunu hala yapabilirim. Yaşayan eski erkek arkadaşları olmalı. Onları oyun tahtasından kaldırabilirsem kendimi daha iyi hissedebilirim.

Yanımda, Savannah yolcu koltuğuna geçti.

Hıyarlık ettiğimi biliyorum. Bu sessizliği hak edecek hiçbir şey yapmadı.

Bana tablodan bahsedebilirdi.

Ama ne zaman? Benimle konuşması için ona çok fazla fırsat vermedim. Sırlarını paylaşması için ona çok sebep vermedim.

Profiline bir göz attım.

Bu gece. Ofisimde biraz sakinleşeceğim, sonra konuşuruz.

BÖLÜM 31

Savannah

KING DÖNMEDEN ÖNCE BÜYÜK CIPTEN INIP
benim yanıma geldi. O lanetli tabloyu gördüğünden beri karanlık bir ruh hali içinde ve gecenin geri kalanında onunla herhangi bir etkileşimden kaçınmayı tercih ediyorum.

Garaj kapısı hâlâ açık ve güvenlik ekibinin bir parçası olması gereken bir adama el sallıyor.

King Suburban'ın arka kapısını açarak valizlerimi ve diğer birkaç çanta dolusu eşyayı gösterdi. "Bunların hepsi içeri girecek." Sanki tabloyu kendisi alacakmış gibi tereddüt edişini izliyorum ama onun yerine topuklarının üzerinde dönüp eve giriyor.

Kendimi garip hissederek çantalardan birini almak için bir adım öne çıktım ama güvenlik görevlisi elini kaldırarak beni durdurdu. "Merak etmeyin Bayan Vass, ben hallederim."

Dudağımı ısırdım ama geri çekildim.

Bayan Vass.

Yani, personel ya da her ne deniyorsa, düğünü biliyor. Onlardan biri bizim şahidimizdi.

Bu anı beni eve geri döndürdü.

Kilitli kaldığım odaya koşmak aptalca geliyor, bu yüzden ana girişte oyalanıyorum ve güvenlik görevlisinin tüm dünyevi eşyalarımla merdivenlerden inip çıkmasını izliyorum.

Elinde tabloyla son kez içeri girdiğinde onu durdurdum. "Şunu alabilir miyim?"

Neredeyse beni inkar etmesini bekliyordum, ama omuz silkmedi bile. Sadece uzattı.

Sonra o gitti ve ben yalnız kaldım.

Elimdeki tuvale bakıyorum. Ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Onu yok etmem gerekiyor.

"OH, HADI AMA!" BAŞKA BIR MUTFAK ÇEKMECESINI AÇIYORUM AMA tek bir kibrit bile bulamaz. "Kim mutfağında çakmak bulundurmaz ki?"

Pahalı gazlı ocakları ilk denemede yanan zengin insanlar, işte onlar.

Parmak uçlarımı tezgâha vurarak arka bahçede gördüğüm ateş çukurunu hatırlıyorum.

Belki dışarıda bir yerde çakmak vardır?

Güneş resmen battı, ancak evin etrafında el fenerine ihtiyaç duymadığım kadar dış aydınlatma var. Onlardan birini bulduğumdan da değil.

Mutfaktan arka bahçeye açılan kapının koluna uzanırken nefesimi tutuyorum. Açıldığında nefes veriyorum.

Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Durmadan önce birkaç adım atıyorum ve evin arkasından King'in ofisinin olduğunu düşündüğüm yere bakıyorum.

Kaçmaya çalışmıyorum. Ama yine de beni görmesini istemiyorum. Bu lanet tabloyu saklamak istemesine yarı yarıya şans veriyorum ve bu riski göze almıyorum.

Gitmesi gerek.

Ateş çukuruna doğru süzülürken pencerelerdeki hareketleri izliyorum.

Kenarları evin dışına uygun taş işçiliğiyle örülmüş ve etrafı oturma yerleri ve çiçeklerle dolu saksılarla çevrilmiş. Ancak çukurun içine bakacak kadar yaklaştığımda, parlak camın üzerinde bir yığın sahte kütük görüyorum.

Tamam, bu bir gazlı şömine. Tamam. Tabloyu alevlerin üzerinde tutacağım.

Ama... *Lanet* olsun, ciddi olamazsın! Düğme yok. Düğme yok. Uzaktan kumanda yok. Açmanın bir yolu yok.

İnleyerek eve baktım. Kumanda içeride bir yerde olmalı. Ama ben ne yapacağım? Bulabildiğim her düğmeyi çevirip sonra işe yarayıp yaramadığını görmek için geri mi döneceğim?

Evden uzaklaşırken çığlık atma isteğimi bastırıyor ve seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Eğer yakma seçeneği masadan kalkarsa geriye sadece bir seçenek kalıyor. Gömmek

o.

Üç metreye üç metrelik çerçeve elle gömmek için biraz büyük ama ben önce onu kırabilir.

Onu bir ağaca vurma fikrinde haklılık payı var ve özenle kesilmiş çalıların arasından geçerken içimde küçük bir umut ışığı beliriyor.

Hava yaz çiçekleriyle kokuyor ve yarın sabah kahve bulup burada içmek için aklıma bir not alıyorum.

Son birkaç gündür o kadar sarsılmış durumdayım ki kafein bağımlılığımı bile besleyemedim.

Başka bir çiçek tarhının yanından geçiyorum, sapları çevreleyen malçları fark ediyorum. Eğer daha da kötüsü olursa, bahçelerde kazılması kolay topraklar olmalı. Ama daha ileri gitmeye karar veriyorum, bahçeleri, çimenleri geçip ormana giriyorum.

Ne kadar ileri gidersem o kadar karanlık oluyor, evin yan tarafına vuran dramatik ışık buraya kadar ulaşmıyor.

Bir an bunun kötü bir fikir olup olmadığını düşündüm, güvenlik ekibinin *önce vur, sonra soru sor* politikası olup olmadığını bilmiyordum.

Alçak bir havlama sesi içimden küçük bir çığlık koparıyor ve ben de dönüp tuvali bir kalkan gibi önüme alıyorum.

"Lanet olsun, Duke!" Tablonun yanıma düşmesine izin verdim ve boştaki elimi göğsüme vurdum. "Kalp krizi, unuttun mu?!"

Tekrar havlıyor, sonra yolun geri kalanını tırıs tırıs yürüyerek bana geliyor ve başını kaşımamı istiyor.

"Evet, evet. Sen iyi bir çocuksun, değil mi?"

Duke kabul ediyormuş gibi koca kafasını bacağıma vuruyor.

Bir an ona baktım, "Sen zeki bir çocuksun. Ateş yakmayı biliyor olma ihtimalin var mı?"

Minik kuyruğu sallanıyor ve dili ağzından dışarı sarkıyor ama bana çakmak vermiyor.

"Pekala," diye iç geçirdim, sonra canlandım. "Eminim iyi bir çukur kazabilirsin."

Bir an daha birbirimize bakıyoruz ve *artık arkadaşız toplantımızı* evde yaptığımız için memnunum, çünkü burada, karanlıkta, lanet bir canavar gibi görünüyor.

"Bu şeyi nereye gömmemiz gerektiği hakkında bir fikrin var mı?" Biraz fazla ağırlaşmaya başlayan çerçeveyi kaldırıyorum.

Duke kıkırdıyor, başını tekrar kalçama vuruyor ve sonra benim gittiğim yönün çaprazına doğru tırısla uzaklaşıyor.

Peşinden koşmaya başladım ama sonra koşmadığımı hatırladım.

"Yavaşla!" Duke yavaşlıyor ve ben bir kez daha onun ne kadar zeki olduğunu merak ediyorum.

Köpek yanımdayken, yürürken elimi başının üstüne koyuyorum ve tembelce kulaklarının arkasını kaşıyorum.

Akşam yemeği hakkında konuşuruz. Şeftalili turtayı hala ne kadar sevdiğimden. Ve bir dahaki sefere ona gizlice dondurma vereceğimden. Ve sonra, çöldeki bir serap gibi, ateşi görüyorum.

Korkunç bir miktar değil, ateş çukuru kadar. Tam da bulmaya çalıştığım şey gibi.

"Sen..." Duke'e bakıyorum. "Bana ateş mi buldun?" Cevap vermiyor, sadece hızlanıyor.

Yaklaştıkça detaylar daha da netleşiyor.

Arkama baktığımda hala ana evi görebiliyorum, ancak burada, biçilmiş çimlerin uzak köşesinde, varlığından haberdar olmadığım sevimli, o kadar da küçük olmayan bir ev var.

Etrafında bir dizi ışığın asılı olduğu bir arka veranda var ve bunun hemen dışında, ahşap sandalyelerden oluşan bir çemberle çevrili, gerçek ateşin bulunduğu yükseltilmiş bir ateş çukuru var.

Sadece birkaç metre uzaktayız ve şimdi sesleri duyabiliyorum, burada olmam gerekip gerekmediğini sorguluyorum.

Ama Duke havlayarak bu seçeneği ortadan kaldırıyor ve üçünün de kafası dönüp bana bakıyor.

Gölgelerin arasında duruyorum ama yine de elimi kaldırıyorum. "Merhaba."

Beni sessizlik karşılıyor ve biri ayağa kalkıp elini sallayarak beni selamlamadan önce bir adım geri çekiliyorum. "Savannah?"

"Cici?" O olduğunu bildiğim halde soruyorum.

Diğer iki kişiye bakıyor, onlar da ayağa kalkana kadar gözlerini büyütüyor. "Bu benim kız kardeşim, Ginger." Tıpkı ona benzeyen bir kadını işaret ediyor. "Ve bu da Jamie, kocası." Adamı işaret ediyor. "Onlar da burada çalışıyor."

Birbirimizi görebilmek için birkaç adım daha yaklaşıyorum. "Memnun oldum," diyorum kendimi dev bir davetsiz misafir gibi hissederek. "Özür dilerim, öylece içeri dalmak istememiştim. Duke'a ateş yakıp yakamayacağını sordum," yanımda duran canavara ters ters bakıyorum, "ve beni buraya getirerek çok komik olduğunu düşündü."

Adam kıs kıs güler, "Bu köpek kendi iyiliği için fazla zeki."

Bu tek cümle bile adamı sevmem için yeterli. Ve Cici ona mahkum olduğumu söylediğimde bana yardım etmemiş olabilir ama bana çok güzel yemekler yaptı.

Hakkında fikir sahibi olmadığım tek kişi olan Ginger başıyla elimi işaret ediyor. "Yanında yanıcı bir şey taşırken ateş arıyorsun. Sanırım...?"

Tamam, ben de Ginger'ı severim.

Sandalye çemberine doğru adım atmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. "Eğer bu tabloyu yakmanın bir yolunu aradığımı varsayıyorsanız, evet, haklısınız."

"Sana ne yaptı?" Ginger sırıtıyor.

Soru kaburgalarımın arasındaki hassas bir noktaya çarpıyor ama aldırmıyorum ve dürüstçe cevap veriyorum. "Hayatımı mahvetti."

Üç çift göz bana göz kırpıyor. Ve zihnimin arkasında küçük bir fısıltı soruyor, *öyle* mi?

"Özür dilerim!" Cici ağzından kaçırır.

Benimle konuşup konuşmadığını kontrol etmek için etrafıma bakmam gerekiyor.

Ellerini birbirine kenetledi. "Hiçbir şey yapamadığım için özür dilerim. Dün, akşam yemeği için aşağı indiğinde."

"Oh, um..." Buna ne demem gerekiyor? *Endişelenme* demek biraz tuhaf kaçıyor ama kendini kötü hissetmesini de istemiyorum. "Sorun değil," diye omuz silkiyorum. "King benim için ön kapıyı açmana izin verecek değil ya."

"Sadece o gerçekten iyi bir patron. Ve biliyorum..." dudaklarını birbirine bastırıyor. "*Başka şeyler* olduğunu biliyoruz ama onun bir kadına kötü davrandığını hiç görmedim. Yani..." Omuz silkme sırası onda.

"Bakın," diyerek iki boş sandalyenin arasına giriyorum. "Bu kaltağı yakmama yardım edersen," Tek renkli David'i havaya kaldırıyorum. "O zaman ödeşmiş oluruz."

Resmi kendime doğru çeviriyorum ve son bir kez bakıyorum. Bu tarza olan sevgimi geri kazanmak için beyaz renkte bir resim daha yapmam gerekecek. Ama bu. Bu parça.

Nefesimi tutarak ileri uzandım ve onu ateşin üzerine koydum.
Boya tarafı yukarı.

Bir an için görüntü arkadan aydınlanıyor, fırçamın her darbesini aydınlatıyor, ama çok geçmeden alevler tuvali yiyip bitiriyor.

"Yazık," diyor adam. "Bu harikaydı."

"Bunu sen çizdin, değil mi?" Ginger soruyor ve bakışlarım onunkilere sıçrıyor. "Ben temizlikçiyim, bu yüzden Boss'un kurduğu yeni sanat atölyesini gördüm."

Başımı salladım. "Evet, ben çizdim." Çerçevenin köşeleri ateş çukurunun kenarlarına kadar uzanıyor, böylece tuval küle dönüşse bile çerçeve şeklini koruyor. "Aspen'i tanıyor musunuz?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Hepsi başını sallar ve Jamie nefesinin altında *yoğun* bir şekilde mırıldanır.

Gülüyorum ve sandalyelerden birine çöküyorum. "Bunu benden kocası aldı." Elimle ateşi gösteriyorum. "Ve sonra bana çıkma teklif etti." Ginger kısık bir ıslık çalıyor. "Onu yanımda bir arkadaşımın evine götürdüğümde Aspen ve King'in çoktan orada olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edin."

"Hayır!" Cici'nin nefesi kesildi.

"Evet."

"Patron seni bu yüzden mi kaçırıp evlendi?" Jamie kaşlarını çatarak soruyor ve tüm mülkün neler olduğunu bildiğini kanıtlıyor.

Siktir et.

"Hayır, Leland'ı öldürdüğünü gördüğüm için beni kaçırdı." *Testere* yeterince yakın bir tanım.

"Kahretsin!" Ginger'ın sesi şoktan çok etkilenmiş gibi çıkıyor.

"Bu olaydan sonra King, onunla evlenmem için sadece kendisine mantıklı gelen bir dizi neden sıraladı."

Ginger'ın ağzının kenarı yukarı doğru çekilir. "En azından bakması güzel."

"Hey!" Jamie SAHTE Öfke. Ses gibi onlar vardı Bu konuşmayı daha önce de yapmıştım.

"Öpüşmenin çok ateşli olduğunu duydum." Cici de katılıyor. Aşçıya döndüğümde ağzım açık kalıyor.

"Ne öpücüğü?" Ginger sorar.

Elimi gözlerime götürüyorum ve inliyorum. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

Gülüyor. "Çocuklardan birinden duydum, o da Steve'den duymuş."

"Tabii ki duymuşsundur." Elimi bırakıyorum. "Hiç içkiniz var mı? bir şey var mı?"

Ginger sandalyesinin kolundan fark etmediğim, elle sarılmış bir esrarı kaldırıyor. "Ya da başka bir şey."

Kaşlarım kalkıyor ve öne doğru oturuyorum. "Üniversiteden beri kafayı bulmadım." Sırıtıyor. "Serini bozmak ister misin?"

Mevcut durumumu görmezden gelip her şey yolundaymış gibi mi davranayım?

"Evet, lütfen."

"BU IŞLER BÖYLE YÜRÜMEZ!" GINGER JAMIE'YI TERSLEYEREK ÜÇÜNÜN DE bizi güldürüyor. On dakika önce şarkı sözleri hakkında tartışmaya başladılar ve her anlaşmazlık bir öncekinden daha komik.

Duke inliyor ve boynunu okşamak için başımın üstüne uzanıyorum.

Bir süre ateşin etrafında oturduktan sonra... Duke benimle birlikte sandalyeme tırmanmaya çalıştı. Ama gerçekten sığmıyordu. Bir ton ağırlığından bahsetmiyorum bile. Böylece, çimlere uzanarak, ben onu yastık olarak kullanarak, yıldızların üzerimizde bir demet cilalı mücevher gibi parıldamasını izleyerek uzlaştık.

Ciğerlerimi ateş kokulu havayla dolduruyor, uzun zamandır ilk kez açık havanın tadını çıkarıyorum.

Bunu daha çok
yapmalıyım. Gözlerim
yavaşça kırpışıyor.
King burada olsaydı iyi
olurdu. Bekle...hayır.
Bunu istemiyorum.
Çok yakışıklı olsa bile. Ve o vücut.

Beni tahrik eden her şey onda var. Ve bu sinir bozucu. Tanıştığım herkesten daha seksi, daha zengin ve daha kötü olmalı.

Daha kötü mü?
Bu bir kelime
mi?
O kötü biri.
Kötü bir adam.

İçimi dışıma çıkaran büyük, kötü, yakışıklı bir adam. "O zengin kocasını düşünüyor." Ginger'ın yorumu bilincime giriyor ve sırıtıyorum.

BÖLÜM 32

Kral

ÖFKEM ALEVLENDI, ÇIMENLIKTE ILERLEDIM.

Planladığımdan daha uzun süre ofisteydim, küçük projem üzerinde çalışıyordum ama bu beni sakinleştirmeye yaradı.

Ta ki yatak odasını bomboş bulana kadar.

Telefonumun ekranına bakıp noktanın hareket etmediğinden emin olduktan sonra cebime sokuyorum.

Savannah araziden ayrılmadı. O kadarını biliyorum. Biri çitlere tırmanırsa alarmlar çalacaktır. O yüzden ilk tahminime göre hareket edeceğim. Köpekle birlikte.

Benim hain, dönek köpeğim.

Güvenlik kamerası görüntülerini kontrol etmeden önce, takip çipine bakmaya karar verdim. Ve onu personel evinde hareketsiz halde bulmak bana bir şeylerin peşinde olduğunu düşündürdü.

Islık çalıp, bir mil öteden bana gelmesini sağlayabilirim. Ama fark edilmeden gelmeyi tercih ederim.

Titrek ateş ışığı önümde parlıyor ve yaklaştıkça sesler duyabiliyorum.

"Ne? Hayır, iğrenç." Savannah'nın kahkahası adımlarımı yavaşlatıyor. "Alman çikolatalı pastası olmalı."

"Yuh!" diye yakınıyor bahçıvanıma çok benzeyen bir erkek. "Hindistan cevizli bir şeyin en iyiler arasına girmesine imkan yok."

"Başladıktan sonra kuralları uyduramazsın." Savannah'nın cevabı biraz yavaştı.

Bu salaklar karımı sarhoş mu etti?

Ve Duke hangi cehennemde?

"Elbette yapabilirim," diye yanıtlıyor Jamie. "Ve eski püskü bir pasta son yemeğimin son yemeği olmayacak."

Savannah, kadınların kıs kıs gülmesine neden olacak şekilde, "Hiç de bile Sherlock," diye cevap verir. "Meteor dünyaya çarptığında benim için yemek pişiren bir amatör olmayacak. Şef Kesso ya da herkese bağıran o adam olacak."

"İkiniz de aptalsınız." Ginger'ın bu saçma konuşmaya katıldığını duyuyorum. "Dondurma bu."

Ginger tartışmayı kazanmış gibi göründüğü için sessizlik hüküm sürüyor ve sonunda Savannah'yı fark ediyorum. Çimenlere yayılmış, kollarını açmış, benim iyi eğitimli, çok pahalı bekçi köpeğimi yastık olarak kullanıyor.

Diğer üçü hâlâ ateşin etrafındaki sandalyelerde oturuyor ve Cici beni fark edip şaşkın bir ses çıkarmadan önce ne kadar yaklaştığıma sinirleniyorum.

"Ne--" Jamie başladı, sonra beni gördü.

Karanlıkta belirdiğimde ne kadar tehditkâr göründüğümün farkında olarak gözlerimi onlara dikiyorum.

Çimlerin üzerinden ona doğru ilerlerken Savannah rahatsızlığın farkında bile değildi.

Gökyüzüne bakıyor, dünyada hiçbir şey için endişelenmiyor.

Bunu onun için mahvettiğim için muhtemelen kötü hissetmeliyim, ama gerçekten gitmiş olabileceğini düşündüğüm o an... Bunun bedelini ödemesini istiyorum.

Yanına yaklaşıyorum, yüzüm onunkinin üzerinde olacak şekilde eğilerek yıldızları kapatıyorum.

İrkilmesini bekliyorum. Belki irkilmesini. Ama onun yerine, beklenmedik bir şey yaptı.

Gülümsüyor.

Ve bu, ummayı düşündüğümden çok daha fazlası.

"Merhaba," diye nefes alıyor.

"Merhaba, karıcığım."

"Yakışıklısın."

Arkamdaki üç kişi kahkahalarını bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Loş ışıkta yüz hatlarını görmeye çalışarak biraz daha yaklaşıyorum. "Sarhoş musun sen?"

Başını sallıyor. "Yüksek."

İçimi çektim, "Merhaba Savannah. İçki mi içtin sen?"

Kıs kıs gülüyor ve sanki bana bir sır vermek istiyormuş gibi elini ağzına götürüyor.

Sarhoş güzelliğe boyun eğerek çömeliyorum, bu da beni sır paylaşma mesafesine sokacak kadar yakın görünüyor. "Ot içtik."

Başımı geriye attım. "Karımı uçurdun mu?"

"Umm..." Jamie başlıyor ama kimse cümlesini bitirmiyor. Tekrar Savannah'ya bakıyorum, "İyi misin?"

Başını sallarken hâlâ gülümsüyor ve Duke'un başını kaldırıp sonunda beni onaylamasını sağlıyor.

Savannah uzanıp parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Duke'a kızma. Ona ateşe ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da bana bir tane buldu."

Teninin benimkine değdiğini hissetmek beynimi geciktiriyor. "Ateş mi?"

"Evet, ben..." gözleri irileşiyor ve elini yüzümden çekip ağzına götürüyor.

Şüphe beni ayağa kaldırıyor ve ateşe doğru çeviriyor. Ocağın ortasında hâlâ küçük bir alev var ve ocağın tepesinde duran kömürleşmiş kare çerçeveyi görmeme yetecek kadar ışık yayıyor.

Yavaşça Savannah'ya dönüyorum, ama bu sefer formunun üzerinden geçiyorum. Bir ayağımı kalçalarının her iki yanına koyarak üzerine çıktıktan sonra çömeliyorum. "Tatlım, resmimi yaktın mı?"

"Şey, teknik olarak," diyor, "bu..."

O sözünü bitiremeden ağırlığımı öne doğru veriyorum, elimi çenesini kavramak için uzatırken dizlerim kalın çimlere batıyor.

"Eğer şu anda onun adını söylersen, Tanrı yardımcım olsun, sana bir ders vermek zorunda kalacağım."

Arkamda birinin *İsa diye* mırıldandığını duyuyorum ama gözlerimi Savannah'ya odaklıyorum.

Ama o korkutulamayacak kadar sarhoş. Onun yerine yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana göz kırpıyor. "Beni nasıl buldun?"

"Duke."

Savannah elini uzatarak köpeğin boynunu okşadı. "O bir kızın en iyi arkadaşıdır."

Dikkatini bile vermediği için.

Çenesini bırakıyorum ve başparmağımı boynunun ön kısmında gezdiriyorum. "Hadi seni yatağa götürelim, Savannah bebeğim."

Yavaşça nefes alıyor, başı yana eğiliyor. "Neden bana öyle diyorsun?"

Çünkü hep birine Bebek demek istemişimdir.

Çünkü güzel gözlerin içimdeki bir şeyi çağırıyor.

Çünkü sen bana aitsin ve sana ne istersem onu derim.

"Çünkü istiyorum."

Sanki ona gerçek bir cevap vermişim gibi başını sallıyor.

"Haydi," ellerimi koltuk altlarından geçirmek için hamle yapıyorum, ama çığlık atıp dirseklerini yanına çarpıyor.

"Gıdıklama beni!"

Ateşin etrafında snickers sesleri.

"Seni gıdıklamayacağım. Kalkmana yardım edeceğim." Gerçi şimdi onu gıdıklamayı düşünüyorum. Ve iyi yanları da var.

Gıdıklanmayı çoktan unutmuş olan Savannah bana göz kırpıyor. "Duke bizimle gelebilir mi?"

Burnumun kenarını çimdiklemek mi yoksa gülmek mi istediğimi bilemiyorum. "Evet, Duke bizimle geliyor."

"Ama demek istediğim, yatağa kadar. Bizimle uyuyabilir mi?"

Yemin ederim Duke bana yan gözle bakıyor ve eminim ki keş ekibimin hepsi kulak misafiri oluyor.

"Göreceğiz," diye yalan söyledim. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin benimle sevimli Savannah arasına girmesine izin vermeye niyetim yok. "Şimdi hadi, gidelim."

Bu sefer ellerimi kollarının altına sokmama izin veriyor, böylece ben ayağa kalktığımda o da k a l k ı y o r .

"İyi mi?" Ben soruyorum. Bırakıp düşmesine neden olmak istemiyorum. "İyi," diye papağan gibi tekrarlıyor.

At kuyruğunda gevşek bir ot parçası var, bu yüzden bir elimle onu bırakıyorum ve dikkatlice koparıyorum.

"Yürüyebilir misin?" Yüksek insanların yürüyebildiğini biliyorum ama onun ne kadar yüksek olduğunu bilmiyorum.

Savannah başını çevirerek evin ışıklı dış hatlarına doğru baktı. Muhtemelen ne kadar uzakta olduğunu ölçüyordu. "Beni sırtında gezdirebilir misin?"

Daha fazla kötü örtülü kıs kıs gülme.

Bana döndüğünde yüzünde öyle yalvaran bir ifade vardı ki "Peki" diye iç geçirdim.

Gülümsemesi saf. Ve bu beni tam bir pislik gibi hissettiriyor.

O çok sevimli. Güzel. Arkadaş canlısı. Nazik. Ve ben onu resmen çaldım.

Kelimenin tam anlamıyla onu kaçırdım. Benimle evlenmeye zorladı.

Onun gülümsemesini hak etmiyorum.

Savannah kendimden giderek nefret ettiğimin farkında olmadan uzanıp avucunu göğsüme koydu.

Kocaman gözlerini bana dikerek, "Harika" diye nefes alıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum, ateşin karşısında neredeyse hiç durmayan kıkırdamaları kaçırmıyorum.

"Şuraya çık," diyerek sağlam bir tahta sandalyeyi işaret ettim, sonra Savannah'nın çıkmasına yardım ettim. "Ellerini omuzlarıma koy." Öyle yapıyor. "Sakın bırakma. Arkamı döneceğim." Ben dönerken elleri omuzlarımda geziniyor.

Dizlerimi büküp kendimi alçaltıyorum, sonra geriye uzanıp kalçalarından birini kavrıyorum ve belime doluyorum. "Atla."

Kollarını boynuma doluyor, sonra geriye uzanıp diğer bacağını kendime doğru çekiyorum.

Tam boyuma geldiğimde Savannah gıcırdıyor. Ellerim hâlâ kalçalarına uzanırken onu yukarı kaldırıyorum ve o da bacaklarını etrafımda sıkıyor.

Karşımda ateş ve etrafında oturan üçlü var, yüzlerindeki mizah kayboluyor. "Karımı tekrar uçurmaya karar vermeden önce beni uyarırsanız sevinirim."

Başlarını sallıyorlar ve ben de arkamı dönüyorum, kargo sırtımda.

"Savannah'nın başı, çenesini omzuma yaslayana kadar öne doğru eğiliyor.

Şakağımı hafifçe onunkine dokunduruyorum. "Orada uyuyakalma, bana tutunmana ihtiyacım var."

Tutuşunu değiştiriyor, kollarını boynuma dolayarak sarılıyor ve ben de eve doğru yürümeye başlıyorum.

Köpek yanımızda koştururken, bahçeyi neredeyse sessizlik içinde geçiyoruz ve adımlarıma odaklanmak için tüm gücümü harcıyorum.

Bacaklarının sırtımın etrafına yayılma şekli... Bu beni öldürüyor.

Giydiği ince, yumuşak pantolona bütün gece dokunmak istedim, belimdeki amının sıcaklığını maskelemek için hiçbir şey yapmıyor. Pamuklu gömleğim de pek iyi değil.

Kalınlaşan aletim pantolonumu rahatsız ediyor.

Onu şu anda çimlerin üzerine atıp yüzümü amına gömmek için neler vermezdim.

Bahse girerim ağzım üzerindeyken sırılsıklam olur.

Eminim çok gürültülüdür.

Bahse girerim tadı şehvet gibidir.

"İttifak'ı neden hiç duymadım?" Savannah'nın sorusu aklımı sikimden uzaklaştırıyor.

"Bu pek yaygın bir bilgi değil."

"Ama insanların artık seni bildiğini söylemiştin." Büyük göğüsleri her nefes alışımda sırtıma baskı yapıyor ve sesinin göğsündeki titreşimlerini hissetmek son derece dikkat dağıtıcı.

"Yeraltındaki insanları kastetmiştim." "Yeraltı mı?"

"Kötü adamlar, Savannah," diye açıklıyorum, ancak bu konuşmayı hatırlayacağından emin değilim.

"Senin gibi kötü adamlar." Bunu gerçekten bir soru gibi söylemiyor ama ses tonunda inanmadığını ima eden bir şey var. Belki de benim kötü bir adam olup olmadığımı sorgulamaya başlıyor.

Beni kayınbiraderimin cesedinin başında yakalamış olsa bile. "Benim gibi," diye tekrarlıyorum.

BÖLÜM 33

Savannah

ÇOK UZUN ZAMANDIR LAVABONUN BAŞINDA DIKILIP
dişlerimi nasıl fırçalayacağımı.

Bu üniversitede denediğim ot değil.

Son olarak, fırçayı ağzıma sokuyorum ve durulayıp ışıkları kapatmadan önce elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

King beni odamıza kadar taşıdı. Hepsini.

Yol boyunca. Yol.

Zor nefes alıyor olabilirdi ama ben bayılıp düşmemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki fark edemedim.

Neyse ki, o tuvaleti kullanırken ben pijamalarımı toplayacak kadar uyandım. Sonra yer değiştirdik.

Işığı çok erken kapatıyorum ve bir an için kapı koluyla boğuşuyorum.

Kapı açılır. "Ope!" Geri sıçradım, neredeyse yüzüme doğru açılıyordu.

Normal davranmaya odaklanarak banyodan çıkıyorum.

King yatakta olmak yerine, yatağın yanında duruyor ve yatağa girmek üzere.

Gerçekten yakışıklı.

King duraklar ve gözleri kısılır. "Ne giyiyorsun lan sen?"

Doğru şeyi yakaladığımdan emin olmak için dizlerime kadar inen 3xl erkek tişörtümün önünü çekiştirerek aşağı bakıyorum. Tuttum.

"Pijamalarım," diyorum gözlerim odanın içinde gezinirken.

Evet, burası yatak odası. Pijama giymek için doğru yer.

"Savannah." King'in sesi sanki dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi çıkıyor.

Dişlerimi birbirine geçiriyorum. Hissini test ediyorum.

Bu hoşuma gitmedi.

Ne kadar yorgun olduğumu hatırlayarak aceleyle yatağa gidiyor ve şiltenin üzerine tırmanıyorum. Hızla battaniyenin altına giriyorum.

"Savannah." King'in adımı söyleme şekli, yüzümü ona dönmek için yan dönmeme neden oluyor.

"Öyle mi?" Yorganı çeneme kadar çekiyorum.

"Bu kimin gömleği?"

Göğsüme yapıştırılmış yerel futbol takımının soluk logosunu düşünüyorum. "O benim."

King e ğ i l i p avuçlarını yatağın üzerine koydu. "Eğer o gömlek başka bir erkeğe ait olsaydı, onu senin lanet vücudundan söküp atardım."

"Rip," P harfini patlatarak kelimeyi tekrarlıyorum.

Kocamın yüzünde komik bir ifade beliriyor ve ben yine patlama sesi çıkarıyorum.

"Sav--"

"Hiç kimse sana aslana benzediğini söyledi mi?" Elleri hâlâ yatağın üzerinde olan King başını öne eğiyor, omuzları kamburlaşarak onu daha da büyük bir kediye benzetiyor. "Gözlerin," diye açıklıyorum, belki anlamadığı için sinirlenmiştir diye.

Başını kaldırıyor, o kedi gibi gözleri benimkilere dikiliyor. "O adamın tişörtünü nereden buldun?"

Oh, buna geri döndük. "Hedef."

"Satın mı aldın?" Şüpheci görünüyor.

Başımı salladım.

"Kendin için mi?"

Tekrar başımı salladım. "Yumuşak."

"Neden kadın pijaması almıyorsun? Eminim yumuşak olanları vardır."

"Çünkü..." Duygular bir anda içime çöküyor ve boğazım endişe verici bir şekilde daralıyor. "Çünkü başkasına aitmiş gibi davranmayı seviyorum."

Bunu neden kabul ediyorum? Bunu itiraf etmemeliyim.

"Neden?"

Battaniyeyi daha sıkı tutuyorum, ağzımın yarısını örtecek şekilde yukarı kaldırıyorum. "Fark eder mi?"

"Evet. Soruya cevap ver."

Battaniyeyi olduğu yerde tutuyorum. "Çünkü bu bana birine sahip olduğumu hissettiriyor."

Geri çekilmeden önce çenesi çalışıyor ve dik durana kadar geriniyor. "Peki ya Dip Bok?"

"Kim?" Gözlerim onun göğüs kaslarına kilitlendi.

Göğüs. Kulağa sahte bir kelime gibi geliyor.

"Leland."

"Hmm? Peki ya o?" Vücudundaki kılların izini görsel olarak takip ediyorum; kıllar aşağı iniyor, iniyor ve parlak mavi boxer'ının altında kayboluyor.

"Sende onun kıyafetlerinden yok muydu?"

"Kıyafetlerini aldın mı?" Başımı yastığa doğru sallıyorum. "Neden onun kıyafetlerini alayım ki?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor King ve sonunda bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. Parmağıyla dolabı işaret ediyor. "Oraya girip senin eşyalarını karıştırırsam, Leland'ın kıyafetlerinden birini bulabilir miyim?"

Burnumu kaşıdım, önceki üzücü duygular çoktan unutulmuştu. "Bu garip olurdu."

"Neden... Biliyor musun, boş ver." King bir nefes verdi ve onu üzdüğüm için kendimi kötü hissettim.

"Özür dilerim."

"Neden üzgünsün Savannah?" diye sorar, boyun eğmiş bir halde.

"Um, için..." Hatırlamaya çalışıyorum. "Seni kızdırıyor mu?" Soru olarak bitiriyorum.

"Tamam, tatlım." King yatağının başucundaki lambayı söndürüyor ve ardından gelen karanlıkta onun hareketlerini yatağın üzerinde hissediyorum.

Ardından sessizlik geliyor ve yatağın onun tarafına kaymadan önce bir an ile sonsuzluk arasında bir yerde bekliyorum.

Bir yanım bunun hep ben olduğumu, her gece hareket edenin ben olduğumu, onu benimle kucaklaşmaya zorladığımı biliyor. Ama bu hoşuma gidiyor.

Yapmamalıyı

m.

Onunla değil.

Ama ben

biliyorum.

Burnum omzuna çarpıyor ve King hiç istemeden kolunu kaldırıyor.

Memnun bir nefes vererek yanağımı göğsündeki en sevdiğim noktaya bastırıyorum.

BÖLÜM 34

Kral

SIKTIR. BEN.

Savannah küçük ellerinden birini yan tarafımla kendi arasına sıkıştırıyor ama diğeri göğsümde geziniyor, parmakları oradaki saçlarla oynuyor.

Hangisi daha kötü bilmiyorum, cinsel hayal kırıklığı mı yoksa sarhoş biriyle sohbet etmeye çalışmanın verdiği normal hayal kırıklığı mı?

Eli aşağı kayıyor, parmak uçları karın kaslarımın dış hatlarında geziniyor ve bana o lanet tişörtün içindeki meme uçlarının dış hatlarını hatırlatıyor.

Serbestçe sallanan o tombul memelerin hatırası sikimin nabzını hızlandırıyor.

Yan tarafında duran elim esniyor ama onu olduğu yerde bırakıyorum. Büyük boy gömleğinin eteklerini çekiştirmek istesem de, çünkü altında bir çift külottan başka bir şey giymediğinden oldukça eminim.

Savannah elini karnımda aşağıya doğru kaydırıyor, sanki lanet olası sikimi hedef alıyor.

"Bebeğim, eğer bunu hemen kesmezsen, seni becereceğim. Kafan iyi olsun ya da olmasın. Ve sonra benden gerçekten nefret edeceksin."

Eli durur ama çekilmez.

"Senden zaten nefret ediyorum." Sözleri bir mırıltıdan ibaret ve ben gülümsemek zorunda kalıyorum. "Hayır, etmiyorsun."

Bir an sessiz kaldı ve ben uykuya daldığını düşündüm, ta ki "Dokunmak istiyorum" diyene kadar.

Vücudum tüm dikkatini topluyor.

"Neye dokunuyorsun Savannah?"

"Senin..." parmakları aşağı doğru iniyor, "şeyin."

Şey.

Bu kelimenin *şeyimi* büzüştürmesi gerekirdi, ama daha da sertleşiyor. "Yapabilir miyim?"

Fısıltıyla sorduğu soruya cevap vermek yerine uzanıp bileğini kavrıyorum. Onu uzaklaştırmak için.

Elim onunkini indiriyor.

Sıcak küçük avucu sert uzunluğumun üzerine yerleşene kadar durmuyor. Beni ipekten yakıyor.

"Çok büyük." Sesi huşu içinde geliyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kalıyorum, çünkü neredeyse patlamaya hazırım.

Cevap vermeyeceğim. Çünkü ne cevap verebilirim ki?

Sikim eline karşı zorlanıyor ve parmakları kolanımı sarmaya çalıştığında bir inilti çıkarıyorum.

Kavrayışı hâlâ büyük ölçüde benim etrafımdayken, elini kafama doğru çekiyor ve ben ter içinde kalıyorum.

"Çok uzun," dudakları neredeyse meme ucuma değiyor ve daha önce hiç bir kadın meme uçlarımı emmemişti, ama ondan bunu isteyip istemeyeceğimi merak ediyorum.

Sonra yavaşça, çok yavaşça elini taşaklarımın dibine doğru kaydırdı. Köke ulaştığında parmakları gevşiyor ve elini taşaklarımın üzerine yerleştiriyor.

Ve sonra nefes alış verişi düzeliyor. Ve hareket etmeyi bırakıyor. Çünkü az önce bayıldı. Taşak torbamı kucaklıyordu.

Bu yaptığım her kötü şeyin kefareti. "Sik beni."

BÖLÜM 35

Savannah

GÜNEŞ IŞIĞI GÖZ KAPAKLARIMDAN IÇERI GIRIYOR VE BEN MACUN GIBI OLAN kaslarım yuvarlanıyor. Ne mutlu ki, kör edici ışıklar hareketle birlikte kararıyor ve tekrar uykuya dalıyorum.

BIR ATEŞ ÇUKURUNUN KENARINDAN ATLADIM… VE SARSILARAK UYANDIM.

*"*Kahretsin," diye inleyerek sırt üstü düşüyorum. O kadar çok işemem gerekiyor ki karnım ağrıyor.

Kendimi yataktan kaldırıp güne hazırlanma sürecine girdiğimde, çok uzun süre uyumuş otuzlu yaşlarda biri olmanın sancılarını hissediyorum.

Kendime not: Bu üçüyle sadece gecenin geri kalanında kafayı bulmak istediğimde takılıyorum.

Dolaba girdiğimde, büyük uyku tişörtümün altına bir çift tayt giydiğimde, tüm detayları hatırlamaya başlıyorum.

King beni sırtında taşıyor.

King, başka bir adamın gömleğini giydiğimi düşününce çok sinirli davrandı.

King'*in… Tanrım, ona bir şey dedikten sonra sikine mi dokundum?*

Hâlâ dolabın içinde dururken alnımı kapının pervazına yaslıyorum.

İyi işti Savannah.

Muhtemelen gidip ondan özür dilemeliyim. Ve dün gecenin yarısını çimlere uzanıp kamp ateşinin kokusunu içime çekerek geçirdiğim için kesinlikle duş almalıyım. Ama önce kahveye ihtiyacım var.

O yüzden önce mutfağa gidip kendimi uyandıracağım, sonra da King'in ofisine geri döneceğim.

Koridorda yürürken kaçırılma olayını ne kadar kolay unuttuğumu fark ediyorum.

Bir parçam King'in gerçekten ne kadar kötü olduğunu merak etmeden duramıyor. Kötü olduğunu söylüyor. Bana bir suç örgütüne yardım ettiğini söyledi. *Her ne demekse*. Ve Lee'yi öldürdüğünü biliyorum. Ama Lee, pardon, *Leland* da kötüydü. Bu King'in yaptığını daha mı az kötü yapıyor? Gerçi King tanıdığım herkesi tehdit etti. Aslında onları hiç tehdit etmedi, değil mi? Bana sadece fotoğraflarını gösterdi, ki bu berbat ve ürkütücü. Ama özellikle *benimle evlenmezsen kuzenini öldürürüm* demedi. Çünkü bunu yapacağından şüpheliyim.

Evimden vazgeçmemi sağladı ama karşılığında şu anda gördüğüm en görkemli sanat atölyesine sahip bir malikanede yaşıyorum.

Yani, temel olarak, boku yedim. Çünkü kocamı sevmeye başladım.

Öyle sert bir esneme geliyor ki yürümeyi bırakmak zorunda kalıyorum. Ve durduğum sırada, aşağıdan yaklaşan adımları duyuyorum.

Ana merdivenlerin tepesine yakınım, ama koridorun sonuna çok az kala durdum. Yani, duvarın kenarının arkasına saklandım.

İstemeden oldu ve King'e seslenmek için ağzımı açıyorum, o olduğunu varsayarak, sesi merdivenlerden yukarı sıçradığında.

"Ne?" Adımları durduğunda King'in sesi sinirli geliyordu. "Kızların sevkiyatının önümüzdeki haftaya kadar gelmeyeceğini sanıyordum?"

Kızlar mı?

Ne demek istiyor kızlar?

King sessiz ve onu telefonunu kulağına dayarken hayal ediyorum.

Nefeslerim daha hızlı gelmeye başlıyor ve bir elimi ağzıma bastırıyorum. "Adamlarımız hazır mı?"

Ben kötü bir adamım. Kötü şeyler yapan.

O da öyle dedi. *Kötü. Şeyler.*

Birkaç adım geri çekiliyorum, kulaklarımdan akan kan çok gürültülü. Sanki duyabilecekmiş gibi.

Yapamazdı. Yapamaz mıydı?

Görmek istediklerim beni gerçekten bu kadar kör mü etmişti? Panik, gerçek panik, göğsümde oluşmaya başladı.

Neden buna inanmakta bu kadar zorlanıyorum?

Bana kötü olduğunu söylemişti!

Utanç beni dolduruyor.

Bu kadar aptal olduğum için utanıyorum.

"Hayır, değiş tokuş için orada olacağım." Sesi şimdi daha yüksek, daha yakın.

Dudaklarımı kapatıp nefesimi tutarak dinliyorum. Ve merdivenlerde ayakkabılarını duyduğumda kalbim durdu.

Olabildiğince sessiz bir şekilde arkamı dönüp yatak odasına doğru koşuyorum. Sonraki sözleri alarmımdan dolayı anlaşılmıyor ama sesi koridorda yankılanmadan hemen önce odaya girmeyi başarıyorum.

Kayarak duruyorum, kapıyı iterek büyük ölçüde kapanmasını sağlıyorum ve sonra kararsızlık içinde kalıyorum. Uyuyor numarası mı yapayım yoksa banyoya mı saklanayım?

Temelde hiperventilasyonda olduğum için banyoya koşuyorum, kendimi odanın en ucundaki küçük tuvalet kabinine atmadan önce ana kapıyla aynı şeyi yapıyorum.

Kapıyı kapatırken kolu bastırıyorum, böylece klik sesi neredeyse duyulmuyor, tam o sırada King'in yatak odasından adımı seslendiğini duyuyorum.

Geriye uzanıp tuvaletin koluna basıyorum, sifonu çekiyorum ve kapı kolundaki küçük kilidi çevirirken çıkan yumuşak tıkırtıyı maskelemek için sesi kullanıyorum.

"Savannah?" King'in sesi artık banyodaydı ve bir kez daha aceleyle hareket ettiğimi fark ettim. Çünkü sifonu çekmek genellikle işimin bittiğini ve dışarı çıkacağımı gösterirdi. Ama yanaklarım sıcak, kalbim hâlâ ölüyormuş gibi atıyor ve yere kusmadan onun gözlerinin içine bakmamın imkânı yok.

Kızların sevkiyatı.

"Meşgulüm!" Sesim gergin geliyor, bu yüzden erken sifonla birlikte muhtemelen burada kaka yaptığımı düşünüyor.

Her neyse. Sorun değil. Herkes kaka yapar. Katiller de, kaçırılanlar da.

"İyi misin?" Kapının altında bir gölgenin hareket ettiğini görüyorum ve onun hemen diğer tarafta durduğunu biliyorum.

Sesimin tonundan ayakta olup olmadığımı anlaması ihtimaline karşı yavaşça geri çekilip klozet kapağına oturuyorum.

"Tamam." *Normalde nasıl davranıyorsan öyle davran Savannah*. Sinirli

bir ses tonunu hedefliyorum. "Sakıncası var mı? Biraz mahremiyet lütfen."

İç çekmeden önce ayağını yere vuruyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Biraz iş yapmak için dışarı çıkıyorum. Ne kadar geç kalacağımı bilmiyorum, o yüzden eğer..." düşünmek için duraksıyor, "sekizde dönmezsem Cici sana yemek hazırlasın."

"Oh, tamam." Dudağımı ısırıyorum, sonra devam etmeye karar veriyorum. "Telefonumu geri alma şansım var mı?"

"Hayır."

Uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama yine de verdiği cevaba kızgınım. "Sosyal medya hesaplarımda paylaşım yapmam gerekiyor. İşim çok müşteriye dönük." Bu son dakika fikri karşısında kendi sırtımı sıvazlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"İyi deneme, tatlım. Geçen hafta herkese yeni dizin üzerinde çalışırken burada olmayacağını bildirdiğini gördüm."

Lanet olsun bana ve iletişim kurma arzuma.

"Yine de alabilir miyim?" Eğer kaçmak istiyorsam gerçekten bir telefona ihtiyacım olacak.

"Hayır."

Gerçi d ü ş ü n d ü k ç e , muhtemelen bir kalp atışında izini sürebilir. "Peki, tamam. Şimdi gider misin, ben de... bitireyim?"

Kapıdan homurdandığını duyabiliyorum. "Herkes sıçar, Savannah."

"Aman Tanrım, çık dışarı!" Ona bağırırken kızgınlığım sahte değildi. Ve sonunda, *nihayet*, giderken ayak seslerini dinliyorum.

BÖLÜM 36

Savannah

O TUVALET KABININDEN ÇIKMADAN ÖNCE NEREDEYSE BIR SAAT BEKLEDIM.

Sonra duş almak ve hazırlanmak için ana banyonun kapısı kilitli halde bir saat daha bekledim. Sonra, ancak ortalığın sakin olduğundan emin olduğumda harekete geçtim.

Evimi boşalttığımızda, iki nedenden dolayı toparlanmak için yatak odamı seçtim. Birincisi, King'in iç çamaşırlarımı karıştırmasını istemiyordum. İkincisi, dolabımda sakladığım bir miktar nakit para ve minivanıma ait yedek anahtarlığım vardı. Şu anda King'in garajında park halinde olan minivan.

İnce kapüşonlu tişörtlerimden birinin fermuarlı cepleri vardı, bu yüzden parayı ve anahtarı bu ceplere sakladım ve diğer kıyafetlerimle birlikte astım, *görünürde saklanma* numarasının işe yarayacağını umuyordum. Kollarımı kolların arasından geçirirken, en azından bir şeyi doğru yaptığım için kendimi alkışladım.

Buradan omzumda bir çantayla çıkamam, bu yüzden nasıl giyindiğim konusunda akıllıca davranmalıyım. Çünkü bu evden çıkarken giydiklerim, dünyada sahip olduğum her şeyin toplamı olacak. Bu da *kat kat giyinmek* demek. On saniye içinde aşırı ısınacağım, ama sadece mülkten çıkmam gerekiyor, sonra soyunmaya başlayabilirim.

Tenis ayakkabılarımın içine iki çift çorap giyiyorum. Elbette iç çamaşırları, tayt ve onun üzerine bir çift bol eşofman. *Gündüz kıyafeti ve pijama*. Sonra rahat bir kablosuz sütyen giyiyorum - her gün giymekten çekinmeyeceğim - ve göğüslerimin arasına üç çift iç çamaşırı daha dolduruyorum. Onun üzerine bir atlet, sonra bir tişört ve kapüşonumu giydiğimde göremeyeceğiniz bir hırka.

Kendi başıma tombul görünüyorum, bu yüzden tüm bu katlarla bir gecede 20 kilo almış gibi görünüyorum, ama umarım kimse o kadar yakından bakmaz. Ve biriktirdiğim yedi yüz dolara ihtiyacım var, bu yüzden onu kıyafet almak için kullanamam.

Umarım çok geçmeden elime bir telefon alabilirim ya da e-postası olan bir kütüphane bulabilirim. O zaman Mandi'ye bir mesaj gönderip deposunda sakladığım bir avuç tabloyu satmasını ve parayı bana havale etmesini isteyebilirim.

Elimden geldiğince kendime güvenerek anahtarlığı parmaklarımdan bırakıyorum ve omuzlarım geride, evin içinde, merdivenlerden aşağıya ve garaja kadar yürüyorum.

Aitmişsin gibi davran.

Hiçbir sorun yokmuş gibi davran.

Minibüsümün park edildiği garajın en ucundaki kapı için olduğunu umarak elimi duvardaki en uzak düğmeye vuruyorum ve sağ üst garaj kapısı gürültüyle açılırken neredeyse sevinçten bağırıyorum.

Normal davran.

Gözlerimi ileriye dikerek garaja doğru ilerliyorum ve minibüsümün kapılarını açmak için fob'a basıyorum.

Arabaya bindiğimde her şeyin hâlâ bıraktığım gibi olduğunu görüyorum. Bir bardak tutucusunda yeniden kullanılabilir ve boya lekeli su şişem, diğerinde rastgele çöpler, arka koltuktaki ceplere sıkıştırılmış çeşitli resim malzemeleri ve vizöre tutturulmuş güneş gözlüklerim.

İlerideki hareket dikkatimi çekiyor ve elimi kaldırıp garaj yolunda yürüyen ve başını bana doğru çevirmiş olan adama el sallıyorum.

İkinci kez düşünmesini beklemeden güneş gözlüklerimi takıyorum, minibüsü çalıştırıyorum ve öne çekiyorum.

Garaj kapısını başka biri kapatabilir.

Adam ben geçerken başıyla selam veriyor, sonra yoluna devam ediyor.

Gerçekten başarabilecek miyim?

Uzun araba yolundan aşağı iniyorum ve ne alarm çalıyor ne de silahlar havaya kalkıyor.

Sanırım başaracağım.

Sonra araba yolu tepeye *çıkıyor* ve kapalı kapıda duran iki adam görüyorum, araziye giriş *ve çıkışları* koruyorlar.

Normal. Normal. Normal.

İçeride çıldırmak üzereyim ama kapıdan birkaç adım ötede yavaşlayarak dururken güneş gözlükleri gözlerimdeki dehşeti gizlemeye yardımcı oluyor.

Tanımadığım bir adam penceremin etrafında dönüyor, ben de titreyen ellerimle indirmek için kumandaya basıyorum.

Konuşmasını beklemiyorum. "Merhaba! Bazı tabloları almak için dışarı çıkıyorum." Gülümsüyorum ve başparmağımla minibüsün boş arka tarafını işaret ediyorum. Eksik koltuklar onu büyük tuvalleri taşımak için mükemmel bir araç haline getiriyor.

Adam başını eğiyor. "Bayan için, değil mi? Onun bir sanatçı olduğunu duydum."

Duyduğuma göre...

Bu adam benim olduğumu bilmiyor. *Bayan olduğumu* bilmiyor. "Evet!" Oktavım yepyeni bir zirveye ulaştı, ama o sadece sırıttı.

"Çabuk dön. Bu gece g ö k gürültülü fırtına olacağını duydum. Bu havada araba kullanmak istemezsiniz."

Yüzümü buruşturmama gerek yok. "Evet, tabii ki yok."

Sonra adam, yeni favori insanım, arabanın kaputuna iki kez vuruyor ve hâlâ kapının yanında duran diğer adama eliyle işaret ediyor.

"Görüşürüz!" Camımı açıp garaj yolundan çıkarken s e s l e n i y o r u m , gaza basıp kendimi ele vermemeye dikkat ederek.

Stres teri şimdiden kat kat giysilerimi ıslatıyor ama başardım.

Başardım!

37. BÖLÜM

Kral

NERO PARMAKLARINI GÖSTERGE PANELIME VURUYOR.

"Bunu bir daha yaparsan onları keserim," diye çıkışıyorum.

Parmakları hâlâ dokunuşlarında ve başı yavaşça bana doğru dönüyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne hakkında konuşacaksın?"

"Kıçına ne girdiyse artık." Ona ters ters baktığımda Nero ellerini kaldırıyor. "Pekâlâ, sen de gergin bir sik kafalı olmaya devam et. Ama bu gece dışarı çıkmanı ben istemedim."

"Bana bir şey yaptırdığını görmek isterdim," diye homurdanıyorum.

Homurdanıyor. "Sana her ne yaptıysa, kendimi kötü bile

hissetmiyorum." "O bana hiçbir şey yapmadı."

"Oh," diyor Nero bilerek. "Biraz zorlanıyorsun. Anlıyorum."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Şu lanet çeneni kapatır mısın?"

"Hayır." *Tanrım, tam bir pislik.* "O kadını kaçırdın. Seni sikmek istemesini bekleyemezsin." Bir omzunu kaldırdı. "En azından hemen değil."

"Oh, beni becermek istiyor." Mizahsız bir kıkırdama çıkardım. "Sadece harekete geçmiyor."

Dün gece, o uyurken yanında uzanıp mastürbasyon yapmak yerine, orada uzanıp aletimin küçülmesini bekleyerek kendime hakim olmam beni şaşırttı.

"Hmm." Nero başını sallıyor. "Mavi toplar beni de huysuzlaştırırdı."

Elimin tersini alnıma götürüp terimi siliyorum.

Çıkan fırtına ortalığı biraz serinletti, ancak burada çalışmayan bir aracın içinde oturmak hala sıcak.

"Payton'ı seninle yatmaya nasıl ikna ettin?" Kulağa ne kadar aptalca geldiğini umursamadan soruyorum.

Muhtemelen arkasında kirli parmak izlerini bırakarak, lanet parmaklarını gösterge panelime vurmaya devam ediyor. "Öncelikle, onu ben kaçırmadım."

"Ciddiyim."

"Ben de öyle," diye cevap veriyor ve yemin ederim cümlesinin sonundaki söylenmemiş *aptallığı* duyuyorum.

Ön camdan dışarı bakıyoruz. Gece tam olarak bastırmadı ama gökyüzü fırtına bulutlarıyla daha da karardı ve cama yapışan yağmur damlaları depoyu görmemizi engelledi.

Son birkaç aydır bölgemizdeki kadınları satmaya çalışan hıyarın kokusunu almaya çalışıyorduk ve bugün piyadelerimizden biri bize bir satışla ilgili ipucu veren bir bilgi yakaladı.

Bu ipucu bizi buraya getirdi ve eğer...

Bir yarı kamyon terk edilmiş otoparka girerken farlar yağmuru kesiyor.

Buradalar.

Kamyon, tıpkı bildiğimiz gibi, merkez deponun yakınında durdu.

"Peki, ne yapacağım?" Şu anda biriyle yatmayı düşünmemem gerektiğini biliyorum ama Savannah'nın küçük, yumuşak vücudu günlerdir beni baştan çıkarıyor. Ve ben de kendimi kaybetmeye hazırım.

"Ona iyi davranmayı deneyebilirsin." "Ona iyi davranıyorum."

"Ağabey," bana *ağabey* demesi, söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini şimdiden bildiğim anlamına geliyor. "Onu bir kanepeye bağladın ve kendi rızası dışında seninle evlenmeye zorladın. Bunun pek *de hoş bir şey* olduğunu sanmıyorum*."*

"Sana bir bok yaptırmadım." Buna verebileceğim tek cevap bu. Çünkü Şeytan'ın kendisinden *kibar olma* konusunda ders almak bir erkeğin alabileceği en düşük seviyedir.

Nero daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyor. "Ya da ona artık evli olduğunuzu ve zamanın geldiğini söyleyebilirsiniz." Omuz silkiyor. "Ben ne bilirim ki?"

O ve Payton tanıdığım en mutlu çift, ama aynı zamanda birbirleri için deli oluyorlar, bu yüzden belki de onun tavsiyelerini dinlememeliyim.

Üç karartılmış minibüs diğer taraftan büyük otoparka giriyor, ışıkları kapalı, TIR'ın arkasında sıra sıra park ediyorlar.

Ve böylece anlaşma başlamış oldu.

Açık bir kapıdan depoya girmeden önce her iki gruptan sürücülerin inip birbirlerini selamlamalarını izliyoruz.

Binanın içini görmeden bile ne yaptıklarını biliyoruz. Hangi kızların hangi minibüslere bineceği planının üzerinden geçerek para alışverişi yapıyorlar.

Adamlar her zaman farklıdır ama adımlar hep aynıdır. Ve bunu kaynağında kesene kadar yapmaya devam edeceğiz.

"Adamın geliyor, değil mi?" Zamanın tükenmekte olduğunu bilerek soruyorum. Çünkü adamlar dışarı çıkar çıkmaz işler çok daha zorlaşacak ve tutsaklar için çok daha tehlikeli hale gelecek.

"O bir federal, ama ben ona güveniyorum." Nero cümlesini bitirir bitirmez, siyahlar giymiş bir grup adam alçaktan çömelerek soldaki bir binanın arkasından, çatlamış betonun genişliği boyunca koşarak adamların az önce girdiği depoya doğru ilerler.

Nero'nun FBI'daki adamını nasıl tanıdığını hiç sorgulamadım, sadece birbirlerine her zaman bir iyilik borçlu oldukları konusunda bir şeyler vardı. Ama şimdi kurduğu tuzak için her zamankinden daha çok minnettarım. Çünkü bu anlaşmaları daha önce kendi başımıza bozmuştuk ve bir grup korkmuş insanla ne yapacağımızı bulmaya çalışmak hiç eğlenceli değil.

Depodaki bok kafalıların sayısı dörde birdi ama silah sesleri duyduğumda şaşırmadım. "Aptallar."

"Birini canlı tutacaklar," Nero koltuğuna geri oturarak gitmeye hazır olduğunu işaret etti.

Aracımı çalıştırmak için kontağa uzanıyordum ki yan kapı açıldı ve minibüs şoförlerinden biri dışarı fırladı. "Allah kahretsin."

İkimiz de adamın bizden ve depodaki silahlı çatışmadan kaçmaya başlamasını izliyoruz.

"Onu ezebiliriz." Nero öneriyor.

Başımı salladım. "Suburban'ımı göçertmeyeceğim."

"Ben onun peşinden gitmiyorum." Nero kollarını kavuşturuyor. "Ve o kaçıyor."

Kapımı iterek açıp dışarı çıkarken ciğerlerimden bir inilti yükseliyor.

Ölçülü adımlarla arka kapıya doğru dönüyorum. Kapı açıkken, döşemenin bir parçasını kaldırıp bir saklama bölmesini ortaya çıkarıyorum ve uzun menzilli tüfeğimi çekip çıkarıyorum.

Dipçik omzuma dayanacak şekilde kaldırarak aracın yolcu tarafına geçiyorum.

Gözümü dürbüne indirdiğimde, Nero'nun kapısının yanımda açıldığını duyuyorum. "Arkada bunlardan kaç tane var?"

Sol gözümü kapatıyorum. "Sadece bir tanesine ihtiyacım var."

Nişangâhı hizaladıktan sonra nefesimin yarısını bıraktım ve tetiğe bastım.

Nero'nun yanımdan beni izlediğini hissedebiliyorum ve kırmızı bir sis adamın kafasından geriye kalanları çizerken nefesimin geri kalanını dışarı veriyorum.

"Tüm o kurşunlar uçuşurken..." Nero, "Kimin kimi vurduğunu asla bilemezsin." diye takılır.

Nişangâhım yan kapıya yöneliyor, ama başka kimse çıkmayınca tüfeğimi indiriyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Nero

sırıtarak soruyor. "Biraz."

"Güzel. Şimdi buradan çıkalım ki eve gidip aletini ıslatmaya çalışabilesin."

BÖLÜM 38

Savannah

ÇOĞUNLUKLA BOŞ OLAN BIR YERE ÇEKERKEN AYAĞIM FRENE BASIYOR.
motel otoparkı.

Burası tam da aradığım yerdi. Alışılmışın dışında. Düşük profilli. Ucuz.

Yutkunuyorum. Çünkü bu aynı zamanda korkutucu.

Şimdi korkak olmanın zamanı değil.

Kendime bir kez daha cesur olmayı hatırlatıyorum, sonra uzanıp anahtarı çeviriyorum ve yepyeni, süper eski, Toyota bilmem ne marka arabamın motorunu kapatıyorum.

Belki de minibüsümde kalsam ve YouTube'daki kampçılar gibi arkada uyusam daha iyi olurdu. Hep çok şirin gösteriyorlar.

Ama ben öyle biri değilim. Tamamen hazırlıksızdım ve minibüsümün arkasında uyumak hiç de hoş olmazdı. Artık bir önemi de yok, çünkü King'in evinden ayrılır ayrılmaz doğruca St. Paul'e, daha önce önünden geçtiğim yarım yamalak görünümlü bir ikinci el araba galerisine gittim.

Bir anahtar setini diğeriyle değiştirmek şaşırtıcı derecede kolaydı ve yeni arabamın çalıntı olduğundan oldukça eminim, ama bu benim sorunum değil. Ya da en azından benim en büyük sorunum değil. Benim en büyük sorunum, Chicago'nun kenar mahallelerinde, görünüşüne bakılırsa Murder Motel olarak adlandırılması gereken bir pansiyona yanaşmış olmam. Ve hala bir telefonum, bir planım ya da dev bir bekçi köpeğim yok.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama çenem hâlâ titriyor.

Kendime yüzüncü kez söylemeye çalışıyorum, *o sadece bir köpek*. Ama yine de işe yaramıyor. Kimseyi kandırmıyorum. Duke son birkaç gündür sahip olduğum tek gerçek arkadaşımdı ve ben o lanet canavara aşık oldum.

"Sadece içeri gir," diye kendimi zorluyorum.

Yanımdaki koltukta duran küçük giysi demetine bakıyorum ve onları burada bırakıp önce oda anahtarımı almaya karar veriyorum. Burada çalışan birinin kucak dolusu kıyafet taşımama göz yumacağını pek sanmıyorum. Ama bu beni rahatsız ederdi.

Sonra birinci katta mı yoksa ikinci katta mı oda istesem diye düşünmeye başladım.

Birinci kat daha güvensiz görünüyor... ama bir motelin ikinci katı da daha güvenli değil, çünkü tüm oda kapıları dışarıya açılıyor. Ve en azından birinci kattaki bir odada gerekirse pencereden sürünerek çıkabilirim.

Parmaklarım kapının kolunu kavrıyor ama bir türlü açamıyorum. Çünkü yanlış seçimler yaptığım endişesinden kurtulamıyorum.

Artık özgür olabilirim ama korkunun da kendine has bir hapishanesi var. Ve bir yatak odasına kilitlenmekten çok daha rahatsız edici.

Gitmek

zorundaydım.

Gitmek

zorundaydım.

Daha önce ahlaki değerlerimin sınırlarını hiç düşünmemiştim. Tanıdığım biri yasaları çiğnerse nasıl hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama adam kaçıran bir suç lorduyla geçirdiğim birkaç saatten sonra endişelenmem gereken çok fazla ahlaki değer olmadığını anladım, çünkü onun *kötü şeylerle* ilgilenmesi beni korkutmuyordu.

Belki de topluma olan bıkkın bakış açım yüzünden böyleyim. Belki de boktan ebeveynlerle büyüdüğüm içindir. Ya da belki de sadece ihmal edilmiş vajinamla düşündüğüm içindir. Ama insan kaçakçılığının çok ileri bir adım olduğunu biliyorum.

Şu anda bulunduğum yer kendimi güvende hissettirmiyor ama aklıma gelen en iyi fikir buydu.

Çünkü kaybolmak için büyük bir metropol bölgesine ihtiyacım olduğunu biliyordum ve GPS'li bir telefonum olmadığı için 94. Otoyola çıkıp Chicago tabelalarını takip edebileceğimi biliyordum. Ne yazık ki bütçem şehir merkezindeki otellere uygun değil, bu yüzden otoyolun kenarındaki yollardan giderek bulduğum boktan moteller işimi görecek.

İç çekerek kapının kolunu çekmeye başlıyorum ki motelin üst katındaki geçitten bir ışık huzmesi fırlıyor.

Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi donup kalıyorum, kılımı bile kıpırdatamıyorum.

Kapı kapanıyor, parlak ışığı söndürüyor, küçük yürüyüş yolunu gölgelerle örtüyor. Ve bir adam olduğunu düşündüğüm şeyi seçebilmek için

gözlerimi kısmam gerekiyor,

merdivenlere doğru yürüyor.

Bacakları uzun ve basamakları ikişer ikişer iniyor.

Sadece odasından çıkan bir adam. Tamamen normal.

Ama adam merdivenlerin dibine ulaştığında dikkat çekmek istemediğim için donup kalıyorum.

Yüz hatlarını görmek için zorlanıyorum ama uzun sarı saçları yüzünü kaplıyor ve görüşümü engelliyor. Sonra bana, otoparka doğru dönmek yerine ters yöne dönüyor, binanın arkasına doğru yürüyor. Motelin arkasındaki boşluğa. Hiçbir yere.

Bu çok korkutucu.

Bu otoparkta iki tane tepe lambası var. Ve diğeri, altına park ettiğim değil, yanıp sönmeye başladı.

Tıpkı bir korku filmindeki gibi.

Bu bir film değil, sizin hayatınız. Ve kontrolünü eline almalısın.

Başımı çevirip park yerinde kimse var mı diye bakıyorum ama hiç hareket yok.

Gözlerimi dikiz aynasından kaldırdığımda, arka tarafa park etmiş bir sıra araba fark ediyorum.

Buraya geldiğimde o arabalar orada mıydı?

Gözümü kırpıyorum ama hâlâ karanlıkta park etmiş bir sıra araba var.

Ellerim gözlerimi ovmak için kalktı. Altı saatlik araba yolculuğu beynimin bana oyun oynamasına neden oldu.

Taytımın cebine doldurduğum paranın hâlâ orada olduğundan emin olmak için kalçamı yokluyorum. Geri kalanı göğüslerimin arasında, çünkü odanın parasını ödemek için tüm paramı karıştırmak istemiyorum ve cepli kapüşonumu tekrar giyemeyecek kadar sıcak.

"Sadece yürü ve bir oda iste." Ellerim tekrar kolun etrafına dolandı. "Burası bir motel. Bu normal. O yüzden normal davran."

Ağır bir nefes vererek arabamın kapısını açtım ve dışarı çıktım.

Yağmur yaklaşık bir saat önce durdu, benimle birlikte Orta Batı'yı dolaştıktan sonra, ama her şey hala nemli. Hava nemle yoğun, cırcır böceklerinin olağan gece müziğini susturuyor.

Burnumdan yavaşça bir nefes alıyorum ve kapıyı çarparak kapatmadan önce arabayı kilitlemek için düğmeye basıyorum.

Ofis kapısına sadece yirmi adım.

Kapıyı aç, normal davran, bir oda tut.

Sonra odanıza gidin, ellerinizi yıkayın ve ruhsal bir çöküntü yaşayın.

Ofis kapısına on beş adım.

"Bayan Vass?"

Tüm oksijen ciğerlerimden buharlaşıyor.

Geldiğini duymadım. Onu
görmedim.

Neredeyse King kadar uzun ve belki biraz daha geniş bir adam yanımda durdu ve beni dönüp ona bakmaya zorladı. "Özür dilerim hanımefendi. Sizi korkutmak istememiştim." Gülümsemesi yüzümdeki son rengi de alıp götürdü.

Park yerinde, karanlıkta bana yaklaşmak ve adımı bilmek dışında özellikle korkutucu bir şey yapmıyor. Ya da şöyle diyeyim, evlilik ismimi.

Hayır, yaptığı şey bu değil. Sadece o. Onun enerjisi.

Adam alıştığım gibi takım elbiseli değil. Üzerinde sade bir tişört ve kot pantolon var. Ve çenesinden parmak uçlarına kadar her santim derisi dövmelerle kaplı. Kısacık kesilmiş saçları ve kalın sakallarıyla yakışıklı sayılabilir ama hapishaneden yeni çıkmış gibi görünüyor.

"Adım Dominic ama sen bana Dom diyebilirsin." Elini uzattı ve alışkanlıkla elini tuttum. "Beni kocan gönderdi."

Zavallı kalbim çılgınca atıyor. "King?" Adını fısıldıyorum, sanki parmaklarımı çok sıkmamaya dikkat ediyormuş gibi elimi hafifçe sıktığını fark etmiyorum bile.

Adam, Dom, sırıtıyor. "Başka kocan var mı?" Başımı
sallıyorum.

"Bu muhtemelen iyi bir şey." Elimi bırakıyor ve yanıma gelip aynı elini sırtımın ortasına bastırmadan önce cevap verme şansım olmuyor. "Hadi, seni götüreyim."

"Hayır," ayaklarım pürüzlü asfaltta tökezliyor, "ben burada iyiyim."

İleri doğru atılmaya başladığımda Dom beni omuzlarımdan kavrıyor ve son sıradaki arabalara doğru yönlendiriyor. Dikiz aynasından baktığım arabalara.

Dört tane var ve hepsi şu büyük bloklu polis arabalarına benziyor, sadece bunların hepsi siyah, üzerlerinde bir inç bile gümüş yok. Ve karanlıkta bile camların renkli olduğunu söyleyebilirim.

Ortadaki arabalardan birine doğru ilerlerken diğer şoförün camlarının kapalı olduğunu fark ediyorum, her iki direksiyonun arkasında da adamlar var.

Tüm bu arabalar benden sonra geldi de ben mi fark etmedim?

Dom'un kapıyı açmak için etrafımda uzandığı yolcu kapısına kadar bana rehberlik ediyor.

İçeri girmek için hareket etmediğimde, arkamdan iç çektiğini duyuyorum. "Bak, anlıyorum. Biriyle tanışmak için en iyi yol bu değil ama King kendisi gelene kadar sana göz kulak olmamı istedi. Durumunu ne kadar anlasam da, bu gece İttifak'ın kötü tarafına geçmek istemiyorum. Bu yüzden ya şimdi benimle gelirsin ve evimin rahatlığında bekleriz ya da bu otoparkta durup yağmurun yeniden başlamamasını umarız."

Arabanın içinde tavan lambası yanmıyor, zifiri karanlık iç mekan bana tırmanma cesareti veriyor.

"Benimle güvende olacağına söz veriyorum Savannah."

Dudaklarımı ıslatıyorum ve arkamdaki adama dönüyorum. "King'e karşı gelmek istemediğin için mi?"

Onaylamak için çenesini aşağı indirirken gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

King bir canavar olabilir ama ben canavarın karısıyım. Ve bu beni şu anda kurtarmaya yetebilir.

"Arabamdaki kıyafetlere ihtiyacım var."

Dom elini kaldırıyor ve bir arabanın kapısının açıldığını duyuyorum. Anahtarlarımı yanımıza gelen adama uzatıyor ve ben boş ellerime bakıyorum.

Anahtarlarımı ne zaman aldı?

"Başka bir şey var mı?" Dom sorar.

Başka bir şey yok, bu yüzden başımı sallıyorum. "Tamam o zaman."

Bir an sonra diğer adam koşarak geri dönüyor, tüm kıyafetlerim kapüşonuma sarılmış.

Dom bana verdi. Ve sonra, kalbim kaburgalarımın arkasında çarparken, yabancının arabasına bindim.

BÖLÜM 39

Kral

"NE DEDIN LAN SEN?" BIRBIRIMIZE DOKUNURKEN TELEFONA SARILIYORUM. Aşağı.

Dom, "Adresi sana mesaj atarım," diye cevap veriyor ve telefonu kapatıyor. Nero uçağı yavaşlatırken ona bakıyor.

"Neredeler?"

Yumruğum telefonumu sıkıyor. "Onu kendi evine getirdi." Nero'nun kaşları kalktı. "İlginç."

AÇILANA KADAR KAPIYA VURUYORUM VE SONRA IÇERI GIRIYORUM. Dominic'in yüzü. "Nerede lan o?"

Bir kolunu kaldırıp bize çatı katını işaret ediyor.

Nero yanımızdan geçip gidiyor ama ben göğsümü Dom'unkinden birkaç santim uzakta tutuyorum.

"Sana ona göz kulak olmanı söyledim. Onu almanı söylemedim."

Dom başını sallar. "Onu nerede bulduğumu görseydin bana teşekkür ederdin."

"Teşekkür mü ediyorsun?" Diye bağırdım. "Seni bitirmeliyim."

İki katlı devasa apartman dairesinin etrafında konumlanmış adamlar yaklaştıkça avuç içlerinin silah kabzalarına vuruşunun kendine özgü sesi duyuluyor.

Dom onlara işaret ederek adamların geri kaymasını sağlıyor.

"Üzgün olmanı anlıyorum. Böyle bir bebekle, kaçıp gitse ben de üzülürdüm."

Nero yaşam alanında dolaşırken gözlerini kırpıştırıyor ve benim çenem sıkılıyor.

"Karımın görünüşü hakkında bir yorum daha yap ve--" "Hans oradaydı."

Dom'un sözleri tehdidimi durdurdu. "Tekrar söyler misin?"

Dom, Nero'nun bile dikkatini çekti. "Motelin otoparkına senin kadınının hemen arkasından girdik. Arabasından inmeden önce birkaç dakika arabasında oturdu ve inmeden hemen önce Hans en üst kattaki odalardan birinden çıktı ve arabasının tam önündeki merdivenlerden aşağı atladı."

"Hans?" Midem bulanıyor. "Onu gördü mü?"

Dom başını sallar. "Diğer yöne döndü ve yaya olarak binanın arkasına doğru ilerledi."

"Adres," diye tersliyor Nero.

Dom motelin adını tekrarlıyor. "Üst katta, soldan ikinci oda. Gidip kontrol edecek durumda değildik, yoksa ederdik."

Nero'ya arabanın anahtarlarını atıyorum ve o da kapıdan çıkıyor. Dom ve ben birbirimize baktık.

Dom'a katlanıyoruz çünkü Chicago yakın ve bazı alternatiflerden daha iyi. Gerçek bir *şeytan* durumu.

Ona gerçekten güvenmem için yeterli bir geçmişimiz yok ama Savannah'nın korktuğu için benden kaçtığını biliyorum.

Evimin güvenlik kameralarını izleyerek, bir telefon konuşmasının bir kısmına kulak misafiri olduğunu ve bazı yanlış sonuçlara vardığını biliyorum. Benden uzaklaşmak için buraya kadar geldiğini ve kendini tehlikeye attığını biliyorum. Ve eğer Hans gibi biri onu ele geçirirse, onu geri almak için tüm dünyayı paramparça edeceğimi de biliyorum.

Eğer arabadan daha önce inmiş olsaydı ve Dom orada olmasaydı...

Chicago mafyasının liderine elimi uzattım ve o da elimi sıktı. "Sana borçluyum. Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle."

Büyük odanın en ucundaki açıkta duran merdiveni işaret ediyor ve ciğerlerim derin bir nefesle genişliyor.

Oyun zamanı bitti, karıcığım.

BÖLÜM 40

Savannah

ÖN KAPIYA VURULMASI KING'IN BURADA OLDUĞUNUN ILK IŞARETIDIR.

Ellerimi önümdeki tahta levhaya bastırıyorum.

Yükselen sesler ikincisidir.

Yüksek *sesle*. King'in.

Kulağımı kapıma dayadım.

King'in geleceğini biliyordum. Dom geleceğini söylemişti. Ama onun orada olduğunu bilmek.

Nabzım üç kat hızlı atıyor, çünkü onu görmek istiyorum.

Onu görmek istiyorum, ayrılma sebebim o olmasına rağmen. Ve hiçbir şey değişmedi.

Daha yakına eğilerek kelimeleri anlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Motelden buraya araba yolculuğu sessiz ve stresliydi ve buraya geldiğimizde Dom bana bu odayı göstererek dinlenebileceğimi söyledi.

Ama dinlenmedim. Dinlenemedim.

Kullanılmayan bir misafir odasına benziyor. Dom beni içeri kilitlemedi ama kilitlemek zorunda da değildi. Ne onu ne de devasa dairede yürürken beni izlediğini gördüğüm adamları tanıyorum.

Ne kadar zamandır burada dikilip volta atıyorum bilmiyorum ama sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor.

Bu sabahki konuşmaya kulak misafiri olduğumdan beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. King'i gördüğümden beri çok uzun zaman geçmiş gibi.

Kime güvenebileceğimi bilmediğimden beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor.

Sesler kesildi. Kulağımı kapıya dayayıp bir şey duymak için zorluyorum, herhangi bir şey.

Hiçbir şey.

Sessizlik.

Göğsümde yeni bir tür panik kabarıyor.

Gidecek miydi? Buraya kadar beni terk etmek için mi geldi?

Peki bu neden kalbimi ağrıtıyor? Kelimenin tam anlamıyla adamdan kaçtım. Bugün.

Ama beni bu daha da korkunç adamla bırakırsa ne yaparım?

Kulağım hâlâ tahtaya dayanmışken aniden kapının diğer tarafından gelen ayak seslerini fark ediyorum.

Kapı uçarak açıldığında, boğazıma takılan ürkek bir çığlıkla geri sıçrıyorum.

O kadar sert itiliyor ki duvardan sekiyor ama King elini uzatıyor ve kapının kenarını yakalayarak ona doğru geri savrulmasını engelliyor.

Eşikten geçip kapıyı arkasından çarparak kapatırken bakışları bana kilitlenmiş durumda.

Geri çekiliyorum.

Aklım ve kalbim şu anda hayatımdaki en büyük tehlikenin ne olduğu konusunda savaş halinde ama ayaklarımın umurunda değil. Beni en yakın tehditten uzaklaştırmaya devam ediyorlar.

Birlikte hareket ediyoruz, ben geriye, o ileriye.

Gözleri.

Göğsüm sıkışıyor.

Gözleri *yaralı*

görünüyor.

Hayal kırıklığına

uğramış görünüyor.

Bana.

"Duydum." Sesim zor duyuluyor.

King, ringe çıkmak üzere olan bir boksör gibi omuzlarını kıvırarak bana doğru adım atıyor. "Ne duyduğunu biliyorum." Adımları durdu ve takım elbise ceketini çıkarmaya başladı, aynı anda ayakkabılarını da çıkardı. "Ve sorularınızı sormak için ben çıplak olana kadar vaktiniz var."

Ceketini yere atıyor ve iki yanında kılıflı iki silahı ortaya çıkıyor.

Duvara çarparak bir adım daha geri atıyorum.

İri elleri silahları serbest bırakıyor -sanki her gün yaptığı bir hareketmiş gibi- ve yatağın ayakucuna koyuyor.

Parmakları gömleğinin düğmelerine giderken ne dediğini hatırlamaya çalışarak dudaklarımı ıslatıyorum.

"Kız satıyor musun?" Soruyu sorarken boğazım düğümleniyor, çünkü cevabı yüzünde şimdiden görebiliyorum.

"Ben kimseyi satmam." Tişörtünü çıkarıp yere fırlatıyor. "Ben insan ticareti yapmam." Kemerini çözüyor ve bir çırpıda çıkarıyor. "Kadınlara zarar vermem." Pantolonunun fermuarını açıp yere düşürüyor. "Ama şimdi seni becereceğim." Boxerını iterek çıkardı. "Çünkü sen benim karımsın. Ve öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi."

Boğazımdan bir inilti yükseliyor ama King onu yakalıyor, aramızdaki son adımı atıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Şimdiden sertleşmiş. Sadece bir bakış attım ama uzunluğunun içime doğru bastırdığını hissedebiliyorum. Onun kocaman, güçlü vücudu ile benim daha küçük, daha kırılgan vücudum arasında sıkışıp kaldım.

Ağzımı açıyorum ve o ağzımı işgal ediyor. Dili benimkine çarpıyor.

Ve ben her şeyi hissediyorum.

Onu nasıl incittiğimi hissediyorum.

Onu korkuttuğumu hissediyorum.

Elleri saçlarıma dolanıyor ve başımı geriye doğru çekerek boynumu büküyor.

"Bana üzgün olduğunu söyle," diye hırlıyor ağzıma

karşı. "Özür dilerim!" Ağlıyorum.

Bana hiçbir kanıt sunmadı. Bana sözünden başka bir şey vermedi. Ama ben ona inanıyorum. Ve ona güvenmediğim için duyduğum suçluluk içimi kemiriyor. Bana yaşattığı onca şeyden sonra bile, onun hakkında en kötüsünü düşündüğüm için nefret ediyorum.

"Beni terk ettiğin için üzgün olduğunu söyle." King'in sesi çok kızgın geliyor.

Ellerim ona uzanıyor. Parmak uçlarım yanlarındaki çıplak teni kazıyor.

Elleri belime doğru kayıyor ve beni kaldırıyor.

"Söyle bana," diye hırlıyor.

"Özür dilerim." Özrüm, bacaklarım beline dolandığında ve onu *orada* hissettiğimde bir iniltiye dönüşüyor.

"Artık kaçmak yok," diyerek kalçalarını benimkilere doğru itiyor, aleti hassas merkezime karşı neredeyse acı verecek kadar sert.

Bir eli belimden ayrılıp kabaca göğsümü avuçluyor. Dolgusuz sütyenim ve atletim, meme uçlarımın onun dokunuşu için nasıl zorlandığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Bir inilti daha sarıyor etrafımı.

Vücudum onun için çok hazır. Onu almaya çok hazır. Ve bunun için kendimden nefret etmek istiyorum. Bunun için kendimden nefret etmem gerektiğini biliyorum. Ama o benim için geldi.

Ben kaçtım. Ve o benim için geldi.

King bir parmağını gömleğimin ön kısmına sokuyor, aynı anda sütyenimin kenarını yakalıyor ve ikisini de aşağı çekiyor. Unuttuğum paranın serbest kalmasıyla bir an duraksıyor ama sonra beni duvara yaslayıp dudaklarını meme ucuma doluyor.

Bu his karşısında neredeyse ağlayacaktım.

Sıcak ağzı. Dişleri yumuşak etime bastırırken dilinin meme ucumu yalaması.

King'in ağzından tenime doğru bir inilti yükseliyor ve kalçalarımın sallanmasına engel olamıyorum.

Çok iyi hissettiriyor.

King gömleğimin diğer tarafını, atletimin askısını koparacak kadar sert bir şekilde aşağı çektiğinde, ellerimi omuzlarına yapışmak için yukarı kaldırıyorum. Diğer gözünü emerken kaslarının esnediğini ve şişkinleştiğini hissediyorum.

"Tanrım." Etimi yalıyor. "Siktir." Dişleri göğsümü sıyırıyor. "Sıkı tutun." Tepki vermeyince, başını kaldırıp "Bana tutun." diye bağırdı.

Kollarımı boynuna doluyorum ve göğsünü göğsüme bastırıp beni ağırlığıyla duvara yaslarken onu kendime yakın tutuyorum.

O zaman hissediyorum.

Elleri bacaklarımın arasında. Kumaştan tutuyor.

Parmaklarım külotuma dokunmadan bir saniye önce bir gözyaşı

havayı yırtıyor. King taytımı yırttı.

Lanet olası taytımı yırttı.

Bir çift talepkâr parmak giriş yerimde aşağı yukarı geziniyor, sırılsıklam pamuk beni ele veriyor.

King parmaklarını külotumun kenarına geçirip yana doğru çekerken tekrar inliyor. Başparmağı yarığımdan yukarı ve kaygan tomurcuğumun üzerinden geçerek onu daha sıkı tutmamı sağlıyor.

"Çok ıslak." Başparmağı daha büyük bir şeyle değiştirildi.
Blunter. "Ve lanet olası benim."

King kalçalarını öne doğru

itiyor. İstila anında gerçekleşir.

Kalınlığı hiç sahip olmadığım kadar fazla. Amım onun etrafında

geriliyor. Ve benden çıkan ses yarı çığlık, yarı coşku.

O çok derin. Çok derin. Ve

ben çok doluyum.

"İşte bu karıcığım." King çeker, sonra tekrar sokar. "Hepsini al."

İçime gömülmüşken bana *karım* demesi, tenimde dans eden ürpertiler gönderiyor.

King kalçalarımı tutuyor ve beni aletine doğru çekiyor.

"Benim için yaratılmışsın," diye homurdanıyor. "Çok rahat. Mükemmel."

İnlemeyi durduramıyorum. Göğsümden çıkan sesleri durduramıyorum.

Yüzümü ona dönüyorum ve dudaklarımı boynuna bastırıp onu içime çekiyorum. Tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

"Bunun için çok ateşli." Hızı artıyor. Kalçaları benimkilere doğru ilerliyor. Taytımdaki delik her hareketinde daha da yırtılıyor. Ve tek yapabildiğim dayanmak.

Bir dahaki sefere içime girdiğinde, omurgamda bir sarsıntı oluyor ve haykırıyorum. Küfrederek dibe vurdu. Sesim etrafımızdaki duvarlarda yankılanıyor.

"Sessiz olsan iyi olur, bebeğim. Dışarıdaki tüm o erkeklerin seni duymasını istemezsin."

Vücudum kendiliğinden tepki veriyor. Amım onun uzunluğunun etrafında sertçe kenetleniyor.

Tanrım, neden bunu istiyorum ki?

"Fuuuuck." King başını kaldırıyor ve kalçalarını sallıyor. "Hoşuna gitti mi Savannah?" Sesinin tonunu biraz daha yükseltiyor. "Birinin buraya girmesini istiyorsun. Seni böyle görmesini." Beni sikinin üzerinde zıplatmak için kalçalarımı kavrıyor. "Birinin seni bu koca aletle sikerken beni izlemesini mi istiyorsun?"

BÖLÜM 41

Kral

KARIM BIR UCUBE VE BENI BOŞALTMAK ÜZERE.

Kollarımı ona dolayarak, bizi duvardan uzaklaştırıyorum.

Hâlâ onun içinde, vücudu benimkine sımsıkı sarılmışken, bacakları belime dolanmışken, her titreyişini, her gerilen kasını hissedebiliyorum.

"Aletimden aşağı damladığını hissedebiliyorum." Dudaklarımı kulağına dayayıp yatağa doğru dönerek ona söylüyorum. "Birinin seni sikerken beni izlemesini isteyip istemediğini soruyorum ve bütün amın sikimin etrafında çırpınıyor." Savannah omzuma doğru inliyor. "Bunu senin için yaparım, tatlım. Seni bu kadar azdıracaksa, senin için yaparım."

Karımı bırakıyorum ve o da yatağa geri düşüyor.

"Ama o zaman seni böyle gören her orospu çocuğunu öldürmem gerekirdi." Savannah gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve berbat bir haldeydi.

Göğüsleri yırtık gömleğinden dışarı sarkıyordu.

Tayt cehenneme yırtılmış, kabarık pembe yırtmaç sergileniyor.

Ama mükemmel görünüyor. Şimdiye kadar tanık olduğum en güzel tablo. "Lezzetli," diye homurdanıyorum kalçalarını kavrayıp birbirinden daha da ayırırken.

Elleri aşağı doğru uzanmaya başladı, sanki kendini örtmeye çalışacaktı. Ama o bunu yapamadan ben eğilip dilimi onun açıklığına dayıyorum.

Sesi boğuk çıkıyor ve beni itmek yerine ellerini saçlarıma gömüyor.

Dilimin klitorisinin üzerinde gezinmesine izin verdim. Sadece bir kez.

Tam burada kalmak istiyorum. Yüzümün her yerine boşalmasını istiyorum.

Bütün gece benim adımı haykırsın.

Ama bunu evde de yapabilirim.

Uzaklaşmaya başladığımda, elleri beni orada tutmaya çalışarak başımı itiyor. Ama şehvetten beni durduramayacak kadar güçsüz.

"Dilimle boşalmak iyi kızlar içindir." Vücudunun üzerinde geziniyorum. "İyi miydin Savannah?"

Ağlayacağına yemin edebilirim ama yine de başını sallıyor. "Hayır."

"Hayır," diye tekrarlıyorum, sikimi tekrar onun açgözlü amcığıyla hizalıyorum. "Hayır, sen kötü bir kız oldun." Tekrar içine girmeye başladım.

"Korkmuştum," diye itiraf ediyor sonunda.

Ve bundan nefret ediyorum. Böyle hissetmesinden nefret ediyorum.

"Benden korkmana hiç gerek yok." Bir santim daha soktum. O kadar ıslaktı ki zorlamama bile gerek kalmadı.

"Özür dilerim." Sesi bir fısıltı gibiydi ama ciddi olduğunu biliyordum.

"Biliyorum." Bir santim daha. "Ve gelmene izin vermemin tek nedeni de bu."

Göğüsleri göğsüme sürtünürken elleri sırtıma tutunmaya çalışıyor.

Onun hevesi, istekliliği beni uçuruma sürükleyecek. Ama önce onu oraya götürmeliyim.

"Bu sikin üzerine boşalmak ister misin, Karıcığım?"

"Lütfen," diye yalvarıyor ve ben yalvarışını taşaklarımda hissediyorum.

Bir daha bana yalvarırsa, dizlerinin üstüne çökerek yalvaracak.

Dudaklarım onunkilere değene kadar ağzımı hareket ettiriyorum. "Lütfen, kim?" Talep ediyorum. "Ben kimim?"

Beni daha yakına çekmeye çalışıyor. "Sen benim kralımsın."

Sözlerini yutarken vücudumda şimşekler çakıyor.

Sen benim kralımsın.

"Siktir," diye homurdanıyorum ve tüm ağırlığımı onun üzerine bırakıyorum. Kendimi gidebildiğim kadar derine gömüyorum. Dilimle ağzını açmaya zorluyorum.

Sen benim kralımsın.

O da beni aynı hararetle öperken kalçalarım piston gibi hareket ederek onu tekrar tekrar dolduruyor.

Bana *koca* demesini istedim. Ama...siktir.

"Aynen öyle bebeğim," diye homurdandım. "Ben senin lanet olası kralınım."

Bir elimi kıçının altına sokup kalçalarını yukarı kaldırıyorum. Hâlâ giydiği külot uzunluğumun kenarı boyunca sürükleniyor ve çığlık attığında, lastiğin klitorisine doğru çekildiğini biliyorum.

Ve onun yakın olduğunu biliyorum.

"Benim için gelecek misin Savannah?"

Şakağıma karşı nefes nefese.

"Anlat bana." Kalçalarımı döndürüyorum ve o da geriliyor. Hareket, malzemeyi tam ihtiyacım olan yere geriyor. Tam *onun* ihtiyacı olan yere. "Söyle."

Kalçalarımı tekrar tekrar yuvarlıyorum. Ve amı daha da ıslanıyor.

"Söyle, karıcığım."

"Geliyorum!"

Sözleri, titreşen vücuduyla birleşince beni uçurumun kenarına itti.

Amcığı etrafımda kenetleniyor, orgazmı benimkini yoğunlaştırıyor, horozum patlıyor ve salınımımın her parçasını onun içine gönderiyorum. Karımın içine.

BÖLÜM 42

Savannah

VAY CANINA. KAHRETSIN.

King'in ağırlığı beni yatağa yapıştırıyor ve bu his bana düğünümüzden sonra, o kanepede onun altında sıkışıp kaldığımda beni öpmesini hatırlatıyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Az önce King'le seks yaptım.

Sadece hoşuma gitmedi.

Bayıldım. O...

Tanrım, hayal ettiğim gibi biri. Çok güçlü ve

talepkar.

Ve pantolonumu kağıt gibi yırttı.

King'in hâlâ içimde gömülü olduğu gerçeğini hatırlayınca amım bu anıyla kasılıyor ve vücudumda bir şok etkisi yaratıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor King şakağıma doğru. "Şu anda alabileceğin tek şey bir tane. Sana hâlâ kızgınım."

Ağzım açık kaldı.

Elbette, kaçtım. Ama önce o beni kaçırdı.

"Suratını öyle yapma."

Ağzım kapandı. "Ben..."

King bana bakmak için başını kaldırdı. "Öyleydin. Ve seni tekrar sikip teslim almam için zamanımız yok."

"Sen yapmadın--"

King ağzımı kendi ağzıyla boğarak laf kalabalığımı

durduruyor. Bundan hoşlanmamalıyım.

Karıncalanmalar merkezime doğru ilerliyor ve kaslarımı onun etrafında sıkıyorum, hala sert olan sikinin içimde zıpladığını hissediyorum.

King kalçalarını öne doğru iterek daha derine batıyor ve ben öpüşmeyi keserek başımı geriye atıyorum.

"Kesin şunu," diye inliyorum.

Zaten içimde savaşan pek çok duygu, zevkten daha da karışıyor.

"Neyi keseyim?" Kalçalarını tekrar itiyor ve hain iç çamaşırım yine aşırı hassas sinirlerimin üzerinde sürükleniyor. "Seni iyi hissettirmeyi bırakayım mı?" Tekrar itiyor. "Seni kıvrandırmayı bıraktı mı?"

"Kral!" Onu azarlamaya çalışıyorum ama o hareket etmeye devam ediyor. Beni o kenara doğru çekmeye devam ediyor.

Beni tekrar boşaltmasına izin veremem. Düzgün düşünmem lazım.

"Ne, karıcığım?" Yer değiştirdi ve sonra eli oradaydı. İkimizin arasında. Ve başparmağını klitorisime bastırıyor. "Bana yalan söyleme, tatlım. Bana bundan hoşlanmadığını söyleyemezsin."

"Ben..." *Oh lanet olsun. Çok yaklaştım.*

Körü körüne uzanıp elini itmeye çalışıyorum. Ama o çok güçlü.

Ya da ben çok zayıfım.

Ya da onu gerçekten durdurmak istemiyorum.

"Bunu istiyorsun." Gözlerim onun bakışlarıyla buluşmak için kalktı. "Beni istiyorsun." Başparmağı ileri geri hareket etmeye başlıyor. "Seni iyi hissettirmemi istiyorsun." Başparmağı daha hızlı hareket ediyor. "Sadece itiraf et. Kabul et."

"İstemiyorum," diye hıçkırıyorum.

Daha sert bastırıyor. "Kabul et beni." Kalçaları şimdi sallanıyor ve aleti daha önce olduğu kadar sert. "İnan bana."

Ona inanmak istiyorum. Ona inanıyorum.

Ama bu ne anlama geliyor? Bu hayata devam mı edeceğim? Onu kocam olarak kabul mü edeceğim?

"Güven bana." King'in sesi nefes alışım kadar düzensiz.

Topuklarımı yatağa bastırıyorum, ona daha fazlasını vermek için kalçalarımı kaldırıyorum. Daha fazlasını almasına izin vermek için. Ve başka bir orgazmın ilk sarsıntıları içimde titreşirken, bir şeyi fark ediyorum. Zihnim emin olmasa da bedenim ona güveniyor.

Ellerim artık onu itmiyor ve bunun yerine ona duyması gerekenleri söylerken sıkıca tutuyorum.

"İstiyorum."

İçime tekrar tekrar girerken aramızdaki ıslak sesler müstehcen. Parmakları klitorisimin üzerinde çalışmayı hiç bırakmadı.

Ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, orgazmım beni ele geçirir geçirmez, King beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor. İçimde zonklayan siki, salıverilmemi güçlendiriyor.

King içimden çıktığında, çifte yükünün içimden sızdığını ve mahvolmuş taytıma bulaştığını hissediyorum.

Sırıtarak bana bakıyor. "Ölüm bizi ayırana kadar, Savannah bebeğim."

BÖLÜM 43

Kral

KARIM BITIŞIKTEKI BANYOYA GIRENE KADAR BEKLERIM.

Kapıyı açmadan önce.

Dom koridorun karşısındaki duvara yaslanmış. Yavaşça alkışlamak için ellerini kaldırıyor. "Etkileyici."

Arka arkaya iki kez gelmekten mi yoksa genel olarak kaçak karımı becermekten mi bahsediyor bilmiyorum ama her iki durumda da kıllandığımı hissediyorum.

Yemi yutmayarak kapıyı arkamdan tıkırtıyla kapatıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Çünkü o üzerini değiştirirken bu adamı Savannah'yla aramda bırakıp gitmeme imkân yok.

Dom sırıtıyor ama duvarı itip önümden ana kata doğru yürürken başka bir şey söylemiyor.

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, büyük beton adada durana kadar konuşmak için bekliyorum. "Nero giriş yaptı mı?"

Hâlâ Savannah'ya Hans'ın onun seçtiği motelde görüldüğünü söylemeli miyim emin değilim. Ona Hans'tan bahsetmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

Bilgilendirilmesini istiyorum ama dehşete düşmesini istemiyorum. Ayrıca, adam hakkında bildiklerimiz o kadar az ki, eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı komik olurdu. Yeni insan kaçakçılığı şebekelerini duyduğumuzda adı hep gündeme gelen lanet olası bir hayalet ve kadınımdan sadece bir metre uzakta olduğunu bilmek...

Onun bununla yaşamasını istemiyorum.

Karım hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmiyor olabilirim ama onun nazik bir kalbi olduğunu biliyorum. Benim elime emanet edilemeyecek kadar yumuşak. Ve onu gereğinden fazla karartmak istemiyorum.

"Birkaç dakika önce aradı." Dom açık bir bira şişesini eline aldı. "Üç ölü adam bulduğunu söyledi, bıçak yaraları varmış ama hepsi bu. Para yok. Kız yok."

Dominic iş detaylarını meraklı gözlerden saklamak konusunda iyi davrandı, ancak o da bizimle aynı hatlara sahip. Ve Hans'ı yakalamayı en az bizim kadar istediğini biliyoruz.

Nefesimi üfledim. "Sanırım arkasında bir kartvizit bırakmasını istemek çok fazla olurdu."

Dövmeli adam bir kahkaha attı. "Üzgünüm, henüz dönüş adresi yok." Birasından bir nefes çekiyor. "Nero seni ve yaşlı kadını almak için geri geleceğini söyledi. Ama daha birkaç dakika var." Dom şişeyi bana doğru uzatıyor. "Bir tane ister misin?"

İkimiz de dairenin karşısından kapının açıldığını duyuyoruz ve o tarafa dönüyoruz.

Birkaç saniye sonra Savannah merdivenlerin başında belirir.

Geniş odanın diğer ucundan bile ne kadar seksi, ne kadar *becerilmiş* göründüğünü söyleyebilirim. Yırtık ve kirli taytının yerini siyah eşofman altı almış. Atletinin yerine soluk mavi bir tişört giymişti. Ve saçları başının tepesinde dağınık altın bir topuz haline getirilmiş.

"O birayı ben alayım," diyorum elimi uzatarak.

İstek iki yönlü. Biri Dom'u Savannah'dan uzaklaşmaya zorlamak için, diğeri de sinirlerimi alkolle yatıştırmak için. Çünkü şu anda karımı süzen biri yüzünden bir mahalle savaşı başlatacak kadar gerginim.

BÖLÜM 44

Savannah

ARKA YOLCU KOLTUĞUNDAN DIŞARI BAKARKEN KOLLARIMI GÖĞSÜMDE KAVUŞTURUYORUM.

Pencere.

Şu anda nasıl hissedeceğimi gerçekten bilmiyorum.

Sadece sekiz saat önce kaçtığım eve geri dönüyoruz.

Ayrıldığımda bir daha asla görmemeye hazırlandığım yere.

Ama şimdi... Şimdi, isteyerek geri dönüyorum.

Bu delilik mi?

Yoksa durumumu en iyi şekilde mi değerlendiriyorum?

Yoksa Stockholm Sendromu ve King gibi bir adama ait olma arzusunun bir karışımı mı?

Durumuma dışarıdan bakmaya çalışsam, bu hikayeyi haberlerde okuyor olsaydım, kendime kaçmam ve asla arkama bakmamam için bağırırdım.

Ama ben dışarıda değilim ve bu sadece bir hikaye değil. Bu gerçek. Ve bunu anlamlandırmak için parçalara ayırmaya çalıştıkça, aynı soruyla karşılaşıyorum.

Gerçekten ne kaybediyorum?

Ve göründüğü kadar basit değil.

Tabii ki en büyük olanı *özgürlüktür*.

Kaçırıldım ve zorla evlendirildim. Bunun iki yolu yok.

Ama tam bir pislik olmadığı zamanlarda King bana iyi davrandı.

Evimi kaybettim ama sonra daha iyi bir evim oldu. Artı büyük bir özel stüdyo.

Ve stüdyo parayla ilgili değil. Ondan bunu yapmasını istemedim. Ona hayalimdeki ressamın hayatında olması gereken şeylerin bir listesini vermedim. O yaptı.

kendi başına. Evet, sanatımı özel hayatımı araştırarak buldu ama kariyerim özel değil. Ve bana sadece bir kredi kartı vermedi. Ve...

Dünyanın senin sanatına ihtiyacı var.

Ağlama dürtüsü beni tekrar vurduğunda, başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Etik ikilemler aç karnına ele alınmamalıdır.

King ve Nero dikkatimi vermediğim şeyler hakkında konuşurken, havaalanına doğru yol alırken dinlenmeye karar veriyorum. Gerçi beni TSA'dan kimliksiz nasıl geçirmeyi planlıyorlar - King cüzdanımı da geri vermediğine göre - hiçbir fikrim yok.

"UH, HAYIR." BAŞIMI SALLIYORUM. "O ÖLÜM TUZAĞINA DÜŞMEYECEĞIM." I küçük uçağı işaret et.

"Bu bir ölüm tuzağı değil," diye mırıldanıyor Nero yanımızdan geçip merdivenlerden yukarı çıkarken.

Ama onu görmezden geliyorum, çünkü hala ondan hoşlanmıyorum, bu yüzden King'e dönüyorum. "Ciddi olamazsın. *Gerçek* havaalanına gideceğimizi sanıyordum."

Takım elbisesini giymiş ve pijamalarımla yanımda dururken iğrenç bir şekilde iyi görünen King kaşlarını kaldırdı. "TSA yanınızda silah taşımanızı pek hoş karşılamıyor."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu *senin* sorunun."

"Bu *bizim* sorunumuz, tatlım. Şimdi uçağa bin."

Beni merdivenlere doğru yönlendirmeye çalıştığında sırtımdaki elini itiyorum. "Arabayla gidemez miyiz? Ben sürdüm."

"Hatırlatma bana," diye hırlıyor kulağımın dibinde.

"Üzgün olduğumu söyledim," diyerek mantıklı bir ton tutturmaya çalışıyorum. "Sadece--"

"Hayır. Ve ben her zaman bununla uçarım." Kolunu yanıma dolayarak beni birkaç adım öne itiyor. "Bunu söylediğimi ona söyleme ama Nero harika bir pilot."

"Hayır." Topuklarımı yere vuruyorum. "Hayır, hayır, hayır. O adam pilot değil."

"Sertifikalı ve her şey," diyor King beni ileri itmeye devam ederken. "Sahte bile değil."

"Bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyor?" Sesimin tizleştiğini duyabiliyorum.

Nero'nun bizi buraya getirdiğini biliyorum, ama bizi eve *uçurması* bambaşka bir oyun.

King durdu ve ben de başımı arkaya eğdiğimde onu bana bakarken buldum. "Uçmaktan korkuyor musun?"

O konuşurken gözlerim ağzına kayıyor. "Genel olarak değil, hayır." Geç de olsa evet demem gerektiğini fark ediyorum. Ama seksten çok mahrum kaldım,

O kadar uzun zamandır, az önce yaptıklarımızdan sonra onu bu kadar yakınımda görmek beynime kısa devre yaptırıyor.

"İyi olacaksın. Büyük olanı getirdik."

Büyük olan.

Bakışlarım pantolonunun önünü görmek için alçalıyor.

"Uçak, bebeğim." King'in eli omzumdan yukarı kayarak kulağımı hafifçe çekiştiriyor. "Yine de *büyük* kelimesine verdiğin tepkinin sikime bakmak olması hoşuma gidiyor."

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Ona tekrar bakmayı reddettiğimde kıkırdıyor. "Güvenli olduğuna söz veriyorum. Ve o uçağa ne kadar çabuk binersek, yatağımızda o kadar çabuk uyuyabilirsin."

Yatağımız.

Onun yanına kıvrılma düşüncesi bile yorgunluğumu artırıyor.

Uçağa bakıyorum. *Sikerim* böyle *işi*. Hayatım artık kaostan başka bir şey değil. Karışıma küçük bir uçak kazası eklemek nedir ki?

BÖLÜM 45

Savannah

BOĞAZIMI TEMIZLIYORUM, "GÜNAYDIN."

Cici ocağın başında dönüp duruyor, "Oh!" Bir elini göğsüne götürdü. "Seni duymadım."

"Özür dilerim," diye yüzümü buruşturuyorum.

Özrümü elinin tersiyle itiyor, "Patron geç yatacağını söyledi, o yüzden kimseyi beklemiyordum."

Omzumu kaldırdım. Yalnız uyandığımda bunu nasıl söyleyeceğimden emin değildim ve tekrar uyuyamadım. "O... burada mı?"

Başını iki yana sallar. "Sana bu gece döneceğini söylememi istedi. Ve sanat malzemelerini stüdyona teslim ettirdi."

Sanatla ilgili şeyler. Ne demek istediğini anlamadan önce kelimeleri ağzıma alıyorum. "Oh!"

Tüm parçalarımı toplaması için kiralık stüdyoma birini göndermiş olmalı. Cici bir kahve fincanı uzatıyor ve minnettar bir gülümsemeyle alıyorum.

"Teşekkürler."

Dudağını ısırıyor. "Hey, geçen gece başınızı belaya soktuysak özür dileriz. *Bilirsin işte*." Cici gözlerini genişletir.

Özür dilemeyi reddetme sırası bende. "King bu konuda kızgın değildi. Kızmış olsaydı bile, bence kaçmak onu daha çok kızdırdı."

Stüdyoya doğru ilerlerken Cici'nin kıs kıs gülüşleri koridorda beni takip ediyor. King bütün gün burada olmayacaksa, ben de işleri düzene sokabilirim.

YERDE OTURUYORUM, SIRTIMI PENCERE DUVARINA DAYAMIŞIM.
öğleden sonra güneşinin altında, biri stüdyonun kapısını çaldığında.

"İçeri gel!" Uzak köşeden sesleniyorum, yine elinde yiyeceklerle Cici'nin geldiğini varsayarak.

Cidden, bu kadının atıştırmalık oyunu çok iyi.

Ayakkabıları karo zemine vururken boynumu uzatıyorum.

Geçtiğimiz birkaç saati, mekanın aydınlatmasını ve işlevselliğini en üst düzeye çıkarmak için her mobilya parçasını düzenleyerek geçirdim. Ve çok yoruldum.

Bir sonraki sergi için eserlerimin çoğu tamamlandı, ancak üzerinde çalışmam gereken birkaç tane kaldı ve bunlar şu anda şövalelerin her birinde yer kaplıyor.

Şövalelerden birinin altından yaklaşan ayakları görene kadar yaklaşanın Cici olmadığını anlıyorum.

Hayır, bu kişi askılı sandaletler giyiyor ve baldırlarının etrafında uçuşan parlak kırmızı bir etek görebiliyorum.

Kim o?

Kadın büyük tuvalin etrafında dönmeye başlıyor ve Vass'ın saç rengini fark ettiğim anda ayağa fırlıyorum.

Çıplak kalçalarım bir irkilmeyle yerden sıyrılıyor.

İlk fırsatta bu lanet kot şortları yakacağım. Onlar lanetli!

Yolun geri kalanında kendimi yukarı itmek için duvarı kullanırken elim kayıyor ve neredeyse düşüyorum ama mümkün olan son saniyede kendimi yakalıyorum.

Yeni kankam panik, davetsiz misafirin aksi yönüne doğru dalarken göğüs kafesimin arkasına yerleşiyor, eğilerek kendimi odanın ortasındaki tüm boyalarımı koyduğum büyük masanın arkasına saklamaya çalışıyorum.

En azından geçen sefer, en büyük nefretçimle karşılaştığımda King yanımdaydı ve biraz toparlanmış görünüyordum. Bu sefer lekeli bir tişört ve makyajsız bir şekilde öleceğim. *Güzel.*

"Oh, merhaba!" Aspen olmadığı kesin olan tatlı bir ses, kaçan formumun ardından sesleniyor.

Duruyorum, kambur duruyorum, sonra yavaşça doğruluyorum ve muhtemelen yirmili yaşlarında güzel bir kızın bana gülümsediğini görmek için dönüyorum.

"Merhaba." Elimi garip bir şekilde sallayıp omuz silkiyorum. "Özür dilerim, saçınızı gördüm ve sizi başka biri sandım."

Kızın yüzünde sevinçli bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Aspen mi?" diye gülüyor. "Elbette, benzerlikleri görebiliyorum. Kırk kilo aldıysa ve yaklaşık bir

bin tane sakinleştirici hap."

Bu tanıma gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bence kız dramatik olmak için kilo farkını abartıyor olabilir ama şu anki en kötü kabusumun daha kısa, daha kıvrımlı bir versiyonu.

"Ben Val, King ve Aspen'in üvey kız kardeşiyim." Kız omzunu kaldırıyor ve gözümü orada asılı duran kanvas çantaya çekiyor. "Ve margarita getirdim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Tanıştığımıza memnun oldum Val. Ben Savannah, yeni baldızın." Ona küçük bir reverans yaparken eteğin kenarlarını tutuyormuş gibi yapıyorum. "Ve bence tekila kulağa harika geliyor."

Sırıtıyor. "Güzel. Margarita karşıtı tiplerden biri olmayacağını umuyordum."

Üç parmağımı kaldırıyorum. "İzci onuru, asla olmadı, asla olmaz."

Val çantasını aramızdaki büyük masanın boş köşesine koyuyor ve bir şeyler toplamaya başlıyor.

Bir şişe tekila, iki yalıtımlı metal bardak, bir şişe mikser, limon dilimleriyle dolu bir Tupperware, yuvarlak metal bir tuz kabı ve son olarak içi buz dolu gibi görünen bir termos koymasını izliyorum.

"Vay canına, hiç şaka yapmıyorsun." Bu kadından anında etkilendim.

Val kıs kıs güler. "Olanları duyduğumda, her şeyi getirmem gerektiğini düşündüm."

"Hangi bölümden bahsediyorsun ki?" diye alay ettim.

Bardağın kenarını ıslatmak için bir buz küpü kullanarak duraklıyor. "Sanırım tüm bu akşam yemeği partisi olayından bahsediyordum, ama sanırım aralarından seçim yapabileceğiniz birkaç an vardır."

Homurdanmama engel olamıyorum. "Hiç var mı."

"Biz içerken beni bilgilendirmek ister misin?" Val, bardağın üst kısmını tuz kabında ustalıkla çevirirken soruyor.

Tam o sırada Duke arka bahçeye açılan tavandan tabana pencerelerden birinin önünden geçiyor ve başını benden yana çevirmesi gözümden kaçmıyor.

"Bir köpekten soğuk bir omuz alacağım hiç aklıma gelmezdi." Başımı salladım. Val gülüyor, "Duke?"

"Evet. Sanırım dün kaçtığım için bana kızgın." Val bardaklara buz dolduruyor. "Kaçtın mı?!"

"O KADAR DA KÖTÜ DEĞIL." VAL'IN BUNU SÖYLERKEN YÜZÜNÜ BURUŞTURMASI BENI GÜLDÜRÜYOR. "I

Yani, anlıyorum. Bu oldukça kötü. Ama genel olarak gayet iyi biri."

"Oldukça iyi," diye tekrarlıyorum.

Margaritalarımızın üçüncü turundayız ve kısmen dolu Çin paket servis kapları etrafımızdaki alanı dolduruyor.

Mandi'nin evindeki ilk buluşmamızdan itibaren hikâye anlatmaya başladım ve o zamandan beri içkimiz giderek arttı. Lee'nin beni aldatması ve King'le evlenmemizle ilgili bir şeyler olduğunu biliyordu ama görünüşe göre korkunç ayrıntıların çoğunu kaçırmıştı.

Val, Aspen ve King ile aynı babayı paylaştığını bilmeme yetecek kadar kendi bilgisinden birkaç parça paylaştı ve ona çekmiş olmaları gerektiği açık. King'in tüm İttifak olayları patlak verdiğinde *Val'i* nasıl öğrendikleri hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Bununla neyi kastettiğinden emin değilim ama paylaştığım onca şeye rağmen sormak doğru gelmedi.

Ama Val'in yirmi beş yaşında olduğunu öğrendim, *King'den yirmi yaş daha genç*, bu da kocamın kaç yaşında olduğunu bilmediğimi fark etmemi sağladı. Ama artık biliyorum.

Hikayede kaçtığım kısma geldiğimde, belirsiz kalmaya karar verdim. King'in gerçekte ne yaptığını ne kadar bildiğini bilmiyorum, bu yüzden sadece *bir şeye kulak misafiri* olduğumu ve yanlış anladığımı fark etmeden önce kaçtığımı söyledim. Ve King'in beni eve geri getirdiğini.

Home.

Dom, dairesi ve seksle ilgili kısmı da atladım çünkü bu biraz fazla bilgi olabilir.

"Bunların hiçbirinin senin hatan olmadığını bilmelisin." Val'in kafası yana doğru kayıyor ve bana bakıyor. "Leland'ın evli olduğunu bilemezdin." Şöminenin etrafında duran Adirondack sandalyelerden bir çiftini içeri çektik ve büyük pencerelerin önüne yerleştirdik. Bu şekilde klimalı odanın rahatlığında gün batımının keyfini çıkarabilir ve böcekler için endişelenmeyebilirdik.

Val devam ederken bir elini sallıyor. "Ve Aspen eninde sonunda bunu atlatacaktır. Senden gerçekten nefret etmiyor. Sadece bunu kabullenmek için zamana ihtiyacı var.

bilmiyordun, ne zaman, *bilirsin*..."

Dudaklarımı birbirine doluyorum, sonra birine söyleme dürtüsüne teslim oluyorum. "Onunla hiç yatmadım," diye ağzımdan kaçırıyorum.

Val'in kaşları çatıldı. "Kral mı? Senden bunu beklemezdim--"

Sözünü kestim. "Lee, şey, Leland." Evet, King'le çoktan yattığımı açıklamak istemiyorum. "Ben Leland'la hiç yatmadım."

Ağzı açık kaldı. "Ama ben sanıyordum ki... Siz bir süredir çıkmıyor muydunuz?" Başını sallar. "Bir zaman sınırı olduğunu kastetmiyorum. Beni yanlış anlama, ben de Leland'la yatmak istemezdim..." Ağzını tıkamış gibi yapıyor.

Ben de öğürmek istiyorum.

King'i bacaklarımın arasına aldıktan sonra... *Leland* gibi bir adamla seks yapmayı hayal bile edemiyorum.

"Sadece üç kez çıktık." İkinci randevudan sonra beni öpmesine izin verdim ve dil olmasa da bunun mezara götüreceğim bir ayrıntı olduğuna karar verdim. "Açıkçası bu konuda biraz ısrarcı olmaya başlamıştı ve ben de o gün ondan ayrılmayı planlıyordum."

"Israrcı erkeklerden nefret ederim," diye mırıldanıyor Val. "Ama bir dakika, eğer onunla yatmadıysan, Aspen neden bu kadar öfkeli? Yani, tabii ki kocasını aldattığı için sikeyim, seks olsun ya da olmasın, çünkü bunun onun ilk *patavatsızlığı* olduğundan şüpheliyim. Ama *bu kadar* sinirlenmemeli."

"Çünkü kimse beni dinlemez!" Elimdeki bardağı unutarak ellerimi havaya kaldırıyorum ve margarita bileğime dökülüyor. "Her şey patladığında bir şeyler söylemeye çalıştım ama kimse beni dinlemedi. King'e söylemeye çalıştım ama o da aptalca davrandı..." Muhtemelen ona anlatmak için yeterince fırsatım olduğunu ama aklımda başka şeyler olduğunu düşünerek sözümü k e s i y o r u m .

"Kral bilmiyor mu?!" Val kolçağın üzerine çok fazla eğiliyor ve sandalyesi devrilmeye başlıyor.

Çığlık atıyor ve geriye doğru eğilerek dört ayağını da yere bırakıyor.

İkimiz de kıs kıs gülüyoruz. "Ona anlatmaya çalıştım," diye tekrarlıyorum omuz silkerek. "Ama aptalca varsayımlarda bulunmak istiyorsa, aptalca sonuçlarla yaşayabilir."

"Tam King'e göre bir davranış," diye kıkırdıyor Val. "Ve çok boktan." Gözlerimi deviriyorum, "Az bile."

Yüzü ciddileşiyor. "Bunun hiç adil olmadığını biliyorum ve King'in seni almasından hoşlanmıyorum. Ama senden gerçekten hoşlanıyorum. Ve seninle birlikte olduğum için mutluyum.

seni ailenin bir parçası olarak görüyorum."

"Teşekkürler Val." Yemin ederim, tüm bunlar başladığından beri tanıştığım tek normal insan o ve onun aileden biri olduğu düşüncesi içimde bir şeyleri sakinleştiriyor.

"Yani..." Val bana gülümsüyor. "Kalmayı düşünüyor musun?"

Margaritadan büyük bir yudum alıyorum ve güneşin son ışıklarına bakmak için dönüyorum. "Yapmamam gerektiğini biliyorum."

"Ama..."

"Ama... Duke'u seviyorum." Bardağımı kaldırıyorum ve içkinin kalanını boşaltıyorum. "Ve aptal kardeşinden de hoşlanmaya başlıyorum."

BÖLÜM 46

Kral

EVE GIRDIĞIMDE BIR ŞEYLER DUYMAYI BEKLERIM.

Kahkahalar, konuşmalar, belki ağlamalar. Kadınlar bir araya geldiklerinde her ne yapıyorlarsa.

Ama hiçbir şey duymuyorum.

Dinlemek için adımlarımı durduruyorum ama yine de bir şey yok.

Kapıdaki adamım Val'in buraya üç saat yirmi beş dakika önce geldiğini söyledi.

Dünkü kapı muhafızları ortadan kaybolduktan sonra hepsi biraz ürktü, muhtemelen onları öldürdüğümü düşünüyorlar.

Gerçekten, onları Teksas'a naklettirdim. Güneyde yaz iyi bir ceza gibi geldi, çünkü teknik olarak Savannah'nın dün kaçmasında en azından kısmen benim de suçum vardı. Her çalışana Savannah'nın bir fotoğrafını ve onu a r a z i d e tutmaları için açık talimatlar veremeyecek kadar meşguldüm. Ama kimsenin tesisimde bir kaçırılma kurbanı olduğunu bildiği halde bana ait olmadığı belli olan bir araçla rastgele bir kadının gitmesine izin verecek kadar aptal olmayacağını düşünmüştüm.

Bırakın adamlar cezanın ölüm olduğunu düşünsün. Çünkü Savannah'ya bir şey olsaydı öyle olurdu.

Duke oturma odasındaki kanepeden başını kaldırıyor ama beni selamlamak için ayağa kalkmaya zahmet etmiyor. Geç saatlere kadar çalıştığımda hep sinirli davranır.

"Sen de mi benden kaçacaksın?"

Gözlerini kapatıp başını tekrar minderin üzerine bırakmadan önce gözlerini devirdiğine yemin edebilirim.

Bugün duygularım allak bullak oldu ve neden bu kadar... keyifsiz hissettiğimi anlayamıyorum.

Sonunda dün gece seksi küçük karımı altıma aldım.

Sonunda sikimi o küçük tatlı amına gömdüm. Ve o

tam, hevesli bir katılımcıydı.

Chicago'ya onu eve getirmeden önce becermek niyetiyle gitmemiştim ama onu gördüğümde...

Onu o odada beni beklerken bulduğumda.

Dünyamdaki tüm tehlikeler omuzlarıma çöktü.

Bunu yapmıştım.

Onu bu duruma ben soktum.

Adımlarım beni mutfağa götürüyor ve buzdolabından bir bira alıyorum.

Genelde çok sık içmem ama şu anda içmek harika bir fikir gibi geliyor.

Kapağını tezgâha bırakarak şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve tadı beni dün geceye geri götürüyor. Savannah o odadan çıktığında, tamamen kullanılmış görünüyordu. Mükemmel görünüyordu.

Benimkine benziyordu.

Kendimle tartışmak istiyorum, sadece bölgeci davranıyorum, sadece kıskanıyorum çünkü o benim karım. İki insan arasında yapılan yeminlere saygı duyduğumu. Ve bu onu benim yapan şey.

Hepsi bu kadar değil, değil mi?

Şişeyi biraz daha eğip kalanını yudum yudum içiyorum.

Ondan hoşlanıyorum.

Karımı seviyorum ve onu sevmek, ona yaptıklarımdan dolayı kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.

Onu sevmek aynı zamanda onu tutmak istediğim anlamına da geliyor.

Onu tutacağım.

Ben de onun benden

hoşlanmasını istiyorum.

Gözlerim kapanıyor.

Beni tekrar sevmesini nasıl sağlayabilirim ki? Şişeyi

bırakıp bir tane daha aldım.

Bir ağız dolusu bira daha ve kendime hatırlatıyorum, *ben King Fucking Vass'ım.*

Kadınları kendime nasıl aşık edeceğimi biliyorum.

Hayır. O aptal iç ses tartışıyor. *Sen sadece kadınları sikine nasıl aşık edeceğini bilirsin*.

Kendime omuz silkiyorum ve şişeyi bitiriyorum.

Başlamak için yeterince iyi bir yer gibi görünüyor.
Çünkü eğer bedenime aşık olursa, onu kendime aşık edebilirim. Ve eğer bana aşık olursa, bir daha kaçmaz.
Ve eğer benden kaçmazsa, onu güvende tutabilirim. Çünkü benim işim bu. Ailemi güvende tutarım.
Ve benim lanet karım da bu ailenin bir parçası. İsteyerek ya da istemeyerek.

BÖLÜM 47

Savannah

"BURASI ÇOK RAHAT."

King'in sesi içime işliyor ve yaklaşmasını izlemek için başımı çeviriyorum. Val'in de aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Oda çoğunlukla gölgeler içinde, bu yüzden büyük formu karanlıkta yürürken uğursuz görünüyor.

Val dış mekandaki şömineyi yakmak için düğmenin nerede olduğunu biliyordu, biz de odanın ışıklarını kısarak dışarıdaki ateşi yaktık ve Val'in çantasından çıkardığı bir paket jelibon ayıyı yerken alevleri izledik...

Konsantre olmaya çalışıyorum ama King gelmeden önce ne konuştuğumuzu hatırlayamıyorum.

Sandalyelerimizin arkasında durdu ve onu görebilmek için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım.

Bana dönmeden önce Val'e "Kardeşim," diye başını
sallıyor. "Karım." Midem bulanıyor ama alkolden değil,
ondan.

"Kocacığım," diye fısıldıyorum selamımı.

Göz kapakları iniyor ve eğilmeden önce çenesinin esnemesini izliyorum.

Beni öpmek için eğildiğini düşünerek gözlerimi kapatmaya başlıyorum.

Tanrım, gerçekten beni öpmesini istiyorum.

Val'in kıs kıs gülmesi gözlerimin tekrar
açılmasına neden oluyor. Oh.

King beni öpmeye çalışmıyordu. Sandalyemin yanına koyduğum yarısı yenmiş erişte kabına uzanıyordu.

Muhtemelen utanmalıyım, ama o yemek çubuklarını ustalıkla kullanmasını izlerken tek hissettiğim şehvet.

Bir saniyemi ayırıp onu tepeden tırnağa inceledim.

Tartışmasız, tamamen çıplak olmak King'in en sevdiğim versiyonu olmalı. Dün gece önümde çırılçıplak soyunduğunda taytlarımın yırtılmamasına şaşırdım.

Ama bu -koyu pantolon, beyaz gömlek, üst düğmeler açık- yasadışı olmalı.

Dudakları bir ağız dolusu eriştenin etrafında açılıp kapanıyor, yumuşak yemek çubukları kapalı ağzından dışarı kayıyor.

Çiğneme şekli bile ateşli. Çene kasları çalışıyor, her hareketle esniyor.

Val'in çevremde hareket ettiğini, başını ileri geri hareket ettirerek benimle yakışıklı ağabeyinin arasına baktığını görebiliyorum.

"Margarita ister misin?" diye soruyor.

King bir sonraki lokmasını yutar. "Siz ikiniz bunu mu içiyordunuz?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama o kadar yükseğe bakmak bunu zorlaştırıyor.

King, içki malzemelerimizin durduğu küçük sehpaya doğru ilerlemeden önce kocaman bir kürek dolusu daha yutuyor.

Val, "Buzumuz bitmiş," diyor ama King tekila şişesini kaldırırken homurdanmakla yetiniyor.

King şişenin tamamını dudaklarına götürüp başını geriye doğru eğdiğinde ağzımın açık kalacağını düşünüyorum. Boğazını iki kez çalıştırarak iki lokma yuttu. Ve sanırım bu hareketi izlerken salyalarım akmış olabilir.

Böyle sek tekila içmek istemezdim ama onu içerken izlemek çok ateşliydi.

"Her şey yolunda mı?" Val, kardeşine bunun her zamanki davranışı olmadığını ima ederek sorar.

King başını sallamadan önce elinin tersini ağzına götürüyor, gözlerini benden ayırmıyor. "Tamam." Sonra Val'e baktı. "Burada mı kalıyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, bir araç çağıracaktım." Sonunda bakışlarımı King'den ayırıp telefonunun saatini kontrol etmesini izliyorum. "Muhtemelen bunu şimdi yapmalıyım."

"Hayır." King cebinden kendi telefonunu çıkarıyor ve kulağına dayıyor. O konuşmaya başlarken hepimiz bekliyoruz. "Buraya bir araba getir. Kız kardeşimi eve bırakacaksın. Şimdi." Sonra aramayı sonlandırıyor.

Val'le birbirimize baktık ve Val onun ağır başlılığına gözlerini devirdi. Ama içimde bir öfke dalgası hissediyorum, işimizin bittiğini söylememiştik.

"Biz--" Tartışmaya başladım ama King parmaklarını şıklattı.

Enstantane. Onun.

Parmakları.

Ciğerlerim kabarıyor.

Kahretsin, o kırılmayı içimde hissettim.

Val'in güldüğünü düşünüyorum ama kulaklarım bir şey duyamayacak kadar arzu uğultusuyla dolu.

Val sandalyesinden kalkıyor, dengem bozuluyor ama ayağa kalkmayı başarıyorum ve ona hızlıca sarılıp veda ediyorum.

"Seni sonra ararım," diyor, numaralarımızı değiştirmemiş olmamıza rağmen. Ve benim telefonum yok.

King onu stüdyonun diğer ucuna kadar takip ediyor ve evden çıkana kadar onunla yürümesini bekliyorum ama orada duruyor. Val kapıdan içeri adımını attığında King arkasından kapıyı kapatıyor.

Bizi burada yalnız bırakıyor.

Yüzünü bana dönüyor. Ve böyle ayrı bir odada durmak, ona doğru hissettiğim çekimi azaltmıyor. Aramızdaki arzunun bir şimşek gibi çıtırdadığını hissedebiliyorum. Sanki göğsümü onunkine bağlayan bir şey varmış gibi. Denesem dokunabileceğime yemin ettiğim elle tutulur bir ip.

King yana doğru uzanır ve son ışık düğmesini kapatır. Odanın içindeki son ışık kaynağını da söndürür.

Onu hâlâ görebiliyorum, dışarıdan pencerelere vuran ışık bana doğru geldiğini görmeme yetiyor.

Göğsüm kabarıyor.

Bunu istiyorum.

Bunu çok istiyorum.

King bir adım ötede durdu. Bana bakıyor. Düşük ışıkta erimiş gözler.

Ellerinin hareket ettiğini göremeyecek kadar arkama bakmakla meşguldüm. Ama sonra tişörtümün eteklerini kavrayıp başımın üzerine doğru çekiyorlar.

Kollarımı kaldırdım ve çıkarmasına izin verdim.

Nasırlı bir el göğsüme bastırıyor, aşağıya, göğüslerimin arasına, sütyenimin üzerinden karnıma, jean şortumun üst bandına doğru sürükleniyor.

Parmakları kotun etrafında kıvrılıyor ve parmak eklemlerini karnımın yumuşaklığına bastırıyor.

"İçine boşalmaya devam edeceğim. Eğer henüz bir çocuk sürüsü istemiyorsan, doğum kontrolü bulsan iyi edersin."

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor.

Bu muhtemelen beni kızdırmalı.

Ve eğer ilk seferimizden önce sorsaydı, ona önümüzdeki iki buçuk yıl için hazır olduğumu söylerdim.

Ama sormadı. Ve parmakları şortumun düğmesi ve fermuarı üzerinde çalışmaya başladığında, hissettiğim son şey konuşkan olmak.

BÖLÜM 48

Kral

KENDIMI ALÇALTIYORUM, ŞORTUNU VE KÜLOTUNU BACAKLARINDAN AŞAĞI SÜRÜKLÜYORUM,
onu çıplak bıraktı.

Yemin ederim, kıyafetlerini çıkarırken kayganlığının kokusunu alabiliyorum.

Şortunu indiriyorum. Külotunu ağzıma sokmak istiyorum ama onu da bırakıyorum.

"Arkanı dön."

Savannah dediğimi yapıyor ve ben de ayağa kalkıp sütyeninin klipsini açmadan önce mükemmel kıç yanaklarından birini yalıyorum.

Bandı çözdükten sonra askıları omuzlarından itiyorum ve o da kıyafetlerinin geri kalanıyla birlikte yere düşmesine izin veriyor.

Bir kolumu ön tarafına doladım, ön kolumu yumuşak göğüslerinin arasına soktum ve onu kendime doğru çektim.

Sikimin kıçının tepesine bastırdığını hissettiğini biliyorum, çünkü vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum. "Seni böyle sikmek için sabırsızlanıyorum. Kalçalarım bu kıça çarparken göğüslerin serbestçe zıplıyor." Boştaki elimle kalçasını kavrıyorum ve içine bastırırken onu sabit tutuyorum. "Ama bu gece değil."

"Neden olmasın?" Savannah sızlanıyor ve saf bir zafer gülümsemesi ağzımı kaplıyor.

"Çünkü ben öyle dedim." Dişlerim omzuyla boynu arasındaki yumuşak kıvrıma batıyor.

Teninin tadı beni inletiyor.

Bu kadar beklemek yeter.

Geri çekilmeden önce ısırığı yalıyorum, ben tişörtümü çıkarırken Savannah tamamen çıplak bir halde bana dönüyor.

Savannah onun yanından geçip odanın ortasındaki ağır ahşap masaya gitmemi izliyor; masanın ortasında boş bir yer kalana kadar boyaları yanlara itiyorum.

Gömleğimi çıkardıktan sonra Savannah'nın belini kavrıyorum ve onu masanın üzerine kaldırıyorum, bacakları kenardan sarkıyor.

Buradaki mobilyaların çoğu sadece onun için seçildi. Ama onu bu odada becermek isteyeceğimi biliyordum, bu yüzden bu masayı tam doğru yükseklikte buldum. Yani, açılmış dizlerinin arasına girdiğimde, sikim - eğer serbestse- bekleyen amına doğru kaymak için mükemmel yükseklikte.

Elleri göğsüme bastırıyor. "Beni öpecek misin?"

Savannah'nın sorusu gözlerimi onun yumuşacık bedeninden ayırıp gözlerine dikmeme neden oldu.

Muhtaçlar. Cam gibi. Güzeller.

Ve onu öpeceğim.

Eğildim, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Sikimi çıkar."

Ama henüz değil.

Komutum göz kırpmasını sağlıyor. Ve yutkunmasına. Ama yine de parmak uçlarını vücudumdan aşağı kaydırıyor, karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor, pantolonumun üzerinde çalışmak için duruyor.

Geriye yaslanıyorum, böylece ikimiz de onun düğmeyi açıp fermuarı indirişini izleyebiliyoruz, o giderken benim uzunluğuma sürtünüyor.

Duruşumu genişletiyorum, böylece o pantolonumu ittiğinde pantolonum kalçamın altına yerleşiyor.

Boxerım geriliyor ve Savannah aletimin alt tarafını okşarken neredeyse nefesimi tutuyorum.

Bu his beni boyum kadar ayağa kaldırıyor. "Çıkar onu dedim Savannah."

Neyi izleyeceğime karar veremiyorum -yüzündeki ifadeleri mi, yoksa ellerini mi- boksörümün bandını aşağı çekerken sonunda sikim serbest kalıyor.

"Yakala onu."

Öyle yapıyor, parmakları beni çevrelemek

için çabalıyor. Daha yakına kayıyorum.

"Beni girişinize koyun."

Son yarım adımı da atarak sikimin başını onun sıcaklığına çarpıyorum.

"Şimdiden sırılsıklam oldun, değil mi?"

Cevap vermesine gerek yok, kanıtları sikimin her yerinde hissedebiliyorum. "Yarığını aşağı yukarı ovala."

Savannah bir elini göğsüme koyarken diğer eliyle dediğimi yapıyor.

Ve ıslaklığının sesi odayı dolduruyor.

"Klitorisine sürt beni."

Bir an durakladı ama sonra yaptı. Küçük tomurcuğunu uyarmak için sikimin başını kullanıyor.

Daha fazla direnemeyerek iki elimle uzandım ve parmaklarımı meme uçlarının etrafında birleştirdim.

İnliyor, beni daha sıkı kavrıyor.

Parmaklarım göğüslerini avuçlamak için yayıldı.

"İşte bu, tatlım," diye inliyorum. "Talimatları takip eden çok iyi bir kız." Göğüslerini birbirine bastırıyorum ve karımın göğüslerini siktiğimi hayal ederken ucumdan precum sızdığını hissediyorum. "Şimdi beni o aç amcığın içine sok."

İkimiz de neredeyse nefes nefese kaldık.

Beni hizalamasını bekliyorum, sonra aletimin sadece başı içine girene kadar kalçalarımı öne doğru kaydırıyorum.

Göğsümdeki eli kıvrılıyor.

Muhteşem memelerinden birini bırakıp çenesini kavradım.

"Gözlerini şu pencerelere dikmeni istiyorum." Bakışlarını omzumun üzerinden geçiriyor, sanki bu odanın ne kadar açıkta olduğunu yeni hatırlıyormuş gibi.

Çenesini sıkıca kavrıyorum. "Şimdi öp beni."

Ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ve Savannah dudaklarını ayırarak içeri girmeme izin veriyor.

Elim çenesinden boynunun arkasına doğru kayıyor ve kalçasındaki elimi sırtının alt kısmına doğru kaydırıyorum.

Onu yerinde tutarak, sikimi sıcak, ıslak amına sonuna kadar sokarken dilimi ağzına sokuyorum.

BÖLÜM 49

Savannah

KING ÇIĞLIĞIMI YUTTU.

Son seferden, dün geceden beri hâlâ ağrım var ama... çekip çıkarıyor, boğazımdan bir inilti çıkıyor.

İyi bir ağrı. Korkarım ki arzulamaya başlayacağım bir ağrı.

King kalçalarını tekrar ileri attığında, oda dönüyor.

Başımı arkaya atmak için öpüşmemize ara veriyorum.

Uçuyormuşum gibi hissediyorum. Sanki her şeyin *daha fazla* hissettirdiği büyülü bir yarı-bilinç durumundayım. Tekiladan mı yoksa kalçalarımın arasındaki adamdan mı bilmiyorum ama umurumda olmadığına karar verdim.

Şu anda değil.

Bu gece olmaz.

Sırtımın alt kısmındaki el çıplak tenim boyunca yan tarafıma doğru kayıyor ve King daha da yaklaşarak beni kendisine sarıyor.

Hiç bilmediğim bir rahatlık içimde çiçek açıyor.

"Kralım," diye fısıldıyorum, kollarımı boynuna dolayarak.

Göğsünün derinliklerinden homurdanıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en sıcak ses. "Bu doğru, bebeğim. Bunu asla unutma."

Kalçaları durmuyor. Elini başımın arkası beni sıkıca tutuyor. "Tekrar söyle."

Bacaklarım kalçalarının etrafında geriliyor. "Söyleyeceğim," diye nefes alıyorum, "o sesi tekrar çıkardığında."

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve başımı geriye yatırıyor. "Ne sesi?"

Aleti acımasız.

Aynı anda bu kadar çok şeyi nasıl yapıyor bilmiyorum. Derinlere dalıyor, bana dokunuyor, saçımı çekiyor, cümleler kuruyor.

"Ne sesi, Savannah?"

"Şey..." Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Görüşümdeki yıldızları temizlemek için gözlerimi kırpıştırıyorum ve onun gözlerinin içine bakıyorum. "Sana *Kralım* dediğimde çıkardığın ses." Adını söylediğimde, merkez kaslarımı onun etrafında sıkıyorum.

Ve çıkardığı ses saf alfa erkek şehveti. Derin ve gür. Patlamaya hazır bir adamın sesi.

"Siktir." Durakladı, kalçaları bana çarpıyordu. "Benim küçük güzel karımın böyle pis bir sürtük olacağını kim bilebilirdi ki?"

Nefesim kesiliyor ama itiraz etmeme izin vermiyor, sadece ağzını benimkinin üzerine kapatıyor.

Bedenlerimiz birlikte kıvranırken, karanlık etrafımızda dönerken zaman benden uzaklaşıyor.

Sonra bir el aramıza giriyor ve parmakları klitorisimde.

Diğer eli hala başımın arkasında ve beni öpücükten uzaklaştırmak ve başımı yana çevirmek için kullanıyor.

King dudaklarını kulağıma bastırıyor, kalçaları sığ itişler yapıyor, parmak uçları hâlâ beni daha yükseğe çıkarıyor. "Biri geliyor."

Vücudum onun sözleriyle alarma geçiyor ve geniş gözlerle avlunun karşısından bir el feneri ışığının yaklaştığını izliyorum.

Nefesim kesiliyor.

Eğer o ışığı camdan geçirirse.

"Bu seni azdırıyor mu bebeğim?" İçime daha sert giriyor. "Seni böyle görmesini ister misin? Çıplak. Sikimin etrafına gerilmiş amcığını?"

Tüm vücudum sıcaktan kızarıyor.

"Başka bir erkeği sertleştirmek istiyorsun, horoz almakta ne kadar iyi olduğunu görmesine izin veriyorsun."

King'i vücuduma sarıyorum.

Onun büyük vücudu. İçimdeki uzunluğu. Onun kirli, pis sözleri. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Çünkü istiyorum. Bütün bunları istiyorum.

Gözlerim el fenerli adamın pencerenin önünden geçip evin ön tarafına doğru dönmesini izliyor.

"Evet," diye fısıldıyorum karanlığa. "Evet, King." King'in parmakları klitorisime daha fazla baskı uyguluyor.

"Benim için gel, karıcığım." Sesi o kadar derindi ki neredeyse tanınmaz haldeydi. "O gitmeden önce, benim için gel."

El feneri ışını arkamdaki pencereden sekiyor ve şimdi onu göremiyorum. Uzaklara mı bakıyor, yoksa izliyor mu emin olamıyorum.

Ve bu da son konu.

Kontrolüm parçalanıyor ve dikiş yerlerinden ayrılırken kendimi King'in etrafına sarıyorum.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor. "Siktir, bebeğim. İşte bu kadar."

Aleti beni derinden vuruyor, parmakları hala beni tıngırdatıyor ve ben b o ş a l m a y a devam ediyorum.

"Kral!" Adını söylemek istediğimden daha yüksek sesle söylüyorum ve kapanan gözlerim hızla açılıyor.

İnliyor, içime boşalırken eli beni olabildiğince yakın tutmak için aramızdan kayıyor.

İşte o zaman onu gördüm. Ateşin ötesindeki gölgelerdeki hareketi.

Evin benim odamın karşısındaki tarafından bir adam uzaklaşıyor ve uzakta olmasına rağmen yemin ederim tam bize bakıyor.

Gözden kaybolana kadar diğer muhafızlar gibi bir el feneri taşımadığını fark ettim.

BÖLÜM 50

Savannah

YATAK GICIRDIYOR VE SES BEYNIMI TIRMALIYOR.

"Şşşt!" Sesin geldiği yöne doğru yuvarlanırken tıslıyorum, battaniyeyi başımın üzerinde sürüklüyorum.

Erkeksi bir kıkırdama ve ardından bir inilti duyulur. "Neden tekila olmak zorundaydı ki?"

"*Tekila* deme," diye inliyorum.

King odanın diğer ucuna doğru yürürken onu dinlememeye çalışıyorum, kapının açılma sesi ağlamak istememe yetiyor.

Mutluluk dolu sessizlik üzerime çöktüğünde, olabildiğince hareketsiz yatıyorum. Akşamdan kalmanın seni ancak hareket edersen görebileceğini umarak.

Dün gece...sıcaktı. Çok sıcaktı.

Biraz bulanık, ama çılgınca tahrik olduğumu ve King'e hayatım buna bağlıymış gibi sarıldığımı hatırlıyorum, o beni unutulana kadar becerirken.

Hapishane müdürümü mutlu bir şekilde becermeyi bırakmalıyım.

Ondan sonraki detaylar biraz daha bulanık. Ama birlikte yukarı ç ı k t ı ğ ı m ı z ı biliyorum ve... dişlerimizi birlikte fırçaladık mı?

Bu neden büyük bir şeymiş gibi görünüyor?

Battaniyeyi kaldırdım ve çıplak vücuduma baktım.

Tamam. Demek çıplak uyudum.

Umarım bütün evi bu şekilde dolaşmamışızdır.

Odadaki ayak sesleri battaniyeyi düşürmeme neden oluyor. Ve perdelerin arkasından içeri sızan az miktardaki güneş ellerimi gözlerime kapatmama neden oluyor.

Yatağımın yanındaki komodinin üzerine bir şey konuyor ve ben de parmaklarımı ayırıp dışarı bakıyorum.

"İç bunu." King bir bardak bulanık suyu başıyla işaret eder. "Ve uyumadan önce bunları al." Bardağın yanına birkaç hap koyar. "Yardımcı olacaktır."

Bir an için ona bakıyorum, aynı derecede akşamdan kalma birinin işaretlerini tanıyorum. "Yatağa geri dönecek misin?"

Başını hafifçe sallıyor. "Açmam gereken birkaç telefon var."

Tek gözümü kapatıyorum. "Finans işiniz için mi yoksa hain işiniz için mi?" King sırıtıyor. "Finans. Ama hainlikten hoşlandığım için..."

Ben ne yapacağını tahmin edemeden King battaniyeyi çekip aldı.

Be

n. Soğuk hava içeri doluyor, çıplak vücudumun her santimini ürpertiyor.

"Ahh!" Elimi uzatıyorum ve kenarı yakalamayı başarıyorum. King bıraktı

Yuvarlanıp kendimi tekrar sıcaklığa bırakırken ona ters ters bakıyorum. "Sen bir pisliksin," diye çıkışıyorum ona, ısıdan yoksun bir şekilde.

Gülerek dolaba doğru yürüyor. "Senin için her şey penisle ilgili."

Bakışlarım altın rengi ipek boxer'ının içindeki mükemmel poposuna takılıyor ve gözlerim kısılıyor. "Aşağıya böyle mi indin?"

Bir süre sonra yeniden ortaya çıkıyor ve bir eşofman altı giyiyor. "Evet. Neden?"

Saate baktığımda Cici'nin çoktan mutfakta o gün için yemek hazırlıyor olduğunu görüyorum.

"Yapma o zaman."

"Ne yapmayayım?"

Bilerek inatlaşıyor; bunu biliyorum. "Evde beş yaşında bir çocuk gibi iç çamaşırlarınla dolaşma. Bu çok rüküş."

"Paçavra," diye tekrarlıyor ve ben de yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamak istiyorum.

Dün gece pencereli bir odada seks yaptığımızı düşünürsek, bu yüzden sinirlenmenin saçma olduğunu biliyorum ama başka kadınların onu bu şekilde görmesi fikrinden hoşlanmıyorum. O anın dışında değil.

Ama sert oynamak istiyorsa.

Battaniyeleri üzerimden itiyorum ve ayağa kalkarken midemi üşümeye zorluyorum. "Peki, eğer sadece çıplak dolaşacaksak..." Sözümü kesip kapıya yöneliyorum.

Gerçekten çıplak dolaşmak istemediğimden -ve bu aptal adam için neden bu kadar kıskanç ve bölgeci hissettiğimi daha derinlemesine araştırmak istemediğimden- bir el kolumu kavramadan önce sadece üç adım attığımda şükrediyorum.

"Sadece dene, Karıcığım." King'in sesindeki tüm mizah kayboldu. "Bu odadan çıkarken pantolon giymeyi kabul edeceğim--"

"Ve bir gömlek," diye sözünü kesiyorum, göz teması kurmak için dönmüyorum.

Parmakları esniyor ve çıplak göğsü yan tarafıma bastırıyor. "Ama eğer bu odadan bana ait olan amını göstererek çıplak çıkarsan..." Daha da yaklaşırken nefesi boynumu gıdıklıyor. "Benim olanı gören her erkeği öldüreceğim konusunda yalan söylemiyordum." Eli kolumu bırakıyor. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık" demek için dudaklarımı ıslatmam gerekiyor.

"Güzel," bir el kıçıma vuruyor ve ben de inliyorum. "Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak, çalışmam lazım."

Çıplak halimle aceleyle banyoya giderken onun ne gördüğünü bilerek düşünmüyorum.

Ama kapıyı kapatmadan önce aralık bırakıyorum ki King'in düz beyaz bir tişört giymesini izleyebileyim.

Geniş göğsünün üzerinde uzanıyor ve sanırım onu ilk kez sıradan bir insan gibi giyinmiş görüyorum. Şu ana kadar sadece takım elbise, boxer ya da çıplaktı.

Bu filmde çok iyi görünmesinden de nefret etmek istiyorum çünkü bu hiç adil değil. Ama manzarayı takdir ettiğim için sanırım şikayet etmeyeceğim.

"İçkini unutma Savannah."

Yakalandı.

"Tamam," diye mırıldanarak kabul ediyorum. Sonra o yatak odasından çıkana ve kapı kapanana kadar bekledikten sonra komodine geri dönüp bardağı ve hapları alıyorum.

İŞARET PARMAĞIMIN KENARINDA BIRAZ YEŞIL BOYA GÖRÜYORUM, O YÜZDEN OVUYORUM.

espresso çekirdeklerini öğütecek düğmeye basmadan önce fanilamın üzerine döküyorum.

Bu sabah lattelerinden birini içtikten sonra Cici'den bana bu süslü makineyi nasıl kullanacağımı göstermesini istedim.

King'in bu sabah bana verdiği kiraz tadındaki içecek, ağrı kesiciler ve sıcak bir duş, kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

İnsan. Ama şimdi, yeni bir tuval üzerinde birkaç saat çalıştıktan sonra, öğleden sonra kafein takviyesine ihtiyacım var.

Öğütücü gümbür gümbür çalışıyor ve taze çekilmiş fasulyelerin kokusu havayı dolduruyor.

"Böyle boktan şeyler..." Alaycı bir gülümsemeyle kendi kendime mırıldanıyorum.

Çünkü *böyle şeyler* bir kızın mücadeleden tamamen vazgeçmesine neden olabilir.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlardan sonra eski hayatımda ne yapabilirdim ki?

Tam bunları düşünürken kapı çalıyor ve aklım hemen Aspen'e gidiyor.

Ah, evet, bu yeni hayatın dezavantajı. Beni öldürmek isteyen bir görümce.

Bir an hareketsiz durdum.

Bunu başka biri alacak mı?

Kapıyı benim mi açmam gerekiyor?

Ama King'in bugün meşgul olacağını söylediğini biliyorum. Ve bir süredir personelden kimseyi görmedim.

Bir iniltiyle evin içinde dolaşıyorum. "Merak etmeyin, ben hallederim," diyorum kimseye.

King giyinikken, her zamanki resim kıyafetlerimi - tozluk, çıplak ayak - giymek garip hissettirmedi çünkü bu beni topraklanmış hissettiriyor, destek katmanı olan bir atlet. Sütyen ve düğmelerinin çoğu iliklenmiş büyük boy siyah beyaz bir fanila giyerken sanatsal olamam. Önlük giymeyi sevmiyorum ve gardırobumun yarısını mahvetmektense sürekli boyalı ellerimi silebileceğim bir gömleğimin olmasının daha kolay olduğunu fark ettim. Ama şimdi, ön kapıya yaklaşırken, keşke başka bir şey giyseydim diyorum. Çünkü nefret edilmek bir şeydir. Serseri gibi görünürken nefret edilmek başka bir şey.

Kendimi destekleyerek ön kapının sürgüsünü açtım ve kapıyı sallayarak açtım.

Ve göğüs göğüse gel... Aspen'le değil.

Gerçekten o olduğunu varsaymayı bırakmalıyım. Ben ikide sıfırım.

"Merhaba," diye selamlıyorum kadını.

"Merhaba," diye gülümsüyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Tüm kıvrımlarını saran lacivert etekli bir takım giyerek bir politikacı gibi görünüyor. Ve bir sürü var. Dürüst olmak gerekirse, benim gibi yapılı, sadece 1.80 boyunda.

Geri adım atıyorum ve onu içeri buyur etmek için kolumu uzatıyorum. Kapılı bir garaj yolu ve silahlı bir güvenlik ekibi olduğuna göre, buralarda tanınan biri olmalı, yoksa kapıya tek başına gelmesine izin vermezlerdi diye düşünüyorum.

Ve profesyonel giyim tarzına bakılırsa, bunun bir tür iş toplantısı olduğunu tahmin ediyorum.

Umarım King ben stüdyodayken yukarı çıkıp üzerini değiştirmiştir, yoksa bu onun için garip olacak.

Ancak King'in hâlâ ofisinde olduğunu düşündüğümden ve insanları ona getirme ya da bekletme protokolünü bilmediğimden, *karılık görevimi* yerine getirip onu eğlendirebileceğimi düşündüm.

"Sanırım King hala telefonla konuşuyor, ama ben de tam kahve yapmak üzereydim, eğer isterseniz?"

"Bu harika olur, teşekkür ederim."

Önümde yürümesini takdir ettiğim gibi, onun güzel davranışlarını da takdir ediyorum.

Bu bayan internette takip ettiğim büyük beden podyum modelleri gibi kasıla kasıla yürüyor.

Bu kadar yüksek topuklarla böyle yürüyebilmek için neler vermezdim.

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, buraya ilk kez gelmediğini kanıtlıyorum.

Taze espressoyu almak için büyük adanın etrafında döndüğümde, tezgahın üzerine bıraktığı küçük el çantasını fark ediyorum ve birden ilk şüphem aklıma geliyor.

Görünüşte, bir clutch çanta normaldir. Gerçek bir Prada'ya benzeyen bir çanta bile. Ama gerçekten sadece bir iş toplantısına clutch götürür müsünüz?

Yani, sanat dünyasından olduğumu biliyorum, kurumsal bir şey değil, ama ben bile potansiyel yeni bir galeriyle görüşürken yanımda bir not defteri getirirdim.

Kadın -ve şimdi fark ediyorum ki hiç isim alışverişinde bulunmamışız- telefonunu çantasından çıkarıp ekrana dokunmaya başlıyor. Belli ki ben ona kahve hazırlarken kendini eğlendirmeyi planlıyor.

Midemde bir düğüm oluşuyor.

Evime girmesine izin vermemeliydim.

Metal espresso aletini mermer tezgâhın üzerine düşürdüğümde büyük bir gürültü kopuyor ve öğütülmüş kahve etrafa saçılıyor.

Benim evim mi?

Burayı gerçekten evim olarak mı düşündüm?

"Oh, canım, iyi misin?"

"Evet!" Utanç yanaklarımdan taşıyor.

Neler olduğunu gerçekten bilmiyorum ama iyi bir şey değil.

Şimdi de beceriksiz görünüyorum, üstüne üstlük bir de serseri gibi görünüyorum.

Mutfağın girişinde bir hareket hissettiğimde tezgahın üzerindeki espresso tanelerini avucumun içine alıyorum.

"Burada her şey yolunda mı?" King'in gözleri üzerimde ve dudaklarında ne yapacağımı bilemediğim yumuşak bir gülümseme var.

Ama yüz ifadesini düşünmeye vakit bulamadan değişiyor.

King'in şaşkınlığını daha önce gördüğümü sanmıyorum ama şimdi görüyorum.

Adımları yavaşlıyor ve bakışları adanın diğer tarafındaki harekete kayınca gözleri hafifçe açılıyor. Ona en yakın taraftaki.

"Selam bebeğim," diye selamlıyor onu bomba. Yumruğum öğütücülerin etrafında kapanıyor. *Bebek mi?*

King hâlâ donmuş durumda. "Andrea, buraya nasıl girdin?"

Andrea gırtlaktan bir kıkırdama çıkarıyor, sanki şaka yapıyormuş gibi. Ama o duyamasa bile ben onun ses tonundaki uyarıyı duyabiliyorum.

"Size sürpriz yapmak için uğramak istedim." Onunla arasındaki mesafeyi kapatırken manikürlü bir elini bana doğru sallıyor, "Yeni hizmetçiniz beni içeri aldı."

Bu kaltak.

Ellerimi kalçalarıma doğru itiyorum, avucumun ince çekilmiş kahve dolu olduğunu unutuyorum ve etrafımdaki yere düşüyor, çıplak ayaklarımın üstüne iniyor ve ayak parmaklarımın arasına giriyor.

Bu mükemmel değil mi?

Burada durmuş, öfkeden kudururken, King'in beni kaçırırken yaptığı *ağır sevmekle* ilgili yorumu hatırlamadan edemiyorum. Eğer bu onun *seks arkadaşlarından* biriyse, o zaman sanırım doğruyu söylüyordu ve gerçekten onun tipi olup olmadığım konusunda endişelenmeyi bırakabilirim.

Vücudum hakkında hissettiklerinden şüphe etmem için bana herhangi bir sebep vermedi.

Andrea tam önünde durur ve topuklu ayakkabılarıyla King'den sadece bir iki santim kısadır.

Ama benzer boylarına rağmen uyuşmuyorlar. Çünkü King hâlâ eşofman ve beyaz bir tişört giyiyor, yani bu amcık ne kadar çekici olursa olsun, şu anda benim yanıma aitmiş gibi görünüyor.

Anlaşılan o da aynı şeyi düşünüyor, çünkü ona bir kez daha bakıyor. "Seni hiç bu kadar rahatlamış gördüğümü sanmıyorum."

Elini göğsüne bastıracakmış gibi kaldırdığında, geri uzanıyorum ve parmaklarımı tezgâha düşürdüğüm ağır, metal espresso şeyinin etrafına sarıyorum, fırlatmaya hazırım. Hangisine isabet edeceğini umursamadan.

Ama King ona bakmıyor, bana bakıyor. Ve herif

gülümsüyor.

Daha yukarı kaldırıyorum, ancak onun dokunuşundan kaçtığında kendimi durduruyorum. Andrea bana doğru adım atarken parmak uçları onun omzuna zar zor değiyor.

"Hizmetçim değil," diyor.

Andrea onun adımlarını takip etmek için dönerken silahı yanıma indiriyorum.

"Bu benim hizmetçim değil," diye tekrarlıyor King, yanıma gelip sıcak kolunu omuzlarımdan geçirene kadar durmuyor. "Bu benim karım."

Andrea güler, ama zoraki bir gülüştür bu. "Karım mı? Şaka yapıyorsun." Bana bir bakış attı, "Alınma."

Bir sürü alındı, hoebag.

Başladığı yere geri döndü, adanın diğer tarafına. Ama bizim tarafa dönecekmiş gibi hareket ettiğinde, kahve şeyini sıkıca kavrıyorum.

King'in parmakları omzuma yayılıyor, sanki ne düşündüğümü biliyormuş ve kolumu tutmaya hazırmış gibi. "Şaka yapmıyorum."

Ağzı hareket ediyor, ifadesi incinmişlik ve öfke arasında değişiyor. "Ama evlilikle ilgilenmediğini söylemiştin."

"Değildim." King'in yanımda omuz silktiğini hissediyorum ve tezgâhın karşısındaki kadına en ufak bir sempati duyuyorum.

Ben de onun tarafındaydım; *sadece başkası için terk edilmek üzere bir ilişki aramıyorum*. Yani, anlıyorum. Berbat bir durum. Ve King ve ben... Bu fırtınalı bir aşk maçı gibi değildi. Bu bir cinayet/çocuk kaçırma/şantaj eşleşmesiydi.

Kadın alay ediyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Onun için mi?"

Tamam, sempati gitti. Siktir git, Andrea.

"Bu kadar yeter," diye

homurdanır King. "Ama--"

Andrea başlıyor.

"Hayır," diye sözünü kesti. "Aramızda hiçbir şey yoktu. Üzülecek bir şey değildi. Bahsetmeye değecek bir şey değildi. Ve eğer karıma bir daha hakaret edersen

onu sana fırlatmasını engelle." Başıyla elimi işaret ediyor. "Ve kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, nişan alma konusunda çok başarılı."

BÖLÜM 51

Kral

ANDREA KESKIN BIR NEFES ALIYOR VE BEN ÖFKELI BIR YANITIN TITREDIĞINI GÖREBILIYORUM

ama o sadece çenesini sıkar, küçük çantasını alır ve topuklarının üzerinde dönüp evin önüne doğru adım atmadan önce bir kez başını sallar.

Teşekkürler.

Bir nefes veriyorum ama Savannah benden uzaklaşmaya çalışınca onu daha sıkı kavrıyorum.

"Kral."

Beni terslemeye çalıştığını biliyorum, ama adımı o kadar nadir söylüyor ki, nasıl söylediği umurumda değil. Her zaman hoşuma gidecek.

"Sus." Telefonumu çıkarmak için boştaki elimi

kullanıyorum. "Sus?!"

Benedict'i arıyorum, bugün güvenlik ekibinin başında onun olduğunu biliyorum.

Gözlerim hâlâ koridorda, ön kapının açılıp kapanmasını bekliyorum ama göz ucuyla bana doğru gelen bir şey görüyorum.

Savannah'nın hâlâ portafiltreyi tutan eli, sanki göğsüme bir çivi çakmayı umuyormuş gibi vücudunda sallanıyor.

Telefonumu kulağıma dayayarak elimi omzundan çekip ön kolunu bedeninin önünden geçerken yakalıyorum.

Kendi momentumunu kullanarak kolumu kıvırıyorum ve vücudunu kendime çeviriyorum. Bu çarpık bir sarılma şekli ama silah artık işe yaramaz hale geldi,

Karnıma bastırdı ve ait olduğu yere, yanıma yaslandı.

"İşte," Benedict her zaman yaptığı gibi telefonu açar. İş dışında bir şey yok.

Savannah elimde debeleniyor, ben de onu daha sıkı sıkıyorum.

"Lütfen Andrea'nın mülkü terk ettiğinden emin olun, sonra da onu mülke sokan kişiyi ofisime gönderin." Savannah talebimi duyunca nihayet çırpınmayı bıraktı.

"Anlaşıldı."

Telefonu kapattım ve karıma baktım. "Neyi yanlış yaptığını söylemek ister misin?"

Gözleri kısıldı. "Neyi yanlış yaptım?"

"Evet, tatlım. Yanlış yaptığın şey."

Savannah'nın eli hareket ediyor ve parmaklarımı onun koluna doluyorum ama planını çok geç fark ediyorum. Ve ağır eşya elinden ayağımın üzerine düşüyor.

"Siktir!" Acı ayak parmaklarıma yayılırken bile bu kelimeye gülüyorum. "Ne kadar zeki bir kız." Onu avucumun içinde döndürüyorum, böylece sırtı önüme geliyor, böylece bana diz çökmeye çalışamayacağından emin oluyorum.

"Sen tam bir canavarsın!"

Tezgâhla benim aramda sıkışıp kalana kadar ikimizi de öne çıkarıyorum. "Ben *senin* canavarınım." Ön kapının tekrar açıldığını duyuyorum ve Benedict'in beni takip ettiğini anlıyorum. "Ama asla," diyorum onu hafifçe sarsarak, "asla, kapıya cevap verme."

"Daha fazla arkadaşınla karşılaşmamı istemiyor musun?" diye homurdanıyor. Onu bir kez daha döndürüyorum, bu sefer bana bakacak şekilde.

Çenesinden tutarak bana baktığından emin oluyorum. "Çünkü bu güvenli değil. Çünkü pervasızca şeyler yaparsan seni koruyamam." Ağzını açıyor, ama ben onun yerine kapatıyorum, tutuşumla yukarı itiyorum. "Hayır, bu konuda benimle tartışma. Dışarıda bazı kötü oyuncular var ve kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim."

Elimi itmek için uzandı, ben de ona izin verdim. "Peki ya kadınlar?"

"Peki ya onlar?"

"Eğer burada tutsak olarak kalacağımı ve sadece kabulleneceğimi düşünüyorsanız..." Savannah dudaklarını birbirine bastırıyor ve bakışlarındaki acıyı görüyorum.

Eğildim, böylece göz göze geldik. "Sen benim tutsağım değilsin. Sen benim kraliçemsin." Boğazı yutkunmak için çalışıyor ve başparmağımı boynunun yan tarafında gezdiriyorum. "Kız kardeşimin beni aldatan kocasını öldürmemin neresi

"Sence sadakatsizlikle bir sorunum var mı?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Beni sev ya da benden nefret et tatlım, ama ikimiz de bir daha asla başkasına dokunmayacağız."

"Sen hâlâ bir canavarsın," derken sesindeki sıcaklık kaybolmuştu.

"Asla farklı olduğunu iddia etmedim." O çok yakın olduğu ve ben de bunu yapabildiğim için aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Şimdi işinin başına dön."

Uzun bir süre bana bakıyor. "İş mi?"

Başımı arka salona doğru eğiyorum. "Hayatınızı resimlerinizden kazanıyorsunuz, değil mi?" Başını sallıyor. "Yani... iş."

Sadece bana

bakıyor. "Ne?"

Savannah başını hafifçe sallar. "Hiçbir şey. Haklısın. Çalışmam gerek."

BÖLÜM 52

Savannah

İŞININ BAŞINA DÖN.

Koridordan stüdyoma doğru aceleyle ilerlerken adımlarımı hızlandırıyorum.

Buna iş diyordu.

Görüşüm bulanıklaştığında ve dökülmek üzere olan gözyaşlarımı kırpıştırmak zorunda kaldığımda utanıyorum.

Bu çok küçük bir şey. Aptalca küçük bir şey. Ama ailemden hiç kimse daha önce resim yapmamı iş olarak nitelendirmemişti. Her zaman bir hobi olarak görüldü. Olgunlaşmamış bir heves. Bir *evre*.

Bununla kendimi geçindirebilmem hiç kimse için önemli olmadı.

Ailemin, onlar olmadan sadece büyükannemin bana bıraktığı para sayesinde hayatta kalabildiğimi düşündüğünü biliyorum. Ancak o para, daha küçük ve daha berbat bir daire kiralamak yerine küçük, biraz berbat bir ev satın almam anlamına geliyordu. Bana nefes aldırdı ama faturalarımı resim satarak ödüyordum. Ve bütçe yaparak. İkisi de ailemden aldığım beceriler değil.

Tam stüdyomun kapısını iterek açarken, mutfak zemininde bıraktığım pisliği hatırlatan bir elektrik süpürgesi sesi duyuyorum.

King yerleri süpürüyor. *King*.

Kendimi dengesiz hissederek ve kahve telvesinin ayak parmaklarımın arasına sıkıştığını hissederek Val'le dün gece oturduğumuz sandalyelere doğru ilerliyorum.

Sarhoş olduğum koltuğa oturup güneşli bahçeye bakıyorum ve hayatımda neler olup bittiğini düşünüyorum.

İnleyerek ellerimi kolçakların üzerine bırakıyorum, sonra bileğime bir şeyin dokunduğunu hissedince sağ elimi geri çekiyorum. Sonra başımı sallayarak

Çünkü o bir jelibon. Kolçağın kenarında nöbetçi gibi duran tek bir yapışkan jelibon.

"Peki, hangisi?" Şekere söylüyorum. "Nöbette misin, yoksa sadece yumuşacık bir tatlı mısın?"

Cevap vermiyor.

Onu tünediği yerden alıp ayağa kalkıyorum ve pencereye götürüp ışığa tutuyorum.

Basit ve karmaşık bir kombinasyon. Korkutucu ve sevimli.

Pencerenin önünde dururken, yolun karşısındaki hareket dikkatimi çekiyor.

Ve birden dün geceyi hatırladım. Gördüğüm adam, bizi gördüğünü düşündüğüm adam.

Onun olduğunu hatırladığım yere baktım. Ama çok karanlıktı, göremiyordum.

El fenerleri.

Diğer gardiyanlarda el feneri vardı ama onda

yoktu. Nabzım iki katına çıktı.

Ya olmasaydı...

Bir hareket daha oluyor ve gözlerim evin arka tarafındaki bir çift büyük pencereye kayıyor.

Cama doğru eğildim ve buranın King'in ofisi olduğunu fark ettim.

İçeride. Göğsünün sadece ön kısmını görebiliyorum, o lanet olası beyaz gömleğinin içinde ve pencerenin önünde açıkça duran bir adamla konuşuyor.

Adam omuzlarını silkiyor.

Sanırım King'in ofisine çağırdığı adam bu.

o kaltağı kapıdan geçirecek. King'in ne yapacağını merak ediyorum.

King bir hamlede tam görüş alanına giriyor ve ardından, benim takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde, yumruğunu savurarak diğer adamın yüzüne vuruyor.

Adam tökezleyerek geri çekiliyor, pencerenin alt çerçevesinin altına düşüyor ve ben sersemlemiş bir halde King'in bir adım öne çıkıp muhtemelen adamın tam üzerinde durarak ona bağırmasını izliyorum. Öfke yüz hatlarını kaplamıştı.

Gözlerim hâlâ parmaklarımda tuttuğum sakızlı ayıcığa kayıyor ve bakışıyoruz.

King deli olabilir ama evliliğimizi çok ciddiye alıyor gibi görünüyor.

Ve ben de zihinsel olarak iyi hissetmiyor olmalıyım, çünkü korkmak yerine midemde tekilayla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi kocamın vücudundaki güçle ilgili olan bir bükülme hissediyorum.

BÖLÜM 53

Kral

"BILIYOR MUSUN," DIYE BAŞLIYOR NERO, BEN SUBURBAN'IMDAN INER INMEZ.

"Bunu telefonda halledebilirdik."

"Bunu söylediğin ilk iki seferde seni duydum." Kaşlarını çattı, "Ama yine de buradasın."

"Çeneni kapatıp beni içeri alır mısın?" Nero'nun kapı çerçevesine yaslandığı ön kapıya yaklaşırken adımlarımı yavaşlatmıyorum.

"Elbette," diye geri adım attı Nero. "İçeri girin, boktan ruh halinizi de yanınızda getirin, herkesin gecesini mahvedin."

"Kulağa harika geliyor, yapacağım." Yanından geçip gidiyorum.

Nero kapıyı arkamızdan kapattığında, bir havlama sesi evin içinde yankılanıyor ve ardından şapşal köpeği köşeden kayarak geliyor. Köpek tekrar havlıyor ve patileri pürüzsüz zemine değince bize doğru hızla geliyor.

"Selam Toto," diye selamlıyorum Nero ve Payton'ın geçen sonbaharda kurtardığı iti.

Nero çömelirken ellerini çırpıyor ve otuz kiloluk köpek, sahibinin onu heyecanlandırmasına karşılık olarak zıplıyor.

Başımı sallıyorum. Toto iyi bir köpek ama bekçi köpeği değil. Ve Duke'ümle kıyaslandığında, bir tavşan kadar korkutucu.

Buraya gelmek için evden ayrılmadan önce Savannah'ya gideceğimi söylemek için stüdyoya gittim, ancak kapıdaki camdan onun tamamen bir resme odaklandığını ve Duke'ün ayaklarının dibinde yerde sızdığını gördüm. Bu yüzden onu rahatsız etmektense mutfak tezgâhının üzerine bir not bırakmaya karar verdim ve yapmam gereken *kötü bir iş* olduğunu ve geç döneceğimi söyledim.

Zaten güvenlik ekibimden iki kişiyi ülkenin diğer ucuna transfer etmiş ve onun yüzünden üçüncüsünün suratına yumruk atmıştım. Bu yüzden sakinleşmek için zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Kimmiş uslu çocuk?" Nero köpeğiyle bebek gibi konuşuyor ve bu bende onu itip kakma isteği uyandırıyor.

"Onunla eğitim derslerine başlayacağınızı sanıyordum?" diye sordum.

"Başladık." Nero söylüyor.

"*Bir* tanesine gittik," diye yanıtlıyor bir kadın sesi.

Nero, köpek ve ben başımızı kaldırıp Payton'ın merdivenlerden bize doğru indiğini görüyoruz.

Nero'nun yanıtı "Yine de gitmek sayılır" oldu.

Payton gözlerini deviriyor, "Diğer köpek babalarından biri bana merhaba dedi ve Nero bir daha asla gitmeyeceğimize karar verdi." Kocasının yanında durdu ve bana gülümsedi. "Hey, King."

"Hey, Coconut."

Nero omzuma sert bir yumruk attı. "Ona öyle demeyi kesmeni daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Görünüşe göre en az bir kez daha." Payton göğsüne şaplak atarken ben de o noktayı ovuyorum. "Ya da küçük bir sürtük gibi davranmayı bırakıp bu işin peşini bırakabilirsin."

Birkaç ay önce, bir akşam yemeğindeydim ve Payton büyürken hiç takma adı olmadığını söyledi ve Payton'ın en sevdiği içeceğin hindistan cevizli ballı latte olduğu bilinen bir gerçek olduğu için takma adı doğdu.

Aptalca ama Payton bunun komik olduğunu düşündü ve benden bu kadar korkmamasına yardımcı oldu.

Ayrıca, bunu her söylediğimde Nero'nun anevrizma geçirmesine neden olması da eğlenceli bir bonus.

"Karına küçük, sevimli bir lakap takmama ne dersin?" diye homurdanıyor Nero. "Bakalım hoşuna gidecek mi?"

"Karısı mı?" Payton'ın gözleri genişler.

Ona henüz söylemediğini fark ettiğimde benimki de öyle oluyor.

"Şöyle bir şeye ne dersiniz..." Nero parmağını beline vuruyor du da k. "Ne demek karım?" Payton aramıza bakıyor. Nero parmağını kaldırdı. "Motel."

"*Motel* mi?" Ona doğru adım atıyorum. "Eğer Savannah'yı ararsan--"

"Gördün mü?" Parmağını göğsüme sokuyor. "Sen de sevmiyorsun."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "*Motel sevimli* bir *lakap* değil. Sanki karıma fahişe diyorsun." Kendi parmağımı göğsüne sokuyorum. "Ona saygısızlık ettiği için bugün zaten bir adamı yumrukladım. İkiye çıkarmak ister misin?" Zaten kavga etmek için sabırsızlanıyordum ve buraya sakinleşmek için geldim. Ama bir daha damarıma basmaya kalkarsa, onu yere sererim.

"Denemeni görmek isterdim," diye alay ediyor ve ben de tam denemek üzereyken çakıl taşları tarafından durduruluyorum.

Bir avuç dolusu rengârenk cam çakıl taşı ikimize de çarptı.

Eminim amacı da buydu, tartışmayı bıraktık ve Nero'nun sinirli karısına doğru döndük.

"Pekâlâ," diyor Payton, bir eliyle Toto'yu yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi kalçasına dayamış, diğer eliyle de renkli çakıl taşlarıyla dolu şeffaf bir vazoyu tutuyor. "Siz ikiniz iki dakikalığına didişmeyi bırakıp bana *Kral'ın karısı* derken tam olarak neyi kastettiğinizi söyler misiniz?"

"Kral evlendi," diyor Nero, sanki benden bir adım öndeymiş gibi.

Payton nefesini tutup bana döndü. "Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kocana sor. Nikâhı o kıydı." Payton ona doğru dönerken Nero bana ters ters bakıyor.

"Papaz mı oldun?" Bunu sorarken sesi her zamankinden daha yüksek çıkıyor ve neredeyse gülmek istiyorum.

Nero iç geçirir. "Yani teknik olarak evet. Ama bunun tek nedeni bu sik kafalının," diyerek beni işaret ediyor, "evrakta sahtecilik yapmış olması."

"Ne zaman?"

"Dört gün önce," diye yanıtlıyor Nero.

Ve o, ona söylemeyi nasıl unuttuğunu açıklamaya çalışırken, ben cevap karşısında sersemlemiş bir şekilde sessiz kalıyorum.

Gerçekten sadece dört gün mü oldu? Yoksa beş miydi? Hayır, beş gün önce *tanıştık*. Düğün ondan bir gün sonraydı.

Sanırım.

Bu nasıl mümkün olabilir? Sanki onu çok daha uzun zamandır tanıyor gibiyim. "Onun adı ne?"

"Savannah," diye cevap veriyorum, aynı anda Nero da "Motel," diyor.

Dişlerim gıcırdıyor ama Payton, tabiri caizse, Nero'ya bir avuç çakıl taşı daha atarak benden önce davranıyor.

Kadınlar ne zaman bir şeyler fırlatmaya başladı?

Nero Payton'a doğru ilerliyor ve Toto'yu onun elinden alıyor. "Bunu akşam yemeğinde de yapabiliriz," diye homurdanan Nero, hâlâ elinde Toto ile bizden uzaklaşıyor.

Böylece köpek, yuvarlak ve keskin olmamalarına rağmen çakıl taşlarının üzerinde yürümek zorunda kalmıyor.

Payton ve ben onun arkasına düşüyoruz.

"Peki, nasıl tanıştınız?" Payton bana

soruyor.

Ben ağzımı açıyorum ama Nero daha hızlı açıyor. "Onu bir cinayet mahallinden kaçırdı."

Payton, tek bir mavi çakıl taşı şakağımdan sekmeden önce inanamıyormuş gibi bir ses çıkarıyor.

MÜMKÜN OLDUĞUNCA SESSIZ OLMAYA ÇALIŞARAK BATTANIYELERI ÜZERIME ÇEKIYORUM.

ve uyuyan Savannah'nın yanına sürünerek girdim.

Nero'da bu kadar geç saate kadar kalmak istememiştim ama onunla ve Payton'la her şeyi konuşmak iyi geldi. Uzun zamandır birlikte değiller, neredeyse balayından yeni döndüler, ama sağlamlar. Çılgınca ama sağlam.

Savannah'yla ne kadar çok vakit geçirirsem, onun da benim kadar sapkın olabileceğinden o kadar çok şüpheleniyorum. Yani delilerin tavsiyeleri işe yarayabilir.

Ve tavsiyenin özeti, kaçırma olayını unutun ve ona ne kadar iyi bir koca olabileceğinizi gösterin şeklindeydi.

Elbette bu, Payton'ın bir saat boyunca beni sorguya çekip onu neden evliliğe zorladığımı sormasından sonraydı. Olayı irdeledikçe, belki de Savannah'yı tutmak için bir bahane istediğime daha çok inanmaya başladım.

Bunun doğru olup olmadığından emin değilim ama olan oldu. Sebeplerim ne kadar geçerli ya da değil olursa olsun, Savannah artık benim karım ve onu elimde tutmayı planlıyorum.

Karım uykulu bir ses çıkarıyor ve ben de ateşe yaklaşan bir pervane gibi onun sıcaklığına doğru kayıyorum.

Ve sanki bilinçaltı beni tanıyormuş gibi, kolumu kaldırdığımda otomatik olarak yanıma sokuluyor.

Bugün çok şey oldu. Geçmişteki ilişkilerimden biriyle yüz yüze gelmek zorunda kaldığı için kendimi bok gibi hissediyorum.

Bu adil değildi, onun evinde olmazdı.

Ama sonra onun geçmişteki fetihlerinden biriyle de yüz yüze geldiğimi hatırladım. Evet, henüz evlenmemiştik ama Leland'la birlikte o lanet eve girdiğini hatırlamak, cesedini kazıp odun öğütücüye atmak istememe yetiyor.

Sol eli göğsüme doğru esniyor, sanki uykumda beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi.

Benden hoşlanıyor. Bundan eminim.

Elimi yavaşça onunkinin üzerine koyuyorum, ekstra bir bağlantı arzuluyorum ve ilk kez elinin, özellikle de yüzük parmağının çıplak olduğu gerçeğini düşünüyorum.

Gözlerimi kapatarak, yarına küçük bir alışverişle başlamaya karar veriyorum.

BÖLÜM 54

Kral

"GÜNAYDIN, BAY VASS." RESEPSIYONDAKI ADAM ELINDEKI
sonra tekrar bana baktı. "Nero'nun bugün burada olduğunu sanmıyorum."

"Vernon," diye başımı sallıyorum. "Olmadığını biliyorum. Sadece birkaç saatliğine ofisimi kullanmam gerekiyor."

"Anladım." Masanın altındaki bir düğmeye dokunuyor ve sağ tarafımdaki kurşun geçirmez cam kapılar açılıyor.

Uzaklaşmadan önce telefonumdan Val'in bir fotoğrafını çekip ona gösteriyorum. "Kız kardeşime daha sonra uğramasını söyledim. Lütfen geldiğinde birileri onu karşılasın."

Vernon başını sallamadan önce fotoğrafı uygun bir süre inceliyor. "Tamamdır."

Nero Güvenlik tamamen Nero'ya ait ve resmi olarak İttifak'a bağlı değil. Ancak buradaki adamlardan sürekli asker topluyoruz ve *yasal işlerim* için gerçek bir ofisim olmadığı için Nero bana buradaki ofisinin yanında özel bir ofis ayarladı. Nero artık çoğunlukla delegelik yaptığı ve ben de nadiren evden çıkma ihtiyacı hissettiğim için her iki ofis de pek kullanılmıyor ama yine de özeller.

En üst kata çıkarken birden fazla güvenlik katmanından geçerken, düzene hayran kalıyorum.

Dışarıdan bakıldığında bu üç katlı tuğla bina mütevazi ve sade. Ama içerisi son teknoloji ürünü. Çünkü öyle olmak zorunda. Güvenli olmayan bir güvenlik şirketiniz olsaydı pek bir işe yaramazdı.

Ofisime vardığımda, evimdeki parmak izi okuyucuları kullanarak kapının kilidini açıyorum ve içeri giriyorum.

Hmm, eminim Savannah'nın parmak izlerini kilit sistemine eklemek onun güvenini kazanmak için uzun bir yol kat edecektir. Özellikle de bir tanesi tarafından vurulduktan sonra.

Bir nefes veriyorum ve onu da ekletmek için aklıma bir not alıyorum. Bu, cebimde yanan elmasla birlikte, bana gülümsemesini sağlamak için yeterli olabilir.

MONITÖRÜMDE BIR MESAJ BELIRIYOR VE VAL'IN TELEFONDA OLDUĞUNU BILDIRIYOR.

yukarı.

Gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi ovuşturuyorum -iyi ki masada bir çift bırakmışım- ve boynumu uzatıyorum.

Bir dakika sonra, sırtımı gererek inledikten sonra kapı çalınıyor.

Kapının kontrol paneline dokunuyorum, önce camı opaktan şeffaf hale getiriyorum, böylece diğer tarafta Val'in olduğunu doğrulayabiliyorum, aynı zamanda görünüşe göre onu korkutuyorum. Sonra kapının kilidini açan tuşa basıyorum ve ona eşlik eden adam Val geçene kadar kapıyı açık tutuyor, sonra da çekip kapatıyor.

Kaşlarını kaldırdı. "Burası çok yoğun." Başımı

salladım. "Biraz."

Burada olduğu için gergin görünmesinden

nefret ediyorum. "İçecek bir şey ister misin?"

Ayağa kalkarken teklif ediyorum.

Düz bir duvar paneline doğru ilerleyerek gizli bir tuşa basıyorum ve panel açılarak mini bir buzdolabı, kahve makinesi ve bir dizi içki şişesini ortaya çıkarıyor.

"Bu çok etkileyici." Seçkiye bakmak için yanıma geldiğinde biraz rahatlıyorum.

Val ve ben, yani Val ve ailemin geri kalanı, sarsıntılı bir başlangıç yaptık. Onun babamın birçok ilişkisinden birinin ürünü olduğunu düşünürsek, bu muhtemelen anlaşılabilir bir durum. Ama bunların hiçbiri onun suçu değildi. Annem Aspen ve benim onunla tanışmamızı yasaklamaya çalıştı ama tabii ki dinlemedik. Sonra babam öldüğünde ve parasının bir kısmını doğrudan Val'e bıraktığını öğrendiğimizde, bu sadece işleri daha da gerginleştirdi.

Ama bu uzun zaman önceydi ve bunu geride bıraktığımızı düşünmek hoşuma gidiyor, ancak onu etrafımda tereddüt ederken gördüğümde, bana

daha fazlasını yapmam gerektiğini hatırlatıyor.

Bu yüzden burada.

Küçük buzdolabının kapağını açıp içindekileri gösteriyorum. "İyi görünen bir şey var mı?"

"Bir kök birası alayım. Lütfen."

Buzdolabından iki cam şişe çıkarıp birini ona uzattım.

İçkimi ofisin arka köşesindeki küçük yuvarlak masaya taşıyorum ve masanın arkasında oturmaktan daha iyi olacağını düşünerek oturuyorum.

Ama karşıma oturduğunda, omuzları geride ve omurgası dik olduğunda, durumun pek de iyi olmadığını fark ediyorum.

Şişenin metal kapağını çevirmeye çalışırken yüzünü buruşturuyor, ben de masaya uzanıp onun için açıyorum. "Üzgünüm, bunu iyice düşünüp seninle başka bir yerde buluşmalıydım. Sadece seninle bazı şeyler hakkında konuşmak istedim ve bunu burada yapmanın kolay olacağını düşündüm, ama bunun bir sorgulama gibi hissettirmesini istemedim."

Val nefesini üflüyor "Hayır, sorun değil. Sadece silahlı koruma olayı biraz göz korkutucu."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tamam, bunlara alışman gerekecek." Gözleri büyüdü. "Beni koruma altına mı alıyorsun?!"

"Hayır." Masadan uzaklaşmaya başladığında uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Hayır. Onlar seni korumak için."

"Beni kimden koruyacaksın?"

"Kendimi aşıyorum." Elini bıraktım ve avucumu yüzümde gezdirdim. "Bu sadece bir önlem. Ama son zamanlarda bazı ekstra... *kötü faaliyetler* oldu. Ve sen bana bağlısın, bu yüzden bunu yapmama izin vermene ihtiyacım var."

Dudaklarını yuvarlıyor. "Savannah'yla konuştuğum için mi? Çünkü buraya Aspen'in ona kötü davrandığını duyduktan sonra geldim. Bilmiyordum..."

Sözünü kesiyor ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Yeni gelinimi çaldığımı bilmiyordu. Ama artık biliyor.

Val yeraltı dünyasındaki hayatımın ana hatlarını biliyor olsa da, eminim ki yine de sindirmesi zor olmuştur.

Boğazımı temizliyorum. "Yaptığımın berbat bir şey olduğunun gayet iyi farkında olduğumu söylememe izin verin."

Val homurdanıyor, sonra elini ağzına kapatıyor. "Özür dilerim."

Bu gerginliği kırmaya yetiyor. "Özür dileme, *boku* yemiş olmak muhtemelen yetersiz bir ifade," diye omuz silkiyorum.

"Yani, buraya gelmeme kızmadın mı?"

O boya masasında Savannah'yla yaptığım ateşli sarhoş seksi düşünüyorum ve karıma tekila içirdiği için ona teşekkür etme isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Hayır, kızgın değilim. İstediğin zaman gelebilirsin." Parmağımı masanın üzerine vuruyorum. "Güvenlik görevlisi de burada devreye giriyor. Rahatsız edici olmayacak, ama binanızın dışında park etmiş bir araba olacak. Bir yere gitmeniz gerektiğinde sizi onlar götürecek." Tartışacak gibi göründüğünde başımı sallıyorum. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Bu senin güvenliğin için."

"Ne kadar süre için?"

"Bir süre. Seni evlendirecek bir suç lordu bulana kadar."

"Ne?!"

Yüzündeki ifadeye bakınca içimi bir kahkaha kaplıyor. "Şaka yapıyorum."

Gözlerini bana dikiyor ve son tecrübelerime dayanarak elindeki kök birası şişesini bana fırlatmasını bekliyorum. "Hiç komik değil."

Hâlâ gülümsüyorum. "Biraz komikti."

İçkisini kaldırıp *senden hoşlandığına* dair bir şeyler mırıldanıyor.

"O da neydi?"

Şişeyi yere bırakmadan önce bir yudum alıyor. "Dedim ki, onu senden hoşlanmaya nasıl ikna ettin bilmiyorum."

Kelimeler gecikmeli olarak bana çarptı. Birbiri ardına.

"Benden hoşlanıyor mu? Savannah mı?"

Val bana bir bakış attı. "Başka kim olacak?"

"Öyle mi dedi? Benden hoşlandığını mı?" Aşık olmuş küçük bir çocuk gibi konuşmam umurumda değil.

"Sanırım sözleri "*Aptal kardeşinden hoşlanmaya başlıyorum*" *gibi* bir şeydi."

Sırıtıyorum. "Bu onun söyleyeceği bir şeye benziyor."

Dudaklarını büzdüğünde, söyleyecek daha çok şeyi olabileceğini hissediyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Sanırım sorgulama teknikleri kullanıyoruz.

Sonunda iç geçirdi. "Muhtemelen bunu sana söylememeliyim, çünkü Savannah sana kendisi anlatmaya çalıştığında sen ve Aspen dinlemeyecek kadar inatçıydınız, ama bilmenin yararlı olabileceğini düşünüyorum..."

Öne doğru eğildim. "Neyi bildin?"

Val bakışlarını masadan kaldırıp benimkilerle buluşturdu. "Savannah Leland'la hiç yatmadı."

Zaman gıcırdayarak
durur. "Tekrar söyle."

"Savannah, Leland'la hiç yatmadı."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Val başını sallar.

Sarsıcı bir rahatlama dalgası içime çöküyor ve koltuğumda geriye doğru yığılıyorum.

Savannah, Leland ile hiç yatmadı.

Şu ana kadar bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim. Ve
artık beni rahatsız *etmeyecek*, çünkü *Savannah Leland.*

Zafer gibi bir his göğsümü dolduruyor ve sandalyemden kalkıyorum. "Korumanız arabanızın yanında sizi bekliyor. Seni eve kadar takip edecek."

Val bana göz kırptı. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıya doğru yürürken "Eve," diye cevap
veriyorum.

Çünkü Savannah, Leland ile hiç yatmadı.

BÖLÜM 55

Savannah

GÖZLERIMI KAPATIYORUM VE BÜYÜK BIR YUDUM SU IÇIYORUM.

Eğer bu benim eski hayatım olsaydı, her zamanki kutlama yemeğim olan ucuz şarap ve pastanelerinden bir şeyler almak için Trader Joe'ya giderdim çünkü bir sonraki sergim için son resme son rötuşları yaptım.

Dün gece bitirmeliydim ama yeni bir koleksiyon için bir parçaya başlamak bana ilham verdi. Ama sergim birkaç hafta sonra başlayacağı için bugün bitirmek sorun değil.

Bir yudum su daha içip stüdyomda müzik çalmanın bir yolunu bulmam gerektiğini düşünürken adım öyle bir haykırılıyor ki sıçrıyorum ve önümden aşağı su dökülüyor.

King hışımla mutfağa girdiğinde ben hâlâ gömleğimdeki su tanelerini temizlemeye çalışıyordum.

Eve geldiğini bile bilmiyordum. "Üst

kata," diyor.

"Beni dökmeye zorladın--"

King parmaklarını şıklatıyor. Geçen gece yaptığı aynı aptal çıtlatma ve bundan nefret ediyorum. İçimde hissetsem bile.

"Ama--" Ağır nefes alıyorum.

Ne zaman ağır nefes almaya başladım?

King adanın etrafında dönerek durduğum yere geliyor, bardağı elimden çekip alıyor ve öyle bir kuvvetle tezgâha çarpıyor ki kırılmamasına şaşırıyorum. "Yukarı dedim," diye homurdanıyor ama kendi başıma hareket etmem için zaman bile tanımıyor, kolumdan tutup beni evin içine doğru çekmeye başlıyor.

Kızgın mı ya da neler oluyor anlayamıyorum ama çok gergin ve nedenini bilmiyorum.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Kolumu çekmeye çalışıyorum ama bırakmak yerine karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Oh, yapmadığını biliyorum, Küçük Karım."

Beni merdivenlerden yukarı sürüklerken aklım başımdan gidiyor. "King, sorun ne?"

Adını söylediğimde parmakları bükülüyor ama cevap vermiyor, sadece beni odamıza kadar sürüklüyor.

Eşiği ondan önce geçiyorum ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor, sonunda kolumu bırakıyor. "Kıyafetlerini çıkar."

Etrafımda dönüyorum. "Neler oluyor?"

King öne çıkıp düğmeli fanilamı kavrayıp önünü yırtarak açarken çenesi esniyor.

"Hey!" diye bağırıyorum ama onu uzaklaştırmak için verdiğim mücadeleyi görmezden geliyor ve gömleğimi omuzlarımdan itiyor.

Atletime uzandığında, önce ben tuttum.

Onu bu kadar öfkelendiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bunu da yırtmasını istemiyorum.

King taytımı ve iç çamaşırımı çekiştirmeye başladığında yüzüm atletimin arkasına saklanmıştı.

"Dışarı çıkın," diye emrediyor.

"İyi, Tanrım." Her seferinde bir ayağımı kaldırırken o önümde çömelirken kendimi omuzlarına yaslıyorum.

Onları bir kenara fırlatan King, tamamen giyinmiş, göğsü kabarmış, aç bir yırtıcı gibi önümde duruyor.

"Ne..." Ona ne soracağımı bile bilmiyorum.

Ama King konuşmaya istekli görünmüyor.

Büyük avucunu göğsümün ortasına koyarak, bacaklarımın arkası yatağın ucuna değene kadar geriye doğru yürümemi sağlıyor.

Onunla şilte arasında sıkışıp kaldığımda, elini daha sıkı bir şekilde içime bastırdığında oturmaktan başka seçeneğim yok.

King bir dizini kaldırıp benimkinin arasına sokuyor ve kalçalarımı onunkileri çerçeveleyecek şekilde açıyor. Bana bakarken gözleri alev alev yanıyor ve kızgın olduğunu sanmıyorum. Ama kesinlikle *bir şeyler* hissediyor.

Ama bana dokunmak için başka bir hamle yapmadı. Orada öylece durup çıplaklığıma bakıyor -ve Tanrı yardımcım olsun- kollarını sıvamaya başlıyor.

"Kral..."

Başını sallar. "Ya *kralım* ya da kocam." Hava ciğerlerimi terk ediyor ama ses çıkmıyor.

O gerçek olamaz.

Ama sonra, arka cebine uzanıp küçük siyah bir kutu çıkardığında, nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Çünkü yüzük kutusuna benziyor.

O gerçekten...?

King çantayı açarken tek kelime etmiyor ve hayatımda gördüğüm en abartılı büyüklükteki elmas yüzüğü çıkarıyor.

Bu...bu çok saçma.

Düpedüz saçmalık.

İnce bandı ise çepeçevre elmaslarla parıldıyor.

Her şey yanıyormuş gibi parıldıyor.

King boştaki eliyle sol elimi tutuyor ve diğer eliyle, yani saçma yüzüğü tutan eliyle pırlantayı parmağıma geçiriyor.

Ağzım açılıyor ama ona bakarken ne diyeceğimi bilemiyorum.

Dikdörtgen şeklinde bir zümrüt kesimi ve parmağımın alt kısmı ile ilk boğumu arasını tamamen kaplıyor. Tam oturduğu gerçeğini boş verin.

I...

Bunun için neden çıplak olmak zorundaydım?

Bakışlarımı King'inkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ama o dizlerinin üzerine çöküyor. Ve aptalca bir an için bana evlenme teklif edeceğini düşünüyorum. Ama sonra kalçalarımı açıyor ve beni yatağın kenarına çekiyor. Şuna...

Dili, ağzı açık bir öpücükle göbeğimle buluşuyor ve elektrik vücudumda sarsılıyor.

King benimle aynı anda inliyor ve yüzünü tamamen amıma sokarken elleri kalçalarımı daha sıkı kavrıyor.

Ve biliyorum ki beni bu kadar tahrik ettiği için kendisiyle gurur duyuyor.

Bu deli için bu kadar ıslandığım için hain vajinamı azarlardım, ama dudakları klitorisimin etrafını sardığında ve büyük parmaklarından biri girişime girdiğinde, onu bu kadar hazırlıklı olduğu için övüyorum.

Hızla artan zevk sallanmama neden oluyor, bu yüzden uzanıp dik durmak için King'in saçlarından tutuyorum. Sonra bir parmağını daha içime soktuğunda haykırıyorum.

King'in kusurları olabilir ama kadın yeme becerisi bunlardan biri değil.

Dili klitorisimin üzerinde ileri geri dans ederken parmakları sonuna kadar çekip yavaşça içeri itiyor.

"K-king."

Klitorisimi neredeyse acı verecek kadar sert bir şekilde ağzına alıyor ve ben onun sözlerini hatırlıyorum.

"Kocacığım," diye inliyorum. Ve King onaylayarak inliyor.

Amıma dokunmayan elini kucağına indirişini izliyorum. Görüş alanımın dışında ama fermuarın sesini, içimi okşarken çıkardığı sesin üzerinde duymayı başarıyorum.

Kendini okşamaya başladığında omzu hareket etmeye başlıyor ve sadece beni yemekten tahrik olduğunu bilmek bile beni sınıra daha da yaklaştırıyor.

"Tekrar söyle," diye homurdanıyor etime karşı. "Koca," diye nefes alıyorum. "Koca."

King sikini bırakacak kadar geri çekiliyor, tüm elini yarığımdan aşağı kaydırıyor, ıslaklığı avucunda topluyor, sonra elini tekrar sikinin etrafına sarıyor.

"Vay anasını," diye inledim, bu görüntü sonsuza dek hafızama kazındı.

Parmaklarını tekrar içime sokmaya başlayana kadar amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Her şey çok iyi hissettiriyor.

"Tekrar, karıcığım." King'in gözleri benimkilere dikildi. "Bana kim olduğumu söyle."

O sert aletini okşarken, parmakları içime girip çıkarken birbirimize bakıyoruz. Ve ona kim olduğunu söyledim.

"Kralım," diye fısıldıyorum. "Kocam," diye söz veriyorum.

BÖLÜM 56

Kral

"KOCAM."

Parmaklarımı onun derinliklerinden çekiyorum ve ayağa kalkarken bile klitorisini ovmak için yukarı kaydırıyorum.

"Şu memeleri tut."

Savannah tereddüt etmez, tartışamayacak kadar ileri gitmiştir, uzanır ve büyük memelerini birbirine bastırır.

"Şu meme uçlarını çimdikle," diyorum ona, amının parmak uçlarıma karşı kasılmaya başladığını hissederek.

İnliyor ve parmakları dediğimi yapıyor, küçük tepeleri yuvarlıyor.

"Gelecek misin, bebeğim? Kocan için gelecek misin?" Başını sallıyor. "Söyle," diye homurdanıyorum, sikimi sıkıca kavrıyorum.

"Ben..." gözleri kapanıyor ve başı geriye düşüyor. "Kahretsin, kocam beni boşaltıyor."

Sonra o yapar. Ağzı açılıyor, vücudu titriyor.

Ama parmakları meme uçlarını sıkarken yeni parlak yüzüğünün ışığının parlaması bardağı taşıran son damla oldu.

Yüksek sesle inleyerek, salgıladığım ipleri onun sallanan göğüslerine fırlattım ve onu benim olarak işaretledim.

BÖLÜM 57

Savannah

KING BANYOYA GIRDIĞINDE YORGANIN ÜZERINE DÜŞÜYORUM.

Hayatım için koşmuşum gibi nefes nefese kaldım, ki bu konuda biraz tecrübem var. Ama bu...

Soğuktan değil ama bir ürperti sarıyor tenimi.

Bu adamın yoğunluğundan ya da cinsel etkileşimlerimizin yoğunluğundan kaynaklanıyor olabilir ama aramızda bir şeyler oluşuyor.

Ve bizimki travmayla başlayan bir bağ olabilir, ama artık öyle hissettirmiyor.

King elinde ıslak bir bezle odaya geri döner.

Tüm enerjim tükenmişti, yardım teklif etmeden üzerimdeki pisliği temizlemesine izin verdim.

Onun yerine elimi kaldırıp devasa yüzüğe bakıyorum.

"Beğendin mi?"

Sorusu o kadar saçma ki gülüyorum.

Bakımına ara veriyor ve kaşlarını çattığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Beğendim mi?" Yüzüğü görebilmesi için elimi çevirirken kaşlarımı kaldırıyorum. "Aynı yüzüğe mi bakıyoruz? Çünkü bu şey muhteşem. Tamamen saçma ama muhteşem."

"Böyle düşünmene sevindim. Parmağını asla bırakmayacak."

Ah, evet, işte pislik.

"Kocacığım," onu yatıştırmak için bu ismi yavaşça söylüyorum. "Bu şey muhtemelen benim minibüsümden daha pahalı. Yeniyken," diye açıklıyorum, çünkü birkaç gün önce o şüpheli satıcıdan minibüsüm için aldığım fiyat, elmasların takılı olduğu platin bandın parasını bile karşılamazdı.

"Ne olmuş yani?" King yüzük aptalca pahalı değilmiş gibi davranmıyor bile.

"O zaman resim yaparken çıkaracağım." Son üç kelimede sesimi yükselterek onun ani şikâyetini bastırıyorum. "Yığınla paranı kullanarak atölyeme, kapının hemen yanına bir kasa koyabilirsin, ben de her gece işim bittiğinde onu geri takabilirim."

Bir çocukla pazarlık ediyormuşum gibi hissediyorum ama işe yarıyor olmalı çünkü çenesini eğiyor.

Pekala, madem bu kadar hızlı gidiyorum.

"Resim yaparken müzik dinlemek için de bir yola ihtiyacım var. Kulaklığım var ama telefonumu aldığınız için onu eşleştirebileceğim bir şeyim yok."

Bezi bir kez daha göğsümün üzerinde gezdiriyor, "Yarın sana getiririm."

Ne olduğunu bilmiyorum ama sormamaya ve bunu bir kazanç olarak kabul etmeye karar veriyorum. King pencerelerin olduğu duvara doğru yürüyor ve perdeleri kapatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Biraz kestireceğiz." Sanki çoktan kabul etmişim gibi söylüyor.

Ama battaniyeleri indirdiğinde yatağın ayak ucundaki yerimden kalkıp şiltenin üzerine tırmanıyorum. Biraz kestirmek kulağa hoş geliyor.

Boxerına kadar soyunmasını bekliyorum, sonra yorganın altında bana katılıyor.

Göğsündeki *yerime* yerleşiyorum, sol elimi karnına koyuyorum ve elmasların düşük ışıkta bile nasıl parladığını izliyorum.

"Sen benim karımsın Savannah. Ve bu asla değişmeyecek." Sözleri kulağımda gümbürdüyor. "Ama sen isteyene kadar seni bir daha sikmeyeceğim."

BÖLÜM 58

Savannah

BIR ELEKTRIK SESI BENI UYANDIRIYOR VE KENDIMI TAMAMEN K E Y I F S I Z HISSEDIYORUM,

Gürültüyü neyin çıkardığını bulmaya çalışıyorum.

Elimi komodinin üzerine vuruyorum, çünkü ses oradan geliyordu ve elim bir şeye çarpıyor. Birden fazla şey, çünkü yere çarpan eşyaların şangırtısı hareketimi takip ediyor.

Gözlerimi kısarak baktığımda ilk gördüğüm şey komodinin üzerine yığılmış bir dizüstü bilgisayar ve tablet oluyor.

Sonra yuvarlanıp yatağın kenarına bakıyorum ve yerde yepyeni bir telefon - neyse ki zaten kılıf içinde - ve kulaklıklar için küçük bir kılıf buluyorum. Telefonun ekranı yukarı bakıyor ve cevapsız bir mesajı gösteriyor.

Yüzüstü düşmemek için bir elimi komodinin üzerine koyarak, eşyaları yerden almak için uzanıyorum. Telefona bakmadan önce kulaklıkları diğer elektronik eşya yığınının üzerine koyuyorum.

Telefon yüz tanıma ile otomatik olarak açıldığında kodun ne olduğunu merak ediyorum.

Huh.

Programlama bu King'in yaptığı en istilacı şey değil, bu yüzden üzerinde durmamaya karar verdim. *Onun* yerine, *kocamdan* gelen mesajı açıyorum.

> Koca: Günaydın, karıcığım. Bugün bazı toplantılarım var, o yüzden geç saate kadar evde olamayacağım. Ama bir hayır işi için yedide çıkmamız gerekiyor. Siyah kravatlı. Bu öğleden sonra teslim edilecek bir elbisem var. Tadilat gerekirse beni ara. Hazır ol.

Telefonu yatağa bırakıyorum ve inliyorum.

O çok otoriter bir kaltak.

EVDEN ÇIKTIĞIMIZDAN BERI KING'IN HARARETLI BAKIŞLARINI ÜZERIMDE HISSEDIYORUM.

Ve şimdi bile, The Syndicate Hotel adında süslü bir yerin merdivenlerinden çıkarken, gözlerini hala üzerimde hissedebiliyorum.

Hislerimiz karşılıklı dostum.

Takım elbiseli bir kapıcı, yaklaştığımızda kapıyı bizim için açık tutuyor ve çenesini King'e doğru eğiyor. "İyi akşamlar, Bay Vass."

King bir adım öne çıkmam için elini sırtıma koyuyor ve ben de bu fırsatı onu bir kez daha görebilmek için kullanıyorum. Çünkü *lanet* olsun, iyi bir adamla evliyim.

Saçları geriye doğru taranmış, sakalları çene hattını mükemmel gösterecek şekilde kesilmiş ve siyah bir smokin giymiş... Yani, cidden. Tanıdığım en seksi insan.

King boğazını temizler.

Bakışlarımı kaldırıyorum ama onu göğüs dekolteme bakarken buluyorum.

Adımlarıma tekrar odaklanarak kapıdan geçiyorum, King'in bu gece için seçtiği buz kıracağı ayakkabılarla bileğimi kırmamaya dikkat ediyorum.

King'in eve gönderdiği elbise üzerime eldiven gibi oturdu... üstüme şekillendirici şortumu giydikten sonra. Denemek için seçeceğim bir tarz olmasa da, içinde oldukça iyi göründüğümü itiraf etmeliyim.

Malzemesi ışıltılı bir siyah. V yakası derin, iki küçük spagetti askı ile desteklenmiş, ancak bir de dökümlü omuzdan açık kapaklı kol var. Bu tarzın omuzlarımı büyük göstereceğinden hep endişe etmişimdir ama taktığım pushup straplez sütyenle kimse göğüslerimden başka bir şeye dikkat etmiyor. Elbisenin kumaşı göğsümün altında toplanıyor, sonra yere kadar bollaşıyor ve bir uyluğumun yarısına kadar inen bir yırtmacı var.

Beklediğimden daha kışkırtıcı, ama King ne kadar tenimi sergilediğim konusunda sinirlenecekse, bunun tek suçlusu kendisidir.

"Herkes nerede?" King bizi süslü bir lobiden geçirip görünürde kimsenin olmadığı bir yan koridora yönlendirirken soruyorum. "Bu şey ne zaman başlıyor?"

"Bir saat önce."

Neredeyse tökezliyordum. "Bir saat önce! Neden daha erken çıkmadık? Hazır olabilirdim."

Stres gözlerimin arkasında birikiyor. Geç kalmaktan nefret ediyorum.

"Çünkü Aspen'le yaptığım anlaşma bu." "Aspen burada mı?!" Gıcırdıyorum.

"Bu onun etkinliği," diyor, sanki her şey yolundaymış gibi. "Sıkıcı konuşmacı saçmalıklarıyla dolu ilk saati atlamama izin veriyor ve ben de ona her ne boktan amaçtan bahsediyorsa onu desteklemesi için beş haneli bir çek yazıyorum. İki taraf da kazanıyor."

Yürümeyi bırakmak istiyorum ama bunu yaparsam ve o da sırtıma basarsa, bu aptal topuklulardan düşeceğim.

"Kral." Homurdanıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "*Kocacığım*, Aspen'i görmek istemiyorum."

"O benim kız kardeşim."

"Evet, onu son gördüğümde bana fahişe dedi." "Bunu bir daha yapmaz."

Bir çift açık kapıya yaklaşıyoruz ve içeride gerçekleşen gösterişli bir etkinliğin gürültüsü salona yayılıyor.

"Öyle mi?" Şüphelerimi duyabildiğinden emin oluyorum. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

King cevap verirken köşeyi dönüp balo salonuna giriyoruz. "Çünkü ona Leland'ı hiç becermediğini söyledim."

"Sen..." Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

King bana baktı. "Bana söylemeliydin."

İçimde öfke kaynıyor. "Sormalıydın. Ya da dev bir aptal gibi hemen sonuca varmamalıydın."

Dilini şaklatıyor. "Şimdi, şimdi, tatlım. Biz yeni evliyiz, unuttun mu? Mutlu görünmeye çalışın."

"Nasıl oldu da...? Val." Kendi soruma kendim cevap veriyorum ve sonra çenem bir şüphe üzerine sıkılıyor. "Bütün o," sesimi alçaltıyorum, "*sen isteyene kadar seni sikmeyeceğim* olayı bununla mı ilgili?"

Burun delikleri parladığında, başardığımı anlıyorum.

Bu hıyar.

"Kral!" Biri onu selamlıyor ama biz birbirimize bakmaya devam ediyoruz. "Bağış ne için?" Ben soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Neden?"

Gözlerimi ona diktim, "Çünkü bulabildiğim her açık artırma ürününün üzerine senin adını yazacağım."

Ağzının kenarı yukarı doğru çekildi. "Bana bir dans ayır."

"Büyük şans." Sonra, kimse bize ulaşmadan ve *King'in yeni karısı* olarak tanıtılırken ayakta durmak zorunda kalmadan, dönüp uzaklaşıyorum.

Kalabalığın arasından dikkatlice yolumu seçtim.

Çocukluğumda ailemle birlikte bu tür etkinliklere çok katıldığım için nasıl geçtiğini biliyorum. Görünüşe göre kaçırdığımız zorunlu konuşmalar. Yemek masaları. Köşede canlı müzik grubu ve dans etmek için değil sadece kaynaşmak için kullanılacak bir dans pisti. Ve tabii ki bir duvar boyunca dizilmiş açık arttırma ürünleri.

Aspen'in girişe, King'e doğru yöneldiğini görüyorum, bu yüzden yörüngemi ayarlıyorum ve ters yönde, önce büfe masalarına doğru ilerliyorum.

Çünkü Leland'ı hiç becermedin.

Neden bu kadar sinirlendiğimi bile bilmiyorum. Val'e söylediği için kızgın değilim. Ama bunun gerçekten bir şeyle ne alakası var? King ve ben zaten seks yaptık, bu neden bir fark yaratsın ki?

Sanırım öğrenene kadar benimle seks yapmasaydı daha da sinirlenirdim. Sanki içimde başka bir sik olması beni kötü yapıyormuş gibi.

Yoldan geçen bir garsondan bir kadeh şampanya alıyorum ve bir delinin nedenlerini anlamaya çalışmanın bir anlamı olmadığına karar veriyorum.

Yemek kuyruğunun en arkasında dururken, bu kadeh şampanyayı almanın taktiksel bir hata olduğunu görüyorum. *İki ele ihtiyacım olacak.*

Sıra bana gelmeden önce içkimi yudumluyorum ve boş bardağı yanımdan geçen başka bir garsona uzatarak hemen doldurma teklifini geri çeviriyorum.

İki elim boşta, küçük tabaklardan birini dolduruyorum ve en sevdiğim film repliklerinden birini düşünerek gülümsüyorum: *Buraya sadece yemek için geldim*.

Elimde tabak, uzun yuvarlak kokteyl masalarından birine doğru ilerliyorum ve *Kralımı* aramayı reddederek *dükkânımı* kuruyorum.

Soğuk bir karidesi tabağımdaki kokteyl sosuna batırırken alay ediyorum.

Kralım ya da kocam, falan filan. Ne salak ama.

Biri adımı söylediğinde ağzımdan yarı girip yarı çıkan bir karides var.

Gözlerimi açtığımda küçük masanın karşısında duran kaküllü, güzel bir esmer görüyorum. Yaklaştığını fark etmemiştim ve şimdi karidesi ağzımdan çıkarıp çıkarmayacağıma ya da planladığım gibi kuyruğundan ısırıp ısırmayacağıma karar vermem gerekiyor. Bu da onu selamlamadan önce çiğneyip yutmamı beklemek zorunda kalacağı anlamına geliyor.

Bu yüzden, bunlardan herhangi birini yapmak yerine, dudaklarımdan çıkan bir deniz yaratığıyla kararsızlık içinde duruyorum.

"Özür dilerim!" diye ellerini kaldırıyor. "Zamanlamam berbat." Yanaklarının kızarmasını izliyorum. "Ama kocam sizi işaret etti, ben de gelip bir merhaba diyeyim dedim."

Sersemliğimden kurtulup nihayet ısırıyorum ve karides kuyruğunu tabağıma bırakıyorum.

Çiğnerken elimi ağzıma götürüyorum ve "Kocan mı?" diye soruyorum. Yüz hatları yumuşuyor, "Evet, Nero ile evliyim."

Sonra sorunlarım bitiyor çünkü o anda boğularak ölüyorum.

"Oh, um..." kadının gözleri, yanından geçen bir tepsiden yeni bir k a d e h şampanya alıp bana uzatırken açılıyor.

İyi ki bu garsonlar herkesi sarhoş etmeye çalışıyor.

Ondan alıp yudumluyorum ve ölüme yakın deneyimlerle gelen sulu gözlerimi kırpıştırıyorum, ciğerlerimdeki son kabuklu deniz ürünü parçasını öksürerek çıkarıyorum.

Nefesimi topladığımda özür dileme sırası bana geliyor. "Özür dilerim, öyle demek istemedim..." Başımı salladım. "Evli olduğunu bilmiyordum."

Söylemek istediğim şey, *aklı başında kim bu adamla evlenir* ki? Ama bu ilk buluşma için kabalık olur.

Elini uzatıyor. "Ben Payton."

Parmaklarımı küçük peçeteye silip elini tutuyorum. "Savannah."

El sıkıştıktan sonra garip bir sessizlik içinde duruyoruz. Çünkü *durumum* hakkında ne kadar şey bildiğini bilmiyorum. Ve hala nefret ettiğim adamla evlenen kadınla nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

"Nero bana her şeyi anlattı," diye ağzından kaçırıyor, ellerini göğsünün önünde birleştirmiş. "Ve her ne kadar doğru şeyi yaptığına inandığını bilsem de, ona senden özür dilemesi gerektiğini söyledim." Payton bunu söylerken o kadar ciddi görünüyor ki nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "O gerçekten..."

İkimiz *de* onun *iyi bir adam* diyeceğini biliyorduk ama ikimiz de kocalarımız için bunu söyleyemeyeceğimizi biliyorduk.

Tekrar deniyor. "O ve King sonsuza dek en iyi arkadaşlardı ve bu ikisi birbirleri için her şeyi yaparlardı." *İlgisini çekti.* "Ve dürüst olmak gerekirse, eskiden King'den çok korkardım. Ama sonra hayatımı kurtarmama yardım etti ve artık ondan gerçekten korkmuyorum. Eminim sen ve Nero için de aynı şey geçerli olacaktır."

Kaşlarım kalktığında ellerini kaldırıp yanaklarına bastırıyor.

"Hayatının kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu kastetmemiştim."

"Sorun değil, ne demek istediğini anladım." Zavallı kadına acıyorum; ne de olsa Nero ile evli.

"Teşekkürler... üzgünüm." Tekrar yanaklarını okşadı. "İşleri daha kötü değil daha iyi yapmaya çalışıyordum."

"Her şey tuhaf, o yüzden sorun
yok." Payton gülümsüyor ve
başını sallayarak onaylıyor.

Gerçekten iyi birine benziyor, bu da beni bu boktan işle nasıl evlendiğini merak ettiriyor.

"Nero'yla nasıl tanıştınız?" Bir karides daha alıyorum.

"Şey," dedi bana mahcup bir bakış atarak, "bir gün evime zorla girdi."

Karidesimi yere bıraktım.

Belli ki burada yersem, sonunda öleceğim.

"İyi misin?" Masanın öbür ucundan
fısıldıyorum.

Küçük bir kahkaha atmadan önce gözleri açılıyor. "Evet. Sana söz veriyorum, Nero'yla evlenmek benim seçimimdi ve bunu tekrar tekrar yapardım."

Ona şüpheyle bakıyorum. *Tamam, tabii.*

"Sizinle tanışmak güzeldi." Öyle olup olmadığından emin olmadan ona söyledim. "Ben gidip King'in parasının birazını harcayacağım." Başparmağımla müzayede masalarını işaret ediyorum.

Konuşmamızı yarıda keserek ve hala dolu olan yemek tabağımı bırakarak kabalık ettiğimden eminim, ama dürüst olmak gerekirse bu kişiye ne söyleyebileceğimi ya da söylemem gerektiğini bilmiyorum.

Ama gülümseyerek, "İyi eğlenceler!" diyerek usulca yanımdan ayrıldı.

"İyi eğlenceler." Eşyalara göz gezdirmeye başlarken kendi kendime mırıldanıyorum.

İlk ürünün yanında bir kutu dolusu kalem var, ben de bir tane alıp yavaşça masaların sırasına doğru ilerliyorum ve her bir ürünün üzerine bir sonraki açık artırma için King'in adını yazıyorum.

Özel bir kayak dağ evinde hafta sonu kaçamağı olan bir tanesine geldiğimde, mevcut teklifi on binden otuz bine çıkarıyorum ve King'in adını dikkatlice yazdığımdan emin oluyorum.

Hayatımda hiç kayak yapmadım. Öğrenmeye de niyetim yok. Ama bir kanepede oturup sıcak çikolata yudumlamak için o şerefsize otuz bin dolara mal olmayı çok isterdim.

Yazmaktan vazgeçip doğruluyorum ki bir kol önümden geçiyor ve bir el açıkta kalan göğüs dekolteme sürtünüyor.

Dokunuş o kadar beklenmedik ve istenmeyen bir şey ki, sendeleyerek geri çekiliyorum.

"Özür dilerim bayan, size çarpmak istememiştim." Gözleri göğsüme inerken, kendini beğenmiş pislik bana gülümsüyor.

Yaşadığım tüm eğlence buharlaştı.

Bu bir *kaza değildi*.

Dediğim gibi, daha önce de böyle olaylarda bulundum. Ve tıpkı çocukluğumda yaşadıklarım gibi, ona bağırmanın bir anlamı olmadığını biliyorum. Bunun sadece bir kaza olduğunu iddia edecektir. Ben aksini söyleyeceğim. Kalabalık da ailem gibi aptal adama inanacaktır. Çünkü herkes her zaman aptal adama inanır.

Masadan uzaklaşırken gözlerime sıcak ve öfkeli yaşlar doluyor.

Buradan
nefret
ediyorum.
Bu balo
salonu.
Bu adil olmayan cinsiyetçi dünya.

Burnumu çekme dürtüsüne karşı koyuyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözlerimdeki nemi kırpıştırıyorum.

Ve sonra King'i gördüm. Odanın karşısında duruyordu. Başı eğikti ve aslan bakışları bana kilitlenmişti.

Ona hâlâ kızgınım ama gidecek başka kimsem yok. Ve o an, az önce olanlar, beni anılarıma o kadar geri götürdü ki, Aspen'in yanında duruyor olması umurumda bile değil.

Ona ihtiyacım var.

BÖLÜM 59

Kral

ÖFKE OMURGAMDA TITREŞIYOR.

"Sorun nedir?" Aspen kalabalığa doğru döner.

"Kim o?" Soruyu sıkılmış dişlerimin arasında gıcırdatıyorum.

Açık artırma masalarından uzaklaşırken Savannah'nın kıçını izleyen adamı görüş alanımdan takip ediyor.

"Bu belediye başkanının küçük kardeşi. Kasabaya yeni taşındığını duydum."

Yumruklarımı sıkarken parmak eklemlerim patlıyor.

"Lütfen onu burada öldürmeyin." Aspen beni çok iyi tanıyor. Yine de Savannah'nın yüzündeki perişan ifadeyi okumak zor değil. "Lütfen, Kral," diye tekrarlıyor.

Bana doğru aceleyle gelirken Savannah'nın gözleri benimkilere takılıyor. "Onu burada öldürmeyeceğim," diye söz veriyorum.

Savannah artık sadece birkaç adım ötede ve Aspen'e yorgun bir bakış atıyor.

İkisi de bir şey söylemiyor ve ben Savannah'nın duygularını kontrol altında tutmaya çalışmasını izliyorum.

Uzanıp elimi Savannah'nın boynunun arkasına doluyorum, onu kendime çekerken kanımı öfke doldursa da onu nazikçe tutuyorum.

Eğilip kendi duda k l a r ı m ı usulca şakağına bastırdığımda dudakları hâlâ sert bir çizgi halindeydi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Ona güvenlik sözü verdim ve gücümün ilk testinde başarısız oldum. Karanlık görüş alanıma giriyor ve onu bir kez daha öpüyorum.

Buraya yalnız gelmesine izin vermemeliydim. İçeri girdiğimiz anda büyük bir olay çıkarmalıydım, böylece herkes onun kim olduğunu tam olarak bilirdi. Tam olarak kime ait olduğunu.

Gözlerim odayı tarıyor.

Buradaki her erkeğin boğazını kesmeli ve kendimi gelecekteki sıkıntılardan kurtarmalıyım. Eminim çoğu bunu hak ediyordur.

Geri çekildiğimde Savannah daha da hızlı göz kırpıyor. Ve kendimi daha da başarısız hissediyorum çünkü rahatlatma girişimim tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyor.

Aspen koluma dokunuyor ve ben de kafamı kaldırıp adamın banyoya giden koridora doğru yürüdüğünü görüyorum.

Dudaklarımı bir kez daha şakağına bastırmadan önce Savannah'ya, "Aspen'le kal," diyorum.

Bir yanıt bekleyerek boynunu hafifçe sıkıyorum.

"Tamam kocacığım," diye fısıldıyor.

Koca.

Kendimi onu bırakmaya zorluyorum, tam o sırada Nero ve Payton geliyor.

Nero'ya "Benimle gel," diyorum ve o da karısından s ı y r ı l a r a k benimle birlikte adım atıyor.

"Kimi öldürüyoruz?" Ses tonu sıradan.

"Aspen'e yapmayacağıma söz verdim."

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor. "Yine de çok fazla kıpırdama alanı bırakıyor."

Adamın bizden yaklaşık on adım önce banyoya girdiğini görmek için tam zamanında arka salona ulaştık.

Sessizce onu takip ediyoruz.

Ahşap duvarları ve yere kadar uzanan kapıları olan, dört adet iyi inşa edilmiş kabini bulunan şık bir banyo.

İkisi dolu ve lavaboda bulaşık yıkayan bir adam var.

Soyunuyoruz, Nero ellerini yıkamak için lavaboya gidiyor ve ben de kullanımda olan ikisinin arasındaki açık bölmeye giriyorum.

Su kesiliyor ve Nero'nun ıslık çalmaya başladığını duyuyorum, bunun banyo kapısını kilitleyerek başka birinin içeri girmesini engelleme sesini örtbas etmek için olduğunu varsayıyorum.

Lavabodaki adam gittikten sonra sifonu çekip kabinden çıkıyorum, karşı duvara yaslanıp ilk kimin çıkacağını bekliyorum.

Nero ıslık çalmaya devam ederken en uzaktaki kabinin kapısı açılıyor ve hedefim dışarı çıkmaya başlıyor.

Ona saldırıyorum.

O benden daha küçük. Zayıf. Kadınları korkutarak kendini güçlü hisseden bir tip. Bütün gün seve seve kurşun sıkabileceğim iğrenç bir pislik.

Nero'nun ıslığı daha da yükseliyor - *gökkuşağının üzerinde bir yerde* mi? - ve ben adamı tekrar kabine sokarken onun suyu tekrar açtığını duyuyorum.

Adam itiraz etmek için ağzını açıyor ama daha ciyaklamaya fırsat bulamadan boğazını kavrayıp sıkarak tüm havasını kesiyorum.

Bunu takip eden mücadele tipiktir. Vücudun boğulmaya karşı doğal tepkisidir. Ama bu bir adamı ilk kez boğuşum değil, bu yüzden adil bir dövüş sayılmaz.

Ama bulunduğum yere adil bir şekilde mücadele ederek gelmedim.

Her iki ayağına da kendi ayağımla basıyorum, daha büyük ağırlığımla onları yerlerine sabitliyorum, umarım o kırılgan parmak kemiklerinden bazılarını kırarım.

Elleri kolumla boğuşuyor, tutuşumu kurtarmaya çalışıyor ama ben sadece ona doğru eğiliyor, iri cüssemle onu sağlam durak duvarına çarpıyorum.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Eğer takım elbisemi yırtarsan, boynunu kırarım." Elleri beni pençelemekten beni itmeye çalışmaya geçti. *İşe yaramaz*.

Diğer kabindeki tuvaletin sifonu çekiliyor ve sonra Nero'nun adamla "Şunu alayım" diye biten bir konuşma başlatmasını dinliyoruz. Ana kapıyı açarken el çabukluğuyla kilidi açmaya çalıştığını biliyorum.

Kapı kapandığında banyoya sessizlik çöker.

Nero ayağıyla ahırın kapısını açıp ona yaslanırken adamın boğazını bırakıyorum.

"Ne yaptı?" Nero ellerini ceplerine sokar. Adamın nefes alışları öksürüğe dönüşür. Yüksek sesle öksürmeye.

Nero sesi bastırmak için tekrar ıslık çalmaya başlar. "Karıma dokundu."

Açık artırma masasındayken Savannah'nın sırtı bana dönüktü ama adamın yakınlığına verdiği tepki tek bir anlama gelebilirdi. Ve bana baktığında gözlerinin yerinden fırlaması haklı olduğumu doğruluyor.

Nero'nun elleri ceplerinden dışarı kayıyor ve bir tanesinde bir anahtar bıçağı olduğunu görüyorum, şarkısının temposu uğursuz bir müziğe yavaşlıyor.

"Onu öldürmek yok, unutma," diye hatırlatıyorum.

Adam bunun üzerine konuşmaya çalışır ama hâlâ düzgün nefes almakta zorlanmaktadır.

Buraya yeni taşındıysa kim olduğumuzu bilmiyor olabilir. Ama *hissedebilir*

Kim olduğumuzu. İçinde bulunduğu tehlikeyi hissedebiliyor.

Hissettiğim öfkeyi görebildiğinden emin oluyorum. "Eğer yüzünü bir daha görürsem, boğazını öyle bir keserim ki kafan vücudunu yere serer."

Duvara yaslanmış, boğazını ovuştururken çılgınca başını sallıyor. Anlamış gibi görünüyor.

Ama yok. Henüz değil.

"Yani," diye boynumu uzatıyorum. "Kollarını tekrar kullanabildiğinde, toparlanıp eyaleti terk edeceksin. Çünkü bunu yapmazsan seni görürüm. Ve seni öldürürüm."

Ellerimi uzatmadan önce *kollar* kelimesini ağzından çıkarmasını izliyorum.

Bir elimle bileğini kavrarken, diğer elimle aynı kolun dirseğinin arkasını kavrıyorum. Çırpınmaya başlıyor, ama sıkı tutarak dirseğini ters yöne doğru zorla çekiyorum ve vücudun doğal direncini aşmaya zorluyorum.

Yol verirken çıkan çatırdama sesleri Nero'nun melodisine mükemmel bir perküsyon oluşturuyor.

Adını hâlâ bilmediğim adam acı içinde çığlık atmaya başlıyor ama Nero daha da yaklaşarak bölmenin içine giriyor ve bıçaksız eliyle adamın boğazını sıkarak bir kez daha havasını kesiyor ve sesini bastırıyor.

Gözlerini deviren adam sağlam koluyla hasarlı koluna uzanmaya çalışıyor. Teklif edilen uzvu kabul ederek o bileği de tutuyorum.

Sırada ne olduğunu bildiği için başını sallamaya çalışıyor ama ne kadar yalvarsam da beni durduramıyor.

Kolunu düz tutmaya zorluyorum ve dirseğini kavrıyorum, diğer kolu bana karşı savaşta değersiz. "Benim olana dokunduğun için ölmeyi hak ediyorsun. Bunu bir iyilik olarak kabul et."

Sonra hak ettiğinden daha hızlı bir hareketle ikinci dirseğini geriye doğru kırıyorum.

Çıtırtı kollarımda titreşiyor ve beni tatmin ediyor.

Nero'nun ıslığı, elini bırakıp titreme numarası yapmadan önce alçak bir notaya düşüyor. "Dostum, boynundaki çatlağı hissettim."

"O serçe parmağı için bizi eşitliyor," diyorum Nero'ya, o da karşılık olarak sadece homurdanıyor.

Sonra, herif bunu hak ettiği için, taşaklarına olabildiğince sert bir şekilde diz çöküyorum.

Nefes nefese kaldığında, onun kamburlaşmış halini tuvalete itiyorum.

Bir sonraki söyleyeceğimi duyduğundan emin olmak için, tam yüzüne gelene kadar eğildim. "İntikam almak isteyeceğini biliyorum. Ve kardeşinin sana yardım edebileceğini düşündüğünü de biliyorum. Ama edemez. Çünkü biz İttifak'ız. Ve bu lanet şehrin sahibi biziz."

BANYODAN ÇIKTIĞIMIZDA, NERO'NUN BIR *OUT OF*
ama ona bunu nereden bulduğunu soracak sabrım yok.

Savannah'ya dönmem gerek.

Karıma ihtiyacım var.

BÖLÜM 60

Savannah

"İŞTE BAŞLIYORUZ!" PAYTON ACELEYLE MASAYA GERI DÖNDÜ, ASPEN VE BEN ellerinde ağzına kadar kırmızı bir sıvıyla dolu üç uzun kadehle sessizlik içinde duruyorlardı.

Birini baldızım alıyor, diğerini de geçici olarak ben alıyorum. "Nedir bu?" diye soruyorum.

"Sanırım ona Kırmızı Snapper diyordu." Payton omuz silkiyor. "Tadı güzel olan ve çarpabileceğimiz güçlü bir şey istemiştim sadece."

King ve Nero'nun gittiği yöne bakıyorum ama sadece bir dakika önce ortadan kayboldular ve o zamandan beri onlardan hiçbir iz yok.

Neden bu kadar duygusallaştığımı gerçekten bilmiyorum. Bir erkek tarafından ilk kez taciz edilmiyordum ki... Düğünde. Ev partisinde. Bir barda yirmi kez. Üniversitedeyken kampüsteki kitapçıda çalışırken... Ama bu seferki bana her seferini hatırlattı. Ve her seferinde nasıl sırıtmak ve katlanmak zorunda kaldığımı. Çünkü hiçbir zaman rahatlamak için gidebileceğim biri olmadı. Eski erkek arkadaşlarıma bile asla söylemedim. Çünkü ne anlamı olurdu ki? Bu konuda ne yaparlardı?

Başını yana eğmiş, intikam dolu gözlerle bana bakan King'in görüntüsü sonsuza dek kalbime kazınacak.

Ne yapacağını bilmiyorum ama hiçbir şey yapmayacak. King asla hiçbir şey yapmaz.

Çevremde bir shot bardağı hareket ediyor ve Aspen'in kendisininkini bana doğru uzattığını görüyorum.

Durumu açıklama gereği bile duymamış olmam çok şey anlatıyor. Ve bu beni çok kızdırıyor. Biz bile, bu üç benzemez, hepimizin ortak noktası bu.

Çünkü tüm kadınların ortak noktası bu.

Aspen bakışlarımı tutuyor, "Tehlikeli adamların bizim tarafımızda olmasına."

Duygular boğazıma doluyor ama yutkunuyorum ve kadehimi onunkine tokuşturuyorum.

Payton da bizimkine vuruyor, sonra hepimiz içkilerimizi geri uzatıyoruz.

BÖLÜM 61

Kral

SAVANNAH HALA ONU BIRAKTIĞIM YERDE DURUYOR VE DUDAĞINI ÇIĞNIYOR. Aspen ve Payton onun yanında sohbet ediyorlar. Hâlâ üzgün görünüyor ama omuzları daha az gergin.

Bunun masalarındaki altı boş kadehle bir ilgisi olabilir.

Her şeye rağmen, yaklaştıkça ağzımı sulandıran görüntüsüne hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

Hizmetçim Ginger'ın modaya karşı bir ilgisi var, bu yüzden bu gece için bir elbise seçerken onun yardımını kullandım. Ve şimdi sanırım ona bir zam borçluyum.

Ve Savannah'ya onu tekrar becermek için bekleyeceğimi söylediğime pişman oluyorum çünkü hiçbir şey fırtınalı ruh halimi onun kalçalarının arasında olmaktan daha fazla yatıştıramazdı.

Aspen'in doğrudan Savannah'ya bir şeyler söylediğini ve onun da başını sallayarak karşılık verdiğini görüyorum ve bu da üzerimdeki yükü biraz daha hafifletiyor.

Karım Aspen'e Leland'la hiç yatmadığını söylememden pek hoşlanmadı ama söylemem gerektiğini biliyordum. Bunun bir fark yaratmaması gerektiğini biliyorum. Savannah her zaman masum taraftı. Ama fark eder. Savannah'nın hayatını kolaylaştırmak için her şeyi yaparım.

Birkaç adım uzaklaştığımızda kadınlar bizi fark ediyor ve Savannah'nın beni gördüğünde yüzünde beliren rahatlama ifadesinden keyif alıyorum.

Ve bana verdiği his, göğsümün derinliklerinde olan, bağımlılık yapıyor. Ve onu daha çok görmek istiyorum.

Savannah'nın sırtına yaslanıp duruyorum, kollarımı omuzlarına doluyor ve onu bedenime sarıyorum. Bana karşı gevşediğini hissettiğimde içimdeki ben de ürperiyor.

Aspen, kolunu Payton'ın beline dolamış duran Nero ile benim arama bakıyor. "Güvenliğe sarhoş bir adamı gizlice tuvaletten çıkarması gerektiğini söyleyeyim mi?"

Başımı salladım. "Bu iyi bir fikir olabilir."

Savannah elimde biraz sallanıyor ve ben boş kadehlere bakıyorum. "İçkinin yanına yiyecek bir şeyler alalım mı?"

Aspen masadan bir adım uzaklaşıyor. "Garsonlara bir tepsi getirmelerini söyleyeceğim."

Nero parmağını kaldırdı. "Yengeç bacağı yok, lütfen."

Karısı ona tuhaf bir bakış atıyor ama ben onu görmezden gelip burnumu Savannah'nın başının üstüne bastırarak karımın kokusunu içime çekiyorum.

BÖLÜM 62

Savannah

KING'IN YANINDAKI YATAĞA SÜRÜNEREK GIRDIM, TIRMANMAKTAN BAŞKA BIR ŞEY ISTEMIYORDUM.

onun üstünde. Beni iyi hissettirmesini söylemek için. O adama her ne yaptıysa, ona bir teşekkür olarak iyi hissettirmek için.

Ama yapmayacağım.

Çünkü ilk günden pes edemem.

Aramızdaki bu şeyi kabulleniyor olabilirim. Bunun benim hayatım olduğunu kabul ediyor olabilirim. Ama direnmeyi kendime borçluyum. King ile hayatın nasıl olabileceğini görmek için, seks görüşümü bulandırmadan.

BÖLÜM 63

Kral

İKI. HAFTALAR.

Savannah'yla seks yapmayalı iki lanet hafta oldu ve eğer bunu üç yapmaya çalışırsa, onu yatağa bağlayıp lanet fikrini değiştireceğim.

Sokağıma dönüyorum, acaba evde doğru türde ip var mı diye düşünürken telefonum çalmaya başlıyor.

Gösterge panelindeki ekranda Belediye Başkanı Devon'ın aradığı görünüyor ve başımı sallıyorum.

Küçük kardeş Devon'ın tehdidimi ciddiye alabileceğini ve kardeşini işe karıştırmadan şehri terk edebileceğini düşündüm.

Ama görünüşe göre öyle değil.

Son birkaç haftadır cinsel açıdan çok boş vaktim olduğu için, hoşlanmadığım erkeklerin hayatlarını mahvederek kendimi meşgul ediyorum.

İlk olarak, arayanın küçük kardeşi Christopher Devon hakkında bulabildiğim tüm bilgileri araştırdım. *Merdivenlerden düştükten* sonra her iki dirseğinden ameliyat olmak için bir geceyi hastanede geçirdiğini gördüm. Ve faturalandırma sigortaya gönderilmeden önce ameliyatı yeniden kodladığımdan emin oldum, böylece sigortanın talebi reddedeceğinden ve Christopher'ın çok büyük bir tıbbi fatura için kancaya takılacağından emin oldum.

Ondan sonra, terhis olduğunu ama kredi kartını nereye gittiğini gösteren hiçbir yerde kullanmadığını görünce, araştırdım ve tüm 401k bilgilerini buldum. Ve bizim oğlanın biraz aklı varmış çünkü iyi bir miktar biriktirmiş. Doğrudan bir vakıf fonuna hortumladığım makul bir miktar, altı yıl sonra on sekiz yaşına geldiğinde otomatik olarak oğluna dağıtılacak.

Yaşlı Christopher'ın hiç ziyaret etmediği bir çocuk için nafaka ödemediğini düşünürsek, en azından bunu yapabilirdi.

Elbette, Christopher bir dahaki sefere üç aylık ekstreler kendisine postalandığında hesapları boşaldığında bunu anlayacaktır. Ama yine de adresini Alabama'da bir posta kutusu olarak değiştirdim, bu yüzden postalarını alması biraz zaman alabilir.

Ayrıca kredi puanını da yüz puan düşürdüm. Çünkü yapabilirdim.

Yani gerçekten, iyi bir hacker olmanın ne anlamı var, eğer bunu iyilik için kullanmayacaksanız?

Sonra, bu sadece günün daha iyi bir kısmını aldığı için, bir yığın şirket satın alarak kendimi eğlendirdim. Savannah'nın eski sevgililerinin çalıştığı şirketler.

Aspen'deki o akşam yemeğinden sonra, Savannah o tabloyu yakıp kafayı bulmakla meşgulken, ben de onun eski erkek arkadaşlarını bulmak için telefon ve sosyal medya kayıtlarını didik didik etmekle meşguldüm. Hepsi düzgün, namuslu vatandaşlar gibi görünüyordu, şiddet geçmişleri yoktu ve Savannah ile aralarında husumet yoktu ama benim eyaletimde yaşamaya devam etmelerine izin veremezdim.

Dolayısıyla, çalıştıkları yerleri bulmak ve şirketleri satın almak.

Birkaç işletme zaten satılıktı. Bazılarının da, herkesin bir fiyatı vardır.

Ve elbette, yeni sahiplikte yaygın olduğu gibi, her şirket biraz küçülme yaşadı.

Tam olarak bir pozisyon farkla.

Ama sanılanın aksine ben tam bir canavar olmadığım için hepsine yeni iş teklif ettim. Alaska'da satın aldığım bir şirkette.

Tekliflerin hepsi fazlasıyla makuldü, kelimenin tam anlamıyla geri çeviremeyecekleri bir teklifti. Önümüzdeki haftanın sonunda, karımla yakınlaşan her erkek üç bin mil uzağa taşınmış olacak.

Telefonum çalmaya devam ediyor.

Minneapolis Belediye Başkanı akıllı olsaydı, kardeşini de Alaska'ya gönderirdi.

Ama onun yerine beni arıyor. Ne kadar akılsız olduğunu

kanıtlıyor. "Ne?" Hat bağlandığında talep ediyorum.

"Ah, evet, şey, Kral," Başkan Devon sözcüklerin üzerinde

tökezliyor. "Bay Vass," diye düzeltiyorum onu.

Saklamaya çalışsa da sıkıntısını duyabiliyorum. "Bay Vass."

Arazime ulaştığımda aracımı yavaşlatıyorum ve kapı kayarak açılıyor. "Umarım kardeşin için aramıyorsundur."

Görev süresi boyunca belediye başkanıyla birkaç etkileşimim oldu, ancak lanet bir belediye görevlisi olmanın ona bana karşı herhangi bir koruma sağladığını düşünüyorsa, özel bir tür sanrılı olması gerekir.

"Aslında, öyleyim." Kendini beğenmiş bir ton deniyor.

İlk adını kullanmadan önce iç çekişimi duymasına izin verdim. "Oscar."

Duraksıyor, muhtemelen ona Bay Devon demem için ısrar etmek istiyor ama demiyor.

Bir sonraki seçimde bu alete karşı aday olan kişiye bir milyon dolar vereceğim.

"Christopher onun olduğunu bilmiyordu..." Saçma sapan bahaneler sıralamaya başladı ama ben dinlemeyi bıraktım. Çünkü garaj yoluma çıkıyorum ve evimin önünde tanımadığım parlak beyaz bir G Wagon park etmiş.

"Kapa çeneni!" Bağırıyorum ve belediye başkanı akıllıca konuşmayı kesiyor. Gaza basıyorum ve evime giden yolun geri kalanında yarışıyorum. "*O gece* senin domuz kardeşini kayıp kişi ilan etmememin tek nedeni kız kardeşimin partisini mahvetmemi istememesiydi. Ama etkinlik sona erdi. Ve benim sabrım da." Arabayı çarparak park ettim. "Onu bir daha görürsem ne olacağını söyledim. Ve hiç abartmıyorum."

Aramayı kesip cipimden çıkıyorum ve ön kapıya kadar olan mesafeyi üç adımda geçiyorum.

Güvenlik görevlilerimi kovmayı bırakmalı mıyım yoksa hepsini kovmalı mıyım bilmiyorum çünkü her ziyaretçiden haberdar edilmem gerekiyor. Ve kimse bana burada biri olduğuna dair tek kelime etmedi.

Çenemi sıkarak kapıyı açtım ve doğruca evin ortasına yöneldim.

Bu kişi benim için burada değil, bu yüzden nerede olabileceğine dair sadece birkaç seçenek kalıyor.

Mutfağa girdiğimde kimse yoktu.

Stüdyo.

Sesleri duyduğumda Savannah'nın stüdyosuna giden k o r i d o r u n yarısına bile gelmemiştim. Onun sesini. Ve bir erkek sesi.

Ne yaptığımın farkına varmadan önce iki koşu adımı atıyorum.

Savannah'nın neşeli bir ritimle konuştuğunu duyabiliyorum, sesi hafif ve mutlu, yani adam onu incitiyor gibi değil.

Özel ev stüdyosundaki tanımadığım adam.

Kapı ardına kadar açık bırakıldı, bu da beni kırmaktan kurtardı.

Odaya girdiğimde, tamamladığı tuvallerinden birini şövaleden kaldırıp yerine başka bir resim koyan Savannah'nın sırtına odaklanıyorum.

Ne yaptıklarından emin değilim ama her zamanki resim kıyafetlerini değil, bol siyah bir pantolon ve dar bir gömlek giyiyor.

Duke onun yanında yerde uzanıyor, ama kaldırdığı başını ona doğrultmuş Be

n. *En azından biri çevresinin farkında.*

"Bence küme fikri en iyisi." Savannah başka bir tabloyu kaldırıyor, ilkinin yanında tutarak. "Tüm tonlar ailelere göre gruplandırılmış."

"Anlaştık," diyen erkek sesi dikkatimi, iki şövaleyi birbirine yaklaştırırken sırtı bana dönük olan adama yöneltiyor. "O zaman gruplamaları zıtlık içinde değiştirebiliriz--Gah!"

Adam cümlenin ortasında dönüp beni fark ettiğinde ona doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Vücut dilimi anlayan Duke, ben daha üç adım bile atamadan yanıma g e l i y o r ve boğazından kısık sesle hırlıyor.

"Sen ne..." Savannah gülmeye başlıyor ama sonra dönüp beni görüyor olmalı ki adımı haykırıyor.

Ben durmayınca, tekrar deniyor. "Kocacığım!"

"Koca mı?!" Yaklaşık benim boyumda, Savannah'nın yaşına yakın ve karımın yanında olmasını umduğumdan daha yakışıklı olan adam tökezleyerek şövalelerden birine doğru geri çekildi.

"Sen de kimsin lan?" Sesim kesinlikle gerekenden daha yüksek çıkıyor ve Duke hırlamaya geri dönmeden önce iki kez havlayarak sesimi yankılıyor.

Duke ben söylemedikçe ses çıkarmaktan başka bir şey yapmaz. Ve şu anda, ona söylemek için can atıyorum.

Adam Savannah'nın tablosunu düşmeden yakalıyor.

"Orlando!" Tabloyu bir kalkan gibi önünde tutuyor. "Ben Orlando'yum!"

Savannah çoraplı ayaklarıyla yoluma çıktığında Orlando adındaki adamdan on adımdan daha az uzaktaydım.

"Yüce İsa, Kral! O burada--"

Bana deliymişim gibi bakıyor ama onun hareketleri öfkemdeki yönü değiştirdi.

İçgüdülerim parmaklarımı bir kez şıklatmamı sağladı ve çıkan yüksek ses Savannah'nın tiradını durdurmaya yetti.

Ağzı kapanıyor ve ben ona doğru sinsice yaklaşıyorum. "Bir daha *asla* kendini benimle başka bir erkeğin arasına sokma."

"Bu değil..." Savannah'nın nefesi kesiliyor ve gözlerinin önce ağzıma, sonra daha aşağıya inişini izliyorum.

Oh, bu sinsi velet. Son iki haftadır dokunmamamızdan etkilenmemiş gibi davranarak beni buzda tutuyordu, ama o da benim kadar ateşli.

Savannah yavaş bir nefes alır. "*Aranıza girmeyeceğim*."

Bir elimi kaldırarak onun *tam anlamıyla* aramızda olduğunu işaret ediyorum.

Savannah Huffs, "I oldu sadece çalışıyor için dur sen gelen gidiyor Çünkü kenardan bağırmanın seni durdurmayacağından oldukça eminim." Duke'a gözlerini kısarak baktı. "Ya da seni."

Gerekçesine yanıt vermiyorum, çünkü muhtemelen doğru. "Ben evde yokken eve erkek alamazsın."

Küçük yumruklarını kalçalarına doğru itiyor. "Bu iş, benim *erkeklerle* takılmam değil. Gün içinde rastgele ortadan kaybolman benim suçum değil."

"Rastgele mi?" Daha yakına eğildim. "Sana nereye gittiğimi söyleyen bir not bırakmadan bu evden hiç ayrılmadım. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Yanakları kızarıyor. "Bu farklıydı," diye tıslıyor.

"Ve bu," diye omzunun üzerinden hâlâ bir tablonun arkasında saklanan adamı işaret ediyorum, "kabul edilemez."

"Sadece Orlando."

"*Orlando*'yu tanımıyorum. Bu yüzden *Orlando*'ya güvenmiyorum." Aptal ismini vurguladığımdan eminim.

"Güvenilir olduğuma söz ver," diye gülümsemeye çalışıyor Orlando bakışlarımı ona çevirdiğimde.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Karıma dokunan son adamın kollarını kırdım."

Orlando'nun gözleri büyüyor ve gülümsemesi bozuluyor. Ve sanırım bana inanıyor.

Olması gerektiği gibi.

"Kralım." Savannah'nın sesi sessiz, sadece benim

için. Eli göğsüme bastırıyor.

İhtiyacım olan şey bu temas noktası. İhtiyacım olan şey.

Elimi onunkinin üzerine koyup yerinde tutuyorum ve bu bağlantı gerginliğin içimden akıp gitmesini sağlıyor.

Daha sakin bir şekilde, "Yarınki gösteriniz için mi burada?" diye sordum.

Yarın akşam resim sergisi olduğunu unuttuğumu sanmış gibi gözlerini kırpıştırıyor. "Evet. Son düzeni ve fiyatları seçiyoruz. Gerçekten kollarını kırdın mı?"

"Evet," diye onun kadar basit bir şekilde cevap verdim. "Bunları galeriye götürmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Orlando siparişi tamamladıktan sonra onları bu gece getirecek."

"İşin bitti mi?"

Başı yine sallanıyor. "Daha yeni
başladık." Uzun ve yavaş bir nefes
alıyorum. "Pekâlâ."

"Tamam mı?"

Elini bırakıp kalçamı sıvazlıyorum ve Duke yanıma geliyor. "Pekâlâ, yapacağını yap."

Savannah'nın değişen yüz ifadesini hayal ediyorum, kapıya yönelmek yerine hâlâ burada bulunan şezlonglardan birine yöneliyorum.

Pencereye bakıyor, ben de arkasından t u t u p gürültülü bir şekilde odaya bakacak şekilde sürüklüyorum. Böylece *Orlando'*yu izleyebilecektim.

Savannah onu bıraktığım yerde duruyor, tek kaşını kaldırmış, nefis bir şekilde sinirli görünüyor. "Ciddi misin? Yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Elbette." İskeletimi sandalyeye indirirken gözlerimin vücudunda gezindiğini hissettiğinden emin oluyorum. "Ama bunu daha sonra yapacağım."

64. BÖLÜM

Savannah

"BUNU SONRA YAPARIM," DIYE KENDI KENDIME SÖYLENIRKEN YÜZÜMÜ YIKIYORUM.

banyo lavabosu.

Canavar kocam odadan çıkmadığı için gösteriyi organize etmek her zamankinden iki kat daha uzun sürdü. Ve bana yine çıkıştığından beri külotum ıslanmıştı.

Bunu neden sevdim?!

Ve tamam, dürüst olmak gerekirse, Orlando için biraz korkmuş olsam da, dönüp King'in odanın öbür ucuna fırladığını gördüğüm anda içim karıncalanmaya başladı.

O anda onun korumasına ihtiyacım yoktu ama bunu isteyerek vermesini seviyorum.

Ve bir adamın kollarını kırmak? Bu beni rahatsız etmeli.

Eminim öyledir.

Ama içimde her zaman şiddetli intikamdan hoşlanan sapkın bir yanım vardı da King mi onu ortaya çıkardı, yoksa şeytana çok fazla zaman mı harcadım ve onun karanlığı ruhuma mı sızıyor, karar veremiyorum.

Yüzümü kuruluyorum ve King'in nasıl göründüğünü düşünüyorum, arkasına yaslanmış, o sandalyeye yayılmış, beni çalışırken izliyor.

Tanrım, kucağına tırmanıp beni hemen becermesi için yalvarmak istiyordum. Vücudum nabız gibi atıyor.

Teslim olmalıyım.

Bana biraz sik lazım.

BÖLÜM 65

Kral

SAVANNAH BANYODAN ÇIKTIĞINDA, ONA

Zamanının dolduğunu. Beklemekten bıktığımı. Ve eğer sikimi kendi başına isteyemezse, onu yalvartmanın bir yolunu bulacağım.

Yatağa uzanmış, bir elim başımın arkasında, bir elim uzayan boyuma bastırırken banyo kapısı nihayet açılıyor.

Arkadan aydınlatılmış Savannah orada duruyor, saçları omuzlarında, vücudu benden aldığı, ona çok büyük gelen bir bornozun altında saklı, ellerini ceplerine sokmuş.

Buraya gelmesini istemek için ağzımı açıyorum ama önce o konuşuyor. "Banyomda bulduğun küçük vibratörü hatırlıyor musun?"

Sorusu beklediğim gibi değildi ve cevap vermem bir anımı aldı, aletim hatırlatmayla daha da sertleşti. "Hatırlıyorum."

"Geri alabilir miyim?"

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hayır, geri alamazsın. Ama sana kendim yardım etmekten mutluluk duyarım."

Omuzları kalktı. "Gerek yok." Sonra bir elini cebinden çıkarıyor, ince, soluk pembe bir vibratör tutuyor. "Ah, bir de, bil diye söylüyorum," diğer eliyle bornozunu tutan düğümü çözüyor. "Ben zaten doğum kontrol hapı kullanıyorum. Geçen sefer bu konuyu açtığından beri." Sonra bornozu düşüyor ve karşımda muhteşem bir çıplaklıkla duruyor.

Kıpırdanıp yatağa doğru koşmaya başlıyorum ama o banyoya geri dönüp kapıyı çarparak kapatıyor. Parmaklarımı kapının koluna doladığım anda kilit tıkırdıyor.

BÖLÜM 66

Savannah

KALBIM O KADAR HIZLI ATIYOR KI NEFESIMI ZOR TUTUYORUM.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

King kapının diğer tarafına bir yumruk indirir. "Seni küçük cadı, beni içeri alsan iyi edersin."

Cevap vermek yerine uzanıp bir meme ucunu çimdikliyorum. İnliyorum.

Bütün gün hazırlandım, ama onu yatağımızda yayılmış, büyük avucunun altında ereksiyon halinde görmek, yapmak üzere olduğum şey için mükemmel bir göz şekeriydi.

Onun eli olduğunu hayal ederek göğsümü sıkıyorum ve tekrar inliyorum.

"Siktir." King'in kelimesi kapıdan alçak sesle duyuluyor. Bir gümbürtü duyuyorum ve alnını tahtaya dayadığını hayal ediyorum. "Aç şunu bebeğim. O küçük oyuncağı aç ve yarığına sürtün."

Kapıdan uzaklaşıp dev küvetin önündeki pelüş mindere geçiyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru otururken, vibratörümün gizli düğmesini basılı tutup açarken parmaklarım meme ucumu çalıştırmaya devam ediyor. Eski bir vibratör, biraz gürültülü ve King'in kapıdan gelen sesi duyabildiğini biliyorum çünkü yüksek sesle inliyor.

Evimi boşalttığımızda King tüm seks oyuncakları zulamı bulduğunu sandı ama komodinimin içine birkaç tane daha sıkıştırmıştım. Çünkü bir kızın asla çok fazla arkadaşı olamaz.

"Şimdiden ıslandın mı?"

Vibratörü am dudaklarımın arasından aşağı kaydırıyorum, orada biriken kayganlık yolu kolaylaştırıyor.

"Cevap ver bana, Karıcığım," diye sesini yükseltir Kral.

Vibratör klitorisime çarptığında nefes nefese kalarak kendimi güçlendiriyorum. "Çok ıslak."

"İçine koy." Kapıya bir gümbürtü daha vurdu. "O açgözlü küçük deliğin içine sok."

Bir kez daha klitorisimin üzerine sürüyorum, sonra söylediği gibi yapıyorum ve amımın içine doğru itiyorum.

İki hafta boyunca içimde hiçbir şey olmamasından sonra bu his beni inletiyor.

"Tanrım. Konuş benimle, bebeğim. Bana ne yaptığını söyle." King'in sesi o kadar çaresiz geliyor ki, bu beni daha da ıslatıyor.

"İçeri ve dışarı kaydırıyorum," diyorum ona. "Ve, aman Tanrım," parmaklarımı birbirine dolayarak meme ucumu daha sert çimdikliyorum. "Ben... Ben memelerimle oynuyorum."

Bir tıkırtı geliyor, sonra kapı açılıyor ve King içeri dalıyor, siki elinde, boxer'ı gitmiş.

Tezgâha bir şey fırlatıyor. "Anahtarım olmadığını mı sanıyorsun?"

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, muhteşem formu tam olarak sergileniyor.

Ben de ona bakıyorum, bir elim göğsümü sıkıyor, diğer elim vibratörümün ucunu tutuyor, diğer elim ise içime gömülü.

Bakışları her santimimde geziniyor. "Benimle böyle dalga geçebileceğini, beni baştan çıkarabileceğini ve sonuçlarına katlanmayacağını mı sanıyorsun?"

Bana doğru yürümeye devam ediyor, sadece bir adım ötemde duruyor, siki diz çökmüş pozisyonumdan tam göz hizamda.

"Ben isteyene kadar beni sikmeyeceğini söylemiştin."

Boyunu okşamayan eliyle aşağı uzanıyor ve saçlarımı kavrıyor. "Seni becermeyeceğimi söyledim. Seni sikimle beslemeyeceğimi hiç söylemedim."

Kalçalarını öne doğru itip sikinin kalın başını dudaklarımın arasına soktuğunda ağzım sulanmaya başlamıştı bile.

İkimiz de inliyoruz ve dilimi alt tarafını izlemek için kullanıyorum, onu ilk kez tadıyorum.

"Savannah. Siktir," diye inliyor. "Sen mükemmelsin." Ağzımı daha da açıyorum ve onu daha çok içime çekiyorum. Daha fazlasını istiyorum. "İşte bu kadar." Daha derine itiyor. "İşte bu kadar. Al onu, tatlım." Dışarı kayıyor, neredeyse serbest kalıyor ve ben onun uzunluğuna bakıyorum.

"Sikim ağzındayken çok iyi görünüyorsun."

Övgüsü çok fazla. Boşalmam lazım.

Vibratörü çıkarıyorum ve klitorisime bastırana kadar yarığımdan yukarı sürüklüyorum.

King sikini tekrar ağzıma soktuğunda göğsüm daralıyor. Çok yaklaşmıştım. Saniyeler kaldı.

King sikini ağzımdan çekip çıkarıyor ve bir hareket bulanıklığı içinde vibratörü elimden çekip alıyor.

Onu durdurmaya çalışıyorum ama sonra beni omzunun üzerinden yukarı çekiyor. "Kral!"

Kıçıma sert bir tokat attı ve ben de inledim. "Boşalmak üzereydin."

"Hadi oradan!" Ona çıkıştım, sonra da yüzüme baktığı için kıçına bir tokat attım.

Vücudunun sarsılmasına neredeyse gülecektim, belli ki misillemeyi beklemiyordu, ama sonra yatağın üzerine fırlatılıyorum.

"Benim sikime boşalacaksın." King üzerimde sürünüyor, kalçalarımı ayırıyor. "Ya da hiç boşalmayacaksın." Ucunu girişime hizalıyor, bir eli başımın yanında, ağırlığını benden uzak tutuyor. "Şimdi bana sor."

Gözleri alev alev benimkilere bakıyor ve bu dünyada ona bağlanmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Yanlarından tutarak, yoğun gözlerine bakıyorum. "Lütfen beni becerir misin kocacığım? Kralımın sikiyle boşalmak istiyorum."

King kalçalarını ve ağırlığını bırakarak tek bir hareketle beni içine alıyor. İçime girmesinden duyduğum zevk ve acının birleşimiyle haykırıyorum. Ama sonra beni öpüyor ve tek hissedebildiğim o oluyor.

Tek hissedebildiğim

King. Ağzımız.

Bedenlerimiz.

Birbirimizin nefes alışını yakalayışımız.

King içime giriyor. Ağzının içinde inlerken homurdanıyor ve inliyor. Tırnaklarım sırtını kazırken. Onu daha yakın tutmaya çalışıyorum. Onu daha sıkı çekmeye çalışıyorum.

"Bana beni tekrar buzlamayacağını söyle." Bir elini aramıza soktu. "Bu tatlı amcığı ne zaman istersem alabileceğime söz ver." Parmakları klitorisime sürtünüyor. "Ne zaman istersem."

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Bana benim olduğunu söyle, ben de seni bu sikin üzerine boşaltayım."

"Ben seninim, Kral." Kalçalarım onun hamlelerini karşılamak için kalktı. "Bana istediğin gibi sahip olabilirsin."

Söylediğim doğru şey olmalı çünkü parmakları klitorisimi sıkıştırırken ağzı benimkine çarpıyor.

Ve ben bittim. King diliyle ağzımı ve koca sikiyle amımı sikerken vücudum milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor.

Vücudumun her santimi yanıyor ve benim nerede bitip onun nerede başladığını söyleyemiyorum.

Tam klitorisim itiraz etmeye başladığında King ellerini çekip kıçımı kavrıyor ve ağzı omzuma düşüyor.

Vücudu benimkine karşı geriliyor ve kalçalarımı yukarı çekiyor, böylece içimde nabız atmaya başladığında gidebildiği kadar derine iniyor.

Beni tamamen dolduruyor.

BÖLÜM 67

Kral

"BAZEN BENI ÖLDÜRMEYE MI ÇALIŞIYORSUN DIYE MERAK EDIYORUM." ONA MIRILDANIYORUM
ağırlığımı değiştirdikten sonra onu tamamen ezmiyorum.

"Söz veriyorum yapmayacağım." Küçük bir el sırtımı sıvazlıyor. "Sadece çok yaşlısın."

Sikim hâlâ sertken kalçalarımı sertçe iterek Savannah'nın çığlık atmasına neden oluyorum.

Gülüyorum. "Eğer bu yaşlı adam senin kalçalarının arasında ölürse, iyi yaşanmış bir hayat olacak."

"Sen tam bir aptalsın." Sesinde bir yumuşaklık var ve uzun zamandır olmadığım kadar memnun hissediyorum.

İkimiz de nefesimizi tutarken bir dakika boyunca sessiz kaldık. İşte o zaman banyodan gelen uğultuyu fark ediyorum.

Kulağım yukarıda olacak şekilde başımı yana çeviriyorum. "Bu... vibratör mü?"

Savannah dinlemeye çalışır gibi başını kaldırıyor ama sonra tekrar yatağın üzerine düşüyor. "Elimden düşürmeden önce kapattığını hatırlamıyorum, yani muhtemelen."

Başımı sallıyorum, ağzımda bir gülümseme beliriyor.

Bu kız beni gerçekten öldürecek.

UZANARAK BAŞUCU LAMBAMI KAPATTIM VE ODAYI
karanlık.

"Buraya gel."

Battaniyeler hışırdıyor ve dediğimi yaparak Savannah yanıma sokuluyor.

İkimiz de sonunun zaten böyle olacağını biliyoruz, o yüzden en iyisi bununla başlayalım.

Yanağını çıplak göğsüme dayadığında ağzının esnemek için gerildiğini hissediyorum.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Hazırlanmak için galeriye erken gitmen gerektiğini varsayıyorum, ama gösteri başladığında altıda orada olacağım."

Savannah'nın eli karnımdan yan tarafıma doğru kayarak kısmi bir sarılma gerçekleştiriyor. "İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin."

Bunu neden söylediğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor ama yine de ona doğruyu söylüyorum. "İstiyorum."

"Oh, tamam." Cevabı sessizdi.

Parmaklarımı tekrar saçlarında gezdiriyorum. *Belki de gergindir*.

"Yeni minibüsünüz garajda ama tablolarınızı yanınızda taşımanıza gerek olmadığı için sizi adamlarımdan birine bıraktırıyorum. Ben gelene kadar galerinin dışında bekleyecek." Başını kaldırmaya başladı ama saçlarını okşayan elimi kullanarak başını olduğu yerde tuttum. "Bu bir mahkûm meselesi değil," diye açıklığa kavuşturmam gerektiğini hissediyorum. "Bu bir güvenlik meselesi. Seni toplum içinde yalnız istemiyorum. Asla." Cevap vermeyince saçlarını yumuşak bir şekilde çekiştiriyorum. "Anlıyorum."

"Evet, tamam." Belli ki sertliğime boyun eğmiş. "Ama yeni minibüs de ne demek? Minibüsümü geri mi aldın?"

Alay ettim, "Hayır, senin eski minibüsünü geri almadım. Karşılığında aldığın o boktan arabayı da geri almaya zahmet etmedim."

Yemin ederim gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Tamam, garajda ne var o zaman?" "Şimdiye kadar para harcadığım en kötü şey."

Homurdanıyor. "Bundan hiç şüphem yok."

"Bebeğim, korumam gereken bir itibarım olduğunu anlıyor musun? Lanet bir minivan alırken görülemem. Benedict'i onu alması için nakitle gönderdim."

"Madem bu kadar karşısın, neden bir tane aldın?"

"Çünkü her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etsem de, tüm incelemeler sağlamdı ve internet büyük tabloları taşımak için çok pratik oldukları konusunda hemfikir görünüyor."

Başını tekrar kaldırmaya çalışıyor ama onu durduruyorum. "Çok

titizsin."

"Titiz değilsem ben bir hiçim." Alaska'ya giden eski sevgililerini düşünüyorum ve karanlığa doğru sırıtıyorum. Acaba hepsinin aynı kadınla çıktığını anlayabilecekler mi?

"Teşekkür ederim. Bunu yapmak için yaptığınız fedakârlığı takdir ediyorum." Sırıtmaya devam ediyorum. "Hazır başlamışken, otuz yıllık ilişkimiz için de bana teşekkür edebilirsin.

Bu kış Colorado'da bin dolarlık hafta sonu kaçamağı."

Yan tarafıma sarılmış olan eli, bir kahkaha a t a r k e n ağzını kapatmak için hareket ediyor. "Bunu unutmuşum."

"Evet, şey, sürpriz."

"Özür dilerim." Özür dilerken kıs kıs gülmesi, bunu kastetmediğini anlamamı sağlıyor.

Omuz silkiyorum. Otuz bin doları kaçırmayacağım. "Hepsi iyi bir amaç için," diye esniyorum.

Eli tekrar yanıma doğru kayıyor. "Hayır kurumunun ne olduğunu öğrendin mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Savannah'nın başı bana doğru sallanıyor.

"Oh, ve," tekrar esnemek için duraklıyorum. "Sabahki toplantıma gitmeden önce yeni ehliyetinizi ve kredi kartlarınızı mutfak adasına bırakacağım."

"Yeni ehliyet mi?" Savannah da esneyerek soruyor.

Başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum. "İsminizi değiştirttim Bayan Vass. Bundan bahsetmemiş miydim?"

"Ne?! Yapamazsın..." Elimi ağzının üzerine kaydırdım.

"Sus, bebeğim. Yarın büyük bir gün olacak."

BÖLÜM 68

Savannah

ORLANDO GERI ÇEKILIR, ELLERININ TOZUNU ALIR . "SANIRIM BIZ
hazır."

Midemde kelebekler uçuşuyor. Bu benim ilk sergim olmaktan çok uzak, ama kendimi yine bir öğrenci gibi hissediyorum, çalışmalarımı ilk kez sunuyorum.

Orlando parçaları doğru yerleştirerek harika bir iş çıkardı. Bu bir sürpriz değil, arkadaşım Mandi ile yıllardır birkaç galerinin ortak sahibiydi, bu yüzden daha önce birlikte çalıştık ve ne yaptığını biliyor.

Mandi'yi görmeyi ne kadar istesem de, bu gece evde kalmaya karar vermesine sevindim.

Birbirimizi son gördüğümüzde, *evlendikten* sonra Lee'den arabamı almak için onun evinden çıkıyordum. Ve şimdi... Hala çılgınca parlayan yüzüğüme bakıyorum. Şimdi, bütün o tartışma sırasında onun kanepesinde oturan adamla evliyim. Ve nasıl keserseniz kesin, üç hafta yabancı olmaktan eş olmaya geçmek için çok hızlı bir süre.

Bir nefes veriyorum ve bugüne odaklanmaya çalışıyorum.

Bu galeri çoğunlukla beyaz badanalı, yüksek tavanlı bir oda ve şu anda odanın ortasında karşılıklı açılarla yerleştirilmiş, her iki tarafında en büyük dört resmimden birinin sergilendiği iki hareketli bölme duvardan oluşuyor.

Temiz, çağdaş ve sinirden kusacakmışım gibi hissetmeme engel olamasam da, bu koleksiyonu sergilemek için mükemmel bir yol olduğunu biliyorum.

"Kapıların açılmasını beklerken bir kadeh şarap ister misin?" Orlando daha sorusunu bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Sanırım
Bileklerime soğuk su dökmeye gideceğim ve belki de kusacağım."

Gülüyor ve omzumu okşayacakmış gibi elini kaldırıp tekrar indirmesini kaçırmıyorum. "Zamanı geldiğinde senin için bağıracağımdan emin olabilirsin."

King'in kol kırmakla ilgili söylediklerini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.

ELLERIM O KADAR ÇOK TERLIYOR KI, DAMLAMADIKLARINA ŞAŞIRIYORUM. Orlando kapının kilidini açıp insanların içeri girmesine izin verdiğinde.

Bırakın erken gelip sıraya girmeyi, birilerinin sanatımı canlı bir gösteriye gelecek kadar önemsemesi hâlâ aklımı başımdan alıyor. Ama bu övgünün büyük bir kısmı Mandi ve Orlando'ya gidiyor, çünkü onlar dışarıda heyecan yaratmak için çok çalışıyorlar.

Odanın ortasında, kısmi duvarlardan birinin yanında her zamanki yerimde duruyorum, böylece insanlar benimle konuşmayı ya da odanın içinde dolaşmayı seçebiliyorlar.

Sinirlerim tepeme çıktığında ve ellerimi koyacak yerim olmadığında, cepsiz bir pantolon seçtiğim için kendime lanet ediyorum. Bu parlak kırmızı, yüksek belli ve geniş paçalı pantolonu dramatik olması için seçtim ama giyerken yaşayacağım panik atağı hesaba katmamıştım. Ama en azından beyaz dantelli üstüm, kısa süre içinde üzerime bulaşacağından emin olduğum stres terini göstermeyecek.

Orlando'nun şarap teklifi gittikçe daha iyi bir fikir gibi geliyor... ama şimdi içmeye başlarsam, sonunda sarhoş olacağım.

İnsanlar içeri akın ettikçe sesler odayı doldurmaya başlıyor. Ve sonunda, kalabalığın içinde King'i ararken, bu kadar gergin olmamın sebebinin o olduğunu itiraf ediyorum.

Yani, her zaman biraz gerginimdir, ama bu...

bu... farklı.

Çünkü gerçekten her şeyi beğenmesini

istiyorum. Çünkü etkilenmesini istiyorum.

Çünkü bana dünyanın sanatıma ihtiyacı olduğunu söyledi.

Orlando telefonunu kontrol ettikten sonra altı ayak uzunluğundaki tablolardan birinin yanına gidip üzerine yuvarlak bir etiket yapıştırdığında insanlar hâlâ kapıdan giriyordu.

çerçevenin yanında fiyatı belirten etiket. Bana göz kırpıyor, sonra da yeni gelenleri selamlamaya devam ediyor.

Mandi beni ekstra büyük ölçekte bir set yapmaya ikna etmişti ve Orlando da beni beş haneli fiyat vermeye ikna etti.

Yutkunuyorum.

Birini sattığıma inanamıyorum.

Bir aslan kafası koleksiyonu boyamaya karar verdiğimde, bunu eğlenceli olduğu için yaptım. Çünkü bana gözlerinin açık mı kapalı mı, ağızlarının açık mı kapalı mı olacağına karar verme özgürlüğü veriyordu. Yeleleri rüzgarda dalgalanıyor ya da düz duruyordu.

Ama şimdi onlara baktığımda tek düşünebildiğim King. "Vay canına!" diye haykırıyor yanımdaki bir ses.

Ve tanıdığım bir ses olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. "Ginger?"

Bir eliyle bana el sallıyor, diğer eliyle de kırmızı şarabından bir yudum alıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Muhtemelen böyle sormak kabalık olur ama... *Onun burada ne işi var!?*

Ginger gülümsüyor, "İyi bir sanat gösterisini severim."

Kocası yanına doğru yürürken alçak bir ıslık dikkatimizi çekiyor. "Kahretsin, Patroniçe resim yapabiliyor!"

Sanırım çenem çözüldü. "J-Jamie?"

Küçük bir selam veriyor. "Siz yakmadan önce o tabloya pek iyi bakamadım. Ne kadar ateşli olduklarını bilseydim, onu yangından kurtarırdım."

Ginger göğsüne vuruyor. "Cici nerede?"

"Cici burada mı?!" Boğazım düğümlenerek soruyorum.

"Şarküteri masasını gördü ve bana siktir olup gitmemi söyledi," diye omuz silkiyor Jamie.

Konuşmaya devam ediyorlar ama ben dinleyemeyecek kadar nefes almaya çalışmakla meşgulüm.

Bu da ne?

King ev çalışanlarına benim şovumdan bahsetti mi? Bunu neden yapsın ki?

Neden gelsinler ki?

Onlara yapmaları gerektiğini söyledi mi?

"Ooo, bu mükemmel!" Kısmi duvarın diğer tarafından tanıdık bir ses daha geliyor.

Aslanların avlanma şekillerini tartışmaya devam eden Ginger ve Jamie'den yavaşça uzaklaşıyorum ve duvarın diğer tarafına doğru ilerliyorum.

"Payton?"

Beni gördüğünde o kadar büyük gülümsüyor ki, bunun gerçek olduğundan hiç şüphe yok. "Savannah!" Kolunu kocasınınkine dolandığı yerden kurtarmaya çalışıyor ama kocası onu bırakmıyor. Nero'ya gözlerini deviriyor ama boştaki eliyle önlerindeki devasa, tamamen altın bir aslan resmini işaret ediyor. "Bu satılık, değil mi? Satın alabileceğimiz gibi mi?"

Başım sallanıyor ama beynim hata veriyor.

"Tamam, güzel! Nero," diye dürtüyor kocasını, "Orlando'yu çağır. Sanırım bunun için konuşmamız gereken kişi o."

"Orlando'yu tanıyor musun?" Sorduğum her soruda sesim daha da yükseliyor.

Cidden, neler oluyor?

Payton sırıtıyor. "Hayır, ama onun hakkında bir şeyler duydum."

Gözlerim Nero'ya kayıyor ama onun odağı başka bir yerde, dikkat çekmek için kolunu kaldırmış.

Bu, King'in Nero'ya Orlando'dan bahsettiği anlamına mı geliyor?

Normal konuşabilmek için boğazımı temizliyorum. "Sizi King mi getirtti?"

Soruyu sorarken bile nefret ediyorum ama sormak zorundayım.

Payton gerçekten şok olmuş görünüyor. "Ne dedin? Hayır. Ama Orlando hikayesinden sonra Nero'nun şovu öğrenmesini sağladım." Etrafına bir göz atıyor. "Ve bunu yaptığımıza çok memnunum. İnanılmazsın."

Parmaklarımı yanaklarıma bastırıyorum ve yüzümün bütün gece kıpkırmızı kalacağını kabul ediyorum. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Payton tepkime sırıttı. "Ve gerçekten, bu yaptığımız oturma odası tadilatı için mükemmel."

Orlando'ya *bunu yapıştırmasını* söylemeyi henüz bitirmiş *olan* Nero'ya döner. "Hepsi alınmadan önce gidip küçük olanlara bakalım. Ofisim için çok renkli olanlardan bir tane istiyorum."

"Sana zaten söyledim, bir ofisi paylaşmaya devam edebiliriz." Nero'nun sesi sert ama Payton en ufak bir rahatsızlık bile duymuyor.

Aynı ofisi mi paylaşıyorlar? Tuhaf.

Galerideki gürültü artıyor ve kalabalığın arasında iltifatları kabul ederek ilerlerken normal bir insan gibi başımı sallayıp gülümsemek için elimden geleni yapıyorum.

Val'i odanın öbür ucunda başka bir misafirle konuşurken görüyorum ve göğsüme bir ağırlık çöküyor.

Ben hiç...

Ön kapıdaki hareket dikkatimi çekti. Bu o.

Kralım.

Orada dururken, kusursuz siyah bir takım elbiseye bürünmüş geniş vücuduyla Lucifer'in ete kemiğe bürünmüş hali gibi görünüyor.

Ve gözleri sadece benim için.

Ve donup kaldım. Tamamen

hareketsiz. Geleceğini biliyordum.

Yapacağını söyledi ve her zaman da yapar. Ama herkese söylüyor. Arkadaşlarının gelmesini. Evdeki arkadaşlarımın gelmesi.

Göğsümdeki ağırlık kalbimin etrafını sarana kadar kayıyor ve titremelerini engellemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Orlando, King'in yanından geçerken ona bir şeyler söyler, ancak King yürümeye devam ederken ona ters ters bakar.

Ve yürümeye devam

ediyor. Gelmeye devam

ediyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, onu selamlamaya çalışan birçok kişiyi görmezden geliyor.

Çünkü bana geliyor. Çünkü

ben onunum.

King önümde durdu, bakışları yüzümde geziniyordu. "İyi misin?"

Başımı salladım.

Elini uzatıp başparmağıyla kızarmış yanağımı okşayarak, "O zaman neden üzerime kusacakmışsın gibi görünüyor?" dedi.

Niyetinin bu olduğundan emin olduğum için biraz gülüyorum. "Çok fazla kişiye söyledin." "Tabii ki söyledim."

Tabii ki yaptım.

"Neden?" Gözlerimde yaşlar birikmesine neden olsa da soruyu fısıldıyorum.

Bir kez bile, hiçbir zaman, bir gösterimde ailem olmadı.

Bir kez bile sanat dünyası dışından biri resimlerimi görmeye gelmedi.

Bir kez bile özel hayatımdan biri resimlerimden birini satın almadı.

"Neden insanlara serginizden bahsedeyim ki?"

Başımı salladım.

"Tatlım," diyerek çenemi tutuyor ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyor. "Herkese sanatından bahsedeceğim çünkü seninle gurur duyuyorum."

Sanki göğsümün içine bir fener düşüyor.

Muhafaza çatlayarak açıldı ve ışık, orada olduğunu bile bilmediğim tüm karanlık köşelere dağıldı.

Seninle gurur duyuyorum.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve King onu siliyor.

Beni açık bir kitap gibi okurken göğsü derin bir nefesle inip kalkıyor. "Lanet kalbimi kırıyorsun Savannah bebeğim."

Boştaki eli, kalbimin önünde birbirine dolanan iki elimin üzerine kapanıyor ve onları göğsüne doğru çekiyor. Onları orada hapsediyor.

Gözlerindeki bakış.

Beni tutuş şekli.

Bu, kimsenin bana sunmadığı kadar rahatlatıcı.

Kendimi umduğumdan daha rahat hissediyorum. Bu adam. Bu kocam.

Beni çalan kişi. Seçimimi elimden alan kişi.

O..

"Seninle gurur duyuyorum," diye tekrarlıyor. Ve onun sözlerini kalbimin tam ortasında hissediyorum. "Etrafımıza bir bak. Dünyaya kattığın şu güzelliğe bir bak. Paylaştığın tüm iyiliğe." Ellerimi nazikçe sıkıyor. "Sana dünyanın senin sanatına ihtiyacı olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Ama hepsi bu değildi. Benim de ihtiyacım var. Senin neşene ihtiyacım var. Yaptığım kötü şeyleri dengelemek için sana ihtiyacım var. Çünkü bununla," başını çevirip resimlerimi inceliyor. "Dünya o kadar da berbat hissettirmiyor. Yani, evet, bebeğim, seninle gurur duyuyorum. Ve eğer daha önce kimse sana bunu söylemediyse, bu yeterince iyi olmadığın için değildir. Yeterince iyi olmadıkları içindir."

King başparmağını yanağımda gezdirerek bir gözyaşı daha yakalıyor. Burada ağlamak istemiyorum.

Hiç ağlamak istemiyorum.

Ama bu ezici kabullenme duygusuyla ne yapacağımı bilmiyorum. İçimde oluşan sıcaklıkla. Çünkü bu...

Kalbim şişerken ağrıyor.

Aşka çok benziyor.

Ama kocamı sevmem gerekiyor mu bilmiyorum.

Çenemi yerinde tutan King eğiliyor ve dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Şimdi," dedi yumuşak bir gülümsemeyle, "sen biraz dinlenirken benim burada kalıp ağzı bozuklarla takılmamı ister misin? Yoksa Orlando'nun hiçbir şey almamam ve *her şeyi almam* yönündeki talebini görmezden gelip herkesi dışarı atmamı mı istiyorsun?"

Dudaklarımı ıslattım ve fısıldadım. "Birinci seçenek lütfen."

"Pekâlâ," diyor King çenemi bırakırken hâlâ sıkılı olan elimi indiriyor.

Parmak uçlarımla gözlerimin kenarını silerek yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Ama satılmayan her şeyi almanı bekliyorum."

BÖLÜM 69

Kral

KARIMIN BENDEN UZAKLAŞMASINI IZLERKEN LANET GÖĞSÜM AĞRIYOR.

Lanet gözyaşları.

Uzanıp kalbimin üzerindeki noktayı ovuyorum. Kaburgalarımın arkasında rahatsız edici bir his oluşuyor.

Nasıl olur da kimse...

Öfke, içimde dönen diğer yumuşak duygularla karışıyor.

Savannah neden benimle evlenmeyi kabul etti ki? Eğer hayatındaki insanlar ona hiç söylemeyecek kadar korkunçsa.

Bir adım atıyorum.

Ona gitmek

istiyorum. *Ona*

sarılmak istiyorum.

Kendimi durmaya zorluyorum.

Bu gece onun gecesi.

Ellerim yumruk oldu.

Onlar için özgürlüğünü pazarlık konusu yapmamalıydı.

Aile birbirini desteklemek için vardır. Birbirine yardım etmek. Savannah'ya yaptıkları şeyi yapmak için değil.

Yakınımdaki insanları eşimin sanat sergisine davet etmem hayatımı değiştirmemeliydi. Gözlerine o bakışı yerleştirmek için yeterli olmamalıydı. Bana minnettar olduğunu söyleyen o bakış. *Benim için.*

Onun hayranlığını hak etmiyorum.

Onun mutluluğunun tek bir parçasını bile hak etmiyorum.

Ama sanırım yine de bana verecek.

Ciğerlerimi havayla doldurarak bilerek arkamı Savannah'nın gittiği arka koridora dönüyorum. Çünkü eğer yüzüm oraya dönük olursa

ona gitmek için. Ve onun kendi başına parlamasına izin vermeliyim. Ben onu ağlatmadan başarısının tadını çıkarmalı.

Ona ne kadar önemli olduğunu göstermek için hayatımızın geri kalanına sahibim. Kalbimin üzerindeki o noktayı daha sert ovuyorum.

Hayatımızın geri kalanında.

BÖLÜM 70

Savannah

KING ORADA ÖYLECE DURUYOR. SIRTI BANA DÖNÜK AMA ONU GÖREBILIYORUM. Duruşunu, vücudunu oku, sanki bu onun için en normal şeymiş gibi. Sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi. Sanat galerilerinde takılıyor, yabancılarla dokular ve renkler hakkında konuşuyor.

Parmak uçlarımı göğsüme bastırıyorum, derimin altındaki çarpıntıyı hissediyorum. Neden bununla savaşmak zorundayım?

Neden onu uzaklaştırmak zorundayım?

Her şeyin berbat başladığını biliyorum. Çok *yanlış.* Ama şimdi buradayız.

Ve sadece dayanmak benim için gerçekten o kadar kötü mü?

Bu lanet şeyi kendim için talep edemez miyim?

Onu alamaz mıyım?

Dudaklarımı büzüyorum ve kendimi yavaşça nefes vermeye zorluyorum.

Bu benim hayatım. İstesem de istemesem de artık benim hayatım.

Ve bana çoktan adını verdi.

Önce bir adım, sonra bir adım daha atarak kocama doğru yürüyorum.

Sanki beni hissediyor gibi, çünkü ona arkadan yaklaşmama rağmen elini cebinden çıkarıyor ve parmaklarını iki yana açıyor. Elini tutmamı bekliyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Ve gecenin geri kalanında orada, onun yanında durmaya, onu kocam olarak tanıtmaya devam ediyorum. Orlando'nun her bir parçanın yanına satıldığını belirten küçük çıkartmaları yapıştırmasını izlerken o hala yanımda. Ve son parçaya da bir etiket yapıştırıldığında, her bir parça işaretlendiğinde ve King eğilip başımın tepesine bir öpücük kondurduğunda, bunun hayatımın en güzel gecesi olduğunu kendime itiraf ediyorum.

BÖLÜM 71

Kral

TELEFONUMUN SESINI HOPARLÖRE VERIP, KOLTUĞUMA UZANDIM.
ve kolçağın üzerine koydum.

Çok uzun zamandır masa sandalyemde oturuyorum ve sırtım beni öldürmeye başladı.

Nero ve emlakçımız Abdul'ün emlak listesi üzerinden konuşmalarını dinlerken ellerimi başımın arkasına koyup omurgamı esnetiyorum.

Bu kaçakçılık anlaşmalarının kalıplarını takip ediyor ve durdurma için kullanabileceğimiz stratejik binaları satın alıyoruz.

Kulağa fedakarca geliyor ve bir kısmı da öyle. Bu saçmalığa tahammül edemeyiz. Ancak mesele sadece insanları satmanın iğrenç olması değil, birilerinin bunu bizim bölgemizde yapabileceğini ve bundan paçayı kurtarabileceğini düşünmesi.

"King," Nero dikkatimi tekrar telefona çekti. "Dün gönderdiğin e-postayı henüz incelemedim. Önümüzdeki birkaç çeyrek için öngörüleriniz nelerdi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sen okurken bizim beklememizi ister misin?"

"Hayır, o e-posta çok uzundu. Sadece bana söylemeni tercih ederim." "Tam bir çocuksun," diye iç geçirdim. "Pekâlâ..."

Ofisimin kapısı sessizce açıldığında planladığım değişimlerin listesini gözden geçirmeye yeni başlamıştım.

Bir neden olmadığı için kapı sonuna kadar kapanmamıştı ama bir ziyaretçi beklemiyordum.

Savannah ofisime giriyor ve kapıyı arkasından sessizce kapatırken dudaklarını birbirine bastırıyor.

Hâlâ konuşuyorum, uykumda bile paylaşabileceğim gerçekleri anlatıyorum ama tüm dikkatim küçük, güzel karımda.

Yine o küçük jean şortlardan giymiş, resim yaparken giydiği o daracık atletlerden birini giymiş ve... Gözlerimi kısıyorum. Bu benim düğmeli bluzlarımdan biri mi? Düğmeli değil, sadece belden bağlı, derin V gözümü aşağı çekiyor.

Duraksıyor, kendini sorguluyormuş gibi görünüyor, ama sonra omuzlarını dikleştirip bana doğru yürüyor.

Son birkaç gündür Savannah'yı pek görmedim.

Gösteri gecesi eve geldiğimizde yanıma kıvrıldı ve hemen uykuya daldı. O günden beri de sabahtan akşama kadar stüdyosunda çalışıyor.

Aynı saatte yatmaya çalıştığımda bile, gömleğimi çıkarana kadar hemen uyuyor.

Tam önümde durduğunda, damarlarımdaki kanın ısındığını hissediyorum Ve eğildiğinde, ellerini uyluklarıma koyduğunda ve aşağı indirdiğinde

bacaklarımın arasında diz çöktü, nabzım iki katına çıktı.

"Helmerson Şirketi'ni satın aldınız mı? Ofis binalarının sahibinin size geçtiğini gördüm?" Abdul sordu.

Savannah'nın parmakları kemerimin tokasını çekiştiriyor.

"Evet." Sözcük istediğimden daha boğuk çıkıyor. Ama Savannah fermuarımı indirmeye çalışıyor ve ben odaklanmakta zorlanıyorum.

"Helmerson?" Nero'nun kafası karışmış gibi. "Şu sandalye falan yapan şirket değil mi?"

"Evet." Kanepeye daha da gömülüyorum, kalçalarımı kenara yaklaştırıyorum ve gerilen sikimi Savannah'ya yaklaştırıyorum.

Alıngan küçük karım elini boxer'ımın üzerinden boyuma doğru uzatıyor.

"Neden?"

Savannah'nın parmakları ayrılıyor ve sikimi sıkıyor.

Gözlerimi elinden çekip yüzüne çevirdiğimde başıyla telefonu işaret ediyor.

"Neden ne?" Ne hakkında konuştuğumuzu unutarak soruyorum.

"Helmerson." Nero başladığında, Savannah boxer'ımın bandını aşağı çekti. "Neden bir sandalye şirketi satın aldın ki?"

Savannah'yı küçük elini sikimin dibine sarıp havaya kaldırırken izliyorum.

"İyi bir yatırımdı," diye homurdandım.

Dudaklarını yalıyor ve kalçalarım kalkıyor.

"Nasıl? Az önce kamu kârlarını araştırdım. Geçen yıl zar zor denkleştirmişler."

Nero'nun bunu neden umursadığını bilmiyorum. Benim de tek bir iyi nedenim yok. Helmerson, Savannah'nın son erkek arkadaşının çalıştığı şirket. Onlar çıkarken orada çalışıyordu, o yüzden bu ismi daha önce duyduğunu biliyorum ve bir an için tanıyıp tanımayacağını merak ediyorum.

Ama sonra Savannah'nın dudakları ayrılıyor ve dilini dışarı çıkarıyor, sanki ışıklı bir pist gibi.

Sıcak dilini alt tarafa bastırıp yaladıkça benim de ağzım kuruyor.

"Kişisel nedenler," demeye çalışıyorum.

Savannah biraz daha öne eğilerek ucumu ağzına sokuyor ve dudaklarını etrafımda kapatıyor.

"Kişisel nedenlerle bir sandalye yapım şirketi mi satın aldınız?" Nero tekrarlıyor ve ben onun sesinden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Doğru," diyorum ikisine de.

Ellerimi bırakıp onu aletimin daha derinlerine itme dürtüsüyle savaşırken pazularım kulaklarımın yanında esniyor.

Ama buna gerek yok çünkü Savannah kendi başına daha derine iniyor. Çok iyi hissettiriyor.

Çok iyi hissediyor.

"Onlar paravan mı?" Abdul araya giriyor, hâlâ lanet olası sandalyelerden bahsediyor. "Helmerson'ı bir tane olarak düşünmemiştim."

Ve tam o anda, şirket adı bu salaklar tarafından dördüncü kez söylendiğinde, onun noktaları birleştirdiğini görüyorum.

Muhtemelen soru sormak için çekilmeye başlıyor ama yapamıyor. Çünkü ellerimi indirip başının arkasını avuçlayarak onu olduğu yerde tutuyorum.

Gözleri telaş ya da öfkeyle açılmak yerine geri yuvarlanıyor. Ve daha da alçalıyor.

Hoşuna gidiyor.

"Paravan değil." Başımı geriye atıyorum. Eğer bunu yaparken onu izlersem, üç saniye içinde patlarım. "Dediğim gibi, kişisel nedenler. Şimdi siktir git."

Savannah'nın kafasına bastırmıyorum. Buna gerek yok. Ellerimi saçlarına gömüp başının kucağımda yükselip alçaldığını hissediyorum. Boğazının ıslak sıcaklığının aletimin etrafında dolaştığını hissediyorum.

Abdul boğazını temizler. "KSGD satın aldığınızı da gördüm."

Savannah sessiz bir gıcırtı çıkarırken Nero da "Bu da ne böyle?" diye soruyor.

Başımı kaldırdım ve gözlerimi Savannah'ya diktim. O şirkette çalışan eski sevgilisi ayrıldıktan sonra orada çalışmaya başlamıştı. Bu ismi tanımamalı.

"Sanırım bir lateks şirketi?" Abdul'ün sesi emin değil gibi.

"Lateks mi?" Nero bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi tekrarlıyor.

Karımın başının arkasına en ufak bir baskı uyguluyorum ve o da tekrar sallanmaya başlıyor. Elini uzunluğumda yukarı ve aşağı okşayarak dudaklarıyla hareketi yansıtıyor. Diğer eli denge için kalçamdayken, parmak uçları kaslarıma batıyor.

"Prezervatif yaptıkları gibi mi?" Nero soruyor. "Evet, belki," diye yanıtlıyorum.

"Belki mi?" Nero tersler.

"Evet, belki. Umurumda değil, dostum!" Savannah emerken gözlerini benden ayırmıyor, yanakları sikimin etrafında dolanıyor.

Şimdiden taşaklarımın sıkılaştığını hissedebiliyorum. *Bu çok iyi.*

Sonra Savannah uzanıyor, elini benimkinin üzerine, başının arkasına koyuyor ve itiyor.

Kadın. Lanet olsun. İtiyor.

Bakışlarımdaki soruyla aşağı doğru bastırmaya başladığımda gözlerim onunkilere kilitlendi.

İstediğin bu mu?

O da küçük bir baş sallamayla cevap veriyor.

Daha sert iterek kendimi boğazına sokuyorum ve kaslarının etrafımda kasıldığını hissediyorum.

"Satın aldığınız şirketin ne yaptığı umurunuzda değil mi?" Nero hala konuşuyor.

Nero neden hala konuşuyor?

Saçlarından tutarak Savannah'yı sikimden çekiyorum, böylece sessizce soluklanabiliyor.

Elini hâlâ sikimin üzerinde tutuyor ve boş durmuyor, bir aşağı bir yukarı gidip geliyor.

"Hazır mısın?" Ona sordum.

Savannah başını sallayıp ağzını açıyor ve ben de onu tekrar sikime bastırıyorum. "Neye hazırsın?" Yeraltı dünyasının tanrısı Nero hâlâ susmuyor,

Çünkü sikimi emdirdiğimi anlamadı.

"Yedi şirket var." Telefona ve karıma söylüyorum. Bana göz kırpıyor, gülümseyen gözlerinin kenarlarında yaşlar var. "Altısını kişisel nedenlerle satın aldım. Ve her şirketten bir kişiyi kovdum." Savannah'nın gözleri dalgalanıyor ve onu biraz daha derine itiyorum.

"Peki ya yedincisi?" Abdul sorar.

"Alaska'da." Kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum. Kanımın her bir zerresi sikime giderken beyin gücüm tükeniyor.

"Alaska," diye tekrarlıyor Nero, bir araya getirdiğini duyabiliyorum. "Kayıp personelinizi geri mi alıyorsunuz?"

"Doğru," diyorum ve aynı anda karımı övüyorum.

Savannah'nın başını geriye çekiyorum, böylece aletimin ucu ağzına giriyor. "Onları öldüremez miydin?" Nero'nun kafası gerçekten karışmış gibi. Ve eğer kız arkadaşı

eski sevgilisi olsaydı, eminim her birini öldürürdü.

Savannah dilini sikimin başının etrafında döndürüyor.

"Bundan hoşlanmazdı." Yüzünü kucağıma gömmüş olan güzel kadına gülümsüyorum.

Karım sikimin etrafında mırıldanıyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Telefonuma uzandım ve aramayı sonlandırdım.

"Siktir, bebeğim. Çok edepsiz bir kızsın, değil mi?" Karın kaslarım şişti. "Buraya geldim ve sikimi boğazına soktum."

Telefon kapandıktan sonra Savannah ses çıkarmaya başladı. Bir sürü ses, uzunluğumun etrafında inliyor. Sikimi şapırdatıyor.

Başını kavrayarak onu yukarı aşağı pompalıyor, kendimi boğazına doğru itiyorum.

"Bu hoşuna gitti mi, karıcığım? Seni böyle kontrol etmem hoşuna gidiyor mu? Boğazını böyle sikmemi ister misin?"

Daha yüksek sesle inliyor ve ben kendimi daha derine iterken eli sikimi bırakıyor.

Savannah'nın elleri kalçalarımı kavrıyor.

"Beni yutacak mısın? Beni iyi hissettirecek ve hepsini alacak mısın, Bebeğim?"

Bana göz kırpıyor, başını sallamaya çalışıyor. O mükemmel. Kesinlikle mükemmel.

Ne yaptığımı dinlerken sikim ağzındaydı.

Ne zaman daha seksi olamayacağını düşünsem...

"Burnundan nefes al, tatlım. Benim için rahatla."

Savannah'nın gözleri yarı kapalı kayıyor ve dediğimi yapıyor. Boğazını gevşeterek daha da derine inmeme izin veriyor.

Ve bu kadarıyla başa çıkabilirim.

Boğazı etrafımda daralıyor, iniltisi uzunluğumda titreşiyor.

Ve sikim patlıyor, salgımı karnına boşaltıyorum.

BÖLÜM 72

Savannah

KING SIKINI AĞZIMDAN ÇIKARDI.

"Tanrım, Savannah." Elleri saçlarımdan kurtulurken King başını koltuğa yasladı. "Hayatımı emdin."

Bedenim gülmeye çalışıyor ama hâlâ nefesim kesik.

"Bu..." King söylemeye başlar ama telefonu çalar.

İkimiz de onun yanında oturduğu yere bakıyoruz.

King elini yüzüne götürür. "Kahretsin, bu aramayı unutmuşum." "Cevap ver."

Başını sallıyor. "Seni çıkarana kadar olmaz."

Kendimi ayağa kaldırmak için onun kalçalarını kullanıyorum. "Bana borçlu olabilirsin." O itiraz edemeden eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Ağzımın az önce nerede olduğuna aldırmak yerine, King'in dili dudaklarımın arasına giriyor.

Beni kucağına çekecekmiş gibi ellerini belime dolamaya başlıyor, ben de elimi uzatıp telefonun ekranına dokunarak aramayı cevaplıyorum.

"Alo?" Hoparlörden yaşlı bir adamın sesi geliyor.

King'in dudakları benimkilere gülümsüyor. "Velet," diye fısıldıyor, beni bırakıp telefonu açmadan önce.

Gülümsememe karşı koyamıyorum, çünkü King'in yüzündeki gülümseme göğsümün hafiflemesine neden oluyor.

Ofisten ayrılmadan önce masasına uğradım.

Bir kalem ve bir kâğıt parçası bularak *dört saat sonra fiyatın iki katına* çıkacağını karalıyorum. Sonra da okuması için masasının üzerine bırakıyorum.

Dışarı çıkarken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama arkama bakmıyorum.

Buraya geldiğimde King'le konuşmayı planlıyordum. Belki kalbimi açıp ona karşı hissettiğim tüm duyguları anlatacaktım. Gösterimin olduğu geceden beri neden ondan kaçtığımı, kendimi işe verdiğimi açıklayacaktım.

O gece *çok fazlaydı*. O her

şeydi.

O her zaman istediğim aileydi.

Ve ertesi sabah onu hala aynı şekilde istediğimde, bu beni korkuttu.

Beni korkuttu çünkü görünüşe göre onun bir adamı öldürdüğünü bilmek benim için sorun değil.

Bunun beni rahatsız *etmediğini* bilmek. Gerçekten umurumda değil.

Birlikte yaşadığım adamın insanları öldürmüş olması umurumda olmalı. Muhtemelen çok sayıda insanı. Yine de ofisine girip onu kanepeye yayılmış gördüğümde, konuşmaya dair tüm niyetlerim boşa gitti. Çünkü bir dergideki aşırı çalışan bir CEO gibi görünüyordu. Ve cehennem gibi sıcaktı.

Gözlerim otomatik olarak pantolonunun ön kısmına kaydı ve bu bana en son birlikte olduğumuz zamanı ve ağzımın içinde ne kadar iyi hissettiğini hatırlattı.

Eğlenmeye hazırdım. Hoşuma gideceğini biliyordum. Ama bu hareketten bu kadar tahrik olmaya hazır değildim.

Kralım.

Arkamdan köpek ayak sesleri geliyor.

"Selam Duke," diye selamlıyorum sahibi kadar sevmeye başladığım köpeğimi. "İşe geri dönelim mi?"

Duke koca kafasını elime vuruyor ve evin içinden geçip stüdyoma gidiyoruz. King bana geri ödeyene kadar kendimi meşgul etmeyi planladığım yere.

BÖLÜM 73

Savannah

"BEBEĞIM, UYAN."

Göz kapaklarıma bir tür ışık giriyor, ben de gözlerimi daha sıkı kapatıyorum.

"Hadi, gitmeliyiz." King omzumu sallıyor. "Ne?"

Bir elimi gözlerime bastırıyorum. "Nereye gideceğiz?" "Göreceksin."

Parmaklarımı ayırıyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Saat kaç?" Başucundaki saate bakıyor.

"İkiyi biraz geçiyor."

King üzgün ya da endişeli görünmüyor. Yani saldırı altında değiliz ve ev etrafımızda yanmıyor.

Elimi bırakıyorum, sinirleniyorum. "Beni sabahın ikisinde uyandırmak için ne gibi bir sebebin olabilir?"

"Sana borçluyum."

Seks mi?

"Sen ne--"

"Yukarı." King sözümü kesti.

"Tamam." Yorganı üstümden attım. "Beş dakikan var."

Yatağın yanında duruyorum ve gözlerimi hala siyah elbise pantolonu ve siyah düğmeli bluzuyla duran King'e dikiyorum. "Yatağa gitmedin mi?"

"Henüz değil."

"Bir sorun mu var?" Soruyu sorarken esniyorum.

Kral bükülürAşağı, koyarak onun yüz yakın Benim. "Dört dakika, Savannah."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok otoriter." Ayak sürüyerek banyoya doğru ilerliyorum ama duruyorum. "Ne giymem gerekiyor?"

İkimiz de benim cimri pijama takımıma bakıyoruz. Ve King'in dilinin üst dudağında kayışını izliyorum. "Bir şeyler seçeceğim."

Ona ne demek istediğini soracağım ama o arkasını dönüp dolaba yöneliyor.

Hâlâ yarı uykulu bir halde hızlıca tuvalete gidiyorum ve King banyoya girdiğinde diş fırçam hâlâ ağzımda.

Dişlerimle bitiriyorum, sonra seçtiği kıyafetler için ellerimi uzatıyorum.

Bana diz hizasında siyah bir jarse elbise veriyor, ama beni daha fazla yalnız bırakmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Sütyen yok mu?"

Soruyorum. King

başını sallıyor.

Uyku tişörtümü çıkarıp elbiseyi üzerime geçiriyorum, ardından uyku şortumu bacaklarımdan aşağı çekiyorum.

Şansımın yaver gideceğini umarak yatmak için giyinmiştim, bu yüzden şortumun altına hiçbir şey giymemek yerine bir çift dantelli külot giydim. Şimdi daha da memnunum çünkü King bana iç çamaşırı getirmemişti.

King iki eliyle gömleğini açık tutuyor, ben de işarete uyarak kollarımı kolların arasından geçiriyorum ve King'in ortadaki düğmeleri ilikleyerek sütyensiz göğüs dekoltelerimi kapatmasına izin veriyorum.

Ağzının kenarı kıvrılıyor. "Hadi gidelim."

"UMM…"

King son birkaç dakikadır ilerlediğimiz yoldan dönerken tedirginlik artıyor.

Karanlık. Gerçekten karanlık. Sokak lambası yok. Yaşam belirtisi yok.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama King gecenin bir yarısı *bana borcunu ödemek* için beni uyandırdığında seksi bir yere gideceğimizi düşünmüştüm.

Otel gibi. Ya da çılgın bir parti gibi.

Farlarımız dar çakıllı yolda sağa sola çarparak kapalı bir çit kapısına çarpıyor.

Bu bir çılgınlık değil.

King uzun farları iki kez yakıyor ve fark etmediğim bir adam öne çıkarak kapının kilidini içeriden açıyor.

"Kral mı?"

Yine de cevap vermiyor, sadece ayağını frenden çekiyor ve ilerliyoruz.

Panik omurgamda sürünmeye başladı.

Beni öldürmek için buraya getirmezdi. Bunu

aştık. Değil mi?

Ezilmiş arabalar, bir çeşit araba yolu olması gereken yerin her iki yanında sıralanarak görünür hale gelir.

Oh eğlenceli, bir hurdalıktayız.

"Kocacığım," sesimi sakin tutmaya çalışıyorum. "Bana nereye gittiğimizi söylemezsen, bu hareket halindeki araçtan atlayıp karanlığa doğru koşacağım."

"Bunu

yapmayacaksın."

"Oh, yapmayacak

mıyım?"

Başını iki yana sallar. "Öncelikle, kapılar kilitli."

Elim hemen kolun etrafına dolanıyor ve sözüne sadık k a l a r a k kapı açılmıyor.

"İkincisi, bir daha kaçmayacağına söz vermiştin."

Sesi çok ilgisiz geliyor ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ve üçüncüsü, biz buradayız."

Gözlerim ön cama ve ö n ü m ü z d e k i tek katlı binaya kayıyor.

Bazen ahırlarda gördüğünüz ucuz oluklu metalden yapılmış gibi görünüyor. Ama bu bir ahır değil. Ama bir iş yeri de değil. Hiçbir şey değil. Hiçbir yerin ortasında, büyük bir hurdalığın ortasında boş bir bina.

Kalçama kocaman bir el iniyor ve sıçramama neden oluyor.

"Rahatla," King'in sesi nazik, çevremizdekilerle tam bir tezat oluşturuyor.

"Sen--"

King'in parmakları bacağımı sıkıyor. "Umarım seni buraya öldürmek için mi getirdiğimi sormayacaksın, çünkü bu gerçekten duygularımı incitir."

Çenemi kapatıyorum çünkü evet, burası birini öldürmek için götüreceğiniz türden bir yere benziyor ve ben de bunu soracaktım.

Karanlıkta King'in gözlerini zar zor seçebiliyorum ama rengini anlamak için onları görmeme gerek yok.

Daha yakına eğilir. "Güven bana."

Bu bir sınav gibi geliyor. Ama bunu geçeceğim, çünkü ona güveniyorum. "Tamam," diye başımı sallıyorum.

Önümüzde, binanın ön tarafındaki sert metal kapı açılıyor. Ve Nero loş, sarımsı bir ışıkla arkadan aydınlatılmış olarak dışarı adım atıyor

King kapıyı iterek açıp dışarı çıkmadan önce bacağımı son bir kez sıkıyor.

Onu takip etmeye çalışıyorum ama kapım açılmıyor, bana hâlâ içeride kilitli olduğumu hatırlatıyor.

King aracın ön tarafında daireler çizerken, Nero'nun bir el hareketi yaptığını ve King'in de buna bir parmağını kaldırarak *tutma* hareketiyle karşılık verdiğini görüyorum.

Sonra son adımları atıyor ve kapımı açıyor.

Güven.

Elimi o n u n uzattığı elin içine koyuyorum ve binaya yaklaşırken elini elimde tutarak bana yardım etmesine izin veriyorum.

Tanıştığımız gece giydiğim babetler çakılların üzerinde gıcırdıyor, ses King'in çok daha büyük ayak izlerine karışıyor ve gecenin sessizliğini dolduruyor.

Arkasındaki ışık yüzünden, birkaç metre uzaklaşana kadar Nero'nun yüz ifadesini seçemiyorum. Ve şaşırmış göründüğünü söylemek yetersiz kalır.

Tamam, yani kesinlikle bir çeşit Savannah'*yı* Öldürme *planı değil.*

Nero'nun kaşları olabildiğince yukarı kalktı. "Uh..."

"Hazır mı?" King, arkadaşının yüzündeki ifadeyi görmezden gelerek sorar.

"Evet, hazır." Nero'nun gözleri önce bana, sonra tekrar King'e kaydı. "Bu da ne--"

King, Nero'nun sözünü keserek beni de yanına çekti. "Güzel."

Nero ellerini kaldırıp kapı aralığından geriye doğru adım atıyor. "Sormayacağım."

Tamam, cinayet değil ama her ne olacaksa Nero'yu sersemletmeye yeter.

Bu iyiye işaret olamaz.

Binaya girdiğimizde gözlerimin alışması biraz zaman alıyor, ama alıştıklarında içerinin de dışarıyla aynı olduğunu görebiliyorum. Dingy. Ve

Rastgele ıvır zıvırla dolu. Bir yığın kova. Bir yığın palet. Eski bir yazarkasa ile kırık bir tezgah.

Her şey donmuş gibi görünüyor, sanki yıllardır dokunulmamış gibi. Belki on yıl.

Ön kapıdan -yutkunuyorum- odanın ortasında açık bırakılmış bir çift kiler kapısına giden, toza bulanmış ayak izleri dışında.

Nero yerdeki deliğin kenarına doğru yürür ve hızlı bir ıslık çalar.

Yerin altından yukarı çıkan beton merdivenlerden ayak sesleri yankılandığında King'in elini daha sıkı kavrıyorum.

King'in başparmağı elimin arkasına vuruyor.

Önce bir, sonra tanımadığım üç adam daha merdivenleri tırmanıyor.

Yollarına çıkıyormuşuz gibi hissediyorum ama King kıpırdamıyor. Yerini koruyor, adamların etrafımızdan dolaşmasını sağlıyor.

Yanımdan geçerken hepsinin başlarını King'e doğru eğdiklerini ama gözlerini benden bilerek uzak tuttuklarını fark ediyorum.

"Hepsi senin." Nero'nun *bunu* söyleyip durması kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

King elimi bileğime doğru kaydırıyor ve avuç içim sırtına gelene kadar elimi arkasına götürüyor. "Merdivenler dar ve dik, o yüzden önce ben çıkacağım. Ama denge için elini sırtımda tut."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama boğazım o kadar kurudu ki konuşamıyorum, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

Elimi sırtına bastırırken parmaklarım titriyor ve King aşağı inmeye başladığında binadan çıkan herkesin sesini dinliyorum.

Kalbim öyle hızlı çarpıyor ki, duracak diye korkuyorum.

King'in dediği gibi merdivenler dik, bu yüzden elim omuzlarının arasından yukarı kayıyor. Ve onu takip etmeye başlarken gömleğinin kumaşını kavrıyorum.

BÖLÜM 74

Kral

YERALTINA INERKEN ADIMLARIMI YAVAŞ TUTUYORUM.

Bu bir hata olabilir.

Ama harika da olabilir.

Savannah'ya bunu düşünmesi için zaman veremem.

BÖLÜM 75

Savannah

GITTIKÇE KARANLIKLAŞIYOR, MERDIVENLERIN TEPESINDEKI IŞIK Soluyor.

Ama birkaç adım daha attıktan sonra, aşağıdan gelen yeni bir parıltı fark ediyorum.

King dibe vururken omzunun üzerinden bana "Son iki adım," diyor.

Basamakların dibinde belki bir metre uzunluğunda küçük bir sahanlık var. Onun ötesinde açık bir kapı ve loş bir oda daha var.

King yüzünü bana dönüyor, cüssesi odanın ötesini kapatıyor.

Parmakları kalkıyor ve düğmeleri çözmeye başlıyor. "Sana hiç ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?"

King'in sesi boğuk çıkıyor ve meme uçlarım adeta canlanıyor.

Başımı sallıyorum. "Yaptığını sanmıyorum."

"O zaman benden utan." Gömleğimi omuzlarımdan itti. "Çünkü sen, küçük karım, ıslak rüyaların yapıldığı şeysin." King arkasına uzandı ve gömleği kapı kolunun üzerine örttü.

Ona dokunmak istiyorum. Benim gömleğimi çıkardığı gibi onun gömleğini de çıkarmak istiyorum ama ürkütücü bodrum odasından gelen boğuk bir ses bana nerede olduğumuzu hatırlatıyor.

"O da neydi?" Korkudan mı yoksa şehvetten mi nefesim kesildi bilmiyorum. Beynim, bedenim neye odaklanacağını bilemiyor.

King yaklaşıyor. "Seninle tanışana kadar sahip olduğumu bilmediğim bir fantezi."

Dudakları benimkilere değiyor. Bir kere. İki kez. Ve üçüncüde, kendi dudaklarını benimkilere bastırıyor. Sertçe.

Ve pes ettim. Onu öpmek için ağzımı açtım.

King teslimiyetim karşısında inliyor ve elleri omuzlarımdan göğüslerime doğru kayıyor, ince kumaşın arasından onları kavrıyor ve sıkıyor.

elbisemin kumaşı.

Ellerim asıl amaçlarına geri dönüyor ve King'in gömleğinin düğmelerini sonuna kadar açana kadar üzerinde çalışmaya başlıyor.

Avuçlarımı King'in karnına bastırıyorum, derisinin altındaki kasların dokunuşumla esnediğini hissediyorum.

"Sikimi tut, bebeğim." King kalçalarını öne doğru yuvarlıyor ve ben de ona uymak için ellerimi indirip pantolonunun üzerinden avuçluyorum.

Çok kalın. Çok sert.

King göğsümü kavrayışını bırakıp kemerini çıkarıyor ve bir elini pantolonunun ön kısmına sokuyor. Pantolonu üzerinde bırakıyor ama siki yukarı bakacak şekilde kendini ayarlıyor, ucu kemerden dışarı çıkıyor, soluk ışıkta bir damla prekum parlıyor.

Başparmağını ucunda gezdirerek özünü topluyor ve damlayı ağzıma götürüyor.

"Bu gece iki kez boşalacaksın." Başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "İçine girmeden önce bir kez. Ve bir kez de seni tohumlarımla doldururken."

Aman Tanrım, boşalmak üzereyim.

Dudaklarımı yalıyorum, onun tadına bakıyorum. İç çamaşırımı su basıyor.

"Bunu benim için yapabilir misin Savannah? Benim iyi kızım olup iki kez gelebilir misin?"

Başımı salladım.

"Sözlerinizi istiyorum."

"Evet, Kralım."

King'in sırıtışı tenimde geziniyor.

"Mükemmel." King eğildi, kıçımdan kavradı ve beni kollarının arasına aldı. "Sen mükemmelsin."

Ağzı benimkiyle birleşiyor ve beni vücuduna sıkıca sararken sıcaklık beni sarıyor ve uzunluğunu göbeğimde hissedebiliyorum.

Sırılsıklam oldum. Klitorisime yaptığı baskı boğazımdan bir inilti çıkmasına neden oluyor.

İri elleri kıçımda gezinirken, parmakları iç çamaşırımın kenarlarından çıplak tenime değene kadar i l e r l i y o r .

Dili hâlâ ağzımı işgal ediyor ve göğsündeki sürekli gümbürtü meme uçlarıma karşı cennet gibi hissettiriyor.

Kıçımı kavrayan parmak uçları beni aralıyor, iç çamaşırımın kumaşı arka girişime sürtünürken beni kavrayışının içinde kıvranmaya zorluyor.

Tüm bunlar olurken King beni boyuna doğru sallamaya devam ediyor ve ben utanç verici bir şekilde boşalmaya çoktan yaklaştım.

"Kral!" Nefes almak için ağzımı onunkinden çekiyorum.

Burada, onun boyunda, King'in omzunun üzerinden arkasındaki odayı görebiliyorum. Ve içindeki adamı.

Bedenim sertleşmeye çalışıyor ama ben hâlâ King'e sarılmış durumdayım ve o da bana daha sıkı sarılıyor. Hâlâ beni boyunda sallıyor.

Adam odanın ortasında elleri ve ağzı bağlı, boynuna gergin bir zincir dolanmış ve tavana asılmış bir şekilde oturmaktadır.

"Güven bana," diye fısıldıyor King kulağıma.

Ama bir adam var. Bir bodrumda bağlı.

King odaya geri dönerken beni tutmaya devam ediyor.

Ciğerlerim nefes almakta zorlanırken, gözlerim geri kalan ayrıntıları görmek için acele ediyor.

Oda, tavandan sarkan birkaç çıplak ampulle standart bir yatak odasından çok daha büyük olmayan beton bir blok.

Temiz ve yan duvardaki esir ve dev alet sandığı olmasa sade görünebilirdi.

Odanın içine girdiğimizde King dönüyor, böylece o adama bakıyor, ben de duvara bakıyorum. Ama King'e sarılma şeklim ve onun kıçımı kavrama biçimi, elbisemin yukarı kalktığı ve diğer adama King'in beni okşayan ellerinin görüntüsünü verdiği anlamına geliyor.

King'in parmaklarından biri arka girişimi okşuyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

King yanağını yanağıma dayıyor. "O korkunç bir adam. Ve bu gece ölecek. Ama önce seni onun önünde becereceğim."

Vay anasını vay anasını vay anasını.

Kalçalarını öne doğru sallıyor, sert aletinin klitorisime yaptığı baskı neredeyse acı veriyor. "Seni böyle gören herkesi öldürmek konusunda yalan söylemiyordum. Yani tek yol bu."

Bu çok boktan.

King ayaklarım yere değene kadar beni vücudundan aşağı kaydırıyor, sonra beni döndürüyor, böylece sırtım onun önüne geliyor ve ikimiz de mahkuma bakıyoruz.

Güçlü bir kol vücudumu sararak beni yerimde tutuyor. "Seni görmeyi hak etmiyor." King'in diğer eli elbisemi toparlamaya başladı. "Ben onu cehenneme göndermeden önce bu cennet parçasını hak etmiyor." O

iç çamaşırım ortaya çıkana kadar durmuyor. Bu yabancıya maruz kalana kadar.

İnanılmaz derecede berbat.

King elini göbeğimden külotuma doğru kaydırıyor ve anında inleyerek ağzını omzuma bırakıyor. "Tanrım, damlatıyorsun amına koyayım."

Öyleyim. Ve vücudumun onun dokunuşuna doğru eğilmesine engel olamıyorum, hatta ona, bizi neyin beklediğini bana göstermeden *önce* vücudumun hazır olduğunu haykırmak istesem bile.

Ama her saniye daha da ıslanıyorsun.

Yarığıma sürtünerek parmaklarını kayganlaştırıyor. "İlk kez böyle boşalıyorsun."

"Kral..." Ellerim beni tutan kolu kavramak için yukarı uzanıyor. "Yapamayız..."

"Yapabiliriz." Parmaklarını kıvırıp içime doğru kaydırıyor. "Ve yapacağız." Parmaklarını çekip çıkarıyor, klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Ama çabuk gelmen gerek, çünkü bu tatlı amcığın içinde olmam gerek."

"Ben..."

Yapabileceğimi sanmıyorum diyecektim. Ama sonra King parmaklarını klitorisime doğru titreştirdi. *Titreştiriyor*. Ve ben ona sarılmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"İşte bu, tatlım." King ağzının kenarını kulağıma bastırıyor. Neredeyse yanak yanağaydık. İkimiz de öne bakıyoruz. İkimiz de bize gözlerini dikmiş bakan adama bakıyoruz. "İstediği kadar bakabilir. Çünkü işimiz bittiğinde, kafasındaki gözbebeklerini kesip çıkaracağım."

İnlemeye başladım. Tutarsızca ağlıyorum, çünkü Tanrı yardımcım olsun, bundan zevk alıyorum.

Parmakları daha sert bastırıyor ve ben gözlerimi ayıramıyorum. King'in külotumun içindeki elini izlerken adamı izliyorum.

"Hadi, bebeğim." Göğüslerimin arasına bastırdığı eli kayıyor ve elbisemin önünü çekiştirdiğini hissediyorum.

Kolunu çekiyorum ama durmasını mı yoksa daha hızlı gitmesini mi sağlamaya çalıştığımı bilmiyorum.

Ama kafa karışıklığım ihtiyaç tarafından yeniliyor, çünkü memelerim serbest kaldığında ve adamın ilgisini içimde hissedebiliyorum.

Gördüğü şeyden hoşlandığını bilmek. Bana dokunamayacağını bilerek.

King'in bana dokunmasına asla izin vermeyeceğini bilmek. King'e ait olduğumu ve başka kimseye ait olmadığımı bilmek.

King meme ucumu çimdikliyor, parmakları kalçalarımın arasında hiç durmuyor ve ben inliyorum. Yüksek sesle.

Onu bir an daha uzak tutmaya çalışırken her şey kenetleniyor.

"Evet, karıcığım, işte bu. Parmaklarımı ıslat. Elime boşalırken ona izlettir."

Adamın gözleri göğsümden, King'in elinin sadece ince bir dantel tabakasıyla engellenen amımla oynadığı yere düşüyor. Ve bu bardağı taşıran son damla oldu.

Ben patlarken King'in ağır nefesi kulaklarımı dolduruyor. "Devam et." Parmakları klitorisimin üzerinde uçmaya devam ediyor. "O amcığı benim için hazırla."

Parmaklarım kolunu pençelemeye başlıyor. "Hazırım," diye nefes alıyorum. "Ben hazırım."

King'in kolları beni sarıyor ve beni odanın birkaç adım ötesine taşıyana kadar kaldırıyor.

Beni alet sandığının birkaç adım önüne bıraktı. "Eğil.

Ellerini tezgaha koy."

Dediğini yapıyorum, yüzeye ulaşmak için kollarımı önümde uzatıyorum.

İri bir el boynumun dibinden belime doğru kayıyor. "Benim için eğil, karıcığım."

Benim var.

King elbisemin arkasını kıvırıyor, böylece belime dolanıyor.

Başımı yana çeviriyorum, böylece sandalyedeki adamı görebiliyorum. Şimdi biraz arkamızda. Ama ben tam bunu düşünürken King kalçalarımı kavrıyor ve adamın profilden daha iyi görebilmesi için bize açı veriyor.

"O memeleri görebileceğinden emin olmalıyım." King kalçalarımı sallıyor ve göğüslerimin hareketle birlikte sallandığını hissedebiliyorum. "Ve," külotumu bacaklarımdan aşağı indirmeye başlıyor, "beni o ateşli küçük yarığına girip çıkarken görebildiğinden emin olmalıyım." King külotumu ayak bileklerimden aşağı indiriyor ve ben de omzumun üzerinden arkamda durduğunu izliyorum.

Bir fermuar sesi duyuldu, ardından King'in sikinin kıçımın tepesine çarpmasına izin veren tokadı geldi.

King dizlerini bükerek boylarımızı hizalıyor ve ben de ayak parmaklarımın ucuna doğru kayıyorum.

"Benim açgözlü bebeğim." King inliyor, siki sırılsıklam dudaklarıma

doğru kolayca kayıyor.

Ucu girişime doğru bastırmaya başlıyor ve sandalyedeki adam iniltili bir ses çıkarıyor.

"İzleyebilir." King ileri doğru itiyor, yavaşça içimi dolduruyor. Sürekli dolduruyor. "O memeleri emmeyi hayal edebilir." Dibe vuruyor ve ikimiz de inliyoruz. Sonra geri çekilmeye başladı. "Senden çekildiğimde aletimin ne kadar parladığını görebilir." King birkaç sığ itme hareketi yapıyor, sadece sikinin başı içime girip çıkıyor, kıçımı kavrıyor ve beni açıyor, böylece ne yaptığını doğrudan aşağıya bakabiliyor. "Ama kimse senin deliklerini görmüyor." Kendi salgımla kayganlaşmış bir parmak arka girişime sürtünüyor.

Sırtım kendi irademle daha da dikleşiyor ve King bir kahkaha atıyor.

"Karımın bu kadar pis olacağını kim tahmin edebilirdi ki?" O başparmağını sıkı kas halkasının etrafında dolaştırıyor. "Her şeyi becermeye hazırım." Sikini sonuna kadar içeri itmeye başlıyor. "Ona verebileceğim her şekilde beni almaya hazır."

Kendimi adama bakmaktan alıkoyamıyorum.

King'in içime girdiği yeri izliyor. Kocamın boyuna bakıyor ve... Bir iniltiyi ısırıyorum. Sertleşmiş. Pantolonunun önünde bir şişkinlik var ve King'den daha küçük olduğunu biliyorum, ama başka bir adamın bizi izleyerek fiziksel olarak tahrik olduğunu görmek vücuduma bir ürperti gönderiyor.

İzlemek. Yavaş itişler. King'in beni *orada* hissettirme şekli. Beni tekrar uçurumun kenarına getirdi.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

King'in kalçaları benimkilerle buluşuyor, elleri tekrar belime gidiyor ve beni sıkıca kavrıyor.

"Lütfen, ne?"

Yemin ederim siki içimde nabız gibi

atıyor. "Lütfen, Kralım. Beni becermenizi

istiyorum!"

"Kraliçem için her şeyi yaparım." diye mırıldanıyor.

BÖLÜM 76

Kral

SIKIMI KARIMIN IÇINE SOKUP ONA ISTEDIĞINI VERIYORUM. AMA BENIM

Gözler nereye odaklanacağını bilemiyor. Kıçının zıplamasına mı? Ya da görebildiğim, kendinden geçmiş ifadesini gösteren bir profil parçasına. Ya da sandalyedeki adama, neye odaklandığını görmek istiyorum. En çok hangi kısımları seviyor.

Ölü bir adam olduğunu biliyor ama yine de ereksiyon oluyor, çünkü kimse Savannah'yı tutkunun sancıları içinde izleyip de tahrik olamaz.

Ve onun benim olduğunu bilmek. Hepsi benim.

Son kontrol iplerini de bırakıyorum ve kendimi bırakıyorum.

Kadınımın içine giriyorum ve onun etrafımda kenetlendiğini hissediyorum.

Belini sıkıca tutuyorum. Kendimi gidebildiğim kadar derine gömerken onu yerinde tutuyorum.

Ona vur. Göğüslerini, kıçını ve her şeyini her itişte sallayın.

Beni sıkmaya başladığını hissettiğimde öne doğru eğilip göğsümü sırtına dayıyorum, böylece altımıza uzanabiliyorum. Buluştuğumuz noktayı okşuyorum.

"Kocacığım," diye inliyor Savannah. "Neye ihtiyacın var?"

"İhtiyacım var... Gelmem gerek."

"Şimdi mi?" Parmaklarımı klitorisinin etrafına kapatarak soruyorum. "Lütfen."

"İzle onu," diye emrediyorum, şişmiş sinir yumağını ovmaya başlarken. "Seni parçalanırken izlemesini izle." Ovmaya devam ediyorum, devam ediyorum

kalçalarımı pompalayarak. "Hadi bebeğim. İkimiz için de gel. Ona neler yapabileceğini göster."

Savannah adamı izlemek için başını çeviriyor ve hemen sikime yapıştığını hissediyorum. Ve boşalmaya başladım.

Adamın inlediğini ve boynundaki zincirin şangırdadığını duyuyorum ama başka tarafa bakamayacak kadar meşgulüm. Çünkü görünüşe göre karımın benimle birlikte uçurumun kenarına gelmesi için gereken tek şey sikimin onun içinde sarsılması.

Savannah haykırıyor, omuzları öne doğru kıvrılırken başı aşağı düşüyor, orgazm vücudunu ele geçiriyor.

Taşaklarım daralıyor ve döllerimin geri kalanını dışarı pompalarken inliyorum. Ve klitorisiyle oynamaya devam ediyorum, ben çekilirken onu sarsmaya devam ediyorum.

Aramıza bakabilmek için arkama yaslanıyorum ve salgımın yere damladığını görüyorum.

"İşte böyle, tatlım. Dışarı it." Savannah'nın dizleri bükülmeye başlayınca elimi göbeğinden çekip kolumu beline doladım. Onu göğsüme doğru çekerek ağırlığını destekliyorum ve dudaklarımı saçlarına bastırıyorum.

"Çok iyiydin."

Diğer kolumu uzatıp elbisesinin önünü yukarı çekiyorum, artık işimiz bittiğine göre muhteşem göğüslerini sıkıştırıyorum.

"Çok mükemmelsin Savannah bebeğim."

Elbisesinin eteğini tamamen örtecek şekilde ayarlıyorum. Sonra iki kolumu ona dolamadan önce sikimi tekrar pantolonumun içine sokuyorum.

Kalbi kaburgalarının altında çarpıyor ve nefesi hâlâ kesik kesik geliyor. Ve o kadar güzel boşalmasına rağmen, düşüncelerime bir şüphe sızıyor.

Yanaklarımız birbirine değecek şekilde yüzümü indiriyorum ve yüzümü onunla sandalyedeki adamın arasına koyuyorum. "İyi misin, karıcığım?"

Boğazından küçük, boğuk bir kahkaha çıkıyor. "Tanrım, Kral." Başını hafifçe sallar. "Bu..." Sözünü kesiyor ve adama bakmak için dönmeye çalışıyor ama yanağımı onunkine dayayarak buna izin vermiyorum.

"Çok ateşli," diye bitiriyorum.

Hâlâ ona sarılmış halde Savannah'yı ön duvara doğru çeviriyorum ve sonra kapıya doğru yürütüyorum.

Direnmiyor ve adama tekrar bakmaya çalışmıyor.

Eşikten geçtiğimizde kapıyı arkamızdan büyük ölçüde kapatıyorum.

Merdivenlerin dibindeki küçük sahanlıkta durup cebimden Savannah'nın külotunu çıkarıyorum.

Onları benden almaya çalışıyor ama ben onun önünde çömeliyorum. "Bana bırak."

Savannah omuzlarımdan destek alıyor, sonra dantelli külotunu bacaklarından yukarı kaydırırken ayaklarını sevimli küçük ayakkabılarıyla kaldırıyor.

Hâlâ dağınık ve muhtemelen onun için rahatsız edici olduğunu biliyorum ama onu bu şekilde görmek sonsuza dek hafızamda yer edecek.

Ayağa kalkarak kapı kolundan gömleği aldım ve Savannah'nın giymesine yardım ettim. Bu kez daha fazla düğme ilikleyerek boğazına kadar örtüyorum.

Ellerim gömleğinin yakasında, onu yerinde tutarak alnına bir öpücük konduruyorum. "Arabaya git ve beni bekle. Tamam mı?"

"Tamam."

Bir elimle bırakıyorum, cebimden anahtarlığı çıkarıp ona uzatıyorum. Anahtarı alıyor ama yakasını bırakmadan önce yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Benim için bir şey daha yap, tamam mı?" Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Fazla düşünme bebeğim."

Savannah onu bırakmadan önce bir kez daha başını sallıyor ve merdivenleri tırmanıyor.

BINANIN ÖN KAPISININ AÇILIP KAPANDIĞINI DUYANA KADAR BEKLIYORUM, sonra odaya geri dönüyorum.

Gömleğimin düğmeleri hala belime kadar açık, ama bunun dağınıklığa yol açmasını istemiyorum, bu yüzden bırakıyorum.

Adam, Pony, hala onu bıraktığımız yerde.

İttifak bir süredir onu takip ediyor. Bizi yetkili birine götüreceğini umarak hareketlerini izliyor, çünkü işin içinde olduğunu biliyoruz. O her zaman sadece bir aracıydı, ama işin içinde.

Ama bizimkilerden bazıları bu gece onu izlerken Pony bardan eve dönen bir kadını kaçırmanın iyi bir fikir olacağına karar verdi.

Ama onun şansına, Pony'nin şanssızlığına, adamlarımız onu kendi minibüsüne bindiremeden yakaladı. Bu da bize olan faydasının bittiği anlamına geliyor. Çünkü serseri mayınlara güvenilmez. Ve tecavüzcüler canlı bırakılamaz.

Ellerimi kalçalarıma koydum ve sümüklü pisliğe baktım. "Senin için büyük planlarım vardı. Ama şu anda kendimi oldukça iyi hissediyorum ve senin kanlı leşin yerine seksi karımın amı gibi kokmaya devam etmeyi tercih ederim, bu yüzden sanırım bu işi bitirmeyi tercih ederim."

Gözleri açılıyor ve konuşmaya çalışıyor ama ağzına sıkıştırılan bez ve başını saran bant kelimelerin oluşmasını engelliyor.

Dilimi tıkırdatıyorum. "Konuşma zamanı bitti."

Pony'nin oturduğu sandalye yere sabitlenmiş ama Pony'nin kendisi sandalyeye bağlı değil. Yine de kaçamaz. Ama bir cesedi sandalyeden çözmenin ne kadar can sıkıcı olduğunu öğrendik, bu yüzden daha iyi bir yol bulduk.

Önce tutsağın ayak bileklerini X şeklini alacak şekilde çaprazlarız, ardından yüksek mukavemetli halatla sekiz rakamı şeklinde birbirine sabitleriz. Bu şekilde dizleri birbirinden ayrılır ve ayakları yere açılı durur. Yani ayağa kalkmaya çalışsalar bile yürüyemeyecekler.

Eller basitçe arkadan kelepçelenir. Denenmiş ve doğrulanmış bir yöntem. Ve bakmadan, Pony'nin tırnaklarının çoğunun olmadığını biliyorum.

Bu yüzden paylaşacak başka bilgisi olmadığını biliyorum. Ve bu yüzden ağzındaki tıkacı çıkarmanın bir anlamı yok.

Ve sonra zincir...

Bir ucu Pony'nin boynuna asma kilitle bağlanmış ve gözlerim bir dizi basit makaradan geçerek tavana kadar uzanıyor, oradan da bir kancayla sabitlendiği yere sarkıyor.

Yine, teoride, ayağa kalkmayı deneyebilirdi. Ama ayakları düzgün çalışmaz ve düşer. Kolları da işe yaramayacağı için büyük ihtimalle kendini asana kadar çırpınacaktır.

Daha önce de oldu.

Ellerimi çırpıyorum. "Tamam o zaman."

Odanın diğer ucuna, alet sandığına doğru yürüyorum ve aşağıdaki ikinci çekmeceyi açıyorum.

Bunu çabuk yapmak istiyorum. Ama çok hızlı değil.

Parmaklarım seçkinin üzerinde geziniyor ve Bowie bıçağını gördüğümde sırıtıyorum.

Bu kadar yeter.

Dönerken bıçağı avucumda döndürüyorum. Bu, ellerimi ilk kez kirlettiğim yirmili yaşlarımda öğrendiğim anlamsız bir beceri. Gösterişli ve aptalca ama etkili.

Örnek olarak, Pony bağırmaya çalışıyor.

"Gözlerini oymayacağım, o yüzden rahat olabilirsin," diyerek ses tonumu konuşmaya yakın tutuyorum.

Önünde dururken bıçağın bir kez daha dönmesine izin veriyorum.

"Ama... cezalandırılman gerekiyor. Ve aklıma sadece bir tane geliyor. uygun bir hareket tarzı." Bıçağı yukarı bakacak şekilde tutuyorum. "Sadece bunun benim için de tatsız olacağını bilin." Kolumu aşağı doğru iterken bıçağın aşağı bakacak şekilde bükülmesine izin veriyorum.

Pony benden uzaklaşıyor, bana mükemmel bir yol açıyor.

Jilet gibi keskin bıçağımın ucu pantolonunun önünü ve hâlâ yarı sert olan sikinin tabanını, altındaki sandalyenin direnciyle karşılaşana kadar kesiyor.

Sorun ses değil, her şey çok hızlı geliştiği için çok fazla gıcırdama sesi çıkmıyor. O küçük sürtünme. Bıçağın sadece küçük bir dirençle aletini kolayca kesmesi.

Bıçağı hızla bırakıyorum ve olduğu yerde bırakıyorum.

Pony bu sefer gerçekten çığlık atıyor. Yüksek perdeden ve acı içinde. Bu sırada bir yumruğumu göğsüme bastırıp öğürmekle savaşıyorum.

"Biliyorum dostum." Omuzlarım titriyor. "Dediğim gibi, nahoş. Ama boktan bir hayat yaşarsan, boktan bir ölümle ölürsün."

Pony kendi nefesinde boğuluyor. Eminim burnundan akan sümüğün de bununla bir ilgisi vardır. Ama kucağında biriken kan beni bir kez daha öğürmekten alıkoyuyor.

Genelde siki ve taşakları rahat bırakırız ama bu herif bunu hak etmişti.

Birkaç adım uzaklaşıp zincirin yere sabitlendiği yere gidiyorum. Uzunluğu kavrıyorum, sonra alt kısmı kancadan kurtarıyorum, zincirin makaralardan geri dönmemesi için tutuşumu sıkılaştırıyorum. Çünkü Pony'nin boynundaki zinciri gevşetmek, yapmak üzere olduğum şeyin tam tersi.

"Hâlâ benimle misin?" Zincire hafifçe vuruyorum ve boynunu sarsıyor. Pony inliyor ve yaşlarla dolu gözlerle bana bakıyor. Parmaklarım zinciri sıkıyor ve ses tonum koyulaşıyor. "Senin yüzünden kaç kadın ağladı?" Zinciri aşağı doğru çekiyorum, gerginliği artırıyorum ve Pony'nin boynunu yukarı doğru çekiyorum. "Kaç tanesine merhamet gösterdin?" Daha sert çekiyorum. Boynu daha da geriliyor. "Tahminimce sıfır."

Daha fazla ağırlık koydum.

Pony feryat ediyor ama oturduğu yerde kalıyor, düşündüğüm gibi sallanan ayaklarının üzerine kalkmıyor.

"Ne oluyor lan?" Mırıldandım. "Bir erkek gibi ölemez misin?"

Pony'den muhtemelen 100 kilo fazlam var, o yüzden şimdiye kadar havalanmış olmalıydı.

Ağırlığımı vererek zinciri daha sert çekiyorum. Ve sorunu görüyorum, kendi kendine çözülmeden bir saniye önce.

Bıçağın ucu sandalyeye tahmin ettiğimden daha fazla gömülmüştü ve vücudunu koltuğa, aletine sabitlemişti. Ve zincir sonunda onu yukarı çekerken, bıçak takılı kaldı, yükselirken pantolonunu kesti ve uzantısının buruşmuş ucunu kesti. Pantolonundaki delikten yere düşüyor.

Vücudum geri çekiliyor, o küçük şeyden uzaklaşıyorum. Ama hala zinciri tutuyorum ve zinciri çok sert çekiyorum. Ya da yeterince sert. Çünkü harekete bir çıtırtı eşlik ediyor, Pony'nin boynu kırılıyor ve bunu zincir boyunca hissediyorum.

Zinciri bıraktım, ellerim yanlarımda, Pony'nin vücudu yere düşerken hareket edersem bir kısmını kendime çekebilirmişim gibi duruyorum, zincirin uzunluğu ağırlığını takip ediyor, makaralardan çözülüyor ve gürültülü bir takırtıyla vücudunun üzerinde birikiyor.

Önümdeki cesede bakarken tiksinti ve mizah arasında donup kalıyorum. Yüzü yerde, kıçı yukarıda, kesik aleti açık gözlerinden sadece birkaç santim uzakta.

Tiksinti galip geliyor ve ellerimi defalarca göğsümden aşağı siliyorum. Tüm bu iğrençlikten kurtulmaya çalışıyorum.

Adımın başlangıcı gibi bir ses dikkatimi kapı aralığına çekiyor.

Nero orada duruyor, eli kapının kolunda, ağzı iğrenerek açılmış, gözleri inanmaz bir şekilde Pony'nin formuna dikilmiş.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, her şey yolundaymış gibi davranıyorum. "Kapa çeneni, Muppet'a benziyorsun."

Nero bakışlarını yavaşça benimkilerle buluşturuyor. "Aletini kesmişsin."

Başım iki yana eğiliyor. "Teknik olarak bu doğru. Ama planımız bu değildi."

Nero burnunu kıvırıyor. "Ve burası seks gibi kokuyor çünkü...?"

"Çünkü benim karım seninkinden daha havalı."

Nero'nun gözleri tekrar Pony'ye kayıyor. "Bilmek istediğimi sanmıyorum."

"Uh, ew." Cesedi ve altında büyüyen kan gölünü işaret ediyorum. "Bu sonraydı."

Nero merdivenlerden yukarı çıkmak için döner. "Bilmek istemiyorum."

"Dostum," diye onu takip ediyorum. "Pony'nin üstünde sevişmedik ya." "Yapmadığımı söyledim--"

"Az önce onun önünde seviştik."

Nero ellerini havaya kaldırır. "Bilmek istemiyorum!"

BÖLÜM 77

Savannah

DUDAKLARIMI BIRBIRINE BASTIRIYORUM VE KING'IN DURMASINI IZLIYORUM. Onun cipinde ve hurdalık binasının ön kapısındayım.

Beni eve götürmeye hazır bir şekilde bana doğru yürüyordu ama binanın yanında Nero'yla birlikte duran adamlardan biri onu geri çağırdı.

King'in kulağına telefon dayamış olan adama dönmeden önce göğsünün bir nefesle genişlediğini izliyorum.

King bana olanları fazla düşünmememi söyledi. Ben de düşünmedim. Çünkü eğer yaparsam... Hayır. Gördün mü?

Oraya gitmiyorum bile.

Ayrıca ben burada beklerken onun içeride ne yaptığını da merak etmeyeceğim.

Ne yaptığını biliyorsun. O adamı öldürüyordu.

Ama Kral benden başka bir şey yapmamı istedi. Ona güvenmemi istedi. Ve güveniyorum.

Ben de öyle yapacağım.

İşte bu yüzden burada ellerim kucağımda oturmuş, karanlıkta konuşan bir grup adamı izliyorum.

Nero bir şeyler söylüyor ama King başını sallıyor ve tanımadığım adamlardan birini işaret ediyor.

Bir sorun var.

King kaçar ama şoför kapısına gitmek yerine benim kapıma gelir.

İçeri girdiğimde kapıları kilitlemiştim, bu yüzden şimdi kilidi açmak için kumandaya bastım. King kapıyı açar açmaz ona doğru uzandım ve gömleğinin açık ön kısmını tuttum.

"Sorun ne?"

Başını sallıyor. "Hiçbir şey."

Gömleğini biraz çekiştiriyorum. "Önemli bir şey değil."

Orada durmuş beni izliyor ve paylaşmaya karar verdiği anı görebiliyorum. Ve onun da bana güvenmeyi seçmesini izlemek, az önce birlikte yaptıklarımızdan bile daha büyük bir his.

Elleri benimkilerin üzerine kapandı. "Birisi galeriyi ateşe vermiş."

Kaşlarım çatıldı. "Galeri mi? Mandi ve Orlando'nun galerisini mi kastediyorsun?"

Başını salladı. "Orada kimse yoktu, yani kimse yaralanmadı. Ama gidip kontrol etmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu bana kişisel geliyor ve bunu görmek istiyorum."

Yutkunuyorum. *Ya bunun sebebi bizsek?*

King'e "Ben de seninle geliyorum," diyorum ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hayır."

"Ama--"

"Hayır, Savannah." Çenemi tutuyor, bu onun yeni favori hareketi gibi görünüyor. "Gelmiyorsun. Eve gidiyorsun." Tartışmaya çalışıyorum ama çenemi yukarı iterek ağzımı kapatıyor. "Bu bana güvenmenin bir parçası. Artık benimlesin, bebeğim. Ve geri dönüşü yok. Ama güvenliğin söz konusu olduğunda dediklerimi yapmalısın. Başka zaman bana kızabilirsin, tartışabiliriz ve bazen sen kazanırsın. Ama k o n u seni güvende tutmak olduğunda değil." Tutuşu gevşiyor. "Beni dinleyeceğini söyle."

"Dinleyeceğim."

"Güzel." King beni tamamen bırakıp geri çekiliyor, ellerim sonunda gömleğinden kurtuluyor. "Rocco seni eve bırakacak." Tam bunu söylerken yanımıza başka bir siyah SUV yanaşıyor.

King arka kapıya doğru ilerliyor ve benim için açıyor. Tereddüt ediyorum, sürücünün profiline bakıyorum.

"O Nero'nun ikincisi. Sağlam biri. Ve o görevdeyken size bir şey olursa kendisinin ve tanıştığı herkesin korkunç ve acı dolu bir şekilde öleceğini biliyor."

Yemin ederim adamın başını salladığını görüyorum, sanki patronları tarafından ilk kez tehdit edilmiyormuş gibi ve bu beni biraz daha rahat hissettiriyor.

"*Tanıdığın herkesi öldürme* tehdidi *her* zaman yaptığın bir şey mi? Özel olduğumu sanıyordum." Kocama takılırken gülümsememeye çalışıyorum.

King gözlerini kısar, "Diğer araca bin Savannah."

HEMEN ARKAMDA OLACAĞINI SÖYLEDI. AMA NE KADAR UZAKTA OLDUĞUNA GÖRE
galeri buradan, en az otuz dakika daha sürecek.

Bir esnemeyi daha kapatarak uykuyla savaşmayı bırakmaya karar veriyorum.

Birkaç saat önce King beni uyandırdığında çıkardığım pijamalarımı giydim bile. Güneşin bir saat içinde doğacak olması da umurumda değil. Günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirme planıma hazırlık olarak karartma perdelerini çektim.

King için yan lambayı açık bırakarak, örtüleri geri çekip yatağa giriyorum.

Vücudum her yönden ağrıyor ve aklımda kocamla ilgili düşünceler uçuşurken yatağa yerleşiyorum.

BÖLÜM 78

Kral

KARANLIKTA BILE ÇATIDAN HALA DUMAN YÜKSELDIĞINI GÖREBILIYORUM.
küçük bir bina.

İç çekerek yavaşça durdum ve sokağın sonundaki kaldırımın kenarına park ettim. Adamımızın yalan söylediğini düşünmüyordum, ama bir yanım bunun sadece küçük bir yangın olabileceğini umuyordu. Bir prizin tutuşması.

Bir çift itfaiye aracı, diğer acil durum araçlarıyla birlikte hâlâ binanın dışında park halindedir, ancak tüm ışıklar sönmüş ve yangın sönmüştür, yani açıkça ana olay sona ermiştir.

Suburban'ımdan çıkarken nihayet gömleğimin düğmelerini iliklemek için zaman ayırıyorum ve ellerimde kan olup olmadığına hızlıca bakıyorum.

Pony'nin pantolonu ilk kan sıçramasını oldukça gizli tuttu ve üzerimde bir şey görmüyorum, bu yüzden iyi diyorum.

Kamyonlardan b i r i n i n arkasına yaslanmış sohbet eden iki itfaiyeciye doğru yöneliyorum.

Uzun boylu olan önce beni fark etti ve ayağa kalktı. "Oraya giremezsin."

Kömür izleriyle kaplı, tüm camları kırılmış, içi birkaç gün öncesine göre tanınmaz halde olan tuğla binaya bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır, lanet olsun." Tam önlerine gelene kadar durmuyorum, sonra elimi uzatıyorum. "Kral Vass."

Sık sık isim vermem ama bu şehirdeki çoğu insan en azından beni duymuştur ve bu da ağızları açar.

"Oh, hey." İkisi de elimi sıktı. "Buranın sahibi siz miydiniz?"

İşi hızlandırmak için evet demeyi düşünüyorum ama bu aptalca bir yalan olur.

"Hayır," ellerimi ceplerime sokuyorum, rahat olmaya çalışıyorum. "Ama karımın burada bir sanat sergisi vardı ve sahipleriyle arkadaş. Gelip her şeyin yolunda olduğundan emin olmamı söyledi. Eşler nasıldır bilirsin."

İkinci Adam gözlerini devirip ardından *kadınları* aşağılayıcı bir şekilde mırıldandığında, kendime bir itfaiyecinin suratına yumruk atmaya değmeyeceğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Benimki de aynı şekilde," diyor Guy One başını sallayarak. "Ama burada kimse yoktu, bu yüzden kimse yaralanmadı. Ve söyleyebildiğimiz kadarıyla mekân boştu. Mekanda sanat eseri ya da her neyse, hiçbir iz yoktu. Bu da sigorta şirketleri için iyi bir şey."

Homurdanıyorum, "Bu iyi. Nasıl başladığına dair bir ipucu var mı?" "Kundaklama." İkinci adam topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor.

"Şimdiden söyleyebilir misin?"

"Evet. Bunu her kim yaptıysa, kundaklamadan başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışmamış." Kaşlarımı kaldırdığımda devam ediyor. "Şu ana kadar söyleyebildiğimiz kadarıyla, adam ya da her kimse, binanın dış cephesine benzin dökmüş, içerideki zemini benzinle doldurmuş ve hatta kapıların etrafına da sıçratmış. Sonra," diyerek galerinin bitişiğindeki binayı işaret ediyor, "şuradaki uzak tarafa kadar bir sıra benzin döküyor. Muhtemelen izi yaktığında orada bulunuyordu. Muhtemelen ateşlemenin bir şeyleri havaya uçurması ihtimaline karşı kendini diğer binanın arkasında korumaya çalışıyordu. Ama oradaki her şey elektrikliydi, doğalgaz aleti ya da benzeri bir şey yoktu. Yani yoğun ve sıcak olabilirdi ama *patlama* olmazdı."

Bir şey.

Söylediği bir şey... Bir adım geri çekiliyorum.

"Hey, iyi misin?"

Bir adım daha uzaklaşırken bile başımı sallıyorum. "Evet. Bilgi için teşekkürler."

Kapının etrafında benzin var.

Bu neden tanıdık geliyor?

İçimde karanlık bir his dolaşıyor ve dönüp aracıma doğru ilerliyorum, daha kapıyı kapatmadan içine girip çalıştırıyorum.

U dönüşü yapıp eve doğru ilerlerken bir yandan da Nero'yu arıyorum. "Ne buldun?" diye cevap veriyor.

"Çevreyi ve kapıları benzinle kaplayarak binaları ateşe veren bir adam hatırlıyor musun?"

"Kahretsin, bu kulağa..." Nero uzun bir süre sessiz kalır. "El'den mi bahsediyorsun?"

El.

Donnie O'Reilly.

Boğmayı tercih ettiği için bu lakap takılmıştır.

Her şey hafızamda canlandı. Nero ve ben İttifak'ı kurmak için Ruslarla birlikte onları yok etmeden önce benimle aynı aile için çalışan İrlandalı pislik.

Psikopat bir piçti. Benim yaşlarımdaydı, Patron'un torunuydu ve aile reisliği için ikinci sıradaydı. Kendini beğenmiş ve kötü biriydi.

"Onu biz öldürmedik mi?" Nero soruyor.

Yolda hızlanırken başımı sallıyorum. "Pislik herif vurulmamızdan iki gün önce dört kişilik bir aileyi öldürmekten tutuklandı. Ve sanırım evlerini yakmış, tıpkı bunun gibi. Bu yüzden tanıdık geldi. Ama o hapiste. Ömür boyu hapis cezası aldı, şartlı tahliye yok."

"Bekle," Nero bir şeyler yazmaya başladı.

"O hapiste," diye tekrarlıyorum.

"Kahretsin," Nero'nun laneti kanımı donduruyor ve içimi korku kaplıyor çünkü ne söyleyeceğini biliyorum. "Çıktı."

Gaz pedalına sonuna kadar bastım. "Nasıl?!"

Nero da hareket ediyor, hattı gürültüyle dolduruyor. "Teknik olarak. Kanıtlar reddedildi."

"Adına herhangi bir uyarı koymadım çünkü ölene kadar hapiste kalması gerekiyordu. Lanet olası aptal! Ve neden ateşe versin ki..."

Dünyanın ağırlığı göğsüme baskı yapıyor. "Hemen arkanda olacağım," diyor Nero sıranın içinden.

Volkanik öfke damarlarımda akıyor, korku tarafından itiliyor.

"Savannah." Adını zar zor söyleyebiliyorum. Kendime zor söyletiyorum o.

Savannah'nın peşinden gidiyor.

Bu deli adam benim ailemin peşinde, çünkü ben onun ailesini öldürdüm. "Tam arkanda." Nero'nun sözleri bana en yakınımın ben olduğumu hatırlatıyor. Onu kurtarması gereken kişi benim.

BÖLÜM 79

Savannah

ZEMIN GICIRDIYOR VE UYKULU BIR INILTI ÇIKARIYORUM.

King'in yatağın kendi tarafında olduğunu duyabiliyorum, sonunda evde.

Başımı çevirip gözlerimi aralıyorum ama onun için açık bıraktığım lambayı çoktan kapatmış.

Güzel, o da bir süre uyumayı planlıyor.

Hafif bir benzin kokusu vardı ve yangınla ilgili ne olduğunu öğrenmek için galeriye gittiğini hatırlıyorum.

Kendimi uyandırmaya çalışarak karanlığa göz kırpıyorum. "Her şey yolunda mıydı?" King cevap vermiyor ama yatağa tırmanırken şiltenin kaydığını hissediyorum. Ve işte o zaman duyuyorum.

Duke dışarıdan çılgınca havlıyor.

BÖLÜM 80

Kral

"AÇ ŞU LANET KAPIYI!"

Beni duyamazlar.

Hiçbir şey duyamıyorlar, çünkü telefonların hiçbiri çalışmıyor!

Kornaya basıp farlarımı yakarak araba yolumun sonuna doğru hızla ilerliyorum.

Herkesi aramaya çalışıyorum. Savannah, Benedict, geçit evi, personel evi ve hiçbirine ulaşamadım. Nero'ya da denettirdim ama sıkışmış. Şerefsiz, mülkümdeki cep telefonu hizmetini engellemenin bir yolunu bulmuş.

Çünkü o burada.

Camımı indirip kolumu salladım. Sürekli bağırıyordum. Sonunda cipimi fark ettiler ve kapı açılmaya başladı.

Zar zor yavaşlıyorum. Zar zor garaj yoluna dönüyorum.

Ev göründüğünde, panik içindeki Duke'a doğru koşan adamlar görüyorum.

Ve korku, daha önce hiç bilmediğim bir şekilde, beni tam kalbimden bıçaklıyor.

Eğer çok geç kalırsam.

Lütfen çok geç kalmayayım.

BÖLÜM 81

Savannah

GÖZLERIM ALIŞMAYA BAŞLIYOR, BU YÜZDEN KING'IN ELININ GÖLGESINI GÖRÜYORUM.
bana doğru uzanırken.

Ama çıplak koluma dokunduğunda, bir şeyler doğru gelmiyor.

"King?"

Dokunuşu araştırıyor, sanki kolumun hangi kısmını tuttuğunu anlamaya çalışıyor.

Ve sonra fark ettim. Dokuyu. Deri. Eldiven. "Ne..."

El koluma sertçe kilitlendi.

Çığlık atamadan yatağın üzerinde sürüklenmeye başladım.

Çırpınıyorum.

Adamı uzaklaştırmaya çalışıyorum ama hâlâ çok karanlık. Ve yapamıyorum... Yanağıma bir şey çarpıyor ve başım acıyla doluyor.

"Merak etme güzel kız," diye gülüyor tanımadığım bir erkek sesi, "sadece seni öldürmek için buradayım."

King'in bana korkunun anlamını öğrettiğini sanıyordum. Korkmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum.

Ama yanılmışım.

Çünkü dehşet beni yutuyor ve bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Ben öleceğim.

Eldivenli ikinci bir el boynumu tutuyor.

Bu adam beni öldürecek.

Sıkmaya başlıyor ve gözlerim açılıyor.

"Hayır!" İkinci elini boynuma dolamak için kolumu bıraktığında kelimede boğuluyorum.

Tüm hislerim beni terk ediyor ve kollarını itmeye çalışırken pençeliyorum. Ama o çok güçlü.

Elindeki koz çok büyük.

Gözlerimden akan yaşları kırpıştırıyorum.

Artık ağlamak istemiyorum.

SENİ ÖLDÜRECEK, SAVANNAH! ODAKLAN!

Nasıl bu kadar uzun olduğunu anlamaya çalışarak tekrar gözlerimi kırpıştırıyorum. Görüşümde siyah noktalar oluşmaya başlıyor.

Boğazım çok kötü ağrıyor.

O beni aştı.

Zamanın tükeniyor.

Sırt üstü yatıyorum. Bacaklarım tekmeliyor ama orada hiçbir şey yok. Adam aşağıda değil.

Acele edin!

Bacağımı yana doğru atıyorum ve yatağın kenarının sadece birkaç santim ötede olduğunu görüyorum.

Beni kenara çekti ve üzerime diz çöktü.

ACELE EDIN!

Gözlerimi sıkarak ayaklarımı yatağa bastırıyorum ve onları yukarı, popoma yaklaştırabildiğim kadar yaklaştırıyorum.

Ciğerlerim ağlıyor.

Boynum kırılacakmış gibi hissediyorum. Ruhum çığlık atıyor.

"Bir saniye içinde bitecek," diye fısıldıyor ses karanlığın içinde. Ama ben bunu kabul etmeyeceğim.

İstediğim her şeye sahipken şimdi olmaz. Kral'a sahipken olmaz.

Tüm gücümü kullanarak kalçalarımla yukarı doğru itiyorum. Alt bedenim kalkıyor ve yatağın kenarına doğru yuvarlanarak dönüyorum.

Ağırlığım adamın dizlerine baskı yapıyor ve kollarını savurmak için boynumu bırakmak zorunda kalıyor. Ama bu başladığım şeyi durdurmaya yetmiyor.

İkimiz de yatağın kenarına d e v r i l i r k e n görüşüm geri gelmek için savaşıyor.

Önce o sırt üstü yere düşüyor ve ben de yarı yarıya onun üstüne

düşüyorum.

Oksijen eksikliğinden ve onun bedenine bu kadar yakın olmaktan dolayı mide bulantısı içimi dolduruyor ama hasta hissetmek için zamanım yok.

Hiçbir şey için zamanım yok.

Kendimi yukarı iterek, karnına olabildiğince sert bir dirsek atıyorum. Vurmak için en etkili vücut parçası olmayabilir ama tam orada.

Homurdanıyor ve ondan uzaklaşmak için kendime bir saniye kazandırıyorum. Ama bacaklarım battaniyeye dolandı.

"Kahrolası orospu," diye tıslıyor ve battaniyenin ona doğru çekildiğini, beni de beraberinde sürüklediğini hissediyorum.

Çığlık atmak istiyorum ama hâlâ nefes almakta zorlanıyorum. Boğazım cam kırıklarıyla doluymuş gibi hissediyorum.

Avuçlarım sert zeminde tutunacak bir yer buluyor ve beni yaklaştırmak için battaniyeyi daha sert çekiştirirken farkında olmadan beni serbest bırakıyor.

Ellerim yerde, ayaklarımı altıma alana kadar çabalıyorum. Sonra koşmaya başlıyorum.

Yatak odamdan çıkabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Karanlık evde bana rehberlik etmesi için hafızamı kullanıyorum.

Duke'ü dışarıda duyabiliyorum.

Duke neden dışarıda?

Ağır ayak sesleri arkamdaki koridora iniyor.

Üzüntü beni batırıyor.

King'den kaçtığım o ilk sabaha çok benziyor. Ama hiç de öyle değil.

Çünkü düştüğümde King beni yakaladı.

Çünkü King beni güvende tutacağına söz verdi. Ama o burada değil.

King beni kurtarmak için burada değil.

"Buna pişman olacaksın!" Adamın sesi çok yakın.

Daha hızlı koşmak için iterken çıplak ayaklarım yere çarpıyor ve bir an için çorap giyseydim şimdiye kadar ölmüş olacağımı fark ediyorum.

Merdivenler orada, tam orada.

Bunu yapmak zorundayım.

Uzanıp tırabzanı tutuyorum ve kendimi sallıyorum. Dışarıda gürültü var. *İnsanlar*.

Merdivenler ana girişte bitiyor. Tek yapmam gereken aşağı inmek, odayı geçmek ve kapıyı açmak.

Bunu yapacağım.

Ayaklarım ilk birkaç merdivenden
aşağı uçuyor. Sonra sırtıma bir şey
çarptı.
Sert ve affetmeyen bir şey. Ve
ayağımı kaybettim.
Parmaklıklara uzandım. Ama ıskaladım.
Merdivenlerin keskin kenarları ben onlara doğru çarparken bana bakıyor. Kollarım düşüşümü desteklemek için uzanırken keder içimi dolduruyor.
Eğer ölürsem, King kendini asla affetmeyecek.
Sol bileğim bir çıtırtıyla birleşti.
Ciğerlerimden atmaya çalıştığım çığlık sonunda serbest kalıyor ve acı dolu.
Böyle olmaması gerekiyordu.
Şakağım bir sonraki basamağa çarpmadan hemen önce ön kapı açılıyor ve odaya ışık doluyor.

BÖLÜM 82

Kral

SAVANNAH'NIN ÇIĞLIĞI KEMIKLERIMI SIZLATIYOR.

Ö n ü m d e , sadece birkaç metre ötemde, karımın acımasız parke merdivenlere çakılışını izliyorum.

Başı bir basamaktan sekiyor ve vücudunun gevşediğini gördüğümde kalbim duruyor.

Her şey bir saniyede oluyor. Bir saniyeden

daha az. Hareket etmeyi bırakmıyorum.

Koşabildiğim kadar çok koşuyorum, başaramayacağımı bile bile merdivenlerden yuvarlanmadan önce ona ulaşmaya çalışıyorum.

Ona bu kadarını bile veremem.

Çünkü zamanım yok.

Çünkü çok geç kaldım.

Savannah'nın çökmüş bedeni son basamaktan aşağı kayar. Bir kolu göğsüyle yer arasında sıkışmış, başı yana dönük, gözleri kapalı.

Koşarken ona seslenemiyorum

bile. Adını bile haykıramıyorum.

Çünkü boğazım çaresizlikle sarılmış durumda.

Manik bir çığlık gözlerimi yukarı kaldırıyor ve Donnie O'Reilly'nin merdivenlerden Savannah'ya doğru koştuğunu görüyorum. Benden önce ona ulaşmaya çalışıyor. Onu öldürmeye çalışıyor, eğer çoktan ölmediyse...

Tatlı Savannah Bebeğimin ölebileceği düşüncesi göğsümden bir kükreme koparıyor.

Ses evin içinde yankılanıyor ve Duke benden önce davrandığında neredeyse oraya varmıştım.

Köpeğim hırlayarak havada uçuyor ve tam son birkaç basamağı atlamak üzereyken Donnie'ye çarpıyor.

Donnie merdivenlere sırt üstü düşerken çığlık atıyor, üzerinde yüz kilodan fazla öfkeli bir hayvan var. Dişlerini yüzüne geçiriyor.

Donnie'yi kıstırıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve son birkaç metreyi Savannah'ya doğru kaydırıyorum.

"Bebeğim." Sesim kesildi. "Tatlım." Yaklaşıyorum ve parmaklarımı hafifçe boğazına bastırıp nabzını kontrol ederken ellerimin titremesini izliyorum.

Nabız kontrol ediliyor.

"Savannah..." Şimdi fısıldıyorum. "Lütfen..."

O gidemez.

Eğer o giderse kendimle yaşayamam.

Yanağımı yere koyuyorum, böylece onun güzel yüzüne bakıyorum.

"Lütfen, bebeğim."

Ciğerleri nefesle dolarken sırtının yükseldiğini gördüğümde, gözümün kenarından sıcak bir gözyaşının kaydığını hissediyorum.

Hâlâ hayatta.

Nazikçe, çok nazikçe saçlarını

okşuyorum. "Karıcığım."

Göz kapakları titriyor.

"Ambulans çağırın!" Bağırıyorum.

"Tamamdır." Nero'nun sesi beni şaşırtıyor ve onun eve girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Gidip mülkün güvenliğini sağlayın." Kapıda toplanmış adamlarına sesleniyor ve yanında bir filo getirdiğini görüyorum.

Savannah'nın yanına diz çökmeye geldiğinde Nero'nun telefonu elindeydi.

Eli omzuma dokunuyor. "Onu yakaladım. Şimdi git ve köpeğin zorlanmadan işini bitir."

Donnie.

Savannah'yı Nero'ya emanet ederek ayağa kalkıyorum.

Duke tepesindeyken ve onu itmeye çalıştığında ellerine vururken bile, Donnie merdivenlerden yukarı yengeç yürüyüşüyle çıkmaya çalışır.

Belki de Nero'nun görüntüsü onu kaçmaya çalışacak kadar korkutmuştu.

Ama Nero'dan korkmamalı. Benden korkmalı. Çünkü onu öldürmek üzere olan kişi benim.

"Bırak!" Avımla aramdaki mesafeyi kapatmaya başladığım sırada Duke'a sesleniyorum. Duke, Donnie'nin üzerinden atladı, ama o çok fazla bir şey yapamadan

Duke'un yerini alıyorum, son basamaklara sıçrıyorum ve Donnie'nin göğsüne biniyorum.

"Tüm ailemi öldürdün!" diye bağırıyor bana. "Henüz değil."

Sonra ona vururum.

Tüm gücümle ve öfkemle ona yumruk attım. Tekrar ve tekrar. Ona vurdum.

Elimden geldiğince sert bir şekilde, peşimden gelmeye cüret ettiği için ona vuruyorum. Karıma dokunmaya cüret ettiği için.

Karımı incittiğin için.

Kendi evinde çığlık atıp ağlamasına sebep olduğu için. Ona vurdum.

El değiştirdim. Zaten çıkık olan çenesine bir sol kroşe atıyorum.

Yaptığı şey için onu cezalandırıyorum. Yapacakları için. Beni başarısızlığa uğrattığı için.

Kan ellerimi ıslatıyor.

Kemiklerim kırılıyor.

Ve durmuyorum.

Tanınmaz hale gelene kadar durmayacağım.

Donnie *The Hand* O'Reilly olarak tanınmıyor.

Bir erkek olarak tanınmaz.

Göğsüm kabarana ve ellerim kalbim kadar ağrıyana kadar durmuyorum.

Açık ön kapıdan uzaktaki sirenlerin sesini duyabiliyorum.

"Bir saniye çeneni kapatır mısın, Enno?" Nero'nun telefonuyla konuştuğunu duyuyorum.

Ve sonunda arkama yaslanıp Donnie'nin kafatasından geriye kalanlara bakıyorum.

"Donnie'nin ortadan kaybolmasını istemiyorum." Nero biraz sabırla açıklıyor. "Ve bunun için seni aramayacağıma da eminim. Benim istediğim onun kimliğinin bilinmesi. Onu bir mesaj için kullanmak istiyorum." Bir duraklama oldu. "Eğer biri kadınlarımızla yatmaya kalkarsa, King onu çıplak elleriyle öldüresiye döver."

Yumruklarımı sıkıyorum. *Haksız değil.*

Sirenlerin sesi yükseliyor.

Duke'un alçak sesle hırladığını fark ediyorum ve sonunda ona "Sakin ol" diyorum. Kelimeyi mırıldanıyorum ama o yine de beni duyuyor ve sessizleşiyor. Uzanıp sırtını sıvazlıyorum. "Sen iyi bir çocuksun."

Bir ses çıkarıyor, sonra yanımdan geçip merdivenlerden aşağı iniyor.

Savannah.

Küçük bir kadınsı inilti beni harekete geçirdi ve son O'Reilly cesedinin üzerine tırmandım.

Döndüğümde Savannah'nın acı dolu bir ses çıkararak sırt üstü yuvarlandığını görüyorum.

"Hayır," ona ulaşmak için aşağı inerken üç adım atlıyorum. "Bebeğim, kımıldama."

Kolu kısmen kalkmış durumda ve oturmaya çalışıp çalışmadığını bilmiyorum ama çalışıyorsa onu durdurmak istiyorum. Bu yüzden ona uzandım.

Ve irkildi.

Donup kaldım ve gözlerimiz kilitlendi.

Ve onunkinde görebildiğim tek şey korku.

Dudakları kıpırdıyor, ses çıkarmıyor ve sonra göz kapakları kapanıyor ve bilincini kaybederken kolu göğsüne düşüyor.

Bana kalan his... hiçbir şey.

Bir boşluk. Sanki bir zamanlar içimde olan her şey artık yok olmuş gibi. Aynen böyle.

Yavaş yavaş. Çok yavaş. Kendimi onun yanına yere bırakıyorum, merdivenler arkamda, böylece onunla Donnie'nin arasındayım.

Duke onun diğer yanına uzanıyor ve küçük mızıltılar çıkarıyor. Ona dokunmak istiyorum.

Vücudunun nefesle dolduğunu hissetmeye ihtiyacım var. Ama o... Ona dokunmamı istemiyor. O...

Ön kollarımı kalçalarıma dayayıp ellerimi sarkıtıyorum.

Savannah benden korkuyor. Neden korkmasın ki?

Bütün bunlar. Hepsi benim yüzümden oldu.

Onu kendi hayatından kaçırdım ve kendi hayatıma soktum.

Kaç kere benden kaçmaya çalıştı?

Aynı merdivenlerden benden kaçtı.

Başım düşüyor ve ellerime bakıyorum. Ölümle kaplanmışlardı. Kelimenin tam anlamıyla kırmızıya boyanmış.

Mükemmel küçük vücudu koridorda koşuyordu. Merdivenlerde ayağı kaydığında içime çöken o beklenmedik endişe. İnişin acısı

Onu yakalamak için basamaklarda önce kıçını. Onu kucağımda hissetmek, boyun eğmek. Dokunduğumuz her yerde bana baskı yapan kıvrımlar.

Ama bu sefer onu yakalayamadın.

Çünkü bu sefer orada değildin. Ve

bu sefer, irkildi.

Kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklar duvarlardan yansıyor.

"O iyi olacak." Nero'nun güven verici bir ton kullanması beni kesinlikle rahatlatmıyor. "İyi olacak." Bana tekrar söylüyor ve hızla dolmakta olan araba yolunu işaret ediyor. "Ben onu hallederim."

Ama iyi olmayacak.

Benimleyken olmaz.

İçimdeki boşluk genişliyor ve bu benim başa çıkamayacağım kadar büyük. O uyanık değil, o yüzden bilmek zorunda değil.

Uzanıp elimi hafifçe kalçasına koyuyorum. Uyku şortu yapış yapış avuçlarımın altında yumuşacık.

"Bunu düzelteceğim Savannah," diye söz veriyorum sadece onun için. Göğsü nefes almaya devam ediyor ama gözleri kapalı kalıyor.

"Yatak odası," diyorum Duke'a. Başını kaldırıyor ama kımıldamıyor. "Yatak odası," bu kez daha sert söylüyorum.

Onu bırakmak istemediğini söyleyebilirim ama komutunu yerine getiriyor ve Nero arkasında birkaç sağlık görevlisiyle içeri girerken merdivenlerden yukarı kayboluyor.

Kimsenin köpeğimin tehlikeli olduğunu söylemesine izin veremem. Onu da kaybedemem. "Buradayım," diye sesleniyorum, sesim zayıf çıkıyor.

İki sağlık görevlisi bana doğru gelmeye başladı. "Buraya biraz daha ışık alabilir miyiz?" diye soruyor içlerinden biri.

Etrafımızdaki yoğun karanlığı fark etmemiştim bile. Şu anda içeri giren tek ışık dışarıdan geliyor.

Nero ana ışıkları yakmadan önce "Anladım," diyor.

Ve bundan nefret ediyorum çünkü Savannah parlak ışıklar altında çok solgun görünüyor. Çok kırık görünüyor.

O iyi.

O kırık değil, yaşıyor.

Adımlardan biri duraksıyor. "Peki ya diğer adam?" Nero, "O adam kurtarılmayı çoktan geçti," diye cevap verir.

Sağlık görevlileri Savannah'nın diğer tarafına çömeliyor. "Bize ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Bana baktıklarını hissedebiliyorum ama gözlerimi karımdan ayırmıyorum. "Onu merdivenlerden aşağı itti. Buraya ancak kafasını bir basamağa çarptığını görebilecek kadar zamanında gelebildim."

"O kim?"

Bakışlarımı kaldırıyorum. "Geçmişte kurtarılan." Ses tonum karanlık ve ikisi de benimle göz teması kurmuyor.

Biri boğazını temizliyor, "Bilincini o zaman mı kaybetti?"

"Evet." Kafasının yere çarpışını hatırlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Birkaç dakika önce uyandı ve kendini yuvarladı, sonra"-yutkunmak zorunda kalıyorum-"sonra tekrar bayıldı."

"Pekâlâ. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Ben..." Başımı salladım. "Buraya geldiğimde koşuyordu. Bilmiyorum..." *Hay sikeyim. Cümleyi bile kuramıyorum.* Dişlerimi sıkıyorum ve bunu Savannah için yapıyorum. "Ondan önce ona zarar verip vermediğini bilmiyorum."

"Tamam. Ona iyi bakacağız efendim, ancak onu nakil için hazırlayabilmemiz için biraz geri çekilmenizi rica ediyorum."

Onun için en iyisinin bu olduğunu bilerek elimi geri çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. Şortunun üzerinde kanlı el izimi görmek midemi bulandırıyor. *Böyle olmasını hiç istememiştim.*

Çalışabilecekleri kadar geri adım atıyorum ama onu görebilecek kadar yakın duruyorum.

Böyle çok küçük görünüyor.

Kapanan araba kapılarının gümbürtüsü polislerin gelişini işaret ediyor.

Normalde işimize kolluk kuvvetlerini karıştırmayız. Ama Nero daha önce söylediklerinde haklıydı. İnsanlar kimsenin bizimle uğraşamayacağını unutmamalı.

Arkamdaki merdivenlerde yatan ölü adam ise güzel karımı öldürmek için buraya gelmiş, hüküm giymiş bir suçlu. Halk onu nefsi müdafaa ile öldürdüğümü duyunca beni kahraman ilan edecek.

Ama ben kahraman değilim.

Hiç olmadım. Ve asla öyleymiş gibi davranmadım.

Yumruklarım sıkılıyor, derim parmak eklemlerimi sıkıyor ve bana kim olduğumu hatırlatıyor.

Ne olduğumu.

Yeni araba durmadan ve içinden bir adam atlamadan önce giriş yolunda bir dizi far daha yanıp söner.

Durduğum yerden, üç polis memurunun yeni gelene bakmak için ön kapıdan on adım ötede durdukları yeri görebiliyorum.

Adam kaldırımda koşarak görünür hale gelir. "Hey,

çocuklar," diye elini kaldırıyor.

Polisler birbirlerine bakar ve sonunda biri sorar. "FBI'ın burada ne işi var?"

"Bana bir saniye verin," diye yanıtlıyor adam. "Ben bir arkadaşım."

Federal ajan ön basamakları tırmanıp evime girdikten sonra kapıyı arkasından kapatırken Nero ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Arkadaş mı?" Nero bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi

tekrarlıyor. "Bu mesaja rastlarsam daha hızlı hareket edebileceğimi

düşündüm.

sahne. Eve dönerken, bilirsin." Bana başını salladı. "Kral."

"Tye." Sağlık görevlilerinin Savannah'nın altına ince bir karyola sermesini izlerken ona şöyle bir bakıyorum.

Nero ve Tye konuşmaya devam ediyor ama ben iki yabancının karımı sedyeye taşımasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Onu hareket ettirdiklerinde, ben de takip ederim.

Polisler beni durdurmaya çalıştığında, onlara bu dünyada beni karımla birlikte o ambulansa binmekten alıkoyacak hiçbir güç olmadığını söylüyorum.

BÖLÜM 83

Savannah

KRAL.

Adını söylemeye çalışıyorum ama
söyleyebileceğimi sanmıyorum.
Söyleyebileceğimi sanmıyorum.
Kralım.
Onu çok istiyorum.
Bana sarılmasını istiyorum.
Çok fazla gürültü var.
Kendimi bulmak için mücadele ediyorum.
Kendi bedenimin içinde kaybolmuş hissediyorum.
Neden bu kadar çok acı var?
Biri koluma dokundu ve sonunda sesimi buldum. Çığlık atmak için.
"Ona zarar veriyorsun!" King'in öfkeli sesi kafamı dolduruyor. Çok gürültülü ama ihtiyacım olan şey bu.
Kral.
Hâlâ söyleyemiyorum ama tekrar tekrar düşünmeme izin veriyorum.

AÇMAYA ZORLADIĞIMDA GÖZLERIM KAŞINIYOR.

Bulunduğum oda son derece karanlık ve penceredeki perdelerden içeri az miktarda ışık süzülüyor, bu yüzden perdeleri daha da açmaya çalışıyorum.

Beynim bulanık ve başım ağrıyor ama ufak tefek şeyler hatırlayabiliyorum.

Röntgen çektirdiğimi ve kırık bileğime sıkı bir destek takıldığını hatırlıyorum.

Muayene edildiğimi hatırlıyorum.

Bir erkek hemşire beni soymaya çalıştığında King'in böğürdüğünü hatırlıyorum.

Ambulansta uyandığımı ve King'in elini uzattığımı hatırlıyorum. Benimkini tutmadığında onunkine baktığımı ve onunkinin kanla kaplı olduğunu gördüğümü hatırlıyorum.

Ve... *Hayatta olmanın verdiği rahatlamanın içimden akıp gitmesine izin verdim*... King'in tam zamanında oraya *vardığını* hatırlıyorum.

Dünyam kararmadan hemen önce onu gördüğümü hatırlıyorum. Ve biliyorum. King ortaya çıkmasaydı, o adam beni öldürecekti.

Başım zonkluyor, ama yan tarafa çevirip etrafımı incelemeye çalışıyorum.

Hâlâ hastane odasında olmalıyım ama ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Bir sandalyenin gıcırdama sesi dikkatimi uzak köşeye çekiyor ve orada, karanlıkta oturan kocam. Öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, başı öne eğik... yenilmiş görünüyor.

"Kral." Boğazım o kadar ağrıyor ki, sadece K sesi çıkıyor. Ama kafasını kaldırması için yeterli.

Yüzündeki ifade gözlerimin dolmasına neden oluyor.

Neden bu kadar üzgün görünüyor?

Bana bakıyor, gözleri bu nişastalı çarşafın örtmediği her santimimde geziniyor.

Başımın yan tarafında, merdivenlere çarptığı yerde baskı hissedebiliyorum ve bir şişlik olduğundan eminim. Konuşmak için ağzımı açtığımda, yanağımda adamın bana vurduğu yerdeki çürüğü hissedebiliyordum.

Yutkunmaya çalışıyorum ve o adamın beni boğmaya çalıştığı andaki acının boynumu sardığını hissediyorum.

Gözyaşlarım kapaklarımdan taşıyor ve King sendeleyerek ayağa kalkıyor.

Bana doğru bir adım attı, ama o kadar. Aradaki mesafeyi kapatmıyor.

Bana doğru gelmiyor.

"Çok özür dilerim." King'in sesi çatlıyor ve bu hayatımda duyduğum en kötü şey.

Başımı sallamaya çalışıyorum. Üzgün olmasını gerektirecek bir şey yok.

Ama hareket çok acı veriyor ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Koridordan içeriye daha fazla ışık süzülürken kapının kolunun tıkırtısı gözlerimi kapatıyor.

Kapı kapandığında, onları tekrar açıyorum.

King sırtı uzak duvara gelecek şekilde hareket etti ve başucumda beni tedavi ettiğini düşündüğüm kadın duruyor.

"Merhaba Savannah." Yanaklarımdaki yaşlara bakarken onu izliyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Dudağım titriyor ve kelimeleri çıkarmak için mücadele ediyorum. "Eve gitmek istiyorum."

Yavaşça başını sallıyor. "Normalde sizi yirmi dört saat boyunca burada tutmayı savunurdum ama kendi yatağınızda daha iyi dinleneceğinizi anlıyorum." Dikkatini King'e çevirir. "En az bir hafta boyunca zihnen ve bedenen hareketsiz kalması gerekiyor. Sıyrıkları ve çürükleri iyileşecektir ama beyin sarsıntısı ciddi, bu yüzden yatakta kalması gerekiyor. Televizyon yok, telefon yok. Sadece dinlenmeli."

Onunla konuşurken King'i izliyorum, ellerinin nasıl sıkılıp gevşediğini izliyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama çenesini aşağı doğru eğerek onun istediğini yapacağını onaylıyor.

Doktor bana döndü. "Bileğinizi kontrol etmek için dört hafta sonra tekrar gelmenizi planlayacağım. Ama en az altı hafta korse takmayı planlayın."

"Tamam," diye fısıldıyorum, bana destekten bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum.

King'e bakıyor. "Rahat kıyafetler getirttin mi?" Eğilip sandalyesinin yanından bir çanta alıyor. "Güzel." Doktor odadaki ezici sessizliğe alışmış gibi görünüyor. Ama ben alışkın değilim. Çok bunaltıcı. Boğucu. "Yardım etmesi için bir hemşire göndermemi ister misiniz--"

"Hayır." King onun sözünü kesiyor, sesi biraz daha kendisi gibi çıkıyor.

Doktor başını sallar. "Pekâlâ. Evrak işlerini halledip odaya bir tekerlekli sandalye gönderteceğim."

O gittiğinde, King olduğu yerde kalır. Odanın uzak tarafında duruyor. Elinde çanta.

Uzun bir süre sonra boğazını temizliyor. "Giyinmene yardım etmem senin için sorun olur mu?"

Sorusu göğsüme saplanıyor.

Bunu neden sorun edeyim ki?

Sanki bunu söylememe ihtiyacı varmış gibi hissederek dudaklarımı ıslatıyorum. "Evet." Cızırtılı çıkıyor ama duyulabiliyor.

King'in göğsü bir nefesle genişliyor, sonra yatağımın yanına geliyor.

Kocaman elleri çok dikkatli. Kalkmama yardım ederken o kadar dikkatli ki gözyaşlarımın yeniden başlamasına engel olamıyorum. Bacaklarım yatağın kenarındayken oturduğumda omuzlarımı sabitlerken avuç içleri çok nazik.

Gözyaşlarımı gören King önümde çömeldi. "Seni incitiyor muyum?"

Dik durmak bana zarar verdiği için görüşüm bozuluyor, bu yüzden gözlerimi kapatarak "Hayır. Bu..." diye cevap veriyorum.

"Al." Tek gözümü açtığımda pipetli bir bardağı dudaklarıma doğru tuttuğunu görüyorum.

Minnettarlıkla bir yudum aldım. Soğuk su ağrıyan boğazımı rahatlatıyor.

Daha fazlasını söylemek, ona neden ölmüşüm gibi davrandığını sormak için ağzımı açıyorum ama beni durduruyor. "Enerjini sakla, Savannah."

Sadece Savannah.

Hastane önlüğünün bağlarını çözmek için King'in omuzlarımı bırakması gerekiyor.

Bu kayıp beni kararsız hissettiriyor, bu yüzden sağlam elimi uzatıp avucumu göğsüne koyuyorum.

Dokunduğumda donup kalıyor ve nedenini bilmiyorum. Sadece bundan nefret ettiğimi biliyorum.

Önlüğümü çıkaran King, onun olduğunu anladığım bol bir tişörtü başıma geçiriyor.

Sonra önümde diz çöküyor, elinde bir çift eşofman altı var ve onları bacaklarımdan yukarı kaydırıyor, elastik altları ayaklarımın üzerinden yukarı çekiyor, böylece ekstra malzeme ayak bileklerimde toplanıyor ve bunların daha önce ondan aldığım çift olması gerektiğini anlıyorum.

Ben otururken kalçalarımın yarısına kadar geliyor, sonra bir çift çorabını çıkarıp giyiyor.

Ağlamam onu rahatsız ediyor gibi görünüyor, bu yüzden dudağımı ısırıyorum ve gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yapıyorum. Ama kendi kıyafetlerimi getirmem daha kolay olacakken bana kendi kıyafetlerini giydirmesini izlemek... kalbimi düğüm düğüm ediyor.

Ayağa kalkarken çantadan beklemediğim iki parça daha çıkardı.

Beyzbol şapkasının arkasındaki bağcığı çözüp olabildiğince gevşettikten sonra nazikçe başıma geçiriyor. Yıpranmış malzeme

Saçlarımın üzerinde hafifçe dinleniyor, yaramı rahatsız etmiyor ama yukarıdan gelen ışığı engelliyor.

Sonra e ğ i l i y o r , böylece pahalı görünümlü bir güneş gözlüğünü yüzüme kaydırabiliyor.

Büyük oldukları ve şakaklarımı sıkmadıkları için belli ki ona aitler.

Burnumu çekmeme engel olamıyorum ve önüme bakarak boğazının bir yutkunmaya çalışmasını izliyorum.

"Hadi seni kaldıralım, tamam mı?" Sözleri yumuşak ve neden böyle d a v r a n d ı ğ ı n ı bilmek istiyorum.

Birlikte beni ayağa kaldırıyoruz ve King bir eliyle belime sarılıp beni sabit tutarak eşofman altımı sonuna kadar yukarı çekiyor.

Bir kucaklaşmaya o kadar yakın ki gözlerimi kapatıp öyleymiş gibi yapıyorum.

BÖLÜM 84

Kral

KAPIDA DURMUŞ, SAVANNAH'NIN YATAĞIMIZDA UYUMASINI IZLIYORDUM.
ona gitmek istiyorum. Onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna g i r e c e ğ i n i söylemek istiyorum.

Onu buraya taşırken yaptığım gibi kucağıma almak istiyorum. Ama bunu yapmama sadece uyuduğu için izin verdi. Çünkü başka seçenek yoktu.

"Dinlen bebeğim," diye fısıldıyorum karanlık odaya, sonra kapıyı kapatıyorum.

BÖLÜM 85

Savannah

GÖZLERIMI AÇTIĞIMDA ÇOĞUNLUKLA KARANLIKTI AMA
Banyo ışığı açık bırakılmış ve kapı kısmen açık.

Yatağımdayım. Benim yatağımda. Ve çarşaflar ağrıyan bedenime çok iyi geliyor.

Ama yanımda yatan King yerine bir köpek. Beni
güvende tutacak dev, tatlı, koruyucu bir köpek.

"Merhaba Duke," diyorum çoğunlukla, çünkü boğazım hâlâ çok fena ağrıyor, ama o yine de gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

Daha yakına kayarak patilerinden birini elime alıyorum ve tekrar uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 86

Kral

DUKE, SAVANNAH'NIN YANINA KIVRILMADAN ÖNCE IKI KEZ ETRAFINDA DÖNÜYOR.

Gitmeliyim.

Sallanırken elim kapının pervazını kavrıyor.

Beş gece oldu. Beş gece başka bir odada uyudum. Beş gece içtik. Kendimi bok gibi hissettiğim beş gece.

Çünkü onu özlüyorum.

Çünkü onu arzuladığım kadar onun arkadaşlığını da arzuluyorum.

Duke başını kaldırıp bana bakıyor. *Kapıyı kapat, sik kafalı*.

Bu bizim rutinimiz haline geldi. Hava karardığında Duke'u odaya getiriyorum. Güneş yeniden doğana kadar onu burada, karımın yanında tutuyorum. O rahatlarken ben burada duruyorum, karımın yanına gitmek istiyorum ama nasıl yapacağımdan emin değilim.

Ve sonra, bu kısım bittiğinde ve ben ayrıldığımda, üzüntülerimi boğuyorum. Ancak her gün acıyı uyuşturmak için daha fazlası gerekiyor.

Savannah yorganın altına giriyor, ben de geri çekilip odadan çıkıyorum. Giderken kapıyı sessizce kapatıyorum, o beni görmeden.

Koridorda nefes almak için bir saniye duruyorum. Ama işe yaramıyor.

Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım, uyuyan karımdan uzaklaştım ve ofisime gittim.

Uyumayacağım. Bir süre daha uyumayacağım, o yüzden çalışsam iyi olur. Telefonum çaldığında masamda oturuyordum.

Bir an cevap vermemeyi düşündüm ama yine de kabul tuşuna bastım ve iki elimle viskiyi bardağa doldurabilmek için hoparlörü açtım.

"Akışın ortasında bir çağrıya cevap vermeyeceğinizi umduğum için, içtiğinizi varsayacağım." Nero'nun sesi odaya yansıyor.

"Tam bir dedektif," diye cevap veriyorum, bir lokma yutkunarak.

"Dur tahmin edeyim" -Nero daha söze başlamadan, yeni bir en iyi arkadaş bulma zamanının geldiğini anladım- "Orada, olanlar yüzünden kendini hırpalıyorsun. Gerçeklerle yüzleşmek ve bunu aşmak yerine sarhoş bir aptal gibi davranıyorsun." Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor. "Ayrıca garip bir şehit numarası yapıp kanepede uyuduğunu da tahmin ediyorum."

"Senden nefret ediyorum."

Nero, "Demek haklıyım." diye homurdanıyor.

"Misafir odasında yatıyorum." Sanki daha iyi olacakmış gibi onu düzeltiyorum.

"Her şeyi yanlış yaptığının farkındasın değil mi?" "Öyle mi?" Tersliyorum.

"Hayatımı lanet olası bir morona emanet etmezdim, yani evet, sanırım farkındasınız."

"Teşekkürler," diye kestirip atıyorum.

"Ciddiyim, ne ve siktir vardır sen Ne yapıyorsun? İstifa et. düşmek üzerinde var olmayan kılıcını çıkar ve karına onu sevdiğini söyle. O kadar da korkutucu değil."

Aşk. O kelimeyi söylemek zorundaydı.

Bardağı geri devirip içkinin geri kalanını içiyorum.

Onu sevdiğimi biliyorum. Çünkü *aptal değilim*. Onu bir süredir seviyorum.

Sanırım onu kaçırırken taşaklarıma tekme attığında ona aşık olmaya başladım.

Ama şunu da biliyorum... "Ben onu hak etmiyorum."

Nero gülüyor. Tam bir piç gibi gülüyor. "Onu hak etmiyors u n . King, o bir kadın. Hiçbirini hak etmiyoruz."

"Aynen öyle."

"Ama bu onları elimizde tutmamıza engel değil." Nero bu ifadeye tüm kalbiyle inanıyor.

"Onu öylece tutamam!" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yalan olduklarını anladım.

"Elbette yapabilirsin. Ve yapacaksın."

Bir bardak viski daha dolduruyorum ama sadece bakıyorum.

"Payton'ı hayatın karanlık tarafına sürüklediğin için kendini hiç kötü hissetmiyor musun?" Nero'ya kalbimi yakan soruyu soruyorum.

"Hayır."

Daha fazla açıklama bekliyorum ama Nero açıklamayı genişletmiyor.

"Hayır mı?"

"Hayır," diye tekrarlar. "O bana ait. Ve ben karanlıkta yaşıyorum. Yani o da oraya ait."

"Ama..." *Bu sadece onun çılgın konuşması. Değil mi?*

"Ayrıca..." Yemin ederim, bu tonda konuşmaya başladığında aptal yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görebiliyorum. "Karın onu ölü bir adamın önünde becermene izin verdi, o yüzden bir meleğin kanatlarını koparıyormuşsun gibi davranma."

"Henüz ölmemişti," diye homurdandım.

"İyi argüman," diye kestirip atıyor Nero. "Şimdi bana karşı dürüst ol. Asıl sorun nedir?"

"Bu yeterli bir sorun değil mi?"

"Sen de oradaydın." Bana hatırlatıyor. "Karım benim yüzümden kaçırılıp silah zoruyla alıkonulduğunda sen de oradaydın. Sevdiğin insanı yüzüstü bırakmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Ama anlamadığım şey neden sarhoş olup yalnız uyuduğun. Payton'a olanlardan sonra beni onun yanından ayıramadın."

"Hâlâ yapamıyorsun," diye homurdanıyorum.

"King." Nero bir şey sakladığımı biliyormuş gibi adımı söylüyor.

Başımı öne eğiyorum, yaşadığım utanç beni çökertiyor. "Benden kaçtı."

Ve lanet olsun, bunu yüksek sesle söylemek acı veriyor.

"Ne zaman?"

"İlk uyandığında..." Nefes alıyorum, o anı yüzüncü kez yeniden yaşıyorum. "Merdivenlerin dibinde yuvarlanıyordu ve ben ona uzandım. Çünkü hareket etmemesi gerektiğini düşünüyordum. O da irkildi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Benden korkuyor!" Kabul ediyorum diye bağırıyorum.

Nero bir an sessiz kaldı, "Senden korkmuyor." "Bunu

nasıl bilebilirsin ki?"

"Sakin ol," diye yanıtlıyor. "Savannah senin eşin."

Benim maçım.

Ağır duygular kalbimi sarıyor.

Keşke bu doğru olsaydı.

"Ve demek istediğim," diye devam ediyor Nero, "eminim sizin yaptığınız ve benim bilmek istemediğim bir sürü başka tuhaf şey vardır."

"Siktir git." Uzanıp aramayı sonlandırıyorum.

BÖLÜM 87

Savannah

ÇIPLAK AYAKLARIM KORIDORDA YAVAŞÇA ILERLIYOR.

Saldırıdan bu yana ilk kez bugün yatak odamdan dışarı adımımı attığımda Ginger'ı koridorun ortasında bir sandalyede oturmuş bana yatağıma dönmemi söylerken bulmadım.

Bunu nihayet dolaşabilecek kadar iyileştiğime dair bir işaret olarak kabul ederek merdivenlere doğru devam ediyorum.

Uzun uyku nöbetleri arasında yatak odasının etrafında tur atıyorum, böylece ayaklarımın üzerinde çok dengesiz durmuyorum. Ama merdivenler...

Merdivenleri düşününce içimden gelen kusma isteğini bir kenara itiyorum.

Eğer o yatakta bir hafta boyunca tek başıma uyuyabilirsem, bu merdivenlerden inebilirim.

Ama tamamen yalnız değildim.

King yatağa hiç gelmedi. King beni görmeye hiç gelmedi.

Ama her gece biri odaya gelir ve Duke'u içeri koyardı.

Kapıyı arkasından kapatıyor. Bana bir koruyucu veriyor.

King olmalıydı.

Benden neden kaçtığını bilmiyorum. Benimle konuşmadığı, hatta bana bakacak kadar yaklaşmadığı için ona soramıyorum.

Ama King hakkında bildiğim bir şey varsa, o da güvenliği ciddiye aldığıdır. Üzerinde durmak için bir haftam olduğuna göre, suçluluk duygusu yüzünden uzak durduğuna dair tüm dünyevi varlığım üzerine bahse girerim. Yanlış yerleştirilmiş bir başarısızlık duygusuyla. Ve muhtemelen bunu, ondan nefret ettiğime kendini ikna edene kadar evirip çevirmiştir.

Ama bu aptalca.

Aptalın teki.

Asla nefret edemem.

Hava ciğerlerimi terk ediyor çünkü merdivenlerin tepesindeyim
ve... korkuluklara tutunmak zorundayım.
Halı kaplılar.
Gözyaşları... o kadar çok gözyaşı yanaklarımdan aşağı akıyor ki.
Dikkatlice, bir ayağımı halı kaplı ilk basamağa koyuyorum ve malzeme o kadar yumuşak ve pelüş ki neredeyse yaylanma hissi veriyor.
Hıçkırıklara boğuldum.
O kadar aptal ki.
Tüm yol boyunca korkulukları tutuyorum ve beklediğim korkunun hiçbirini yaşamıyorum. Aynı basamaklardan son kez indiğimde yaşadığım korkunç anıları tekrar yaşamıyorum. Çünkü bunlar aynı basamaklar değil. Çünkü bunu King yaptı. Benim için yaptı.
Dibe ulaştığımda yorgunluktan ve duygularımdan dolayı titriyorum ama dikkatimi toplayıp mutfağa doğru ilerliyorum.
Cici'nin genellikle çok sayıda öğünün ilkini vermesinden bir saat önce uyandım, bu yüzden onu yenmeye çalışacağımı ve burada yiyeceğimi düşündüm.
"Aman Tanrım, Savannah!" Cici beni görür görmez tezgâhın etrafından dolanıyor. "Seni aptal, ne yapıyorsun?!"
Alnımdaki teri hissetmeme rağmen bana aptal demesine gülümsüyorum. "Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı."
Sanırım benim de *onun kadar aptal* olduğuma dair bir şeyler söylüyor ama oturma odasına götürülmekle ve kanepeye yatırılmakla o kadar meşgulüm ki dikkatimi veremiyorum.

GÖZLERIMI KIRPIŞTIRDIĞIMDA, ÇIRPILMIŞ YUMURTA VE KIZARTMAYLA DOLU BIR TABAK GÖRÜYORUM.
önümdeki sehpada patatesler. Onun yanında da BLT'ye benzeyen bir sandviç tabağı. Ve iki farklı aromalı elektrolit içeceği.
"Kahvaltıyı atlamanızı tavsiye ederim." Ginger'ın sesi odanın öbür ucundan beni irkiltiyor ve yerimden sıçrıyorum.
"Tanrım." Koltuklardan birine oturmuş, telefonu kucağında. "Beni uyurken mi izliyordun?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Kısaca. King seni kanepede uyurken bulunca kendini kaybetti."

Bu beni ayağa kaldırdı. "Kral burada mıydı?"

"Evet, o seni gördüğünde ben de mutfakta yemek yiyordum. Yani *o yatana kadar burada oturacağım*." Son kısımda sesini kalınlaştırıyor. "Görünüşe göre Savannah görevine geri döndüm."

Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

Benim için endişelenmesinin *bir* anlamı var. Beni önemsiyor. En azından biraz. Ama burada benimle birlikte oturmak istememesi.

"Neden burada oturmadı?" Kendimi sormaktan alıkoyamıyorum.

Ginger kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Çünkü senden kaçıyor." Ses tonu diyor ki

Aslında söylemesine gerek kalmadan.

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

Ginger mutfağa doğru bakıyor, ben de dönüyorum ama orada kimse yok. "Tamam, işte böyle." Ginger sesini alçaltıyor, ben de öne doğru eğilip

onu duymak. "Cici bana bu işe karışmamamız gerektiğini söyledi. Çünkü patron King ve ona sadakat borçluyuz. Ama benim gördüğüm kadarıyla sen de bizim patronumuzsun. Ve kadınlar birbirlerine destek olmalı." Bu sonuncusu üzerine sırıtıyor. "Yani, *olaydan bu* yana olan birkaç şey." Bunu söylerken gözlerini genişletiyor. "Halıyı çoktan fark ettiğini varsayıyorum." Başımı sallıyorum, hatırladıkça dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Ayrıca tüm araziyi sinyal bozucu bir şey için tarattı ve sonra her iki evin etrafına da sinyal bozucu şeyler yerleştirtti." Şaşkın bakışlarım karşısında gözlerini deviriyor. "Cep telefonu sinyallerinin çalışmamasıyla ilgili bir şey. Gerçekten bilmiyorum. Jamie bana anlatırken pek mantıklı konuşmuyordu. Ve sonra..." diye homurdandı, "King *bunları* evin her yerine yerleştirdi." Duvarı işaret ediyor ve neye baktığını bulmam bir saniyemi alıyor.

"Bu bir duvar telefonu mu?" Duvara monte edilmiş siyah plastik yeni görünüyor, ancak kablolu tarzı seksenli yıllardan kalma.

"Biliyorum, değil mi?" Ginger onaylıyor. "Bunlar cep telefonlarının çalışmaması durumunda evdekilere ulaşmanın bir yolu olsun diye var. Yatak odanızda da bir tane var."

Ona göz kırpıyorum. "Nasıl?"

"King'e duştan çıktığını haber vermek için banyo kapısına yaslanmak zorunda kaldım, böylece delikleri açıp kabloları geçirebilecekti. İyi ki duşta çok uzun kalıyorsun." Kazıyı görmezden geliyorum, çünkü bu

Sanki zamanımı harcayacak daha iyi bir şeyim varmış gibi. "Patronun bir şeyleri dinleyebileceğini bilmiyordum."

"Ama... sabit hat mı?" Hala inanamıyorum.

"*Bugünlerde* Jamie'nin *çocuklarının* çoğunu kaçırdın, o yüzden kendini şanslı say." Gülümsüyorum, onun şapşal kocasını düşünüyorum ve hayal edebiliyorum. "Ama bu yaptığı en çılgınca şey bile değil." Neredeyse sormaya korkuyorum ama Ginger beni zorlamıyor. "İki köpek daha aldı."

Çenem düştü. "Ne?"

"Evet. Duke ile aynı cins, ama daha genç."

"Ne..." göğsüm sıkışıyor. "İsimleri ne?" Gözlerini deviriyor. "Earl ve Baron."

Çok aptalca. Ve komik. Ve neden birdenbire ağladığımı bilmiyorum.

"Aww, kızım, yapma bunu!" Ginger aceleyle sandalyesinden kalktı ve kanepede yanıma oturdu.

"Özür dilerim," diyerek gözyaşlarımı sildim. "Sadece... Dolapta..." Burnumu çekiyorum. "Anlamıyorum. Bütün bunları yapıyor," diye önümü işaret ediyorum, yani bütün mülkü kastederek, "ama yanıma gelmiyor. Ya da gelip beni kontrol etmiyor."

"Öncelikle..." Ginger bana bir mendil uzattı. "O köpeği her gece odana koyan o. Ve eğer bahisçi bir kadın olsaydım, tüm fişlerimi *onun orada durup senin bahse girmeni izlemesine* yatırırdım."

Zaten onun yaptığını düşünmüştüm. Ama bunun doğrulanması güzel.

Burnumu silmek için bir saniyemi ayırıyorum. "Yani, erkeklerin tuhaf olduğunu biliyorum." Ginger alay ediyor. "Ama incindiğim için kendini kötü hissetse bile, neden benden kaçtığını hâlâ anlamıyorum. Mesela neden en azından geceleri benimle yatmıyor?"

Ginger nefesini dışarı üflüyor. "Tamam, işte *etik olarak* muhtemelen sana söylememem gereken kısım."

Yüzümü ona dönüyorum. "Ama yine de gideceksin, değil mi?"

"Belli ki. Tamam, iki gece önce geç saatlere kadar çalışıyordum çünkü öğleden sonra yeğenlerime bakıcılık yapmak için izin almıştım. Her neyse, King'in Duke'u senin odana koyduğunu sandıktan sonra merdivenlerden indiğini görmüş olabilirim. Ben de ofisinin kapısının önündeki koridordaki resim çerçevelerini temizliyor olabilirim, o da telefonla konuşuyor olabilir..."

"Kulak misafiri miydin?"

Bana bir bakış attı. "Hikayeyi mi istiyorsun, yoksa beni yargılamak mı istiyorsun?"

Ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Hikaye lütfen."

"Dediğim gibi, telefonda biriyle konuşuyordu. Muhtemelen kim olduğunu tahmin edebilirim ama bu kapılar pek bir şey duymak için çok sağlam, o yüzden çoğunlukla boğuk sesler geliyordu. Ama King aniden *benden korktuğunu* haykırdığında neredeyse çerçevelerden birini duvardan düşürecektim."

"Ondan korkuyor musun? Benden mi?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Ondan sonra boğuk saçmalıklara geri döndük ve ben de yeterince oyalandığımı düşündüm."

"Ondan korktuğumu nasıl düşünebilir?" Avucuma sıkıştırdığım buruşuk mendili unutarak ellerimi havaya kaldırıyorum ve soğuk kahvaltı tabağımın üzerine düşmesini izliyoruz.

Nedenini anlamaya çalışırken bileğime takılı olan korseye bakıyorum. Ve sadece bir sonuca varıyorum.

"Erkekler aptaldır."

Ginger kaşlarını kaldırdı. "Bunu anlaman için beyin sarsıntısı geçirmen mi gerekti?" İçimden garip bir kahkaha yükseliyor.

Gülmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor.

"Pekâlâ," diye ellerini kalçalarına vuruyor Ginger. "Artık uyandığına göre yukarı çıkmana yardım etmemi ister misin?"

Yani bir hafta daha tek başıma sessizlik içinde oturabilir miyim? Hayır, teşekkür ederim.

Midem gurulduyor, ben de öne doğru eğilip sandviç tabağını kendime doğru çekiyorum. "İki şey istiyorum."

"Tamam..."

"Önce yeni köpeklerle tanışmak istiyorum." Pastırmadan bir ısırık alıyorum.

"Ya ikincisi?"

"Bir yatağa ihtiyacım var."

"Uh..." Ginger bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Kocam bizim odamızda uyumayacaksa, ben de uyumam." "Peki bu yatağı nerede istiyorsun?"

"Stüdyom." Tabağı da yanıma alarak ayağa kalkıyorum. "Yapacak işlerim var."

BÖLÜM 88

Kral

"NE?" VISKI NEFESIM BARDAĞI BUĞULANDIRIRKEN, ALNIM cama basılı kalır.

Neden biri kapımı çalsın ki? Bu misafir odasında kalmamın tek amacı gözlerden uzak olmak, ama evim canları ne isterse onu yapan insanlarla dolup taşıyor gibi görünüyor.

Bu oda ikinci katta, evin ana yatak odasının karşı tarafında ve benim ofisimin üzerinde, yani Savannah'nın stüdyosunu kısmen görebiliyorum.

Tüm pencerelerin üzerindeki tül perdeleri kapatmış olsa da, mekânda hareket ederken onun gölgesini görebiliyorum. Fırça darbelerini seçemesem bile, resim yaparken ana hatlarını izleyebiliyorum.

Çok çalışıyor. Günün ve gecenin her saati orada. Yaşadıklarından sonra kendini çok zorluyor.

Mesela şimdi, saat gece yarısını geçti ve stüdyosunun ışığı hala yanıyor. Tüm alanı göremiyorum, bu yüzden ne yaptığından emin olamıyorum ama uyanık. Çünkü uyumak için ışıkları hep kapatır.

Ve bu en kötü kısmı.

Derin bir nefes alıyorum, verdiğim nefes görüşümü yeniden buğulandırıyor.

En kötüsü de artık yatağımızda uyumuyor olması. O da benim gibi terk etti. Bu da artık onunla o birkaç özel anı yaşayamayacağım anlamına geliyor. Onun solan morluklarını görebilecek kadar yakın olduğum tek anlar. Onunla aramızda en ufak bir bağ hissedebildiğim tek anlar.

Ve bu eziyet neredeyse bir haftadır sürüyor.

Daha iyisini hak ettiğimden değil.

Onun hiçbir parçasını hak etmiyorum.

Stüdyosunun köşesine yaptığı yatağı kaldırmaları için personeli ikna etmeye çalıştım, ancak taleplerime doğrudan karşı çıkmaya başladılar. Kendim yapmamı söylediler.

Yumruklarım pencere kenarında sıkılı.

Neden kimse benim kararıma saygı göstermiyor?

Neden kimse bunu onun için yaptığımı anlamıyor?

Kapı biraz daha yüksek sesle bir kez daha çalınır.

"Ne?!" Odanın öbür ucuna fırladım. "Ne istiyorsun?" Kapıyı yırtıp açarak bağırdım.

Ve sonra

donuyorum.

Çünkü bu o.

Savannah'ım.

Onu bu kadar yakından görmek ciğerlerimdeki tüm havayı

çekip alıyor. O tam orada.

Çok yakın.

"Kral." Sesi o kadar sessiz ve çekingen ki kalbimi tırmalıyor.

Hâlâ benden korkuyor.

Ona yaptığım her şey aramızda yanıp sönüyor.

Ayaklarının dibindeki kırık lazanya tepsisi.

"Kesin şunu." Onu Leland'ın dairesinden uzaklaştırırken tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Ağır severim."

"Sana yardıma gelen herkesi vurmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Duke'ten korkmasını sağlamak.

Merdivenlerden kayıp benden kaçarken attığı çığlık. Ona sevdiklerinin fotoğraflarını göstermek.

"Benimle evleneceksin."

Düşmanlarımdan birinden kaçarken kafası basamaklara çarpmadan önce attığı çığlık.

İrkilmesi.

Kendimden nefret etme şeklim.

"Konuşabilir miyiz?" Sesi titriyor ve kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum.

Çürükleri büyük ölçüde geçmiş, yaşadıklarını a n l a t m a k için sadece kolundaki destek kalmış.

Ama yorgun görünüyor. Yorgun.

"Yatağına git Savannah." Kelimeleri çıkarabildiğime bile şaşırıyorum.

Ve o daha fazlasını söyleyemeden. Benden daha fazlasını isteyemeden.

Kapıyı itip kapattım.

Ve kilitle.

Bu çok çocukça. Ama bariyere ihtiyacım var. Çünkü benimkiler başarısız oluyor. Ve eğer biraz daha yaklaşırsa, bana ne kadar karşı koyarsa koysun, onu kollarıma çekerdim. Ve o zaman kendimden nefret etmekten daha fazlasını yapardım.

Penceredeki duruşumu taklit ederek alnımı kapıya dayıyorum.

"Neden odamıza gelmiyorsun?" Sorusu ahşapta yumuşak bir titreşim yaratıyor.

Aramızda kapı varken ve onun görüntüsü zihnimde çok tazeyken cevap veriyorum. "Çünkü şimdi anlıyorum." Kalbimin etrafında bir yumruk sıkılıyor. "Düşündüm ki... Seni yapabileceğimi düşündüm..." Gözlerimi kapatıyorum. "Gitmene asla izin veremeyeceğim Savannah. İnsanların benim olduğunu bilmesine izin vererek normal bir hayat yaşama şansını mahvettim. Ve bunu düzeltemediğim için üzgünüm. Ama seni yalnız bırakacağım."

"Neredeydin?" Sesi çatlıyor ve hangi duyguyu hissettiğini bilmiyorum. Ve kapı için minnettarım, çünkü eğer bu bir rahatlamaysa... Bunu görmeye dayanamazdım.

"Her zaman bir muhafıza ihtiyacın olacak. Ama istediğini yapmakta özgürsün. Sana bu kadarını verebilirim."

Tahtanın diğer tarafına yumuşak bir gümbürtü çarpıyor ve onun da benim gibi ayakta durduğunu hayal ediyorum.

"Anlamıyorum." Sözleri daha yumuşak, neredeyse duyulmuyor.

Başımı onunkiyle eşit olacak şekilde aşağıya kaydırıyorum. "Belki de bunu görmemi hiç istemedin. Ama ben gördüm." Gözlerimi daha da sıkıyorum. "Benden kaçtın." *Kahretsin, kalbim acıyor.* "Ve sorun değil, bebeğim. Benden korktuğun için seni suçlamıyorum."

Ardından gelen duraklama her şeyi anlatıyor. "İyi uykular, Savannah."

Kapıdan uzaklaşıyorum ve müzik setini açıyorum. Odayı gürültüyle dolduruyorum, böylece onun sessizliğini dinlemek zorunda kalmıyorum.

BÖLÜM 89

Savannah

"BENDEN KAÇTIN." *SESI ÇOK INCINMIŞ GELIYOR. ONUN KADAR INCINMIŞ. baktı.* "Ve sorun değil, bebeğim. Benden korktuğun için seni suçlamıyorum." Duraksadım, neden bahsettiğini düşünmeye çalıştım.

Ciddi olamaz.

"İyi uykular Savannah."

Ağzım cevap vermek için açılıyor, ona lanet bir aptal olduğunu söylemek için, ama yüksek sesli müzik kapıdan titreşiyor.

"Siktiğimin salağı." Yine de söyledim. Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Çok aptalca. Ama birden her şey çok mantıklı gelmeye başladı.

Hastanede uyandığımda hatırlayamayacak kadar kendimde değildim ama o gecenin her anını yeniden yaşamak için yatak odamda tek başıma bir hafta geçirdim. İyisiyle kötüsüyle.

Yerde uyandığımı, hırıltılar duyduğumu ve etin ete çarptığını hatırlıyorum. King'e bir şey olmuş olabileceğinden korkuyordum. Bu yüzden yuvarlandım. Ama döner dönmez bileğim zonklamaya başladı. Acı inanılmazdı. Vücudumdaki diğer her şeyden çok daha kötüydü ve odaklanabildiğim tek şey buydu.

Ta ki King oradaydı, tam oradaydı ve bana uzanıyordu. *Kırık koluma uzanıyordu.*

Ve irkildim.

Ama ondan korktuğum için değil.

Çünkü yaralanmıştım. Elimi tutarsa ve ben acı içinde bağırırsam çıldıracağını biliyordum.

Alnımın tekrar tahtaya çarpmasına izin veriyorum. Bu kez fısıltıyla "Aptal herif," diyorum.

İçeride gerçek bile olmayan bir şey için kendini parçalıyor. Kapıdan uzaklaşıyorum.

İyi ki onun düşündüğü kadar kırılgan değilim.

TELEFON CEVAPLANMADAN ÖNCE IKI KEZ ÇALIYOR.

"Merhaba Savannah."

"Nero." Nefes alıyorum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Çıkardığı kıkırdama hatırladığımdan daha az korkutucu. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

BÖLÜM 90

Kral

SICAKLIK MERKEZIME DOĞRU SIZIYOR VE BILINÇALTIM
hissediyorum.

Hala uyku ile uyanıklık arasındaki o yerdeyim, gerçekliğin bana zarar veremeyeceği o yerdeyim ve yine de bunun o zamandan beri olduğum en rahat yer olduğunu biliyorum...

Zihnim bana bunu düşünmememi söyleyerek beni itiyor.

Sahte ya da değil, bu mutluluğu korumak isteyerek zihnimin kazanmasına izin verdim. Sakinliğe yerleşirken kötü düşünceleri dışarı itiyorum. Savannah'ya olan bağlılığımı sıkılaştırıyorum.

Bekliyorum.

Yavaşça, balda yüzer gibi, parçaları bir araya
getiriyorum. Sıcaklık gerçek.

Ait olma hissi gerçek.

Kollarımdaki Savannah gerçek.

Gözlerimi açtım. Ve orada, göğsümün üzerine yayılmış altın rengi saçlar. Onu itmeliyim. Ya da uzaklaşmalı, yataktan kaymalı ve gitmeliyim.

Ona daha sıkı sarılmalıyım.

Ben de bunu yapıyorum.

Onu olabildiğince yakın tutuyorum.

Ona sarılıyorum ve onu olduğu yerde tutuyorum. Onu içime çekiyorum. Yumuşak kokusunun ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum.

Çünkü *o burada*.

Benimle birlikte.

O burada ve ben nasıl olduğunu bile bilmiyorum.

Bu odaya erişimi olan tek kişinin ben olduğumdan emin oldum, iki kez kontrol ettim.

Nero. Tabii ki Nero'ydu.

Ama bu sadece geçici bir an olsa bile. Savannah'nın beni teselli edecek kadar kötü hissettiği kısacık bir an olsa bile, bunu kabul ediyorum.

Açgözlülükle alacağım.

Sol kolu göğsümün üzerinden sarkıyor, desteği üstümde duruyor.

Boştaki elimle parmaklarımı rahatsız edici sert malzemenin dış hatları üzerinde gezdirdim.

Pencereleri açık bırakmıştım ve oda sabahın ilk ışıklarıyla doluyordu.

Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyorum ama uzun zamandır ilk kez uyuduğumu hissediyorum.

Kalın cırt cırtlı kayışlardan birinin izini sürüyorum.

Hâlâ yaralı olmasına dayanamıyorum. Bu sakatlığı birkaç hafta daha taşıyacak. O n u n l a yer değiştirebilseydim, bedenlerimi değiştirebilseydim, tüm acılarını alabilseydim, yapardım. Ama yapamadığım için, diğer eli olmadığı için şükrediyorum. Stüdyoda kendini bu kadar zorlamasından memnun değilim ama hala böyle bir çıkış noktası olduğu için mutluyum. Çünkü eğer resim yapamasaydı... Savannah olamazdı.

"Ses en kötü kısmıydı." Sessiz sesi beni donduruyor. Yumuşak ama halsiz değil. Sanki bunca zamandır uyanıkmış gibi. "Sen oraya varmadan hemen önce." Parmak uçları tenime baskı yapıyor. "Sen oraya varıp onu durdurmadan hemen önce bileğim merdivenlere değdi ve hissetmeden önce duydum. Korkunç bir çıtırtı sesiydi ve kırıldığını anladım."

Yutkunuyorum ve kazara onu daha fazla incitmek istemediğim için elimi yatağa indiriyorum.

Devam ediyor. "Bana uzandığında..." Sözleri karşısında bedenim geriliyor. "Kes şunu," diye beni nazikçe azarlıyor, elini küçük bir daire çizerek ovuşturuyor. "Sen bana uzandığında, kırık kolum havaya kalktı. Senden korkmuyordum, Kral. Tanıştığımızda bile, muhtemelen senden korkmam gerekirken, korktuğumu sanmıyorum." Gözlerim başının üstünde kalıyor. Onu daha fazla görmek istiyorum ama beni göremediği için minnettarım. "Ve bayılma sürecinde olmayan bir parçam, bana dokunursan muhtemelen aklını kaçıracağını düşündü ve acı içinde çığlık attım. Ben de geri çekildim. Geriye dönüp baktığımda, tüm bunlar yerine beni incittiğin için kendini kötü hissetmene izin vermeliydim."

Sözleri mantıklı. Ve ona
inanmak istiyorum. Ama...
inanır mıyım bilmiyorum.

"Sana bir şey göstermeme izin verir misin?" Sorusu sessiz ve reddetmem için hazırlandığını hissedebiliyorum.

Başımı sallıyorum ve beni göremese de kabul ettiğimi hissediyor olmalı.

Oturmasına yardım etmek için ellerim otomatik olarak omuzlarına gidiyor, böylece elini kullanmıyor. Ve benim kıyafetlerimi giydiğini fark ettim.

Onu hastaneden eve götürdüğümde giydirdiğim kıyafetin aynısı.

Göğsümün içindeki çürümüş organ sıkışıyor.

Benden nefret ettiğine kendimi inandırmak için iki hafta harcadım.

Bu mümkün mü...

Savannah daha fazla açıklama yapmadan odanın içinde yürüyüp başparmağını kilit pedine bastırdı. Kapı açılır ve koridora çıkarken kapıyı o şekilde bırakır.

Bana göstermek istediği şey başka bir yerde olmalı.

Neden ilk aklıma gelen bana başka bir yarasını göstermek istediği oldu bilmiyorum. Sanki hastanedeyken vücudundaki her bir sıyrığı kataloglamamışım gibi.

Savannah'nın giydikleriyle eşleşen bir eşofman altı kapıp aceleyle bacaklarımdan geçiriyorum çünkü her ne konuşacaksak kırmızı ipek boxer'dan daha fazlasını giymem gerektiğini hissediyorum.

Ama zaten çok uzun sürmüş gibi hissettiğim için gömlekle uğraşmıyorum.

Ben salona girdiğimde Savannah çoktan merdivenlerin tepesine varmıştı.

Ve boğazım
düğümleniyor.
Yetişmek için
koşuyorum.

Merdivenlerde tek başına olmamalı.

Arkasından gürleyen ayak seslerimi duyan Savannah merdivenin yarısında durdu ve dönüp bana baktı.

Bir basamağın ortasında duruyor, iki büklüm olmuş.

"Kahretsin, Savannah!" Ona ulaşmak için basamakları üçer üçer çıkıyorum, kalın halı sesi bastırıyor. "Parmaklıkları tut!"

Sanki delirmişim gibi gözlerini bana dikti.

"Ciddiyim," diye çıkışıyorum. O gülümseyince de gözlerimi kısıyorum. "Bütün merdiveni söküp yerine asansör yapacağım. Beni test etme."

Savannah gözlerini devirerek, "Bu halı o kadar kalın ki, kendimi tepeden aşağı atıp hiç sarsılmadan dibe inebilirim," dedi.

Sonra küçük bir sıçrama yapıyor. Adımla tekrar birleşmeden önce ayaklarının altında bir inç hava alacak kadar, ama hayatımdan on yıl almaya yetecek kadar.

Kolum dışarı çıkıyor ve beline dolanarak onu önüme doğru çekiyorum.

Kelimeleri bir araya getiremiyorum bile. Onu merdivenlerin geri kalanından aşağı çekerken, ayakları basamakların üzerinde sallanırken sadece küfürler ediyor.

Böyle başladığımızı unutmuş değilim. Onu çaldığımda da böyle taşımıştım. Ama buna odaklanamayacak kadar stresliyim. Ayaklarını güvenli bir şekilde yere basmaktan başka bir şey düşünemeyecek kadar kalp krizine yakınım.

Dibe ulaştığımızda, onu yere bırakmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Bana karşı hissettiği duygunun tadını çok fazla çıkarıyorum.

Ama vücudum tepki vermeye başladığında, onu yere indiriyorum. Şu anda ihtiyacı olan son şey benim onu mıncıklamam.

Bana bakıyor, gözlerinin ardında söylenmemiş kelimeler dönüyor. Ama onları dile getirmek yerine, sağlam eliyle elimi tutuyor. "Hadi gel."

Parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaşıyor.

Onu evin içinde takip ederken kendimi aptal gibi hissediyorum. Sanki içinde bulunduğum durum her neyse ona daha fazla kapılmış olmalıymışım gibi. Belki de son birkaç gündür aldığım alkolün etkisiyledir, ya da belki de tam bir aptalımdır. Ama ben kayboldum.

Bana neden iyi davrandığını anlayamıyorum. Neden elimi tuttuğunu.

Mutfağa doğru dönüyoruz ve işte o zaman aptal beynim onun stüdyosuna gittiğimizi anlıyor.

Cici adada duruyor, bir çeşit hamur işi yapıyor. Biz yanından geçerken başını kaldırıp bakıyor. Gözleri benden Savannah'ya gidiyor, sonra tekrar bana dönüyor ve aşağıya iniyor.

"Gözlerinizi kocamdan ayırın lütfen." Savannah beni peşinden sürüklemeye devam ederken kayıtsızca söylüyor.

Bu kıskançlık mıydı?

Stüdyoya yaklaşırken sessiz kalıyorum.

Geceleri buraya gelip onu kontrol etmek istedim. Uyumasını izlemek için. Ama Duke'u buraya her gece kendi başına getirdiğini biliyordum.

Varlığımdan onu haberdar etmesini istemedim. Bu yüzden buraya hiç girmedim. Aslan koleksiyonu odayı doldurduğundan beri.

Savannah kapıyı açıyor ve elimi bırakıyor, böylece önce o geçebiliyor.

Ama bana hiçbir şey göstermeden kenara çekiliyor. "Ne..." Gözlerim parlak kırmızı bir tuvale takılıyor.

Odaya bir adım daha atıyorum.

Büyük tuval köşeden köşeye kırmızının tonlarıyla kaplanmış. Ve resmin ortasındaki nesne.

Söylenmemiş sözler boğazımı sarıyor. Bu

bir taç.

Boyadan mükemmel bir şekilde yontulmuş bir taç. Parlak yüzeyden damlayan kan izleri gibi görünen bordo çizgiler.

Çok sert. Ve cesur. Ve şiddetli.

Ama aynı zamanda bir şekilde

sıcak.

Bu onun...

Gözlerim kırmızıyı geçip bir sonraki tuvale kilitleniyor.

Bir adım öne çıkıyorum.

Bu, çok renkli bir gün batımı arka planı ve o kadar mükemmel ve altın rengi bir taç ki sanki havada süzülüyormuş gibi görünüyor. Sanki onu havadan koparabilirmişim gibi.

Dönüyorum, yavaşça bir daire çizerek koleksiyonun tamamını inceliyorum. Çok fazla var.

Çimlerin üzerinde yatan, dumandan yapılmış gibi görünen

bir taç. Bir *motelin boş* tabelasının kenarında duran bir taç.

Dev bir elmas yüzüğün üstünde oturan bir taç.

Nefesim kesik kesik.

Bu bizim anlarımız.

Birlikte geçirdiğimiz tüm anlar.

Daha küçük bir tane var ve ne olduğunu görmek için yaklaşmam gerekiyor.

Bir jelibon ayı. Başında tacı olan gülünç derecede gerçekçi pembe bir jelibon ayı.

Bilmiyorum.

Anlamıyorum.

Köşede bir tane daha var. Ve o farklı.

Savannah'nın tüm resimleri çerçevesizdir. Tuval, ahşap yapının etrafına gerilir, böylece kenarların her tarafını boyayabilir, böylece görünür bir çerçeve olmaz.

Bu hariç.

Bu tamamen beyaz. Beyaz bir arka plan üzerinde beyaz tonlarında basit bir taç görüntüsü, tıpkı bunun gibi...

Bir adım öne çıkıyorum ve tuvalin dışına tutturulmuş koyu renkli tahtaya dokunuyorum. Parmaklarım siyah renkte geri geliyor. Çünkü tahta kömürleşmiş.

Çünkü bu onun yaktığı tablonun çerçevesi. Her şeyi

başlatan tablonun çerçevesi.

Ve şimdi burada.

Sadece birkaç adım ötede duran Savannah'ya dönüyorum.

Göğsümün içinde bir duygu seli var, bu yüzden yönetebildiğim tek kelimeyi söylüyorum. "Neden?"

Bir omzunu kaldırıyor, "Çünkü sana aşık oldum."

BÖLÜM 91

Savannah

KING BANA INANAMIYORMUŞ GIBI BAKIYOR.

Sanki bana inanmayacakmış gibi.

Boğazının çalışmasını izliyorum. "Nasıl?"

"Çünkü bana başka seçenek bırakmadın," diyorum ona dürüstçe. "Senden nefret etmeye çalıştım. Gerçekten ettim. Ama yapamadım." Ona yaklaşmak istiyorum. Bana sarılmasını istiyorum. Ama buna cesaret edemiyorum. Henüz cesaret edemiyorum. "Ve senden hiç korkmadım, King. Sadece incindim."

"Benim yüzümden." King'in sesi odanın içinde yankılanıyor.

Başımı salladım. "Evet, senin yüzünden peşimden geldi. Ama sen onu durdurdun.

Ve eğer bir daha peşimden gelen olursa, onları da durduracaksın." "Bir daha incinmene asla izin vermeyeceğim."

"Şimdi canımı yakıyorsun." Sesim sonunda çatlıyor, tüm acı, sevgi ve ıstırabım ortaya çıkıyor. "Beni aldın. Ve beni kendinin yaptın. Sıcaklığına alıştım. Ama sonra onu benden aldın." Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Artık üşümek istemiyorum."

"Savannah." Bana doğru duraklayan bir adım attı.

"Seni sevmemi sen sağladın," diye suçluyorum onu. "Benimle gurur duyduğunu söylemiştin."

"Seninle gurur duyuyorum," diyerek bir adım daha yaklaştı.

"Sana en çok ihtiyacım olduğunda beni hep kurtardın." "Tatlım..." Şimdi sadece bir adım ötede.

"Lütfen beni itmeyi bırak. Beni henüz sevmiyorsan sorun değil, sadece..."

King mesafeyi kapatıyor, büyük avuçları yüzümü kavrıyor. "Burada *henüz*, Savannah bebeğim." Başparmakları yanaklarımı okşuyor. "Lütfen dur

Ağlıyorsun. Seni ağlarken izleyemeyecek kadar çok seviyorum."

Seni çok seviyorum.

Bunlar duymayı beklediğim sözler değildi, ama duymak istediklerimdi.

Belki de gerçek olamayacak kadar iyidir.

"King," diye uzanıp kollarını tutuyorum. "Sadece söylemek zorunda değilsin--"

"Konuşmayı kes," diye yaklaşıyor, göğüslerimiz birbirine değiyor ve başımı geriye doğru eğerek gözlerimin onunkilerde kalmasını sağlıyor. Sesi benimki gibi boğuk çıkıyor. "Sana asla yalan söylemeyeceğim. Sen benim karımsın. Benim kraliçemsin. Ve seni tüm iğrenç kalbimle seviyorum." Daha fazla gözyaşını fırçalıyor. "Seni hak etmiyorum. Ya da..." Etrafımızdaki tablolara doğru başını sallarken boğazının çalışmasını izliyorum. "Ben senin sanatını hak etmiyorum. Ya da gülümsemelerinizi. Ya da neşeni. Sana yaptığım onca şeyden sonra... Bebeğim, hak ettiğim son şey senin sevgin. Ama eğer ciddiysen. Güzel ruhuna girmeme izin vermenin bir yolunu bulduysan, o zaman orada kalacağım."

Elimden geldiğince başımı sallıyorum. "Ciddiyim."

Geniş göğsü en büyük nefeste genişliyor. Ve nefesini bıraktığında alnını benimkine doğru indiriyor.

"Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim." Özrü çok yumuşak. "Seni birçok kez hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

"Yapmadın," diye fısıldadım.

"Yaptım," diye fısıldar. "Ama seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım. Bedenimde nefes olduğu sürece, seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım."

Yapmadı. Ve

yapmayacak.

El üstünde tutulma hissi kalbimi dolduruyor ve yüzümü yukarı kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

O kadar nazik ki. Beni öperken o kadar hassas ki, kelimeleri tekrar söylemesine gerek kalmıyor.

Ama yine de yapıyor.

"Seni seviyorum Savannah."

Avucum kalbinin üzerine gelene kadar bir elimi kolundan yukarı kaydırıyorum. "Sana inanıyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Çıkardığı ses gözlerimden akan yaşları tutuyor. "Kralım,"

diyorum ona. "Aşkım." Ona söylüyorum.

Eğilirken ağzını boynuma bastırıyor, ellerini aşağı kaydırarak kıçımı kavrıyor ve beni havaya kaldırıyor. "Hepinize ihtiyacım var. Şu anda, hepinize ihtiyacım var."

BÖLÜM 92

Kral

KARIMI, ODANIN KÖŞESINE YERLEŞTIRDIĞI YATAĞIN ÜZERINE INDIRIRKEN

Stüdyo, kendimi hiç olmadığım kadar canlı mı hissediyorum, yoksa çoktan öldüm de bir şekilde cennete mi girdim bilemiyorum.

"Seni özledim," derken dudakları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Gömleğini üzerinden çekecek kadar geriye yaslanıyorum. "Özür dilerim." Onu tekrar öperek özür diliyorum. "Ben de seni özledim. Hem de çok."

"Özür dilemeyi bırak," diye pantolonumu itiyor Savannah.

Öpüşmemizi tekrar kesip giydiği çifti bacaklarından aşağı çekiyorum. "Hayatımızın geri kalanında senden özür diliyor olacağım."

Üstüne düşmek için yer değiştiriyorum ama elini göğsüme vuruyor. "Çıplak." Pantolonuma uzanamadığı için ayaklarıyla iterek çıkarmaya çalışıyor. "Soyunarak özür dileyebilirsin."

Ağzımın kenarından küçük bir gülümseme geçiyor ve bu çok iyi hissettiriyor.

"Çok otoriter bir karım var." Ona itaat ederken bile
söylüyorum. Vücutlarımız birbirlerine uzanıyor.

Kolları boynuma dolanıyor, beni kendine çekiyor ve ben de kendimi onun üzerine atıyorum.

Bir kolumu dizinin altından geçirip onu açarken dili ağzımın içine kayıyor.

"Yapmalıyım--" Geri çekilmeye çalışıyorum ama Savannah
beni daha yakına çekiyor. "Ben hazırım."

Ve sikimin ucu onun kalbine değdiğinde, bana doğruyu söylediğini anlıyorum.

"Seni hak etmiyorum," diye fısıldıyorum ağzına, ileriye doğru kayarken, sıcaklığını uzunluğumla dolduruyorum.

İkimiz de inliyoruz. Ses göğüslerimiz arasında yankılanıyor.

"Ama ben seni tutuyorum."

Epilog Bir

SAVANNAH

"AMAN TANRIM!" YATAĞA DOĞRU EĞILDIM.

"Senin tanrın değil." Kocam bir iniltiyle içime giriyor.

Açık ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kralım."

"Aynen öyle, bebeğim." King ağırlığını üzerime bıraktı. "Ben senin lanet olası kralınım."

Kaldığımız küçük su üstü bungalovunun pencereleri açık ve sabahın erken saatlerinde ılık hava çıplak bedenlerimizin üzerinden akarak ortamı neredeyse büyülü hissettiriyor. Evdeki serin havadan çok güzel bir değişiklik. Birkaç ay gecikmiş olması da umurumda değil, bu mükemmel bir balayı.

Ya da belki de kocamın yüzü kalçalarımın arasındayken uyanmaktı.

King'in boyu içimden çıkıyor ve onu yakınımda tutmaya çalışarak sırtını tırmalıyorum.

King bir elini kıçımın altına kaydırıyor ve kalçalarımı onunkiyle buluşacak şekilde kaldırıyor. Aleti içimde ekstra derin bir noktaya çarpıyor ve haykırıyorum.

"Sessiz olmalısın, tatlım." King'in ağzı omzumda geziniyor.

Ayaklarımı sırtına doluyorum. "Bana hiç sessiz olmamı söylemiyorsun."

Hareket etmeye devam ediyor. Her itiş beni zirveye daha da yaklaştırıyor. "Nero ve Payton'ın seni duymasını istemezsin diye düşündüm."

İkimiz de nefes nefeseyiz, bu yüzden sözlerini algılamam biraz zaman alıyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Ellerim onun sırtından Omuzları.

King kıç yanağımı sıkıca kavrıyor. "Dün gece yan odaya yerleştiler."

"Ne?!" Omuzlarını itiyorum.

King onu itmeme izin verdi, ama sadece üst yarısını.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve beni aletinin üzerine doğru çekerken belimi kavrıyor.

"Kral!" Azarlamam kulağa azarlama gibi gelmiyor. "Geldiklerini neden bana söylemedin?"

Bir el göğsümün üzerine kapanıyor, parmakları meme ucumu sıkıyor. "Sana daha önce söyleseydim sürpriz olmazdı."

Elini uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o tamamen iyileşmiş bileğimi kavrıyor.

"Şaka yapıyorsun." Duygular bedenimden hızla geçerken gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum.

"Şaka yapmıyorum." King bileğimi tutarak elimi aramıza indiriyor. "Şimdi acele etmeni ve o küçük klitorisini benim için ovmanı istiyorum. Çünkü fazla zamanımız yok."

Onun önünde kendime dokunmamı ilk kez söylemiyor, bu yüzden zihnim dönüyor olsa bile bedenim otomatik pilotta yanıt veriyor.

Parmaklarım kaygan tomurcuğumla birleşiyor ve nefes nefese kalıyorum. "Ne zamanı?"

King uzanıyor, şimdi iki eliyle meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Bu muhteşem memelerle oynama vaktim geldi, çünkü bir saat içinde sahilde olmamız gerekiyor."

"Saat?" Bu konuşmaya odaklanmak çok zor, çünkü klitorisimle oynamaya devam ediyorum, sınıra çok yaklaşıyorum. "Bir saat içinde ne olacak?"

King ellerini göğsümden kaydırıyor ve tekrar üzerime çıkıyor. "Bir saat içinde," kalçalarını içime doğru yuvarlıyor, "yeminlerimizi yenileyeceğiz."

Ona bakarken parmaklarım donuyor. "Ne?"

Bana o gülümsemeyi, o çok sevdiğim gülümsemeyi, kendisiyle gurur duyduğunu söyleyen gülümsemeyi veriyor.

"Yeminlerimiz mi?" Ben soruyorum.

"İlk seferinde nasıl yapmamız gerekiyorsa öyle yapıyoruz."

"Sahilde mi?" Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

"Sahilde." Eğilip ağzını benimkine bastırıyor, derin bir öpücük konduruyor. Bu benim hayalim. Hep olmasını istediğim düğün.

"Nereden biliyorsun?" Kalçaları hâlâ sallanırken soruyorum. King sırıtıyor, "Val son kez geldiğinde..."

Eli aşağı kayarak kıpırdamayan elimin yerine geçip klitorisimi tıngırdatırken geçmişi düşünmek zor.

"Kulak misafiri miydin?"

Oflayarak attığı kahkahanın sesi gergin geliyor. "Bebeğim, sarhoşken çok gürültü yapıyorsun."

Yan tarafını çimdikliyorum, ama o da bana klitorisimi çimdikleyerek karşılık veriyor.

"Yani," dedim, "hayalimdeki düğünü yeniden mi yaratıyorsun? Aynen böyle mi?" "Aynen öyle," dudaklarını indirip benimkilere değdiriyor.

"Ama,
"Bu bizim yeni başlangıcımız olduğu için, gün doğumunda yeminimizi edeceğiz." Aşk kalbimin etrafını sarıyor.

Sarhoşken gün batımı düğünü hakkında konuştuğumu duymuştu ve bunu çok daha iyi hale getirdi.

O bunu gerçek yaptı.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

"Ben de seni seviyorum. Şimdi iyi bir eş ol ve bu sikin üzerine boşal."

Dudaklarını dudaklarıma mühürlediğinde, bana doğru şekilde dokunurken,
Kralım ne emrederse onu yaparım.

Epilog İki

NERO'NUN SONSUZA DEK KONUŞMASINI DINLERKEN TELEFONUMU KULAĞIMA DAYADIM.

aptal köpeği hakkında. Sanki o küçük it Duke ile karşılaştırıldığında etkileyici olacakmış gibi.

"Sana sürekli söylüyorum," diye gözlerimi deviriyorum, "o küçük pisliği eğitim sınıflarına götür."

"O küçük bir bok değil," diye karşılık veriyor Nero ve beni güldürüyor.

"Bir büyük boy sade kahve ve bir büyük boy hindistan cevizli ballı latte," diye sesleniyor jartiyerli bir çocuk tezgâhın ucundan.

Telefonumu kulağıma dayamak ve içecekleri almak için omzumu kullanıyorum. İnce karton kılıf bardakları sıcak tutuyor ama taşınamayacak kadar sıcak değil. Ekim ayının serin havasını düşünürsek, güzel olacak. Hepimizin geçen hafta döndüğü tropik tatil kadar güzel değil ama dürüst olmalıyım, tatili Savannah ile geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Hava soğuk olsa da olmasa da.

"Yani yola mı çıkıyorsun?" Nero'nun az önceki kızgınlığı gitmiş, lattesini elime aldığımı duymuştu.

"Evet." Ofisine kahve götüreceğime söz verdim, çünkü Hans'ın son görülme olayının üzerinden geçecektik.

Kapıyı açmak için dirseğimi kullanıyorum. "On beş dakikaya oradayım."

Nero başka bir şeyden bahsetmeye başlıyor ama ben onu duymuyorum. Çünkü karşımda, kaldırımda, az önce çıktığım kafeye girmeye hazır bir şekilde belediye başkanı duruyor.

Ve kardeşi.

İkisi de beni görünce irkildi.

Ama olmamalılar. Çünkü o belediye başkanı olabilir ama burası *benim* şehrim. Ve Christopher Denton'a alabileceği tek uyarıyı verdim.

Gözlerim küçük kardeşe kilitlenmişken Nero'nun sözünü kestim. "Üzgünüm ama başka bir sefere ertelemek zorundayım."

"Ne? Lattemi zaten aldın, seni pislik."

"Gerçekten bir şey çıktı."

Her iki adam da dönüp aceleyle belediye başkanının caddeye park etmiş arabasına giderler.

Kısa süreli zafer duygularının tadını çıkarmalarına izin vererek uzaklaşmalarını izliyorum.

"BU ŞEKILDE BULUŞMAYI BIRAKMALIYIZ."

Christopher sözlerimi duyunca başını kaldırdı, elleri hâlâ sabunla kaplıydı. Wisconsin otoyolundaki dinlenme tesisinin tuvaletindeki yansımamı gördü.

Loş ışık kimliğimi gizlemek için hiçbir şey yapmıyor çünkü yakınım.

Çok yakın.

Kaçmaya çalışamadan sırtına basıp onu öne doğru itiyorum ve kalçalarını lavabonun seramik kenarına bastırıyorum. Aynı anda sağ kolumu ona sarılacakmışım gibi savuruyorum.

Ama elimdeki bıçak önce göğsüne çarpıyor, ucu kaburgalarının arasına gömülüyor ve tam kalbine saplanıyor.

Karıma dokunan adam ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı. "Seni bir daha görürsem ne olacağını söylemiştim." Hâlâ hayatta.

diğer elimi kaldırdığımı görecek kadar.

O kadar derin ki önce kafan yere çarpacak.

Ve sonra söz verdiğim gibi yaptım. Keskin çeliği boğazından geçirip omurgasına kadar kestim.

Ben uzaklaştığımda sırt üstü yere yığıldı. Gövdesinden önce kafası kirli fayans zemine çarpıyor.

DOM

Teşekkür

Öncelikle bu kapak için kullanılan fotoğrafa teşekkür etmek istiyorum. Yüce Tanrım.

Ayrıca, ARC ekibimdeki, BeanBag grubumdaki, IG, facebook ve TikTok'ta paylaşım yapan ve paylaşım yapan bahisçilerdeki tüm harika insanlara teşekkür etmem gerekiyor... Hepinizin bu yayına getirdiği heyecan gerçek dışı. Ve bunu kitabın çıkmasına birkaç hafta kalmışken yazıyorum, ama daha heyecanlı olamazdım.

Anneme teşekkür ettiğimi biliyorsunuz. Bilmeyenler için söyleyeyim, annem her kitabımı yazarken okur. Sleet Kitten'dan King'e, her gece yazmayı bitirdiğimde ona yeni olanı gönderiyorum ve sabah okuyor, kahvesiyle birlikte düzenlemeler ve geri bildirim sağlıyor. Ve evet, tüm kirli kısımları okuyor. Ve evet, bu kitaptaki "o sahneyi" okudu ve bitirdikten sonra "bu çok boktan bir sikiş" diye cevap verdi. Ama hepimiz biliyoruz ki kitabı çok seviyor. Bu yüzden, müstehcen yazılarıma verdiğin emek için teşekkürler anne.

Teşekkür ederim G. Marie, karanlık romantizmimin ses tahtası olduğun ve sadece *Beni Anladığın* için. Sapkın fikirlerinizi destekleyen bir arkadaşınız olduğunda kendinizi daha az kirli bir ucube gibi hissetmenize yardımcı oluyor. (Şimdi karanlık romantizmini bitirmelisin ki ben de onu övebileyim!)

Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş ve asistan olduğun için teşekkürler Kerissa. Seni ve beynini çok seviyorum.

S.L. ve Elaine, tüm desteğiniz ve olay örgülerim hakkında uzun uzadıya saçmalamamı dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Bu kitap tam bir kasırgaydı ve kendi dayattığım zaman çizelgem gerçekten çılgıncaydı. Nisan ayında King ve Savannah'nın dünyasına tamamen dalarak saçma sapan saatler geçirdim ve hala oradaymışım gibi hissediyorum. Bu yüzden beynim s a y m a k istediğim tüm önemli isimlerin üzerinden geçmeme izin vermiyor ama lütfen sizi takdir ettiğimi bilin. Karşılığında hiçbir şey almadan bana ve kitaplarıma ayırdığınız zaman ve gösterdiğiniz özveri için minnettarım.

Kocama teşekkür ederim, bazen kitap sevgililerinin hayatımı ele geçireceğini anladığı için.

Romantizmin artık benim tüm kişiliğim olduğunu anlayan aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Teşekkürler Brittni, her zaman saçmalıklarıma katlandığın ve harika bir editör ve arkadaş olduğun için. Ve teşekkürler Beth, bana bir şans verdiğin ve beni sıkışık programına sıkıştırdığın için.

Her iki muhteşem kapağım için de teşekkürler, Lori Jackson. Beynimde özgürce yaşıyorlar.

Böyle ateşli fotoğraflar çektiğin için teşekkürler Wander.

Wordsmith'ten Jen'e tüm yardımları ve sabrı için teşekkür ederim! Ve hayatımızdaki tüm tüylü bebeklere özel bir teşekkür. Benim tatlı Laney'im Nero'nun serbest bırakıldığı gece vefat etti. Kalp rahatsızlığı vardı ve ani ölümün bir olasılık olduğunu biliyorduk ama yine de bunu beklemiyorduk. Bu olay gerçekleşmeden önce King'in 50 sayfasını yazmıştım ve neredeyse 2 ay oldu ve ben hala iyi değilim. Onu her düşündüğümde hala ağlıyorum. King'in hikayesinin geri kalanını yazarken duygularım çok yüksekti ve eminim Duke'u yazmamda onun da bir rolü olmuştur çünkü Laney zeki bir kızdı, her ne kadar söz dinlemese de. Eğer evinizde bir evcil hayvanınız varsa, gidip ona sarılın. Cebinizde biraz boş paranız varsa, gidip onları şımartın. Ve o parayı harcayacak başka bir yere ihtiyacınız varsa, desteklemek için yerel bir kurtarma merkezi bulun. Çünkü kurtarma köpekleri en iyi köpeklerdir. Doğrudan bağış yapabileceğiniz bir yere yönlendirilmeyi tercih ederseniz, Minnesota Boxer Rescue harika bir organizasyon: https://mnboxerrescue.rescuegroups.org/. Laney ölmeden iki ay önce, MN Boxer Rescue'dan sahiplendiğimiz yaşlı boxer Coleman'a veda etmek zorunda kaldık ve onunla geçirdiğimiz bir buçuk yıl çok kısa sürdü. Hayat vefasızdır. Ve kısa. O yüzden sevdiğiniz şeyleri yaparak geçirin.

Ve iyi kitaplar okumak.

Yazar Hakkında

Tüm kitapları gibi S.J. Tilly de d o ğ u p büyüdüğü görkemli Minnesota eyaletinde yaşıyor. Dondurucu soğuk kışlardan kaçınmak için S.J. ister okumak, ister yazmak ya da dinlemek için olsun, kafasını kitaplara gömmekten hoşlanıyor.

Çağdaş müstehcenliklerini yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda Kocası ve kurtarılmış boxer sürüsüyle uzanmayı. Ve hava müsait olduğunda, ne y a p t ı ğ ı n ı biliyormuş gibi davranarak kompostunu bahçede kullanmayı seviyor. Komşuları onun bahçesindeki çiçekli kargaşadan hoşlanmayabilir ama arılar kesinlikle hoşlanıyor. Ve gerçekten, bu daha önemli.

Tilly ile ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip etmeyi ve istediğiniz zaman etkileşime geçmeyi unutmayın!

Haber bültenine kaydolmayı unutmayın https://sjtilly .com/newsletter Web sitesindeki her şeye bağlantılar www.sjtilly.com

Bu Yazarın Kitapları

İttifak Serisi
Karanlık Mafya
Romantizmi

NERO

Payton

On yedi yaşında evden kaçmak kolay değildi. Kabul edelim ki, daha önce ya da o zamandan bu yana geçen on yıl içinde hiçbir şey benim için kolay olmadı.

Ve ben iyiyim. Sayılır. Sadece radarın altında yaşamaya devam etmem gerekiyor. İnsanların yolundan, aklından uzak durarak.

Yani bir adam açık avlu kapımdan içeri girip evime ve hayatıma cesurca adım attığında korkmalıyım. Korkmalıyım. Dehşete düşmeliyim.

Ama fark ettiğimden daha fazla kırılmış olmalıyım, çünkü bunların hiçbiri değilim.

Meraklandım.

Ve hayatımın kontrolünü ele geçirmenin yolunun ona teslim olmaktan geçip geçmediğini merak ediyorum.

Nero

İlk kez bir adamın canını aldığımda, geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Kartlarda benim için normal bir varoluş yoktu.

Ben de çekip gitmek yerine dağ gibi bedenlere tırmandım ve kendi kaderimi yarattım. İttifak'ı kurarak.

Ve ben bununla iyiydim. Devam edecek kadar memnundum. Ta ki o açık kapılardan geçip onun hayatına adım atana kadar.

Çekip gitmeliydim. Geldiğim kapıdan geri dönmeliydim. Ama çıkmadım.

Ve şimdi hayatı tehlikede.

Ama kötü adam olmak böyle bir şey işte. Benim olanı korumak için sokakları seve seve kırmızıya boyarım.

Ve Payton benim. Bilse de bilmese de.

KING

Tamam, randevuya çıktığım adamın evli *olmadığını* varsaymak benim hatamdı. Ve onu akşam yemeği için bir arkadaşımın evine götürdüğüm için, sadece arkadaşımın da karısıyla arkadaş olduğunu öğrendiğim için benim *hatam*. Çünkü aslında adam evli. Ve kocası *çalışmakla meşgul* olduğu için o da arkadaşımın evindeydi.

Kafan mı karıştı? Benim de öyle.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, flörtümün

karısı, kocasının kendisini aldatan bir pislik olduğunu öğrendiği için çok kızgın.

Kızım, anlıyorum.

Sonra, meseleyi

daha karmaşık, randevumun karısının yanında oturan bir adam var. Adamın adı

King, görünüşe göre onun kardeşi ve adının hakkını veriyor.

Ve *randevumdan* beri

King'e salyalarım aktığı için kendimi kötü hissetmeyeceğim,

Özellikle de onu bir daha asla

göremeyeceğim için. Ya da en azından

görmeyi planlamıyorum.

Uber'e binip

Arabamın anahtarlarını almak için

dolandırıcının dairesine gideceğim. Çabuk

olmasını planlıyorum.

Ve eğer bir liste yapmam gerekirse

binlerce olası sonuç... sevgilimin cinayetine tanık olmak, onun tarafından kaçırılmak

Katil ve sonra süper çekici ama açıkça dengesiz suç lorduyla evlenmeye zorlanmak, Bingo kartımda olmazdı.

Ama ne yazık ki buradayım.

Günah Serisi
Romantik Gerilim

Bay Sin.

Diğer tarafa kaçmalıydım. Hesabımı ödeyip odama geri dönmeliydim. Ama o oradaydı. Ve o... her şeydi. Bir geceliğine tutkunun kararlarıma hükmetmesine izin vermenin ne zararı var diye düşündüm. Takım elbiseli bir şeytan gibi görünse ne olurdu? Sabah ayrılacaktım. Eve uçacak, hoş ama tahmin edilebilir hayatıma geri dönecektim. Onu bir daha asla görmeyecektim.

Ama ben biliyorum. Beklediğim en son yerde. Ve şimdi uğruna çok çalıştığım her şey tehlikede.

Başladığımız şeyi durduramayız ama bu ikimizden daha büyük bir şey.

Ve geçmişi ona musallat olmak için geri döndüğünde, aşk beni kurtarmaya yetmeyebilir.

Günah da

Beth

Trajediyle başladı. Ve

sırlarla.

Gömülü kalmayı reddeden gizli gerçekler beni kovalamak için ortaya çıktı. Şimdi kaçıyorum, sürekli bir korku örtüsü altında yaşıyorum, olmadığım biri gibi davranıyorum. Ve eğer gerçekten ben değilsem, neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?

Angelo

Kızı izle.

Basit bir görev olması gerekiyordu. Ama bu ailedeki diğer her şey gibi, bu konuda da basit bir şey yok. Benim görevim değil. Onun sahte ismi değil. Ve ona karşı olan hislerim de.

Ama Beth artık benim.

Yani geçmişinden gelen canavarlar oyun oynamak için ortaya çıktıklarında, önce beni geçmeleri gerekecek.

Bayan Sin

Dünyanın dönüp gidişini izlemekten bıktım. İnsanların sade ve sıkıcı olduğumu düşünmelerine izin vermekten, sadece kendim olmaktan çok korkmaktan.

Sonra *onu* gördüm.

John.

O güçlü, öfkeli ve özür dilemeyen biri.

O istediğim her şey. Ve olmak istediğim her şey.

Beni istemeyecek, ama bu önemli değil. Onu görmek, kendi etrafımda inşa ettiğim bu camdan evi nihayet yıkmak için ihtiyacım olan tüm ilhamı veriyor.

Sadece o beni istiyor. Ve dünyalarımız çarpıştığında, göremediğimiz ayrıntılar birbirine karışır, birbirine dolanır ve bizi görünmez bir tuzağa düşürür.

Her şey ters gittiğinde, bizi bağlayan zincirlerden kurtulabilecek miyim, yoksa bu süreçte boğulacak mıyım bilmiyorum.

Sleet Serisi Hokey
Romantik Komedi

Sleet Kitten

Hayatın sizi hazırlamadığı bazı şeyler vardır. Mesela süper seksi bir adam sizi bodrumunda gizlice dolaşırken yakaladığında ne yapacağınız gibi. Ya da içinde hokey maçı biletleri olan gizemli bir paket geldiğinde ne yapacağınız gibi, çünkü görünüşe göre o profesyonel bir atlet. Ya da maça gittiğinizde tribünlerdeki 20.000 kişinin yarısının onun formasını giydiğini fark ettiğinizde nasıl başa çıkacağınızı.

İyi ayarlanmış, hayata makul ölçüde hazırlanmış bir yetişkin olduğumu sanıyordum. Ama Jackson Wilder'la bir randevu, viral bir video ve "Annen olduğunu bilmiyordum" olayı ve birdenbire bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başladım.

Ama eğlenceli biri. Ve harika. Ve sanırım ona aşık oluyorum. Ama o da bana aşık mı, yoksa buzun dışında da buzun içinde olduğu kadar iyi bir oyuncu mu bilmiyorum.

Sleet Şeker

Arkadaşlarım beni ikna etti. Artık hokey oyuncusu yok.

Minnesota Sleet'in baş antrenörü olan bir babaya sahip olmak kolay bir karar gibi görünüyordu.

Arkadaşlarım da beni kırılgan özgüvenimi artırmanın en iyi yolunun tek gecelik bir ilişki olduğuna ikna ettiler.

Bir randevu uygulaması. Bir otel barı. Çok seksi bir adam, tatlı, komik ve bahsetmiş miydim, çok seksi... Cesaretimi topladım ve kendimi odasına davet ettim.

Varsayımlar. Onlar hakkında bir kural var.

Kasabadan geçtiğini düşündüm. Bir iş adamı, belki bir yatırımcı, muhasebeci ya da profesyonel bir hokey oyuncusu dışında herhangi bir şey olduğunu düşündüm. Onu bir daha asla görmeyeceğimi varsaydım.

Yanlış düşünmüşüm.

Sleet Banshee

Lanet olası hokey oyuncuları. Arkadaşlarım sonsuza dek sürecek mutluluklarını bir çift tatlı, sevgi dolu, aşırı aşık sporcuyla buldular. *Kedicik* ve *Şeker* gibi lakapları var. Ama benim? Beni bilerek kızdıran ve bana *Banshee* diyen bir sik kafalıyla takıldım kaldım. Evet, ıslak rüyalar için özel olarak yapılmış bir sesi olabilir. Ve tanrılar tarafından oyulmuş bir vücudu ve yüzü olabilir. Ve beni tahrik edip rahatsız eden bir Alfa-delik seviyesi olabilir.

Ama benim düğmelerime bastığında, bütün düğmelerime basmış oluyor. Ve ben olayları oturarak karşılayan bir kız değilim. Ve sadece bir kez dizlerimin üstünde yakalandım. Müzede.

Ama kararlarımdan biri arkadaşlarımdan birine zarar verdiğinde... Kendimi suçlamayı bırakamıyorum. Ve onu.

Ama o ipucu alamıyor. Ben de külotumu çıkarmıyorum.

Darling Serisi Çağdaş
Küçük Kasaba Romantizmi

Dumanlı Sevgilim

Elouise

Beckett'a yedi yaşımdayken aşık oldum. On
beş yaşımdayken kalbimi kırdı.

On sekiz yaşıma geldiğimde, onu unutacağıma dair kendime söz verdim.

Ve yaptım da. Bir düzine yıl boyunca.

Ama şimdi evine döndü. Buraya. Darling Gölü'nde. Ve aramızda dönen cazibeye boyun mu eğmeliyim yoksa diğer tarafa mı kaçmalıyım bilmiyorum.

Beckett

Çocukken bana aşıkmış. Ama ağabeyimin en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydi. Onu öyle görmedim. Görmüş olsaydım bile çok küçüktü. Aramızdaki yaş farkı çok büyüktü.

Ama şimdi eve döndüm. Ve o da burada. Ve çok büyümüş.

Yukarı.

O zamanlar işe yaramazdı. Ama lanetleneceğim.

Şimdi onun tadını alıyorum.

Latte Darling

Güzel bir hayatım var; memleketimde yaşıyorum, 16 yaşımdan beri çalıştığım kafenin sahibiyim.

Çok rahat.

Kağıt üzerinde.

Ama her şeyi tek başıma yapmaktan yoruldum. Hayatımdaki her karardan sorumlu olmaktan yoruldum.

Sırtımı yaslayabileceğim birini istiyorum. Birlikte vakit geçirecek birini.

Birlikte oturacak. Sarılabileceğim. Ve en iyi arkadaşımın düğününe yalnız gitmek istemiyorum.

Bu yüzden bir arkadaşlık uygulamasına kaydoldum ve bana mesaj atan ilk adamla buluşmayı kabul ettim.

Ve şimdi buradayım, barda.

Ama karşımdaki sandalyeye oturan sevgilim değil. Onun babası.

Gümüş Tilki'nin tam tanımı. Eğer bir Gümüş Tilki bir ev kadar kalın olabilirse, delici mavi gözlere ve boynundan parmak uçlarına kadar dövmelere sahip olabilir.

Bana Büyük Kötü Kurt titreşimleri veriyor. Sadece kaçmak yerine kızarıyorum. Ve beni bütün olarak yemek isteyecekmiş gibi görünüyor.

Tilly World Tatil Romanları

İkinci Isırık

Bir tatil pişirme yarışması inanılmaz derecede yanlış gittiğinde. Ya da doğru...

Michael -

Bunu çok uzun zamandır yaptığımı düşünmeye başlıyorum. Çığlık atan hayranlar. Medyanın sürekli ilgisi. Dolgun maaş çekleri. Hiçbiri bana özlediğim mutluluğu getirmiyor.

Yine de buradayım. Başka bir yıl. Başka bir özel tatil. Bir otel odasında yalnız geçirilen bir Noel daha.

Ama sonra ışıklar yanıyor. Ve *onu* gördüm.

Alice -

Yarışmacı olmak bir onur, bunu biliyorum. Ama şu anda biraz ceza gibi geliyor. Çünkü her an Şef Michael Kesso, yıllardır aşık olduğum adam, benim varlığımdan bile haberi olmayan adam, sete girecek ve onu gördüğümde bayılmamam bir mucize olacak.

Ama şüphe duymanın zamanı geçti. Çünkü İkinci Isırık başlamak üzere - "üç... iki... bir..."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.